Luanne Rice
INIMĂ DE PIATRĂ

Cu măiestria-i recunoscută, celebra autoare de bestselleruri LUANNE RICE abordează o temă deosebit de delicată şi de actuală: violenţa în familie.

După o căsnicie eşuată, frumoasa Maria Dark, arheolog de profesie, revine pe meleagurile natale, într-un orăşel de provincie din statul Connecticut. Aici se află mama sa, Hallie, şi cei doi fraţi, Peter şi Sophie.

Sosind dintr-o altă lume, Maria este de-a dreptul şocată de comportamentul straniu al Sophiei şi de indiferenţa celor din jur faţă de aceasta. Curând, ea descoperă cu groază adevăratele motive ce au adus-o pe sora sa într-o asemenea stare. Maria încearcă din răsputeri să rezolve problema, dar nimeni din familie, nici chiar cea aflată în suferinţă, nu o ajută. Lucrurile se îndreaptă implacabil spre o tragedie. Într-o noapte.

Sophie îi dă un telefon, informând-o sec că şi-a omorât soţul. O nenorocire care, în curând, este urmată de o alta, mai îngrozitoare.

O poveste tulburătoare, ce îndeamnă la o meditaţie profundă, un semnal de alarmă faţă de consecinţele dramatice ale ignorării şi tratării prin prisma unor prejudecăţi a abuzurilor familiale.

Luanne Rice
INIMĂ DE PIATRĂ
Traducere: MONICA SABIN
EDITURA ORIZONTURI
Descrierea CIP a Bibliotecii Naţionale a României
RICE, LUANNE
Inimă de piatră
Luanne Rice; trad.: Monica Sabin.
Bucureşti: Orizonturi, **2006**
ISBN (**10**) **973 – 736 – 038 – 9**; (**13**) **978 – 973 – 736 – 038**-O

I. Sabin, Monica (trad.)
821.111 (**73**) – **31 = 135.1**
Redactare: EUGENIA IONESCU

Prefaţă la ediţia **2005**

La toate romanele mele, *Inimă de piatră* este o poveste despre dragoste. Pentru mine, ea are o semnificaţie oarecum diferită de ceea ce a însemnat mai demult, când am scris cartea. Îmi dau seama acum, recitind-o pentru prima oară după cincisprezece ani, că începusem să pun sub semnul întrebării ideea că lucrurile pe care le iubesc vor dura o veşnicie. Înainte nici nu îmi trecea prin cap aşa ceva.

Am scris *Inimă de piatră* într-o perioadă tumultuoasă a vieţii mele. Mama mea era foarte bolnavă, iar eu puneam capăt unei căsnicii. M-am mutat de la Paris la New York şi apoi acasă, în Connecticut, pentru a fi mai aproape de mama. Casa pe care am închiriat-o era orientată spre apus, către un golf de unde se zăreau trei mici insule de granit şi o limbă de uscat, peninsula unde locuia mama.

Într-o dimineaţă, în timp ce îmi beam cafeaua, am privit către întinderea de apă. Somnoroasă, confuză şi cu ochii mijiţi de somn, mă pregăteam să mă apuc de scris când am văzut în depărtare o mică lumină roşie, intermitentă. Am luat binoclul şi mi-am dat seama că lumina era girofarul unei ambulanţe aflate la poalele colinei unde locuia mama. M-am urcat repede în maşină şi am gonit într-acolo. Mai târziu, când am întrebat-o de ce nu m-a sunat să-mi spună că trebuie să meargă la spital, mi-a răspuns: „Draga mea, n-am vrut să te deranjez”.

Şi eu care mă întorsesem acolo tocmai pentru a-i fi de ajutor.

În ciuda faptului că cei din familia mea se iubeau foarte mult, se pare că aveau un soi de reticenţă când trebuia să îşi ceară unul altuia ajutorul. Bănuiesc că în

această privinţă nu suntem singurii. E greu să-ţi deschizi porţile sufletului, să iei receptorul şi să-ţi chemi fiica în ajutor. Oricât de mult am dori să fim apropiaţi, instinctul de a ne distanţa pare să învingă.

Inimă de piatră s-a născut din nevoia de a înţelege acest paradox. Am vrut să scriu despre o femeie care se întoarce acasă după mulţi ani petrecuţi departe şi găseşte totul schimbat. Îşi iubeşte familia la fel ca totdeauna, dar e nevoită să găsească noi modalităţi de a o înţelege – şi de a se înţelege pe sine.

Titlul reprezintă un vers al poeziei „Paşte, **1916**” de William Butler Yeats:

Prea multe sacrificii
Pot inima s-o împietrească.
Când va fi *oare de-ajuns*?
Cerul şi noi
Dăm nume după nume
Cum mama dă nume pruncului
Când somnul se pogoară
Peste trupurile agitate.
E doar venirea nopţii?
Nu, nu e noaptea, ci aripa morţii;
Oare să fi fost tot ea de la-nceput?

Poezia este de o lungime impresionantă şi are deopotrivă rezonanţe politice şi personale. Yeats comemorează revolta de Paşte din Dublin, situaţia din Irlanda la acea vreme şi tumultul emoţional al revoluţiei. Scrie despre pasiune, sacrificii de neimaginat şi speranţe deşarte. Familia mea este de origine irlandeză şi unul dintre strămoşii mei a murit luptând în revoluţie. Alţii au emigrat în cele din urmă în America, pentru a scăpa de foamete.

Odată cu trecerea timpului, am ajuns să înţeleg că există mai multe tipuri de suferinţă şi multe feluri în care sacrificiul poate împietri inima cuiva: suferinţa pricinuită de pierderea unei persoane dragi, cea de a ţi se refuza ajutorul şi de a fi respins de cineva pentru care ai fi dispus

să-ţi dai şi viaţa. Acesta a fost şi este, mai presus de orice, miezul scrierilor mele.

În mod ciudat, personajele din *Inimă de piatră* aparţin unei vechi familii yankee, aflată la polul opus catolicismului irlandez. Deşi acţiunea se desfăşoară în zona de coastă a statului Connecticut, am vrut ca personajele să fie esenţialmente diferite de mine pentru a păstra o anumită distanţă şi a-mi menţine obiectivitatea.

De când am scris cartea, m-am convins de un lucru:

Când e vorba de sentimente, nu există limite. Surorile vor să se ajute una pe alta, mamele fac ce este mai bine pentru copii, nepoţii sunt adorabili.

Am preluat unele denumiri din partea locului, care încă mă emoţionează: Bride Brook (Pârâul Miresei) a devenit în aceste pagini Bell Stream (Pârâul Clopotelor – de la clopote de nuntă) …; cuplurile de îndrăgostiţi încă mai traversează malurile pline de hârtoape pentru a ajunge la timp la nuntă. Pe hărţile maritime, cele trei insule golaşe au o altă denumire, aici se numesc Haunted Isles

(Insulele Bântuite). Oraşul numit Hatuquitit este cunoscut cititorilor altor romane de-ale mele sub numele de Silver

Bay. Turiştii veniţi în zona de coastă a statului Connecticut îl cunosc drept Niantic.

Prea multe sacrificii

Pot inima s-o împietrească.

Aceste rânduri s-au dovedit a fi mai adevărate decât aş putea suporta. Romanul a fost şi este încă încercarea mea de a dezgheţa inimi, inclusiv pe a mea. Ce altceva contează în afară de dragoste? La cincisprezece ani după scrierea acestei cărţi, vă pot spune: *nimic*.

Partea I
Insulele Bântuite

1

Maria Dark zbura spre nord, dintr-o parte în alta a continentului american, avînd la picioare o geantă plină de cadouri minunate. Bărbatul de lângă ea vorbea limba spaniolă şi înregistra cu un reportofon ceea ce spunea.

Nu părea să observe fulgerele ce atingeau aripile avionului, care se zgâlţâi şi apoi continuă să planeze lin. O lumină portocalie, stroboscopică, se reflecta în norii ce-i înconjurau. Însoţitoarea de bord se deplasa pe culoar, verificând centurile de siguranţă.

— La ce oră aterizăm? o întrebă Maria.

— Suntem nevoiţi să survolăm Philadelphia, răspunse femeia. La New York, furtuna se transformă în ninsoare.

— Adică putem ateriza aici?

— E posibil.

Un fulger despică norii şi pentru o clipă Maria îşi dori să fie oriunde altundeva: la Philadelphia, Miami, fie şi la Machu Picchu. Apoi se gândi la Sophie şi Nell, care o aşteptau la aeroportul JFK, nerăbdătoare să o ducă acasă în Hatuquitit. Aproape absentă, căută în geantă un talisman care să ajute avionul să ajungă cu bine mai la nord.

Mâna ei întâlni zeiţa de aur pe care intenţiona să i-o dea drept cadou lui Sophie. Se simţea ca un străin care se întoarce acasă, aducând după sine furtuna.

— Drăguţă, remarcă bărbatul de lângă ea, admirând mica statuie. E incaşă?

— Nu, este de la Chavin, răspunse Maria.

În timpul săpăturilor de la Chavin de Huántar, ea şi

Aldo găsiseră mai multe asemenea statuete. Gândindu-se la un cadou pentru Sophie, comandase o copie la un aurar peruan.

— Locul ei este în Muzeul Naţional, spuse bărbatul cu ton de reproş.

— Este o copie. Un cadou pentru sora mea, răspunse

Maria, care aflase de la Aldo că toţi arheologii străini sunt suspectaţi că scot din ţară antichităţi.

— E un cadou cam scump, spuse bărbatul, reluând înregistrarea după ce privi în direcţia unui fulger.

Maria crezu că omul îşi închipuie că ea jefuise un mormânt. Va trebui să-i spună lui Sophie acest lucru, ca să-i sporească interesul pentru reprezentarea zeiţei. Sophie va vrea detalii: faptul că bărbatul purta ochelari cu lentile groase şi avea nările păroase, că începea fiecare propoziţie înregistrată cu „Ba mai mult…”. Din frazele rostite, Maria deduse că era un avocat oarecare, care lucra pentru guvernul peruan.

Sophie şi Nell trebuia să fi ajuns deja la aeroport, înainte de a pleca de pe şantierul arheologic, o sunase pe

Sophie. Deşi legătura fusese proastă şi plină de interferenţe, Maria înţelesese că ea şi Nell vor veni singure. Ca în vremurile de demult, gândi Maria. Înainte ca

Maria să se mărite cu Aldo şi Sophie cu Gordon şi să-i aibă pe Simon şi Flo, înainte ca Nell să se mărite cu Peter, să-i devină cumnată şi să-l aibă pe Andrew, pe vremea când era doar prietena lor cea mai bună.

Avionul zburase cam patruzeci de minute şi Maria sesiză că îşi schimbă direcţia. Îndreptându-se spre casă, parcă simţea mirosul nordului. Îşi deschise palma şi privi zeiţa. Era zveltă şi fină, aproape la fel de frumoasă ca Sophie.

Preţ de o clipă, Maria se întrebă dacă va veni şi Hallie să o întâmpine la aeroport. Bineînţeles că nu. Sophie era o talentată organizatoare de întruniri şi şi-ar fi dat cu siguranţă seama că Hallie nu are ce căuta în acel grup.

Nici lui Hallie nu i s-ar fi părut potrivit să organizeze o primire în stil mare pentru fiica sa care îşi părăsise bărbatul pe şantierul arheologic, în preajma misterelor de la

Chavin, în aerul rarefiat al munţilor, în schimbul a ce?

În schimbul unui loc pe care nu-l mai văzuse de

şaptesprezece ani, unde casa mamei sale era aşezată pe o colină care dădea spre pajiştile mărginite de Bell Stream, la est, şi Penitenciarul pentru femei Hatuquitit, la vest.

În schimbul întoarcerii într-un oraş înfiinţat de puritani, care îi denumiseră pe băştinași „demonii din infern”.

În schimbul găsirii unui post într-un loc unde arheologii predau la liceu sau ţineau cursuri la muzeele dedicate indigenilor nord-americani, în loc să facă descoperiri menite a fi expuse la Smithsonian sau la British Museum.

Hallie nu ar înţelege niciodată de ce singurul ei copil care reuşise să evadeze din monotonie s-ar întoarce de bunăvoie la ea.

Astfel de gânduri îi treceau Mariei prin cap în timp ce avionul ieşea din câmpul de furtună la nord-est şi se pregătea să aterizeze pe JFK, chiar înainte de închiderea acestuia din cauza condiţiilor meteo nefavorabile.

Sophie şi Nell se aflau în mulţime, fluierând şi făcând semne cu mâinile pentru ca Maria să le repereze. Fluieratul lui Sophie, incredibil de penetrant, era inconfundabil şi o duse pe Maria cu gândul la vremurile când toate trei fugeau pe dealurile din Hatuquitit, jucându-se de-a iscoadele indiene.

— A mai evadat cineva? întrebă Maria peste mulţime.

Pentru nişte copii crescuţi în vecinătatea unui penitenciar, această întrebare era la fel de normală ca şi „Ce mai faci?” sau „Cum e vremea?”

— Săptămâna asta nu, răspunse Sophie.

Cele trei femei se îmbrăţişară strâns, lăsându-şi genţile să cadă în mijlocul cercului pe care îl formau trupurile lor, protejându-le astfel de hoţii pe care ele şi-i imaginau a roi cu zecile prin zonele de sosire din aeroport.

— Eşti bine? Cum a fost călătoria? întrebă Nell.

— Cu turbulenţe, răspunse Maria.

— Dar eşti bine? repetă Sophie, dând întrebării alt sens decât cel anterior.

Maria şovăi o clipă, apoi privi drept către Sophie, care, ca toţi cei din familia Dark, avea părul negru, tenul alb şi ochii albaştri care nu puteau ascunde nimic. Adâncimea tristeţii lor o făcu pe Maria să uite prima impresie şocantă: că Sophie se îngrăşase foarte mult.

— Voiam să plec, spuse Maria. A fost alegerea mea.

Sophie dădu din cap neîncrezătoare. Maria, fiind cu trei ani mai mare decât ea, îşi asumase rolul de mamă când erau copii. Apoi, în timpul adolescenţei, rolurile se schimbaseră şi Sophie devenise cea cu înclinaţii materne.

— Hai să mergem, spuse Nell. Nu trebuie să ne ajungă din urmă furtuna.

— Ce mai fac ai noştri? întrebă Maria în drum spre maşină.

Înaintau cu greu, înfruntând ninsoarea. Bagajele Mariei fuseseră împărţite în mod egal. Ea le căra pe cele mai grele: două genţi de metal cu echipamente foto şi una de pânză, plină de cadouri. Vântul rece de februarie îi înţepa obrajii şi îi amintea de nopţile petrecute pe munte, la şantierul arheologic de la Chavân de Huántar.

— Voia să vină şi Peter, spuse Nell, dar i-am zis să rămână acasă cu Andy. Mama ta e invitată la noi la cină în seara asta. Cineva trebuia s-o ţină ocupată, altfel ar fi îngheţat aşteptându-te la capătul aleii.

— Da, la capătul aleii gândurilor ei, răspunse Maria.

Nell trase adânc aer în piept.

Mama lor n-ar aştepta pe nimeni la capătul aleii; deşi era devotată trup şi suflet familiei, reuşea să nu arate niciun semn de afecţiune. Însă lui Nell se pare că îi scăpa acest aspect.

— Gata, am ajuns, spuse Nell oprindu-se în faţa unui

Jeep roşu, aflat pe al patrulea rând al parcării.

— N-ai uitat nimic? o întrebă Sophie pe Maria în timp ce Nell cotrobăia prin buzunare, căutând cheile de la maşină.

Pe genele negre ale lui Sophie se formaseră cristale de gheaţă. Zâmbea, aşteptând ceva.

— Ce să uit? întrebă la rândul ei Maria.

— Ai uitat să întrebi de Gordon şi de copii. Sunt bine.

— Minunat. Mă bucur să aud asta, răspunse Maria.

Se întreba de ce Sophie intenţionase să o facă să se simtă vinovată că nu întrebase, dar Sophie zâmbea în continuare. Faţa ei rotundă era mai strălucitoare ca oricând.

— Sunt aşa de mândră, spuse ea, şi n-am ştiut cum să aduc vorba. Gordon o să ridice un foişor lângă pârâu. Ştie că mi-am dorit dintotdeauna aşa ceva.

— Un foişor?

— E la modă acum, spuse Nell, invitând-o pe Sophie în faţă şi pe Maria pe bancheta din spate.

— Al lui Gordon va fi altfel. îl proiectează singur, spuse Sophie, aruncându-i lui Nell o privire în mod ciudat triumfătoare.

Nell opri în dreptul angajatului de la parcare şi îi întinse tichetul. Apoi scotoci prin geantă.

— O, nu! exclamă ea.

— Ce e? întrebă Maria, aplecându-se în faţă.

— Banii mei, răspunse Nell. Unde i-oi fi pus…

Se uită în portofel şi căută printre hârtiile din geantă.

— La aeroport sunt o grămadă de hoţi de buzunare, spuse Sophie, verificându-şi poşeta. Pun pariu că s-a întâmplat când am pus gentile jos ca să ne îmbrăţişăm.

Maria zâmbi; trăise într-o ţară străină suficient de mult pentru a uita că provincialii din New England privesc

New York-ul ca pe un ceptru al infracţiunilor.

— Nu, un hoţ de buzunare ar fi luat tot portofelul.

Sunt sigură că am luat banii de acasă. Oare i-am scăpat când am plătit taxa de autostradă?

— Îţi dau eu o hârtie de cinci, spuse Sophie când maşinile din spate începură să claxoneze.

Maria se simţea epuizată şi îşi dorea să ajungă acasă.

Dar acasă unde? La casa mamei sale din Hatuquitit sau în cortul lui Aldo din Anzi? Imaginea nopţilor din Perú îi cuprinse mintea: aerul era aşa de rece şi de curat încât

nu se simţea niciun miros. Se văzu înfăşurată în sacul de dormit, ascultându-l pe Aldo care vorbea în cortul de alături cu studenţii şi asistenţii săi. Adormea ascultându-i cursurile şi se trezea auzindu-l cum îi spune *Buona notte*.

Oftă.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Sophie.

Maria deschise ochii şi tresări. Auzi zgomotul centurii de siguranţă şi văzu cum Sophie trece alături de ea, pe bancheta din spate.

— Ai nevoie de un tovarăş de drum, spuse Sophie luând-o pe după umeri. Poţi să aţipeşti, până ajungem acasă.

Cu capul pe umărul lui Sophie, Maria se gândi că rotunjimile pe care aceasta le căpătase îi dădeau un aer şi mai matern.

— Haide, spune-mi, şopti Sophie destul ca să n-o audă

Nell. Şi-a găsit altă femeie?

— Nu, răspunse Maria. Pur şi simplu nu ne mai iubim.

Acesta era adevărul, dar cine să creadă asemenea bizarerie? Fusese crescută într-un oraş cu puternice rădăcini puritane, unde oamenii divorţau numai după mari deziluzii, trădări sau infidelităţi flagrante. Ea şi Aldo fuseseră, mai întâi, studentă şi profesor, apoi, amanţi, apoi soţi şi acum, prieteni. Maria credea că totul ar fi mai uşor dacă n-ar fi rămas prieteni, dacă ar fi putut să-l urască.

Descoperirile lor arheologice făcuseră ca zilele petrecute împreună să fie incitante. Dar noaptea ea adormea singură, în timp ce Aldo se ocupa de studenţi.

— Nu pot să-mi închipui aşa ceva, spuse Sophie. Îmi pare rău. Mie mi-ar fi imposibil să nu-l mai iubesc pe

Gordon.

— Înseamnă că aveţi o relaţie de invidiat, spuse Maria.

— Eram convinşi cu toţii că vă merge bine împreună, şopti Sophie.

— Ştiu, răspunse Maria.

Auzise această remarcă de prea multe ori din partea profesorilor, arheologilor şi studenţilor de pe şantier:

Maria Dark şi Aldo Giordano, echipa soţ-soţie, cunoscută pentru excavările meticuloase şi abordarea ştiinţifică.

Un critic îi numise detectivi arheologi, argumentând că ei descoperă vieţi – persoanele care au făcut parte din acea cultură, nu numai artefactele. Imaginile şi poveştile lor apăruseră în revistele *Geo*, *National Geographic* şi *Smithsonian*.

— Partea bună e că te întorci acasă, spuse Sophie.

Pentru Sophie, „acasă” nu însemna altceva decât Hatuquitit. Făcuse facultatea în New Haven, se măritase cu un bărbat din statul alăturat, îl convinsese să se mute şi să construiască o casă lângă Bell Stream.

— Ce face mama? întrebă Maria.

— Ei, doar o ştii şi tu, spuse Sophie pe un ton care o invita pe Maria să se plângă de mama lor.

Maria îşi aminti că Sophie îi spusese cândva că nu-şi amintea ca mama lor s-o fi îmbrăţişat vreodată, când erau copii.

Nell conducea repede pe New England Thruway.

Treceau prin fâşii de lumină portocalie aruncată de lămpile de pe marginea şoselei. Zăpada cădea în ritm constant.

Maria avu un frison şi Sophie o cuprinse mai strâns în braţe. Plugurile care se îndreptau în direcţia opusă aruncau zăpada prin aer. Nell porni radioul şi găsi un post cu muzică de jazz. Maria simţea că ritmul o învăluie ca un cântec de leagăn şi începu să dea uşor din cap.

Probabil că adormise. O trezi un fâşâit de hârtie. Avea capul sprijinit de uşa Jeepului şi o durea gâtul de la firul de aer îngheţat ce pătrundea printr-o crăpătură. Deschise ochii. Sophie era aplecată şi cotrobăia prin geanta cu cadouri. Maria privi şi, din mişcările calculate ale lui Sophie, îşi dădu seama că nu voia să o trezească.

Brusc se opri, ca şi cum ar fi găsit ceea ce căutase şi scoase mâna din geantă. Palma acoperea mica zeiţă Chavin.

Mirată, Maria privi cum Sophie bagă statueta în buzunar.

Când Sophie se întoarse spre ea, închise ochii din nou şi se prefăcu că doarme.

2

A doua zi dimineaţă, trezită de-a binelea, Maria auzi din pat cum o pietricică loveşte peretele casei. Soarele răsărise. Aproape împiedicându-se în cămaşa de noapte lungă, din flanel, încerca să ajungă cât mai repede la geamul ce dădea spre pajiştea întinsă şi înzăpezită, la capătul căreia se afla Bell Stream. Iarba gălbuie de mlaştină îşi iţea capul prin zăpadă şi părea rozalie în lumina răsăritului. Maria se uită spre aleea de unde Nell îi făcea cu mâna. Îi răspunse. Apoi îşi puse repede vechiul halat în carouri şi coborî grăbită scările.

— Ce frig e, spuse Nell scuturându-şi zăpada de pe cizme. Hallie s-a trezit?

— Nu încă, răspunse Maria.

— Dormea când ai ajuns aseară?

— Da, deşi sperasem că o să mă aştepte.

— Nu-i nimic, lasă că se trezeşte imediat, spuse Nell, în timp ce umplea un ceainic cu apă şi pregătea cafeaua, ca şi cum ar fi fost la ea acasă.

Maria ridică termostatul o treaptă. Nell voia să minimalizeze faptul că Hallie se dusese să se culce şi că acest gest ar fi putut s-o jignească pe Maria. Dar Sophie îşi dăduse seama. Seara trecută, păşind în bucătăria goală, Sophie o îmbrăţişase complice pe Maria şi o sărutase de noapte-bună. Din păcate, Maria o văzuse furând statueta şi era prea bulversată pentru a accepta alinarea din partea ei.

— Cum de ai venit aşa devreme? întrebă Maria.

Aşezată la masa veche din lemn de stejar, urmărea cu degetul mare conturul bine cunoscut al fibrelor. Acela fusese „locul ei” din copilărie şi de nenumărate ori descoperise în fibrele de stejar nasul tatălui ei, munţi, bărci şi chiar un şef de trib Pequot.

— E greu de spus, începu Nell încruntată. Ştiu cât de apropiate sunteţi…

— E vorba de Sophie, nu-i aşa? întrebă Maria, simţind un nod în gât.

Nell încuviinţă.

— S-a întâmplat ceva cu ea. În general, pare neschimbată, dar nu-i chiar aşa.

— Ai auzit-o aseară, când am uitat s-o întreb despre Gordon şi copii? întrebă Maria.

— Ştiu, spuse Nell. A luat-o ca pe un fel de insultă.

Tot timpul sare în apărarea lui. Îşi închipuie că lumea îl ignoră, că trece cu vederea persoana lui, deşi nu este deloc aşa.

Cafeaua începuse să miroasă bine şi Maria dori o ceaşcă. Ar fi vrut să-i spună lui Nell despre statuetă, dar ezita. Teoria lui Nell părea nebunească: Sophie să-şi imagineze că lumea îl ignoră pe Gordon? Oricât de mult ar fi iubit-o pe Nell, ştia că îi place să exagereze şi să creeze o aură de romantism în jurul familiei Dark.

— Ce părere are Peter? întrebă Maria.

— El nu observă, răspunse Nell. Nici Hallie. Ei cred că sunt paranoică şi nedreaptă.

Maria puse două căni groase, albe, pe masă şi turnă cafeaua, fără s-o întrebe pe Nell dacă vrea zahăr sau lapte. Încă din liceu ea, Sophie şi Nell se obişnuiseră să bea cafeaua neagră, considerând asta ceva sofisticat, ieşit din comun şi avantajos din punctul de vedere al caloriilor.

— Ai observat că s-a îngrăşat, nu-i aşa? întrebă Maria.

— Hallie spune că aşa păţesc toate mămicile.

— Hallie n-a păţit aşa, spuse Maria amintindu-şi-o pe mama ei la fel de frumoasă şi de subţire cum fusese

Sophie când o văzuse ultima oară.

— Mai ştii de banii pe care i-am pierdut aseară? Sophie i-a furat, spuse Nell brusc.

Maria se opri, şocată.

— De unde ştii? întrebă în cele din urmă.

— Pentru că de fiecare dată când pleacă de la mine îmi dispare câte ceva. Aveam la mine nouăzeci şi şapte de dolari când am plecat din Hatuquitit ieri şi ştiu că nu m-a buzunărit nimeni.

— De unde ştii că i-a luat Sophie? întrebă Maria, parcă nedorind să afle răspunsul.

— Singura dată când am pierdut din ochi geanta a fost când poarta parcării s-a blocat şi am ieşit din maşină să găsesc paznicul.

— Te cred, spuse Maria.

— Da? întrebă Nell surprinsă.

— Aseară am văzut cum îmi lua ceva din geantă…

nimic important, o zeiţă în miniatură. Oricum, aveam de gând să i-o fac cadou.

Îşi amintea totul perfect: zgomotul plugurilor de zăpadă, soloul de trompetă de la radio, părul strălucitor, negru-albăstrui al lui Sophie, capul coborât, încordarea umerilor ei când îi atinsese geanta.

— Dar valoroasă, nu-i aşa? Ia numai lucruri pe care se pot scoate bani buni. Lipseşte sosiera de argint a mamei.

Sosiera lui Hallie îi amintea Mariei de sărbătorile de

Ziua Recunoştinţei şi de Crăciun, singurele ocazii în care era folosită. Era imposibil ca Sophie s-o fi furat. Nu putea să se fi transformat într-o hoaţă. Trebuia să existe o explicaţie. Încerca să respingă ceea ce văzuse cu o seară înainte; dacă nu ar fi verificat a doua zi geanta, ar fi crezut de bună seamă că visase.

— Mă bucur că te-ai întors, spuse Nell cu o umbră de jenă în glas.

Lucrurile groaznice pe care le discutaseră despre

Sophie pluteau încă în aer. Nell încercă să le

îndepărteze, îşi drese glasul şi continuă:

— Ai vreun plan de viitor? Peter spunea că s-ar putea să predai…

— Nu sunt sigură, răspunse Maria. Mi-am dorit dintotdeauna să fac săpături aici, în zonă.

Interesul ei pentru arheologie se născuse în Hatuquitit. Găsise capete de săgeţi pe pajişte. Triburile din partea locului, Pequot şi Hatuquitit, fuseseră triburi războinice, iar Maria îşi închipuise în copilărie că pe peluza din faţa casei ei avuseseră loc bătălii între ele. La şcoală aflaseră despre legendele Insulelor Bântuite, cele trei insule din larg despre care se spunea că ar fi bântuite de spiritele băştinașilor indieni care trăiseră şi făcuseră comerţ acolo.

Nell dădu aprobator din cap.

— Ştiu că asta ţi-ai dorit. Îmi amintesc că Aldo, de

Crăciunul acela, a spus că toate descoperirile importante s-au făcut deja în zona noastră.

— Da, desigur…

Maria se întreba dacă familia ei ştia cât de snob era de fapt Aldo şi cât de plicticoase i s-ar părea relicvele civilizaţiei indiene din Eastern Woodland.

Halllie se trezise. De sus se auzeau scârţâitul arcurilor de la pat, apa curgând şi atingerea delicată a papucilor ei pe podeaua de lemn.

— Trebuie să plec, spuse Nell ridicându-se. Peter are o întâlnire şi este timpul să-i dau micul dejun lui Andy.

— Mă bucur că mi-ai spus tot, zise Maria îmbrăţişând-o.

— N-ai cum să te bucuri… Ştiu cât de mult o iubeşti pe Sophie.

— Şi tu o iubeşti la fel de mult.

— Am plecat, spuse Nell, privind nervoasă către uşă.

Hallie are ceva cu mine. Peter zice că ea are impresia că vreau să creez probleme cu orice preţ.

— Nu-ţi fă griji din cauza ei, spuse Maria sărutând-o de plecare.

Maria se aşează la masă şi se uită la locul pe care stătea de obicei Sophie. Părinţii lor şedeau în capul mesei.

Maria într-o parte şi Sophie şi Peter în cealaltă parte. Aşa fusese dintotdeauna; îşi aminti când Peter, mezinul familiei, îşi ocupase prima dată locul pe un scaun înalt.

— Maria mea, spuse Hallie Dark din pragul uşii.

Avea o ţinută dreaptă şi mai distinsă ca niciodată.

Maria constată surprinsă că părul ei, odinioară negru, încărunţise.

— Mamă! exclamă Maria.

Se îmbrăţişară bătându-se pe umeri, apoi se despărţiră.

— Cine a fost aici? întrebă ea, depistând imediat cana lui Nell.

— Nell, răspunse Maria. S-a trezit devreme şi a trecut pe-aici.

— Cam *prea* devreme, spuse Hallie cu un aer bănuitor.

Fără alte comentarii îşi turnă o cană de cafea, se aşează pe locul ei şi privi pe geam. Pescăruşii care zburau dinspre mlaştină spre Sound se agitau şi scoteau sunete ascuţite. Un labrador galben vâna de-a lungul pârâului.

Maria urmări privirea mamei ei şi încercă să-şi imagineze ce gândea. Dimineţile însemnau pentru Hallie o bună perioadă de timp de privit pe geam. Peter spunea că e o formă de Zen, în vreme ce Sophie credea că se gândeşte la toate drumurile ce i s-ar fi deschis dacă n-ar fi avut copii. Maria încercă să nu se neliniştească, chiar dacă mama ei avea acele gânduri în prima dimineaţă petrecută împreună după mai bine de un an.

— Mă bucur că m-am întors, spuse Maria în cele din urmă. A fost minunat să le revăd pe Sophie şi Nell.

— Sophie a devenit nerăbdătoare de câteva zile! spuse

Hallie cu un entuziasm brusc, ca şi cum cineva ar fi apăsat pe un buton.

— Mi s-a părut cam… agitată aseară.

— Ai vorbit cu Nell, nu-i aşa? întrebă Hallie pe un ton exasperat. O iubesc mult pe Nell, dar îmi face viaţa grea.

Are tot felul de teorii. Susţine că Sophie ar avea probleme psihice… poţi să-ţi închipui aşa ceva?

Maria îşi puse problema discrepanţei între ceea ce spunea Hallie despre Sophie şi felul în care aceasta se purta. Dintre cei trei copii, Sophie semăna cel mai mult cu Hallie: ochii albaştri, limpezi şi vii, faţa perfect ovală, părul fin şi drept. Poate că şi din cauza acestor asemănări

Sophie era favorita lui Hallie şi o urmărea cu un interes cu totul special, să spunem detaşat, ca şi cum s-ar fi privit pe sine într-o oglindă.

Hallie era singurul copil al unei familii bogate şi, din ceea ce pusese cap la cap Maria, copilăria ei se desfăşurase într-o atmosferă cu totul specială: premii primite de la şcoală, parade ecvestre, cotilioane şi curse de bărci cu pânze. Hallie îşi preţuia enorm copilăria; nimic nu o făcea mai fericită decât să înceapă o povestire cu vorbele:

„Când eram copil…”

— Ce mai face Aldo? întrebă Hallie. E bine?

Schimbarea bruscă a subiectului o făcu pe Maria să tresară.

— Da, e bine. E în Perú.

— Câteodată, mă întreb cum te vei descurca aici, în

New England. E un ţinut mohorât şi rece. După toate acele descoperiri de senzaţie, presupunând că vei face săpături aici, nu vei găsi decât scoici şi oase prăfuite de indieni, în loc de comori fabuloase.

— Mie îmi place în New England, spuse Maria. Mi-a lipsit în toţi aceşti ani.

Era adevărat. Trăise pe văile Nilului, Amazonului.

Loarei, Yangtzeului, dar petrecuse multe nopţi visând, în somn sau cu ochii deschişi, la Bay Stream, la arţari, la zidurile de piatră, la strălucirea cerului în care se reflectă Long Island Sound. Visase să înceapă săpături undeva în oraşul în care se născuse pasiunea ei pentru

arheologie.

— Nu vei mai găsi un bărbat ca Aldo, spuse Hallie.

Cel puţin nu prin zona asta. Eu cred că era potrivit pentru tine. Te făcea să te exteriorizezi, să străluceşti.

— Mersi, mamă, spuse Maria pe un ton sarcastic, simţind că i se înroşesc obrajii.

După cum îşi vedea Hallie copiii, Maria era cea introvertită, iar Sophie cea extravertită. Mama lor nu ar fi fost deloc surprinsă dacă Sophie s-ar fi căsătorit cu un arheolog italian şi ar fi hoinărit prin toată lumea cu el, dar nu reuşise să-şi ascundă uimirea când Maria făcuse acest lucru.

— Nu mai fi atât de sensibilă, spuse Hallie. Nu fac decât să îmi manifest grija.

— Bine, răspunse Maria încet.

Era uimitor câtă putere avea încă Hallie asupra ei.

După douăsprezece luni în care se luptase cu ideea de a-l părăsi pe Aldo, după ce-şi dăduse seama că mare parte din farmecul şi încrederea lui în sine erau doar o perdea de fum menită a ascunde aroganţa şi tendinţa spre manipulare, Hallie reuşise în doar cincisprezece secunde să o facă să pună iarăşi totul sub semnul întrebării.

Apoi, aşa cum se petrecuse de mai multe ori până acum, când Maria îşi dorea ca Sophie să apară şi să fie martoră la lucrurile scandaloase pe care le făcea sau le spunea Hallie, aceasta intra pe uşă.

— *Bună dimineaţa*, strigă familia Littlefield.

Maria sări de pe scaun şi fugi la uşă. Îi îmbrăţişă pe Simon şi pe Flo, apoi pe Gordon şi pe Sophie.

— A evadat cineva azi-noapte? întrebă Sophie, zâmbindu-i Mariei.

— Sigur, au evadat nişte ucigaşe în serie.

— Nu mi se pare amuzant, spuse Hallie. Voi nu trebuie să staţi noaptea singure în casa asta mare, gard în gard cu închisoarea. Ăsta e primul loc pe care l-ar alege un evadat.

— Singură? întrebă Maria. Dar eu ce sunt?

Observă cât de uşor îi este să glumească cu Sophie, să ignore faptul că mama ei se simţea totdeauna singură, chiar şi atunci când în încăpere se aflau copiii ei.

— Mâncăm gogoşi, spuse Flo.

— Da? îmi plac la nebunie, spuse Maria, luând-o pe

Flo în poală şi întrebându-se dacă nu cumva copila era prea mare pentru aşa ceva.

— Miere şi minciunele, spuse Simon.

— Să fac nişte cafea, zise Sophie.

Maria îi întrebă pe copii despre şcoală şi ei îi povestiră că profesorii puseseră la avizier poze cu ea şi Aldo, decupate din *National Geographic*. Privirea Mariei îi urmărea pe Sophie şi Gordon, aplecaţi asupra filtrului de cafea. Gordon era înalt şi părea că o înconjoară pe Sophie cu mişcările lui. Îi atingea cotul, îi şoptea ceva la ureche, se întindea peste ea să strângă firele de cafea de pe blat. Maria nu văzuse niciodată un bărbat atât de iubitor şi de protector. Sophie *străluceşte*, se gândi ea, dezgustată de sentimentul de gelozie care o încerca.

— Ne-ai adus câte ceva? întrebă în şoaptă Flo.

— Da, îi răspunse Maria. Du-te în camera mea şi adu geanta galbenă. Vezi că e grea.

Flo şi Simon se repeziră în sus pe scări. Mariei i se strânse inima la gândul că urmează să dea cadourile şi statueta se afla deja la Sophie.

În cele din urmă cafeaua a fost turnată în ceşti şi se aşezară toţi, cu excepţia lui Gordon.

— Ia-ţi un scaun, Gordon, spuse Maria.

Acesta se sprijini de blat, zâmbind şmecherește. Expresia era copilăroasă şi foarte atrăgătoare la un bărbat de patruzeci şi doi de ani.

— Maria, tu i-ai luat locul, spuse Sophie repezită.

— Locul lui?

Maria se simţi puţin încurcată. Întotdeauna considerase că locul acela îi aparţine. Dar desigur, trăise mulţi ani departe de casă şi Gordon îi luase locul la masă. Se mută mai la stânga şi o luă pe Flo în poală.

— Aşa-i că vrei să stai cu mine? întrebă ea, încercând să pară relaxată şi să-şi mascheze supărarea. Era totuşi ridicol ca o femeie în toată firea să se supere că altcineva îi luase locul din copilărie.

— E mai bine, spuse Flo, în timp ce Gordon se aşeză lângă ele, strângând mâna Mariei în semn de mulţumire.

Maria se aplecă să caute în geantă şi, când ajunse la cadouri, constată că zeiţa e la locul ei.

— De unde o fi apărut asta? întrebă Maria.

— Am împrumutat-o eu azi-noapte, spuse Sophie.

Dormeai şi n-am vrut să te trezesc, dar strălucea în geantă şi n-am putut să rezist. Era atât de plăcut să o ţin în mână, încât am uitat s-o pun la loc.

Maria încercă să suprapună explicaţia lui Sophie cu ceea ce văzuse aseară, dar nu reuşi. Ceva nu era în regulă.

— E a ta, spuse Maria.

— O ador, zise Sophie, întinzându-se peste masă ca să ia statueta.

Maria împărţi cadourile: mărgele pentru Hallie, un pulover de lână pentru Gordon, papuci de casă din piele întoarsă, căptuşiţi cu alpaca, pentru Simon şi o brăţară de aur pentru Flo. Toţi erau încântaţi de cadourile primite.

Maria încercă să pară fericită în tip ce povestea despre sătucurile de munte de unde luase cadourile, dar nu se putea gândi decât la ceea ce făcuse Sophie.

3

Maria se folosi de Volvo-ul lui Hallie ca să pornească Mustang-ul vechi al tatălui său. Detesta să conducă acea maşină. Vibra şi scârţâia în mers, iar rugina făcuse în ea găuri de mărimea monedelor de cincizeci de cenţi. Hallie o păstra în memoria soţului său. Maria abia şi-l amintea. Malcolm Dark, un bărbat solid şi jovial, fusese cu treizeci de ani mai bătrân decât Hallie, despre care toată lumea ştia că îi sucise capul. O iubea ca şi când ar fi fost propria sa fiică, şi păstra o relaţie distantă, dar afectuoasă cu

copiii săi, adevăraţii săi copii.

Pe la unsprezece ani, Mariei îi plăcea să creadă cum că el era de fapt bunicul ei, că tatăl adevărat (tânăr şi chipeş) avea să revină într-o zi. Tot cam atunci, Malcolm Dark începuse să simtă nevoia de atenţie pe care o resimte orice om în vârstă, iar Hallie îşi petrecuse tot timpul alături de el. Obişnuia să se învârtă în jurul casei cu vârful limbii scos printre dinţi. Sophie numea expresia lui Hallie „figura aia”. Copiii o detestau, pentru că le spunea cât de nefericită se simţea mama lor. Maria ar fi vrut s-o roage să-i ducă la plajă sau în josul apei, dar ştia că ea nu ar fi plecat de lângă Malcolm. Seamănă cu un prizonier, obişnuia să gândească Maria: parcă e la închisoare.

Sophie, încă un copil; o urma pe Hallie în jurul casei, ascultând poveştile despre concursurile de călărie pe care mama ei le câştigase, despre recitalurile pentru pian pe care le susţinuse, despre băieţii cu care dansase la Yale şi care acum erau doctori şi afacerişti de succes.

— Ai fi putut să te măriţi cu el, mamă, nu-i aşa?

Întreba Sophie.

— Unii dintre ei chiar mi-au propus, răspundea Hallie zâmbind.

Malcolm a murit în somn în anul care a urmat, transformând-o pe Hallie într-o tânără văduvă cu trei copii.

Abia atunci ea şi-a dat seama cât de mult îl iubise.

Copleşită de o suferinţă profundă, Hallie se închise în sine.

Sophiei nu-i plăcea să o lase singură. Uneori se prefăcea că o durea gâtul ca să nu se ducă la şcoală. Maria se pregătea însă de şcoală, ignorând-o pe Sophie care zăcea în pat.

— Scoală-te, nu eşti bolnavă, îi spunea Maria.

— Ba sunt, şi ai putea să fii şi tu, îi sugera Sophie plină de speranţă.

Maria îşi închipuia cât de bine s-ar fi distrat toate trei dacă ar fi rămas şi ea acasă, dar nu a făcut-o niciodată.

Nu lipsise aproape deloc de la şcoală şi îi era ruşine

că

Sophie avea patruzeci şi cinci de absenţe pe an. Dar se simţea şi geloasă. Detesta gândul că Sophie şi Hallie îşi petreceau întreaga zi singure împreună. Hallie nu merita asta. Înainte de moartea lui Malcolm fusese prea ocupată ca să participe fie şi la şedinţele cu părinţii sau la concertele de primăvară ale lui Sophie. Maria era furioasă la gândul că cele două stăteau toată ziua şi beau ceai cu miere – pentru durerea de gât a lui Sophie – iar Hallie o încuraja pe Sophie să viseze cu ochii deschişi la o carieră de cântăreaţă care ar fi făcut-o faimoasă. Sophie avea o voce frumoasă, dar cea care voia ca ea să devină faimoasă era Hallie. Dacă Hallie era într-adevăr interesată de cariera lui Sophie, atunci de ce nu se dusese niciodată la recitalurile ei?

Şoseaua spre oraş nu se schimbase aproape deloc faţă de vremea când Maria era copil. Fiecare răscruce îi trezea amintiri. Chiar şi vremea, caldă şi umedă, o făcea să se gândească la zilele primăvăratice de iarnă care o tentaseră de atâtea ori să chiulească de la şcoală împreună cu Sophie.

Conducea de-a lungul Cove Road, pe lângă închisoare, mlaştini şi case impozante, în stil Victorian, aflate la capătul Summer Street. Debarcaderul era plin de bărci scoase din apă, acoperite pe timpul iernii cu huse de plastic de un albastru-violet. Privindu-le, se vedea cumpărându-şi o mică ambarcaţiune pentru vara care urma.

Maria parcă maşina între o spălătorie şi Pequot Savings Bank. Rămase acolo un minut, privind trecătorii.

Recunoscu un fost coleg de liceu, al cărui nume nu şi-l putea aminti, pe domnişoara Rogers de la bibliotecă şi pe domnul Brown, măcelarul. După atâta timp petrecut în străinătate, studiind civilizaţii străvechi, i se părea incitant, o aventură, faptul că se va stabili în oraşul natal.

Ieşi din maşină şi ezită o clipă înainte de a o încuia.

Vitrinele i se păreau surprinzător de atrăgătoare;

privi bănuţii înveliţi în staniol auriu şi homarii de ciocolată din cofetărie; lenjeria de noapte din mătase naturală de pe un manechin de la Josie’s; ţevile de cupru de la magazinul de instalaţii din Hatuquitit; trandafirii, narcisele, stânjeneii şi baloanele din poliester din Sea Garden Flowers; voblerele şi cizmele pescăreşti de la Magazinul de Momeli şi Undiţe al lui James.

În Perú, se oprise la nişte ferme de pe marginea şoselelor prăfuite, în sate fără electricitate. Acum se simţea vinovată că uitase farmecul orăşelului ei natal.

Sentimentul de vină era răsplata cuvenită pentru uşurarea pe care o simţea de când se despărţise de Aldo.

Aldo nu înţelesese niciodată sentimentele ei pentru Hatuquitit. „Pelerinajul tău”, numea el îngăduitor călătoriile ei anuale acasă. Aldo provenea dintr-o familie de bancheri din Roma şi era atras de lucruri grandioase: mormintele prechavine, comorile, zăcămintele de zinc. Maria îl considerase întotdeauna sclipitor. Încă mai credea asta, dar încetase să-l respecte. El preţuia faima mai mult decât orice altceva. Cu timpul, începuse să se simtă doar ca un alt arheolog gravitând în jurul lui, şi nu ca o soţie. Pe parcursul ultimelor luni petrecute împreună pe munte, nu făcuseră dragoste nici măcar o dată. Şi nu era doar ea vinovată pentru asta; Aldo îşi găsea întotdeauna motiv să rămână până târziu pe şantier sau să citească în cortul alăturat.

Maria se trezi privind fotografiile color ale caselor din vitrina agenţiei imobiliare Shoreline. Intră, mânată de un impuls.

— Te pot ajuta? întrebă agenta. Părea de vârsta ei, dar

Maria nu o recunoscu. Stând lângă persoana aceea elegantă, cu părul blond, coafat, cu puloverul albastru de caşmir şi fusta cenuşie, Maria se simţea ca o vrăjitoare în blugii şi jacheta ei neagră de piele.

— Aş vrea să închiriez o casă, spuse Maria.

— Ce vrei mai exact? Pentru câte persoane?

— Doar pentru mine, spuse Maria, plăcându-i cum sună.

Ştia că ar fi fost bine-venită la Hallie, dar voia să aibă casa ei. Patul ei, bucătăria ei, podeaua ei: trei lucruri pe care nu le avusese în nenumăratele corturi în care locuise.

— În jurul cărei sume?

— Hm, medie, spuse Maria vag, încercând să transforme ceea ce considera ea o sumă rezonabilă de pesos în dolari americani.

— De ce nu te uiţi în catalog? întrebă agenta, conducând-o pe Maria la un birou. Poţi vedea ce avem la dispoziţie. Îţi voi arăta orice casă care îţi va plăcea.

— Mulţumesc, spuse Maria. O privi pe agentă, care părea că vrea să mai spună ceva.

— Te-am văzut la *Nova*, spuse aceasta roşind. Abia aştept să-i spun lui Steve că te-ai întors. Ţi-l mai aduci aminte pe soţul meu? Steve Grunwald?

— Bineînţeles! spuse Maria.

Fusese la şcoală împreună cu el. În clasa a patra îi furase batonul Sugar Daddy şi refuzase să i-l dea înapoi cerându-i în schimb puloverul pentru a-l arunca într-un copac.

— Ce mai face?

— Bine. Acum este avocat – biroul lui e în aceeaşi clădire cu al fratelui tău Peter. Copiii noştri se joacă cu ai lui Sophie.

— Minunat, spuse Maria, gândindu-se cât de bine este să te întorci într-un oraş mic.

— Eu sunt Nancy Grunwald, spuse ea strângându-i mâna

Mariei şi întinzându-i un catalog voluminos.

— Ce te-aduce înapoi acasă? întrebă Nancy după câteva minute.

— M-am despărţit de soţul meu şi nu voiam să mai stau în Perú.

— Nu aveţi copii? întrebă Nancy.

— Nu, spuse Maria.

Simpla întrebare a lui Nancy o făcu să se simtă stânjenită. Privi spre Nancy şi-şi imagină copiii ei jucându-se cu ai lui Sophie. Copiii păreau să ţină acest oraş unit. Se întrebă cât de greu ar putea fi să se integreze fără copii.

Timp de doisprezece ani atenţia ei fusese aţintită asupra solului: a prafului şi a lucrurilor îngropate. Se întreba dacă, având un alt fel de carieră, de exemplu, agent imobiliar, şi-ar fi găsit timp să crească copii. Dar ştia răspunsul: nu cu Aldo.

— Probabil, e mai uşor aşa, fără copii, spuse Nancy.

Ştiu că despărţirea poate fi grea, dar ar fi şi mai dificilă dacă ar exista copii.

— Sunt de aceeaşi părere, spuse Maria.

— Ştii, spuse Nancy, în timp ce Maria frunzărea distrată catalogul, cunosc un loc care s-ar putea să-ţi placă.

Nu este pentru oricine. E puţin cam rustic.

— Cât de rustic? întrebă Maria. Are căldură?

— Da, şi grup sanitar intern, nu-ţi face griji, spuse

Nancy zâmbind. Nu e primitiv. E cam izolat şi se află chiar lângă apă. O locaţie cu adevărat minunată.

— Lângă apă?

— Da, spre Squaw’s Landing. Nu e în catalog. Proprietara ţine foarte mult la casă. Ar locui acolo, dar lucrează în Montreal. Aparţine familii ei de trei generaţii.

— Are vedere? întrebă Maria.

— La Haunted Isles, spuse Nancy. Aşteaptă să o vezi, încercă să-l sune pe îngrijitor, dar soţia acestuia le spuse că nu le putea deschide înainte de ora patru.

— Poţi să pierzi timpul pe-aici? întrebă Nancy.

— Bineînţeles, spuse Maria.

Pomi spre bibliotecă. O briză sărată şi rece veni dinspre golf. Se gândi să le sune pe Sophie sau pe Nell să le roage să vină în oraş să vadă casa împreună, dar cineva tocmai folosea unicul telefon public.

Biblioteca din Hatuquitit era o casă de piatră de pe Summer Street, cu obloane albe şi o verandă spaţioasă,

înăuntru se afla biroul bibliotecarului, standul de periodice, un separeu pentru lectură cu fotolii îmbrăcate în vinilin şi mese lungi de brad, şi stive de cărţi. Părea mai mică decât îşi amintea.

Se îndreptă direct spre secţiunea ei preferată: arhiva locală.

Rafturile erau pline de cărţi ilustrate şi ziare îngălbenite cu titluri precum: *Pequot Tales*, *A visit to Devil's*

Chimney, *Hatuquitit*: *Our Tricentennial*. Maria frunzări

Pequot Tales. După prima pagină se afla o hartă a orăşelului, pe care cimitirele indiene erau marcate cu

X-uri. Două dintre ele se aflau pe Squaw's Landing.

Maria sări peste capitolul intitulat „Şiretlicuri Coloniale" şi ajunsese la „Poveşti de dragoste". Citi despre neguţătorul englez din anul **1600** care îi convinsese pe indienii Pequot să îi vândă cele mai întinse cimitire, promiţându-le să mute rămăşiţele într-un alt pământ sacru. Se îndrăgostise de o squaw care era deja căsătorită cu un indian Pequot. „Soţul său indian, după ce a descoperit înşelătoria, i-a străpuns inima cu o săgeată", citi Maria.

„Dar acest lucru a reuşit doar să îi sporească suferinţa. El a decis să urmeze spiritul ei pe Tărâmul Morţilor. La căderea nopţii, ea s-a ridicat din mormânt şi a traversat golful spre Haunted Isles. Soţul ei a trebuit să vâslească foarte repede pentru a ţine pasul cu ea. „Nu mă urmări", îl imploră ea.

„Nu te pot părăsi", strigă soţul ei. Dar ea se îndepărta tot mai repede, până se pierdu în pădurea de pe insula mai mare.

Un şoim îl auzi pe bărbat jelind. „Tinere", spuse el.

„Dacă faci cum îţi spun eu, te poţi reuni cu iubita ta.

Urmează cărarea de pe ţărm până la piscurile stâncoase.

Când soarele începe să răsară, urcă-te pe ele. Acolo o vei găsi pe soţia ta. Ea va fi vie, iar tu o poţi lua acasă în

canoea ta. Dar nu o atinge şi nu lăsa pe nimeni să o vadă timp de patru zile! Altfel ea va muri din nou şi nu o vei mai vedea niciodată”.

Tânărul indian făcu precum îi spusese şoimul. Se urcă pe stâncile de granit exact când soarele roşiatic ieşea din valuri. Soţia lui se afla acolo. Tânjea să o atingă, dar îşi aminti ce-i spusese şoimul. Ea zâmbi şi spuse: „Dragostea ta pentru mine este adevărată, chiar dacă eu l-am iubit pe altul. Ştiu asta fiindcă m-ai urmat până aici”.

Eroul vâsli alături de soţia sa traversând golful şi o ascunse de ceilalţi indieni Pequot timp de trei nopţi. În dimineaţa celei de-a patra zile, neguţătorul englez care o iubea şi el pe squaw trecu pe acolo. Văzând-o, alergă către ea plin de bucurie, ca s-o îmbrăţişeze. În timp ce o săruta, ea începu să devină transparentă şi dispăru pe veci. Când indianul descoperi ce s-a întâmplat, îl omorî pe englez cu tomahawk-ul său. Şi astfel englezul nu şi-a putut ţine promisiunea de a muta cimitirul indian, iar din această cauză multe din casele din Hatuquitit sunt construite pe pământ sfânt.

Maria mai auzise despre proprietari care descoperiseră oase de indieni în subsolurile lor sau în timp ce excavau pentru vreo piscină, dar nu şi despre legenda indienilor Pequot. Se întinse după o cărticică pe care o mai citise de multe ori – *The story of Bell Stream*. Cartea, cu o copertă de un roşu-pal, părea mai deteriorată decât în urmă cu douăzeci şi cinci de ani, când Maria o citise pentru prima dată. Din ea se iţeau pagini rupte. Pe spatele primei coperte erau o mulţime de ştampile puse de bibliotecar, începând din **1982**. Maria era sigură că fiecare copil din Hatuquitit citise această carte cel puţin o dată.

Cartea dezvăluia povestea unui cuplu căsătorit. Era în anul **1679**, în Hatuquitit. Ea locuia pe malul estic al râului, iar el pe cel vestic. În noaptea dinaintea nunţii a izbucnit o furtună. A plouat până în zori. Ea s-a îmbrăcat în rochia de mireasă, aşteptând să apară preotul şi mirele.

Dar aceştia nu sosiseră. Orele treceau. Zvonurile

spuneau că râul se transformase într-un torent de netrecut. „Vom face ceremonia când se va opri furtuna”, a spus mama ei, însă preotul venise din Massachusetts, şi trebuia să se întoarcă în aceeaşi seară. Dacă nunta nu avea loc în acea zi, urma să fie amânată cu cel puţin o lună. Curajoasa mireasă s-a urcat într-o căruţă trasă de un măgar şi a mers până la râu. Pe celălalt mal se afla viitorul ei soţ.

Preotul şi-a deschis Biblia. Şi acolo, peste apa învolburată, strigând pentru a se putea auzi în vântul puternic, cei doi şi-au rostit jurămintele. Clopotul bisericii s-a auzit în întreg oraşul, şi a continuat să bată până când furtuna s-a oprit, iar mirele şi mireasa s-au putut întâlni. Astfel, din acea zi, râul se cheamă Bell Stream (*Râul Clopotului*).

Cât de fericite fuseseră ea şi Sophie că Bell Stream trecea pe lângă curtea lor! Pe vremea când erau copii, rememorau mereu acea ceremonie, încercând să descopere locurile exacte în care stătuseră mireasa, mirele şi preotul. Peter însă nu manifestă interes. Într-o vară, Sophie aşezase nişte pietre culese din Town Beach pentru a marca punctele cele mai probabile.

Maria era pierdută în gânduri, aşa că dură o vreme până percepu vocea lui Sophie. Era acolo, reală şi clară.

Sophie se afla în separeul alăturat.

— De data asta vorbesc serios, spuse ea. Am sunat-o deja pe matroană. Vreau să stai aici şi să reflectezi la ceea ce ai făcut cât timp eu mă duc acasă să-ţi fac bagajele.

— Te rog, mamă… suspină Flo. Nu mă obliga să mă duc acolo.

— Nu am de ales. Acolo se duc fetele rele. Ştii asta.

O să-ţi pun toate lucrurile într-o pungă de gunoi şi o să ţi le arunc pentru ca tati şi cu mine să nu ne mai gândim la tine. Mai ţii minte cum l-ai făcut de râs pe tati? Nici măcar nu-ţi pasă de el.

— Ba da! *îl iubesc* pe tati! spuse Flo cu ardoare.

Maria îngheţă de groază. Ar fi vrut să se repeadă în

separeul alăturat, dar nu se putea mişca.

— Stai aici, spuse Sophie şi gândeşte la greşeala ta. Când mă voi întoarce te voi duce la închisoare.

— Te rog nu mă părăsi, spuse Flo.

Sophie nu răspunse. Maria auzi paşii îndepărtându-se, şi apoi suspinele lui Flo.

Maria se duse imediat la ea.

— Flo?

Flo avea şase ani. Purta părul împletit. Era o fetiţă slăbuţă. Stătea ghemuită pe jos, cu faţa îngropată în rucsacul său cu Minnie Mouse.

— Flo? repetă Maria, aplecându-se să o mângâie pe cap.

— Mama e aici? întrebă Flo.

— Nu. Maria o ridică pe Flo de pe podea şi o luă în braţe. Fetiţa nu se împotrivi.

— Marni mă trimite la închisoare, spuse ea.

— Nu, nu o să facă asta. Uneori, când sunt supărate, mamele spun anumite lucruri, dar nu vorbesc serios.

— Marni e foarte, foarte supărată.

— Ştii de ce? întrebă Maria, care începuse s-o legene pe Flo. Aceasta plângea cu sughiţuri.

— Pentru că am plâns la dentist, spuse fetiţa.

Maria tăcu şi continuă să se legene înainte şi înapoi.

Braţele începuseră să o doară, aşa că o coborî încet pe Flo pe podea, apoi se aşeză şi o trase pe fată în braţele ei.

— O să-ţi revii în câteva minute, spuse Maria. O să mergem împreună la bunica.

— Trebuie să stau aici, spuse Flo. Aşa e regula.

— Ce regulă?

— Marni mă lasă mereu aici pentru că sunt în siguranţă, zice că este un loc potrivit pentru a reflecta.

— Te lasă aici de multe ori?

— Nu, spuse Flo, uneori.

— Pentru mult timp? întrebă Maria

— Până se întunecă, spuse Flo.

— Ascultă – Maria o apucă pe Flo de mână şi o ridică în picioare –, eu sunt sora mai mare a mamei tale şi îţi spun că poţi veni cu mine. O să-l avertizez pe bibliotecar, pentru ca el să o poată anunţa pe mama ta când se întoarce.

Flo o urmă fără să scoată un cuvânt. Maria se opri la tejghea; bibliotecarul îi aruncă o privire furioasă.

— Sunt mătuşa fetiţei, spuse Maria. Când se întoarce mama ei te rog să…

— Aici nu e grădiniţă, spuse bibliotecarul. S-a mers prea departe. Să-i spui surorii tale că data viitoare când o să-şi mai lase copilul aici o să chem poliţia.

— Nu poliţia! strigă Flo, lipindu-se de piciorul Mariei şi începând să plângă din nou.

— Haide, Flo, spuse Maria trăgând-o afară din bibliotecă.

Mâncară nişte îngheţată la cornet. Maria îşi amână vizita la casa din Squaw's Landing şi se aşezară pe locurile din faţă ale Mustang-ului, fixând spălătoria cu privirea.

— Aici îşi spală lumea hainele, o anunţă Flo.

— Ştiu, spuse Maria.

Mintea îi era plină de întrebări, dar nu ştia cum să le pună pentru a nu o supăra din nou pe Flo. Cum de o lăsase bibliotecarul să plece cu Flo? Dacă ar fi fost o străină care se dădea drept rudă? auzi din nou vocea calmă a lui Sophie, spunându-i lui Flo că o să meargă la închisoare, şi se simţi neajutorată. Mintea i se goli.

— Nu crezi că e o sfidare să mănânci ciocolată după ce ai fost la dentist? întrebă Maria încet.

— Ba da. Flo linse bine cornetul pentru a nu-i scăpa niciun strop de îngheţată.

— Îţi place dentistul?

— E OK. Dar mi-e frică să merg la el. Şi la doctor.

— Şi mie mi-era frică, mărturisi Maria.

Încă îi mai era, dar astea nu sunt lucruri pe care i le spui unui copil. Voia să o facă pe Flo să-i povestească ce o făcuse să plângă, de ce plânsul ei o supărase pe Sophie

atât de tare.

— Flo, cum îl cheamă pe dentistul tău?

— Doctor Kaufman. Uneori, vine la noi acasă la cină şi nu mi-e frică de el. E un om bun.

— Vrei să spui că doctorul Kaufman este prieten cu părinţii tăi?

— Da, este *bun* prieten cu tati, spuse Flo, devenind neliniştită. Acum mă duci acasă?

— Bineînţeles, spuse Maria pornind motorul. La tine sau la bunica?

— La mine.

Sophie amenajase o casă în stil rural, plină cu antichităţi rustice, mobilă solidă, acoperită cu pleduri şi pânze de bumbac, cu fotografii de familie şi peisaje din secolul al nouăsprezecelea pe pereţi. Bucătăria galbenă avea o vatră deschisă şi un covoraş împletit pe podeaua din cărămidă roşie.

Maria găsi uşa descuiată şi intră, cu Flo de mână.

Trecură de Simon care se uita la televizor în camera de lucru şi o văzu pe Sophie care stătea în faţa chiuvetei din bucătărie spărgând gheaţă.

— Uite pe cine am găsit la bibliotecă, spuse Maria.

Sophie se întoarse şi se schimbă la faţă. Purta un şorţ pe care cineva, probabil Flo, mâzgălise o inimă albastră.

Ea deschise braţele şi Flo se aruncă la pieptul ei.

— Slavă Domnului că eşti teafără, spuse Sophie.

— Mătuşa Maria m-a luat cu ea.

— Doamne, Maria! spuse Sophie, ştergându-şi lacrimile de pe obraji. M-am întors după ea, dar dispăruse.

— Nu ţi-a spus bibliotecarul că e cu mine?

— Ba da, dar tu nu erai aici când m-am întors, iar mama nu ştia unde eşti. Poate ai avut intenţii bune, dar să nu o mai iei *niciodată* fără să-mi spui. Dacă ai şti ce a fost în mintea mea…

Maria se simţi vinovată de îngrijorarea pe care i-o provocase lui Sophie. Le privi pe cele două strângându-se în braţe, mângâindu-se şi sărutându-se.

— Sunt bine, marni, spuse Flo. Totul va fi bine.

— Mă bucur atât de mult că eşti acasă, scumpo, răspunse Sophie în şoaptă, mângâind şuviţele de păr auriu de pe fruntea lui Flo.

— Pot să-ţi vorbesc? întrebă Maria.

— Spune.

— Între patru ochi. Maria îi zâmbi lui Flo, încercând să o liniştească. Copilul înţepenise şi în ochi i se citea panica.

— Sigur. Du-te şi vezi ce face Simon, dragă, bine? o expedie Sophie pe fetiţă.

— Bine, marni, spuse aceasta cu o voce subţire, şi plecă.

Maria respiră adânc. Ştia că dacă şi-ar fi pus mâna pe piept ar fi simţit inima bătându-i cu putere.

— Te-am auzit în bibliotecă, spuse ea. Stăteam în separeul alăturat.

— Ce-ai auzit? întrebă Sophie zdrobind o bucată mare de gheaţă cu un ciocan.

— Te-am auzit spunându-i lui Flo că o vei trimite la închisoare.

Sophie se strâmbă şi îşi scutură capul cu amărăciune.

— Să vorbeşti când o să ai copii, spuse ea. Toate mamele din Hatuquitit îşi ameninţă copiii astfel. Niciuna nu vorbeşte serios.

Deschise o pungă cu chipsuri de ciocolată şi începu să mănânce.

— Flo te-a crezut. Plângea cu disperare, Sophie. Nu ţi-a povestit bibliotecarul?

— Mi-a ţinut o predică să nu o mai las pe Flo acolo singură. Ştii, îi mai las pe copii acolo cât mă duc până în piaţă sau la poştă, dar niciodată pentru mult timp – toată lumea face asta! Nu-ţi aduci aminte că stăteam acolo cu orele, fără mama? întrebă Sophie, îndesându-şi în gură chips după chips.

— Ba da, spuse Maria, dar îşi amintea că aveau mai mult de şase ani. Spune-mi ceva, de ce te-ai supărat atât

de tare pe Flo?

— A scăpat intenţionat pe jos un borcan cu murături, în piaţă. Face asta destul de des în ultima vreme.

— Am crezut că e din cauză că a plâns la dentist.

— Ea ţi-a spus asta? întrebă Sophie, fixând-o pe Maria cu privirea.

Maria ezită. Voia să o protejeze pe Flo, dar trebuia să afle ce avea Sophie de spus.

— Da, ea mi-a spus.

— Cred că am exagerat, spuse Sophie cu o voce tremurândă. Paul Kaufman este un bun prieten de-al nostru – el şi Gordon sunt parteneri de golf. Paul îi adoră pe copiii noştri şi am văzut că e foarte supărat când Flo începe să plângă. El crede că e un dentist *blând*. Lui Flo nu îi este frică de el – plânge pentru că prietenele ei spun că trebuie să-i fie frică de dentist.

— Doamne, eu sunt *îngrozită* de dentist, spuse Maria, calmându-se cât de cât.

— Bine, după vracii cu care, probabil, ne-am obişnuit noi… încercă Sophie să zâmbească.

— Sophie, spuse Maria, reuşind să-şi păstreze calmul, îmi fac griji pentru tine. Te iubesc.

— Şi eu te iubesc, spuse Sophie, dar încheieturile degetelor care ţineau minerul ciocanului i se albiră.

— Pentru ce e gheaţă? întrebă Maria.

— Caviar, răspunse Sophie. Asta o să mâncăm deseară.

Morun alb – preferatul lui Gordon.

— Cu ce ocazie? întrebă Maria.

— Niciuna, spuse Sophie. Aşa facem noi de obicei – de asta suntem aşa fericiţi. Sau ăsta este măcar unul dintre motive.

Ascultând vocea calmă a lui Sophie în bucătăria călduroasă, Mariei îi venea să creadă că visase scena din bibliotecă. Apoi îşi aminti de statueta de aur şi buna dispoziţie îi pieri.

— Caviar într-o seară de miercuri, spuse Maria sec,

dorind, dar neîndrăznind să intre în alte amănunte.

— Vrei să spui că Gordon nu merită? întrebă Sophie cu o voce uşor tăioasă.

— Din contră, spuse Maria. Merită cu prisosinţă.

Apoi, părându-i-se bizar că Sophie sparge gheaţă în timp ce fiica ei lipseşte, simţi nevoia să plece. Ceea ce şi făcu, luându-şi la revedere.

4

Trebuie să fii foarte sigur înainte de a acuza pe cineva de neglijenţă, rosti Peter Dark solemn. Îşi tunsese foarte scurt părul ondulat şi negru. Mustaţa foarte îngrijită se potrivea cu imaginea de avocat dintr-un oraş mic.

Ochelarii cu ramă subţire reflectau lumina lumânărilor, iar el se juca distrat cu tacâmurile, folosind lingura drept sprijin şi cuţitul drept balansoar.

— Nu acuz pe nimeni! spuse Maria. Port o discuţie amicală cu fratele meu şi cu cea mai bună prietenă a mea.

— Dar trebuie să-ţi dai seama că asta e una dintre cele mai grave acuzaţii pe care le poţi aduce. Dacă te-aude.

Sophie se va întoarce imediat împotriva ta.

— Sau o să-ţi taie cauciucurile, spuse Nell. Maria simţi îngrijorarea lui Nell provocată de faptul că Peter gândea mai întâi ca un avocat şi apoi ca un frate.

Buclele roşcate ale lui Nell arătau cu adevărat încântător în contrast cu bluza neagră de catifea. Maria fusese mişcată când Nell o invitase la cină imediat ce aflase de incidentul cu Sophie.

— Dacă se petrece ceva, continuă Nell, nu trebuie să ne facem griji de reacţia lui Sophie. Trebuie să ne gândim la Simon şi Flo.

— Oare am înnebunit? Sau ţi se pare ceva normal?

— În ce privinţă? întrebă Peter, punând deoparte o bucată de cod. Se mai întâmplă ca părinţii să exagereze.

Fiecare persoană are propriul mod de a-şi educa

copiii.

— Tu i-ai spune lui Andy că-l trimiţi la închisoare?

— Nu, spuse Peter.

— Ştii, mama mi-a spus odată că o să ajung la închisoare dacă nu sunt cuminte, zise Nell. Cred că e o ameninţare explicabilă pentru mamele şi fiicele din acest oraş. Asta dacă situaţia e disperată.

— Problema e *felul* în care a spus-o Sophie, preciză Maria.

— Sophie nu-şi loveşte copiii, spuse Peter. Dacă ar fi făcut-o, ar fi existat urme: vânătăi sau ceva asemănător.

— Poate că asta e mai rău decât bătaia, sugeră Maria.

Nu-şi putea scoate din minte vocile lor: tonul blând al lui Sophie, Flo implorând cu neprefăcută disperare şi groază. Indiferent care ar fi scuza lui Sophie, indiferent cât ar încerca Peter să vadă doar părţile ei bune, Maria ştia că un copil de şase ani nu trebuia supus la aşa ceva.

— Dar cum rămâne cu furatul? întrebă Nell. Şi cu mâncarea?

— Cui îi pasă ce mănâncă? întrebă Peter, începând să-şi piardă răbdarea.

— În fiecare seară îi pregăteşte ceva special lui Gordon, spuse Nell. Fileuri, homar, foie gras – nu glumesc, în fiecare seară! Şi de fiecare dată când trec pe la McDonald’s îi văd maşina acolo. Nu aţi observat că se îngraşă?

— În seara asta pregătea caviar, spuse Maria.

— Nu ştiu cum îşi poate permite, spuse Nell. Doar dacă nu cumva pentru asta fură. Gordon nu poate câştiga atât de mult din feronerie.

— Hai să lăsăm în pace familia Littlefield, da? spuse Peter. Maria, mai bine ne-ai povesti despre săpături. Mi-ai găsit amuleta? Mă gândeam s-o port mâine în sala de judecată.

Maria îi aruncă o privire. Nu se grăbi să răspundă pentru că imediat ce ar fi făcut-o s-ar fi schimbat subiectul,

iar tensiunea s-ar fi risipit, iar ea voia să o salveze pe Sophie. Dar de la ce?

— Chiar ar trebui, spuse ea după o clipă.

În cultura Chavin ele erau purtate doar de preoţi şi personalităţi politice, deoarece reprezentau un semn al puterii.

— Şi ai găsit vreuna în săpăturile tale? întrebă el.

— Nu – nu poţi scoate artefactele originale din ţară.

Este o copie a uneia pe care am găsit-o lângă Chupas.

Chipul îndurerat al Señorei îi veni în minte şi Maria începu să râdă.

— Ce e? întrebă Nell.

— Oh, tocmai mi-am adus aminte de femeia care deţinea în proprietate pământul pe care noi voiam să facem săpături. Cultiva cocaină, şi chiar în mijlocul terenului său se afla un cimitir. În Perú, toate ruinele se află în proprietatea guvernului, aşa că, teoretic vorbind, nu trebuie să ceri permisiunea proprietarului terenului pentru a face săpături. Dar Aldo…

— Normal, Aldo i-a cerut voie, spuse Nell. Ea, ca şi ceilalţi membri ai familiei Dark, găsea curtoazia europeană a lui Aldo uşor comică.

— I-a spus că o să-i plătim pentru culturile distruse în timpul săpăturilor, spuse Maria, dar señora Hacha nici nu a vrut să audă. „Plantele acelea sunt familia mea”, spunea ea întruna. „Le-am crescut din răsaduri”. Povestind, se mai linişti. Amintirile munţilor, ale templelor Chavin cioplite în piatră, a sentimentalei señora Hacha, Aldo, toate o făceau să se simtă acasă. În Hatuquitit, unde toate lucrurile familiare se schimbaseră, Maria se simţea ca o străină.

Nell începu să strângă farfuriile, iar Peter se duse să-l verifice pe fiul său care dormea.

Maria îşi aminti că imediat după săpăturile de la señora Hacha începuse să se gândească la plecare.

Ghemuită pe şantier, scoţând la iveală un mic craniu – probabil, al unui şoarece –, îşi dăduse brusc seama că

Aldo stătea aplecat deasupra ei. „De ce te mai chinui cu aia?” întrebase el nerăbdător.

Ferindu-şi ochii de soare, Maria îl privea. „Parcă ai ţine o lecţie unui student”, spusese ea.

„Pentru că sapi ca un student. Concentrează-te asupra mormântului”.

Maria s-a prefăcut că îl ignoră. A dezgropat întregul schelet al unui şoarece de câmp, apoi l-a înregistrat os cu os. Ştia că în ceea ce priveşte descoperirile acesta era neimportant, dar considera că trebuia înregistrat tot ce se dezgropa. Aldo prefera să lase asta pe seama altora sau chiar o omitea. Însă nu asta era trăsătura profesională a lui Aldo care o deranja pe Maria, ci felul în care îi vorbise.

Nu utilizase întotdeauna acest ton. Îşi amintea când săpaseră prima oară, împreună, în Perú. Aldo mai săpase acolo de multe ori, dar pentru Maria era o premieră. Îi prezentase ţara cu mândrie, aşteptându-se ca ea să iubească viaţa pe înălţimile Anzilor, săpând după ceea ce erau deja aproape siguri că reprezintă artefacte de aur.

Într-o noapte, i-a spus că o va duce cu el la nişte ruine din munţi, unde o vrăjitoare urma să cheme spirite care să le încununeze săpăturile cu succes.

„Nu poate veni, señor”, a spus Pedro, asistentul

Peruvian al lui Aldo. „Femeile nu au voie să participe la ceremonia vrăjitoarei”.

„Maria e arheolog. O să vină”, a spus Aldo, închizând subiectul.

Echipa de arheologi, toţi bărbaţi, cu excepţia Mariei, a ajuns la ruine într-o noapte întunecoasă şi rece. Vrăjitoarea a privit-o pe Maria tăcută ca o piatră, refuzând să facă vreo vrajă. În cele din urmă, la insistenţele lui Aldo a pregătit cincizeci şi două de ofrande pentru tot atâtea spirite. Ofrandele erau identice: trei frunze de cocaină pudrate cu grăsime uscată de lama, praf de argint şi cimbru sălbatic. Lanternele cu kerosen împrăştiau umbre lungi pe pereţi. „Spirite ale munţilor, ne rugăm vouă pentru siguranţă şi noroc”, a murmurat vrăjitoarea în

spaniolă de cincizeci şi două de ori, ridicând fiecare ofrandă şi aruncând-o apoi în foc. Flăcările se ridicau către cerul întunecat. Maria s-a lipit de Aldo îngrozită, având impresia că spiritele se pregăteau să coboare din văzduh.

„Speriată, *bella*?" a întrebat Aldo. Dacă aveai o bunică în Sicilia, nu ţi s-ar mai fi părut o nebunie.

„Şi asta o să ne protejeze săpăturile?" a întrebat Maria.

Aldo i-a mângâiat părul şi şi-a apropiat buzele fierbinţi de urechea ei. „Aşa facem când vaca lui Pedro nu mai dă lapte sau când găinile lui Juan nu mai fac ouă. Acum nu mai pot da vina pe săpături că au fost blestemate, cum au făcut ultima oară".

Stând în sufrageria lui Peter, Maria îşi aminti chipul lui Aldo: nasul italian clasic, zâmbetul care apărea imediat ce se apropia de tine, ochii verzi şi senzuali care se umpleau de lacrimi mai repede decât ai celorlalţi bărbaţi pe care-i cunoscuse Maria.

— Păcat că Hallie nu a putut veni în seara asta, spuse Nell. Are bilete la Yale Rep. Se duce cu un prieten.

— Are o întâlnire, spuse Peter rânjind. Niciunul dintre noi nu l-a cunoscut încă.

— Mă bucur pentru ea, spuse Maria, încercând să facă saltul cultural de la magie la viaţa socială a mamei ei.

— Ştii, poate ne înşelăm în privinţa lui Sophie, spuse Nell încet.

Maria nu răspunse. Îşi aminti atingerea braţului lui Aldo pe umerii săi, în timp ce vrăjitoarea îşi ardea ofrandele. Nell voia să încheie seara într-o atmosferă plăcută, dar ea nu reuşi să zâmbească. Respiraţia îi deveni la fel de rapidă ca atunci când locuia cu Aldo la trei mii de metri altitudine. Şedea la masa fratelui său reflectând la puterea magiei şi a dragostei.

5

A doua zi, la ora două după-amiază, Nancy Grunwald

o luă pe Maria de la reşedinţa lui Hallie. Maria tocmai se urca în maşina roşie a lui Nancy când Hallie apăru în pragul uşii, înfăşurată într-o pelerină galbenă de lână.

— Maria, voiam să-ţi amintesc că nu o să fiu acasă când te întorci, spuse Hallie. Bună, Nancy.

— Bună ziua, doamnă Dark.

— Bine, mamă. Mersi că mi-ai adus aminte, spuse

Maria. Întrucât tocmai discutaseră despre invitaţia lui

Hallie la un *cocktail party* în Slocum, Maria îşi închipui că Hallie voia de fapt să vorbească cu Nancy.

— Unde se află casa pe care i-o arăţi Mariei? întrebă

Hallie.

— Squaw's Landing, spuse Nancy. O ştii, Maria, nu-i aşa? E o colonie de case de vacanţă, pe promontoriu…

— O ştiu, spuse Maria.

— E o zonă pustie iama, spuse Hallie. Nu e greu să te simţi deprimată când te afli la câţiva kilometri depărtare de oameni şi când ai doar apa la care să te uiţi.

Hallie ştia să se prefacă deosebit de îngrijorată de bunăstarea copiilor ei, când dorea să-i facă să se îndoiască de propria lor părere. Remarca ei o făcu pe Maria să se gândească la furtunile dezlănţuite pe mare, în timp ce ea stătea singură, citind în fotoliu, în faţa şemineului.

— Mie-mi sună bine, spuse ea.

— Sunt convinsă că ştii ce vrei, replică Hallie.

În timp ce se îndepărtau, Nancy o privi pe Hallie în oglinda retrovizoare.

— Nu-mi imaginez pe altcineva care să poaţă purta o pelerină galbenă, spuse Nancy. Mama ta îmi aminteşte de o stea de cinema.

Mai auzise asta şi ştia cât de încântată ar fi fost Hallie dacă ar fi auzit-o. Acesta era efectul pe care şi-l dorea de când copiii ei erau mici – intra în magazin cu o pelerină foşnind în jurul gleznelor şi cu ochelarii negri ridicaţi pe cap, în vreme ce toate celelalte mame purtau fuste groase sau blugi.

— Familia ta locuieşte în oraş? întrebă Maria.

— Nu, eu sunt din Chicago. L-am cunoscu pe Steve la o nuntă, spuse Nancy. De Crăciun sau de Paşti ne ducem la Chicago.

— Vizitele anuale, spuse Maria. Şi eu obişnuiam să fac la fel aici. Mă rog, aproape în fiecare an.

Părăsiră oraşul şi trecură prin Lovecraft Wildlife

Refuge. Stuful împrejmuia mlaştinile; platforme prinse pe stâlpi solizi susţineau cuiburile vulturilor de mare din vara trecută.

— Sunt mulţi vulturi de mare pe-aici? întrebă Maria, amintindu-şi o noapte senină de noiembrie lângă Cuzco, unde ea şi Aldo priviseră un vultur auriu vânând la lumina lunii.

— Da, se întorc. Ca şi somonii care vor începe să depună icre pentru prima oară în cincizeci de ani.

Maria privi către mare peste mlaştinile chihlimbarii.

Zăpada se topise în mare parte. Cele trei Haunted Isles mici, nelocuite, se iveau la orizont. După ele, în linie dreaptă, se afla Portugalia. Nancy o luă la dreapta pe o alee lungă flancată de mesteceni şi brazi pitici, la capătul căreia se vedea o mică vilă acoperită cu şindrilă. În spatele ei, chiar şi prin ferestre, Maria văzu marea. Curtea era plină de petice de zăpadă.

— O iau, spuse ea.

Nancy râse.

— Tuturor le place vederea, dar sunt câteva probleme.

Izolaţia nu e bună. Iarna trecută, chiriaşul s-a plâns că factura de gaz a fost foarte mare. Casa este puternic lovită de furtuni. Să vedem…

— Nu-mi pasă, spuse Maria, coborând din maşină.

Vreau să stau aici. Se simţea parfumul acelor de brad şi al mării. Proprietatea era încercuită de ziduri de piatră datând din secolul trecut. Bolovani de granit din ultima eră glaciară ieşeau din pământ. Cineva plantase narcise la baza unui bolovan mare; Maria se îndreptă către el şi

observă cum bulbii urmau conturul rocii. Asta o făcu să-şi amintească de Perú. Un Chavin s-ar fi putut gândi că stânca era unul dintre predecesorii săi, transformat în stană de piatră.

Nancy i se alătură.

— E frumos, nu-i aşa?

— Este, răspunse Maria.

— Cred că e un loc potrivit pentru a trece peste…

despărţirea ta. Nancy avea o voce ciudată, ca şi când nu ar fi fost sigură că Maria avea chef să vorbească despre asta. Peter i-a spus lui Steve că eşti gata să te întorci la lucru şi să-ţi reiei viaţa, dar eu ştiu ce simţi.

— Mulţumesc, spuse Maria. Se simţise şi bine şi rău, dar mai confuză decât în Perú. Când îşi amintea atitudinea superioară a lui Aldo, faptul că o iubise doar atunci când îşi imaginase că o poate modela, felul în care îşi pierduse interesul când ea începuse să-şi formeze un stil propriu, se simţea fericită că-l părăsise. Dar când îşi amintea emoţiile intense pe care le trăiseră împreună, privind vulturul auriu plutind prin aer, îi era foarte dor de el.

— Cred că Peter îşi face griji pentru tine, spuse Nancy.

Maria nu şi-l imagina pe Peter vorbind despre ea la muncă. Ar fi considerat asta bârfa, şi el ura bârfa.

— Nu i se potriveşte lui Peter. Probabil, vorbeşte tatăl din el.

— Într-adevăr, asta poate schimba un bărbat, spuse Nancy. Steve era obsedat de muncă până s-a născut Melissa. Acum abia aşteaptă să ajungă acasă.

Maria zâmbi, gândindu-se la fratele ei care devenise tată.

— Intrăm? întrebă Nancy. Sper să găsesc cheia… Scoase din geantă un inel imens plin de chei şi o găsi pe cea pe care o căuta la cea de-a doua încercare.

Interiorul era modest. O singură cameră mare cu trei ferestre imense care dădeau spre o verandă de lemn şi spre mare. Stând în faţa ferestrei, Maria avea impresia că

se află la cârma unei corăbii. Haunted Isles se zăreau la o jumătate de milă în larg. Maria şi-l imaginã pe viteazul indian Pequot plecând din curtea ei pe urmele spiritului soţiei sale.

— E foarte luminoasă încăperea, spuse Nancy.

— Îmi place, zise Mana, zărind patul şi scaunele din trestie, cuferele, rafturile pentru cărţi montate sub scări.

Urcă scările şi descoperi două dormitoare şi două băi.

Când intră în cel de-al doilea dormitor – o cameră cât un hambar, întinsă pe toată lăţimea casei, cu un tavan boltit, pat dublu şi o carpetă orientală ponosită – simţi un curent de aer rece. Nu mai văzuse niciodată un loc atât de romantic.

— Această cameră nu are izolaţie termică, spuse Nancy. Unul dintre dezavantaje. Rosti aceste cuvinte cu siguranţa unui agent imobiliar care ştia deja că a încheiat afacerea.

Era la fel de frig ca în cortul Mariei de pe munte.

— Mi-ar prinde bine o pilotă, spuse ea.

— Poate o pătură electrică.

— *Luuhuu*! exclamă Sophie din uşa de la intrare. Urcă scările în fugă şi intră în cameră cu răsuflarea tăiată.

— Am colidant întregul Squaw's Landing căutând maşina roşie a lui Nancy, şi… uau! exclamă ea privind în jur. Ce cameră! Ăsta e un *dormitor*, unul al naibii de friguros.

— Bună, Sophie, spuse Nancy, devenind brusc mai formală.

— Salut, răspunse Sophie, îmbrăţişând-o pe Maria. Ia-o.

E o casă minunată.

— O iau, spuse Maria, zâmbindu-i lui Nancy.

Nancy plecă, lăsând-o pe Maria să studieze casa şi proprietatea. Rămasă singură cu Sophie, Maria nu ştia ce să spună.

— E un loc grozav, zise Sophie. Costă o avere?

— Nu. Nancy mi-a spus că proprietarilor le e greu să închirieze casele de-aici pe timpul iernii. Preţurile cresc în iunie, în afara cazului când casa se închiriază pe un an.

Se plimbară la etaj în linişte. După un minut, Sophie adăugă:

— Mă întrebam cum o să plăteşti chiria. Fără slujbă, şi fără Aldo.

— Nu am fost niciodată întreţinută de Aldo, i-o tăie

Maria scurt. Încă mai era supărată pe Sophie pentru ziua precedentă. Voia să o jignească, să-i amintească faptul că, spre deosebire de ea, era dependentă de Gordon.

— În plus, încă mai am slujba. O să mai adun nişte sponsorizări şi o să lucrez pe cont propriu. Am economisit destul din celelalte sponsorizări ca să-mi ajungă cel puţin un an.

— Eşti norocoasă, spuse Sophie ca şi când remarca răutăcioasă a Mariei îşi ratase ţinta.

Se întoarseră în sufragerie.

— Îţi aminteşti când vâsleam spre Haunted Isles? întrebă Sophie privind pe fereastră.

— Şi cum înotam.

În vara în care împlinise treisprezece ani, ea şi prietenele ei din Hatuquitit alcătuiseră o flotă de bărcuţe şi se înarmaseră cu pături, provizii şi lanterne. Maria îi spusese lui Hallie că petrece noaptea cu Nell. Nell i-a spus mamei sale că doarme la Maria, Sophie a zis că stă cu Diana Selden, iar Peter a cerut voie să rămână la Bill

Walker. Vâsliseră şi înotaseră către insule, planificând să petreacă noaptea acolo. Apucaseră să prăjească nişte hotdog şi să privească luna răsărind, înainte de a fi speriaţi de bufniţe, greieri şi fantome de indieni. Pe când vâsleau încet înapoi, spre casă, fiecare val li se părea plin de rechini şi aerul bântuit de spirite malefice.

— Mă întreb dacă cineva a făcut vreodată săpături aici, spuse Maria.

— Copiii încă mai găsesc vârfuri de săgeţi. Şi Simon a

găsit unul. Sophie făcu o pauză, apoi continuă: Am trecut pe la mama. Ea mi-a spus că ai plecat încoace împreună cu Nancy. Te deranjează că am venit?

Maria era iritată; nu ştia ce să-i răspundă.

— De ce m-ai căutat? întrebă ea în cele din urmă.

Sophie privi pe fereastră. Un pâlc de raţe sălbatice se scufundau la unison.

— Trebuie să-ţi vorbesc, spuse ea cu o voce joasă.

Maria se întoarse încet şi o privi. Umerii lui Sophie tremurau şi îşi ţinea capul plecat.

— Ce e? întrebă Maria alarmată. Este vorba despre incidentul de la bibliotecă?

— Nu mai sunt eu însămi, spuse Sophie. Ştiu că voi toţi credeţi că ceva nu e în regulă şi într-adevăr nu este.

Oftă, încercând să-şi vină în fire. Maria o apucă de mână şi i-o strânse pentru a o încuraja.

— Am pierdut o sarcină, spuse Sophie. S-a întâmplat acum două luni. Nu am planificat asta, dar am rămas însărcinată. Părea cel mai minunat lucru din lume. Urma să nasc în mai.

— Oh, Sophie, spuse Maria strângând-o în braţe.

— Am doi copii minunaţi, spuse Sophie plângând. Nu am *planificat-o*, dar eram atât de fericită că o să mai am un copil. Pur şi simplu nu pot să-mi revin. Îmi tot amintesc celelalte sarcini; ştiu toate etapele…

— De ce nu i-ai spus mamei sau lui Nell despre asta?

Sophie ridică din umeri.

— Gordon şi cu mine eram foarte fericiţi – o vreme am vrut să păstrăm secretul. Apoi, când am pierdut copilul, pur şi simplu nu am putut vorbi despre asta. Nu mă descurc deloc…

Mariei îi venea să plângă, dar nu putea să nu se gândească la Flo.

— Sophie, spuse ea, acum că ştii cât de îngrozitor e să pierzi un copil, nu te simţi recunoscătoare faţă de cei pe care îi ai?

— Te referi la Flo, nu?

— Da, spuse Maria. Nu înţeleg cum ai putut să fii atât de rea cu ea – am auzit ce i-ai spus.

— Mă urăsc, spuse Sophie. Am doi copii grozavi, dar tot ce vreau să fac e să dorm.

— Trebuie să te bazezi pe noi, spuse Maria cu hotărâre.

Pe mine şi pe Nell. Voi avea grijă de copii. Şi cred că trebuia să discuţi cu noi despre asta.

— Îl am pe Gordon, spuse Sophie ştergându-şi ochii.

A fost minunat. Când am pierdut sarcina… m-a dus pe braţe în pat. A chemat doctorul, dar era prea târziu. Ştii, când pierzi sarcina e exact ca atunci când naşti. Simţi contracţiile, apoi simţi că pluteşti, apoi vine copilul.

Gordon a fost alături de mine, ca atunci când s-au născut

Simon şi Flo. Doamne, a plâns când s-a întâmplat…

— Îmi pare atât de rău, spuse Maria, impresionată de suferinţa lui Sophie.

— Nu mai pot vorbi despre asta, spuse Sophie. Putem să ne plimbăm pe-afară?

— Bineînţeles, răspunse Maria.

Când ajunse la uşă Sophie se întoarse către ea.

— Gordon voia să o boteze Maria, spuse ea, şi păşi afară, în lumina soarelui.

6

În prima noapte petrecută în noua ei casă, Maria visă Haunted Isles. Brazi înalţi creşteau pe marginea apei, iar valurile se spărgeau de stânci. Nori cirrus pluteau prin faţa soarelui. Ea, Nell şi Peter săpau gropi în nisipul plajei. Sophie nu se afla acolo. În vis, Maria simţea nisipul aspru zgâriindu-i degetele. Săpa ca un copil, nu ca un arheolog. Într-o groapă găsi o scoică, în următoarea un ciob, iar în a treia zeiţa de aur a lui Sophie.

Maria se trezi în lumina puternică a lunii, care scălda dormitorul rece. Nu voia să închidă din nou ochii pentru că

îi era teamă să nu zărească chipul lui Sophie imprimat pe statuia de aur.

Îşi imagină debutul săpăturilor – zona era un loc grozav pentru săpături. Toţi cei care plantaseră o grădină în Hatuquitit găsiseră urme ale indienilor Pequot – în majoritate vârfuri de săgeţi, dar şi securi şi vase de piatră.

Aldo l-ar fi invitat pe primar la cină şi i-ar fi cerut permisiunea să efectueze săpături în zona verde a oraşului – asigurându-şi astfel publicitatea şi cooperarea politică. I-ar fi contactat pe directorii departamentelor de antropologie de la Yale şi de la Universitatea Conneticut şi ar fi pregătit câteva reuniuni pentru antropologii vizitatori. Ar fi obţinut fonduri universitare şi de la fundaţie, şi indiferent dacă ar fi găsit sau nu ceva ar fi fost acoperit financiar.

Pe Haunted Isles, decise ea: de acolo va începe. Se imagină săpând fără a cere permisiunea nimănui. Dintotdeauna visase să facă săpături aici. Voia să sape doar de dragul de a săpa. Se săturase să tot alerge după sponsorizări, se săturase de competiţie. În Perú, toţi tinerii arheologi îşi doriseră să fie apreciaţi de Aldo. La fel ca şi ea, cu mulţi ani în urmă, când îl întâlnise pentru prima oară la Cambridge. Ajunsese acolo cu o bursă Fulbright, în ultimul an de facultate. Deşi nu era mult mai în vârstă decât studenţii săi, părea mai experimentat şi mai sofisticat decât toţi bărbaţii pe care-i cunoştea. În acel semestru s-a îndrăgostit de el. Îşi aminti vocea lui – atât de melodioasă, în timp ce vorbea despre „arta mânuirii paletei”.

Maria îşi reprimă această amintire.

Aldo săpa în sol ca o locomotivă care intră în staţie.

Ţintea direct ultimul strat. Abordarea sa era îngustă, menită să scoată la lumină doar civilizaţia cea mai timpurie.

Maria trata straturile în mod egal: o monedă din

1970

scăpată de un şcolar din Hatuquitit, carapacele de

scoică aruncate de un pompier voluntar la un picnic cu patruzeci de ani în urmă, iar în stratul cel mai de jos articole de ceramică şi cremene aparţinând civilizaţiei Pequot. Ea ştia că Aldo dispreţuia metoda sa: o dispreţuise dintotdeauna. Îşi aminti cum condusese săpăturile de la castelul din Hastings pentru a dovedi că acela era cel construit de William I, înfăţişat în tapiţeria Bayeux. În graba sa de a descoperi articole din ceramică, săpase un şanţ lung în curtea interioară a castelului, distrugând în parte piatra acestuia, dar şi dovezile care ar fi putut clarifica aspecte legate de construirea castelului. Lui Aldo nu i-a păsat. El a găsit colecţia de ceramică, alături de monede din timpul lui William I, iar rezultatele sale au fost publicate în

National Geographic.

Stând întinsă în pat şi privind luna care apunea, Maria nu se putea împiedica să se gândească la Aldo, deşi se bucura că era singură. Nu se potriviseră niciodată. Nu şi-l putuse imagina niciodată sărutându-i ceafa aşa cum

Gordon o săruta pe a lui Sophie când aceasta făcea cafea.

Maria şi-l imagină pe Gordon îngrijind-o pe Sophie când a pierdut sarcina, şi ochii i se umplură de lacrimi. Pentru nepoata pierdută, dar şi pentru timpul care nu le-a permis niciodată ei şi lui Aldo să aibă copii. Era la fel de vinovată pentru asta ca şi Aldo. Pe toată durata căsniciei lor discutaseră despre copii – Maria şi-i dorea foarte mult.

Se imaginase mereu rămânând însărcinată între două sponsorizări într-un viitor incert: după săpăturile de la Hastings, după vizita la Cairo, după săpăturile de la Chavin de Huántar. Dar Aldo continua să atragă noi sponsorizări, îşi instalau corturile într-un alt şantier arheologic, iar visurile Mariei de a avea un copil se spulberau încetul cu încetul.

Îşi aminti de copilul pe care Sophie voise să-l boteze

Maria. Ea şi Sophie fuseseră întotdeauna mai apropiate decât oricare dintre surori. De la întoarcerea ei

la Hatuquitit, de la statueta furată şi de la scena cu Flo, Maria se îndepărtase de Sophie, dar aflarea poveştii copilului pierdut o făcuse să se apropie din nou de sora ei.

Se trezise de-a binelea. Ridicându-se din pat, traversă grăbită camera friguroasă şi intră în holul încălzit. Se îmbrăcă cu hainele pe care le purtase cu o zi în urmă. Ajunse în bucătărie şi descoperi că uitase să cumpere cafea.

În timp ce conducea maşina spre oraş, întrebându-se dacă va găsi vreun magazin deschis, soarele se ivi de după coroanele copacilor; era trecut de şase.

IGA şi Caldwell's erau închise. Maria nu avea chef să meargă până în următorul oraş, aşa că se hotărî să-şi bea cafeaua la cafeneaua lui Kathy. Fu surprinsă să vadă câtă lume era trează la ora aceea. Clienţii, majoritatea bărbaţi, şedeau la mese cu privirile aţintite în aceeaşi direcţie: fereastra care dădea în Summer Street. Maria comandă o cafea neagră şi o brioşă. În timp ce aştepta la tejghea, observă că doar doi dintre bărbaţi aveau costume. Ceilalţi purtau pulovere sau uniforme, iar Maria îşi imagină că erau pescari şi muncitori.

Gordon intră în cafenea.

— Bună dimineaţa! spuse Maria, luându-l de gât şi înălţându-se pe vârfuri ca să-l sărute pe obraz. Ea avu impresia că Gordon ezitase o clipă înainte de a se apleca spre ea.

— Te-ai trezit devreme, remarcă el.

— Şi tu. Deschizi magazinul de feronerie la ora asta?

Ar fi vrut să-i spună că ştia despre copil, să-l consoleze, dar nu era locul potrivit. Îşi plăti cafeaua şi aşteptă lângă

Gordon, căutând cu privirea o masă liberă. Observă una lângă fereastră.

— Tâmplarii şi zugravii îşi încep munca pe la opt, aşa că eu deschid la şapte. Ca de obicei, îi spuse el lui Kathy.

Apoi zâmbi întorcându-se spre Maria. Sophie mi-a spus că ai o casă nemaipomenită.

— Îmi place la nebunie, spuse Maria. E chiar lângă apă, pe plaja Squaw's Landing. Trebuie să vii să o vezi.

Când se va mai încălzi, o să putem înota cu toţii…

Zâmbetul lui Gordon părea puţin forţat, ca şi cum îl tulbura ceva. Maria îşi imaginã că se gândea la Sophie.

Privi mâna puternică a lui Gordon care se sprijinea de tejghea şi simţi nevoia să-l mângâie. Când Kathy îi aduse cafeaua şi o daneză cu afine, el o rugă să i le împacheteze.

— La pachet? întrebă Kathy surprinsă.

— Da, te rog, spuse el.

— Nu stai cu mine? întrebă Maria dezamăgită. I-ar fi plăcut să aibă companie. I se păruse un noroc faptul că se întâlnise cu cumnatul ei tocmai când se aştepta mai puţin. Nu stătuseră niciodată singuri de vorbă şi îi plăcea ideea ca oamenii să o vadă alături de chipeşul şi popularul proprietar al Feroneriei Littlefield.

— Aştept o livrare, spuse el. Mulţumesc de invitaţie.

— Poate altă dată, spuse Maria. L-ar fi sărutat, dar el ajunsese deja departe.

Când intrase la Kathy, singurul zgomot era cel făcut de pescăruşi. Acum, când ieşi auzi maşini, câteva camioane trecând şi oameni ce vorbeau în drum spre muncă, îi plăcea libertatea, încă nu îi lipsea slujba. Se plimbă în jos pe Summer Street, luând-o la stânga pe drumul pietruit care ducea la ponton.

Îi plăcuse întotdeauna pontonul. Tatăl ei o adusese aici când era copil. Docurile şi danele înguste erau goale.

Velierele, bărcile de pescuit şi vasele de croazieră trase pe mai pe timpul iernii erau sprijinite pe suporturi vechi din lemn şi acoperite cu huse strălucitoare de plastic.

Pietrişul scrâşnea sub tălpile ei, în timp ce se plimba printre ambarcaţiuni, privindu-le carenele. Se opri lângă o goeletă numită *Galatea*. Părea că avea vreo opt metri lungime; carena albastră avusese odată o culoare vie, dar după un sezon sub apă se decolorase. Maria se imaginã

îndreptându-se către Haunted Isles, navigând cu pânzele în vânt şi cu mâna pe timonă. Cât stătuse în pat se hotărâse să facă săpături acolo, iar pentru asta avea nevoie de o barcă.

— Tu eşti Maria Dark?

Maria se întoarse surprinsă.

Un bărbat se îndrepta spre ea, privind-o cu atenţie.

Purta un hanorac verde-închis, pantaloni kaki, şi mergea foarte repede.

— Duncan? întrebă Maria, recunoscuându-l pe colegul ei de clasă din liceu: Duncan Murdoch. Lângă buzunarul din dreapta ea văzu un ecuson roşu pe care sta scris Bold and Intrepid Boatworks; pe cel din stânga scria Duncan.

Duncan zâmbi. Fuseseră prieteni în şcoală. Îşi strânseră mâinile, dar când încercară să se sărute, se loviră cap în cap.

— Au, spuse Duncan, frecându-şi capul. Apoi îi atinse fruntea Mariei, ca şi când ar fi vrut să-i netezească sprâncenele. Ăsta e vreun ritual tribal pe care l-ai învăţat în

America de Sud?

— De obicei, mă aplec şi încep să cânt, spuse Maria.

Lucrezi aici?

— Eu conduc prăvălia.

— Grozav. Maria îşi aminti că Duncan iubea bărcile şi ura şcoala. În momentul în care meditatoarea observa că

Duncan lipsea, el se afla deja la jumătatea drumului spre

Orient Point, în barca sa *Boston Whaler*.

— Ai stat tot timpul în Hatuquitit?

— Da, spuse Duncan. În timp ce tu şi Guido cutreieraţi tot globul, eu am rămas aici. Poate ţi-e greu să crezi, dar

Hatuquitit este capitala universului.

— Vorbeşti exact ca sora mea Sophie, spuse Maria. Ea nu a plecat niciodată de-aici. Nici Peter, nici Nell. Şi…

numele lui e Aldo.

— Aldo, spuse Duncan. Soţia mea e prietenă cu Sophie. Fiul meu se joacă cu Flossie.

— Flossie? întrebă Maria.

— Da – ei îi spun Flo, nu? E un nume nepotrivit pentru o fetiţă. Sună de parcă ar Flo piesă de motor diesel. Să-i spună Flo când o să aibă patruzeci de ani şi o să fie directorul executiv al unei companii petroliere.

— O iubesc pe Flo, spuse Maria iritată. Flo fusese botezată după oraşul Florenţa, acolo unde fusese concepută, şi Maria iubea atât numele, cât şi porecla.

— Şi eu o iubesc, spuse Duncan. E unul dintre cei mai simpatici copii pe care Jamey îi aduce acasă.

— Mulţumesc, spuse Maria, mândră de Flo ca de propriul ei copil.

— Hâm, Duncan? Un bărbat foarte înalt, bărbos, aştepta în spatele lor, nedorind să-i întrerupă. Purta un hanorac exact ca al lui Duncan, cu ecusonul Bold and Intrepid

Boatworks pe buzunarul drept şi Jim pe cel stâng.

— Jim Markham, fa cunoştinţă cu Maria Dark. Maria e celebră, preciză Duncan.

Maria strânse mâna lui Jim, apoi acesta îl întrebă pe

Duncan despre reparaţia chilei unei bărci care eşuase la

Moonsilver Point, în octombrie trecut. Toată lumea începea să se ducă la lucra, şi Duncan saluta cu mina la fiecare câteva secunde, când cineva îi claxona. Vântul se înteţea; vremea devenea tot mai rece.

— Cred că îmi voi cumpăra o barcă, spuse ea.

— De care? Pentru navigat, pentru pescuit?

— Ceva mai mic, spuse Maria. Vreau să merg înspre

Haunted Isles. Intenţionez să fac săpături acolo.

— Nu mai spune, zise el, incapabil să-şi reţină zâmbetul.

Ai nevoie de ceva cu o chilă mică. Apa nu e foarte adâncă acolo. O barcă pe care să o poţi trage pe mal, deşi

depinde la care insulă te referi. Little Shell?

— Nu le ştiu după nume, spuse Maria. Mă gândeam să încep cu cea mai mare – cea cu dealul.

— Aceea e Lookout, spuse Duncan.

— Îţi mai aminteşti că domnişoara Laird ne povestea despre o piaţă Pequot? Cum schimbau peştele pe cuarţ şi cremene extrase din amonte?

— Da, domnişoara Laird. Era singurul curs pe care-l suportam. Deci, mai stai pe-aici o vreme?

— Până la sfârşitul verii, probabil, spuse Maria.

— Ai timp să te gândeşti la o barcă. E prea devreme să pui una pe apă acum. Râul este încă îngheţat şi aduce buşteni şi alte lucruri în golf – ai toate şansele să te loveşti de un stejar. Doar dacă vrei o barcă precum asta.

Trece peste orice. El arătă spre doc unde era amarată o barcă lată, uzată, vopsită în roşu şi cu o dungă albastră.

Se numea *Alicia*. Uneltele erau împrăştiate peste carcasa motorului, iar vasele pentru homari erau îngrămădite pe trei niveluri pe punte.

— E a ta? întrebă Maria.

— Da, spuse Duncan. O folosim la montarea danelor în timpul verii, dar cum nu există activitate între octombrie şi martie, mai pescuiesc homari.

— Cred că e cam frig, spuse Maria gândindu-se că era cazul să plece. îl văzu peste umărul lui Duncan pe Jim care se apropia de ei.

— Deci… Duncan. O să mă gândesc la barcă şi o să te contactez.

— Mă bucur că te-am văzut, Maria. Cum e să te întorci?

Se gândi la asta câteva clipe şi îşi dădu seama că nu ştia ce să răspundă. Sentimentele păreau să i se schimbe de la un moment la altul. În clipa aceea se simţea ca şi când nu ar fi plecat niciodată. Ridică din umeri, îi zâmbi şi părăsi pontonul.

7

Nu-ţi mai aminteşti cât de îndrăgostită erai de el, o întrebă Nell. Nell, fiul ei Andy, Maria şi Sophie stăteau la masa din bucătăria lui Sophie, aşteptându-i pe Hallie.

Gordon şi Peter să sosească.

— Mi se părea atât de nonconformist, spuse Maria.

Şi-l aminti pe Duncan navigând în barca lui pe lângă

Hatuquitit High, cu stropi de apă învolburată în siaj, în vreme ce ea şi toţi ceilalţi elevi silitori îl urmăreau din laboratorul de chimie.

— Duncan Murdoch era exmatriculat mereu, spuse

Sophie. Nu-mi vine să cred că a devenit un cetăţean onorabil.

— Îţi aminteşti când am fost exmatriculată fiindcă am purtat un guler strâns pe gât? întrebă Maria.

— Îţi vine să crezi că am mers la singura şcoală din lume al cărei cod vestimentar e mai strict decât cel al şcolilor catolice? Nell îl ţinea în braţe pe Andy, în vârstă de treisprezece luni. Băieţelul moştenise părul roşcat al mamei sale, iar culoarea părea a se intensifica direct proporţional cu vârsta şi dimensiunile sale. Bolborosi ceva amuzant, dar numai mama sa putea să-l înţeleagă.

— Ce e, scumpete? îţi fredonezi cântecul? întrebă Nell.

Andy atinse o notă înaltă, apoi căută admiraţie în jurul său.

— Ce-i asta, „Itsie Bitsy Spider”? întrebă Sophie.

Andy gânguri, apoi strigă „*Dronkwout*!”

— Asta înseamnă „trage apa la toaletă”, spuse Nell râzând încântată.

— Ce băiat mare, zise Maria, întinzându-se spre el.

Nell i-l dădu pe Andy, care-i apucă instantaneu inelele cerceilor.

Friptura de pui cu vin – un efort comun al lui Sophie şi Nell, mirosea delicios. Sophie făcuse o salată cu andive şi lăptuci de Boston.

Flo şi Simon intrară în cameră şi se aşezară în faţa

Mariei, studiindu-i colierul masiv de perle şi fragmente de scoici: un cadou de la Carmen Puno, asistenta ei de la

Chavin de Huántar.

— Astea arată ca scoicile de pe plajă, spuse Flo.

— Sunt identice. Dacă o să aduni câteva, putem să le găurim şi să-ţi facem un colier, zise Maria.

— Bunica are mătănii care se despart şi se readună la loc, spuse Flo.

— Da, şi e foarte important să faci diferenţa între mătăniile bunicii şi perlele ei, spuse Sophie, aruncându-i

Mariei o privire cu subînţeles.

Bărbia lui Flo începu să tremure şi fetiţa închise ochii.

— Nu vorbi despre perle, spuse ea.

— Ştim că a fost un accident, iubito. Sophie o trase pe

Flo la ea în braţe. Simon – înalt cât un copil de zece ani – se propti de piciorul ei şi îi înconjură gâtul cu braţul.

Privindu-i, Maria se gândi cât de uniţi sunt. Copiii păreau atraşi spre mama lor, iar ea îi întâmpina cu căldură. Toate acestea o făcură pe Maria să se întrebe ce fel de mamă ar fi fost ea: mai degrabă ca Hallie sau ca Sophie? Hallie nu se simţise niciodată în apele ei îmbrăţişându-şi şi sărutându-şi copiii. În orice caz, afecţiunea lui Sophie pentru copiii ei nu era impusă.

Înainte ca Maria să-l audă pe Gordon venind, Flo izbucni bucuroasă:

— Tati! Ea şi Simon alergară spre uşa de la bucătărie.

— Al şaselea simţ, spuse Nell.

— Da, când e vorba despre tatăl lor, spuse Sophie cu mândrie. Îi recunosc farurile maşinii sau îi aud cauciucurile pe drum, sau ceva de genul ăsta. Iată-l! îi urmă pe

Flo şi pe Simon la uşă şi toţi trei îl sărutară pe

Gordon.

Maria sorbi din vin. Ştia că Nell îi căuta privirea, dar nu voia să intre în jocul ei. Da, părea exagerat felul în care familia Littlefield îşi exprima unitatea, şi ea cunoştea teoria lui Nell – „poţi să-i spui loialitate oarbă" în ce o privea pe Sophie. Dar ce era rău în asta? Nell nu ştia despre sarcina pierdută, iar Maria considera asta o informaţie crucială în ceea ce privea comportamentul recent al lui Sophie. Îi zâmbi prietenește lui Nell, fără să reacţioneze la sprâncenele ridicate şi la grimasa ei.

— Toţi puişorii mei, spuse Gordon îmbrăţişându-şi familia. V-a fost dor de tati? Pe Maria o surprinse faptul că Sophie fu cea care răspunse.

— Da, murmură ea, cu obrazul lipit de umărul lui Gordon.

Gordon privi peste capul lui Sophie spre Maria şi Nell. Lipsa de expresie a ochilor lui căprui o făcu pe Maria să se simtă ca un simplu spectator – părea indiferent la orice altceva în afară de îmbrăţişarea familiei lui.

Apoi un uşor zâmbet îi apăru pe faţă. Se desprinse din strânsoarea lui Sophie şi se îndreptă spre masă.

— Bună ziua, doamnelor, spuse el.

— Bună, Gordon, răspunseră.

— Vrei un pahar de vin, iubitule? întrebă Sophie apropiindu-se cu sticla. Noi bem.

— Ar fi perfect. Am avut o zi grea.

— Ţi-a sosit livrarea? întrebă Maria.

— Livrare? Ce livrare? spuse Sophie, umplându-i paharul lui Gordon.

Întrebarea îl făcu pe Gordon să roşească. Sau poate sorbise prea mult vin dintr-odată. Maria aşteptă ca el să-i răspundă lui Sophie, dar Gordon n-o făcu. Sophie stătea lângă masă şi privea când la Maria, când la Gordon.

— Ce livrare? întrebă ea din nou.

— O comandă importantă de la Crosby Tools, spuse Gordon în cele din urmă.

— Ce ştii tu despre asta? o întrebă ea pe Maria.

Sophie părea furioasă, dar Maria se străduia să o ia ca pe o glumă. Îşi duse mâna la gât şi deschise larg ochii, ca atunci când cineva prins în flagrant mimează inocenţa.

Sophie nu cedă. Se înclină spre Maria cu mâinile în şold.

— Am dat peste Gordon la Kathy azi-dimineaţă şi atunci mi-a spus, zise Maria.

— Oh, spuse Sophie fără să se clintească.

Oare o fi geloasă? se întrebă Maria. Părea mai degrabă că Sophie voia ca Gordon să o *creadă* geloasă, ca să-l flateze. Maria îşi aminti că la Paris se prefăcuse a fi ameninţată de o tânără arheolog de la Sorbona. Ce minuni făcuse asta pentru ego-ul deja exagerat al lui Aldo! Dar

Gordon era cumnatul ei, iar Sophie trebuia să ştie că ea nu intenţiona să i-l ia. Maria sesiză ceva teatral în comportamentul lui Sophiei: e o liceană într-o piesă de teatru în care joacă rolul „soţiei geloase”. Maria consideră asta drept lipsă de demnitate şi-şi îndreptă atenţia asupra lui

Andy. Schimbările de dispoziţie ale lui Sophie, fluxul şi refluxul sentimentelor ei – chiar şi cu o sarcină pierdută – începuseră să o enerveze.

Hallie sosi la braţul lui Peter.

— Iată-mă! strigă ea. Purta blana neagră de nurcă pe care Malcolm i-o dăruise la ultimul său Crăciun. Părea ponosită, iar când Hallie trecu pe lângă ea, Maria simţi mirosul de naftalină.

— Arăţi minunat, spuse Nell, ridicându-se să o sărute.

— Mersi, dragă. Am scos-o aseară ca să o port la teatru, spuse ea aferată. Şi m-am gândit, de ce să o pun la loc?

Toţi, chiar şi Sophie, zâmbiră şi schimbară priviri răutăcioase; ştiau că Hallie se referea la întâlnirea ei de la Yale Rep.

— Vrei să ne povesteşti despre el? întrebă Maria.

— Îl cheamă Porter, spuse Hallie mândră, ducându-şi mâna la păr, pe care-l purta strâns într-un coc franţuzesc, îl ştiţi pe domnul Porter – lucra la bancă.

— Îi spui „domnule”? întrebă Sophie.

— Îi spun Julian, preciză Hallie cu asprime. Suntem doar prieteni. Soţia lui a murit acum trei ani şi este încă în doliu. Mă consideră un bun ascultător. Petrecem ore întregi vorbind despre Malcolm şi Elizabeth. Suntem două epave.

— Noua tehnică de seducţie, îi şopti Sophie Mariei, care îşi dădu seama că momentul de gelozie – sau ceea ce fusese aia – trecuse.

— Mi-l amintesc de la bancă, spuse Nell. Era tot timpul foarte elegant – vorbim despre aceeaşi persoană? Purta costume frumoase şi avea întotdeauna o batistă de mătase în buzunar.

— Da, el este, spuse Hallie.

— Deci, Gordo – cum merg afacerile? întrebă Peter iritat de bârfele din familie. Prefera discuţiile despre baseball, legislaţie sau evenimente mondene – discuţii la un nivel mai înalt şi mai puţin personal. Maria îşi reprimă dorinţa de a-l ciufuli.

— Ştii, când mi-am umplut rafturile cu vopsea verde-vânătoresc cu care toată lumea şi-a vopsit ramele ferestrelor vara trecută, *House and Garden* a decis că obloanele şi ramele ferestrelor trebuie vopsite în albastru-cenuşiu. Ştii câte comenzi de albastru-cenuşiu am avut săptămâna asta? Pur şi simplu am epuizat stocul.

— Nu aşteaptă nimeni până faci tu altă comandă, spuse

Sophie.

— Bineînţeles că nu. Se duc direct la Magnano în

Westerly. Sâmbăta trecută am văzut trei clienţi de-ai mei intrând acolo. Şi erau clienţi importanţi – din cei care au conturi deschise la mine. Nu mai există loialitate în ziua de azi.

— Tatăl tău ar muri dacă ar şti că familia Clark s-a

dus să cumpere de la Magnano, spuse Sophie.

— Îmi vine să nu-i mai primesc în magazin, spuse Gordon.

— Şi ce o să faci? O să stai la pândă în faţa magazinului? întrebă Peter, luând un pumn de alune. Maria râse.

Spionaj la feronerie: Gordon ascuns în maşină, cu pălăria trasă pe ochi urmărindu-şi clienţii intrând cu mâinile goale la Magnano şi ieşind de-acolo cu punguţe maronii pline de şuruburi pentru lemn.

— Ce să-i faci, trebuie să fii cu ochii pe concurenţă, spuse Gordon. Părea serios, aşa că nimeni nu mai comentă.

— Maria, vrei să-mi asezonezi tu salata? întrebă Sophie, îndreptându-se către tejghea.

— Cea cu ingrediente secrete? întrebă Simon.

— Sigur, spuse Maria.

Simon avea părul castaniu şi constituţia slăbănoagă şi deşirată a tatălui său. El o urmă pe Maria la tejghea; luă vasul mixerului, un tel, oţetul de tarhon şi uleiul de măsline extrarafinat păstrat într-o sticlă în formă de obelisc.

— Ce băiat săritor eşti, remarcă Sophie privindu-l.

Din tonul ei rece, Maria îşi dădu seama că Sophie nu aştepta vreun comentariu.

Maria se aşează intenţionat cu spatele la ceilalţi, astfel încât Simon să aibă senzaţia că doar lui îi dezvăluie secretul. Puse împreună toate ingredientele: muştar pudră, seminţe de muştar, un vârf de cimbru din sera lui Sophie şi, un strop de maioneză grasă. Apoi le amestecă bine cu uleiul şi cu oţetul. Vocile membrilor familiei se auzeau în spatele său şi era mulţumită deoarece îi aminteau de vacanţe. Sophie deschise uşa cuptorului şi înţepă puiul cu o furculiţă cu mâner lung; genunchii Mariei fură învăluiţi într-o boare de aer cald.

— E aproape gata, spuse Sophie. Dă-te la o parte.

Simon: e fierbinte. Folosind mănuşile de bucătărie –

una în formă de homar şi alta în formă de rechin – Sophie scoase tava emailată şi o aşează pe un suport de plută.

Când se aplecă să miroasă puiul, Maria simţi că Sophie o apucă de gât.

— Muşcătura rechinului, spuse ea, strângând-o cu fălcile mănuşii. Apoi, o sărută pe obraz.

— Eu aşez masa marni, spuse Flo.

— Masa din sufragerie, da, Flo? preciză Sophie.

— Tati nu trebuie să mănânce sare pentru că i se înroşeşte faţa, îi spuse Simon Mariei ca o confidenţă.

— Cred că toţi ar trebui să mâncăm mai puţin sărat, zise Maria, căreia îi plăceau la nebunie murăturile, alunele sărate şi covrigeii. Îşi zise că nu se făcea să le împărtăşească nepoţilor pasiunea ei pentru alimentaţia nesănătoasă. În Perú, nu prea avusese parte de aşa ceva.

Ea şi Aldo se hrăniseră cu cartofi, mere glazurate, vinete şi o came ciudată, prăjită în untură.

Nell veni spre ea cu Andy în braţe.

— Cu ce pot să vă ajut? întrebă ea. Întrucât erau în familie, toţi – în afară de Peter care venise direct de la firma de avocatură şi Hallie care întotdeauna purta rochii

— Se îmbrăcaseră în blugi şi pulovere.

— Stai liniştită, spuse Sophie împingând-o pe un scaun de bucătărie. Când Flo şi Simon aveau vârsta lui Andy, eu foloseam orice pretext ca să stau jos*. Întinsă*, dacă era posibil.

— Mulţumesc, spuse Nell. Greutatea puştiului creşte cu câte o jumătate de kilogram de fiecare dată când îl ridic – sunt convinsă.

Gordon veni la tejghea, o îmbrăţişă pe Sophie şi înmuie o lingură în caserolă ca să guste sosul.

— Marni, de câte feluri de furculiţe avem nevoie în seara asta? strigă Flo din sufragerie.

— O secundă, răspunse Sophie. Mai bine mă duc să o ajut, îi spuse ea lui Gordon. Se ridică pe vârfuri şi-l sărută pe obraz. Strălucirea din ochii ei şi felul în care îi căuta privirea pentru a se asigura că erau văzuţi, o tulbură pe

Maria.

— Uite un copil de şase ani care ştie că există mai multe tipuri de furculiţe pentru aceeaşi cină, spuse Maria. Când eram de vârsta ei credeam că pentru protecţie cuţitul trebuie să stea în *exterior*.

Gordon chicoti şi gustă din nou sosul. Maria îşi aruncă privirea prin bucătărie. Peter şi Hallie vorbeau despre piesa de teatru a lui Brecht pe care Hallie o văzuse, iar

Nell încerca să-l convingă pe Andy să-i numere nasturii.

Maria se sprijini de Gordon şi spuse cu o voce suficient de joasă pentru a nu fi auzită de altcineva:

— Mi-a părut rău pentru copil.

— Ce copil? întrebă el.

— Al vostru – sarcina pe care a pierdut-o Sophie.

Gordon lăsă lingura în castron şi, privind-o pe Maria drept în ochi cu o privire rece, spuse:

— Habar nu am despre ce vorbeşti.

Seara care începuse atât de ceremonios, se transformă într-un coşmar pentru Maria. Încercă să facă faţă convenienţelor – mâncare, conversaţie –, dar i se părea că totul se mişca cu încetinitorul. Îi asculta pe Peter şi Hallie vorbind despre competenţa lui Ben Twining, noul judecător confirmat. îl privea pe Simon înfigând furculiţa într-o bucată de ceapă şi aruncând-o în cealaltă parte a mesei.

Sophie şi Nell au servit la masă, au turnat vinul, s-au dus la bucătărie să mai aducă pâine şi unt. Maria a mâncat în linişte. Trăindu-şi coşmarul, nu se lăsa păcălită de atmosferă. Ştia că toate aveau să scape de sub control şi să se sfârşească rău.

Cum m-ai putut minţi? îşi zise ea privind-o pe Sophie, care mânca cu poftă, tăindu-şi puiul în bucăţele mici şi mestecând fiecare îmbucătură cu un uşor zâmbet pe buze. Din când în când, o ajuta pe Flo să-şi taie mâncarea, sâcâind-o să mai mănânce un morcov. Cu atenţia

răbdătoare îndreptată spre Flo şi Simon, Sophie părea întruchiparea maternităţii. Oare cum a putut să inventeze acea poveste despre al treilea copil, pe care ar fi vrut să-l boteze cu numele ei, se întrebă Maria.

Gordon nu părea afectat de întrebarea Mariei. El.

Simon şi Peter discutau despre construirea unei căsuţe în copac.

— Nu-ţi place puiul? întrebă Sophie. Maria îşi dădu seama abia peste câteva secunde că întrebarea îi era adresată.

— Este grozav, spuse Maria. Ştia că vocea ei suna normal, dar Sophie o cunoştea mult prea bine.

— Probabil că te-ai obişnuit cu puii luaţi direct de la fermă, spuse Sophie. Gordon şi cu mine ne gândeam să ne luăm câteva găini.

— Faceţi-vă un serviciu şi nici măcar nu vă mai *gândiţi* la asta! spuse Hallie. Nu-ţi aduci aminte? Eraţi mici şi v-am adus câteva găini şi cocoşul acela înfricoşător.

Maria îşi aminti cocoşul cântând toată noaptea. Ea şi

Sophie fuseseră însărcinate cu adunatul ouălor în primăvara aceea; ei îi făcea plăcere să-şi bage mâna sub găinile roşcate, în paiele calde, şi să scoată unul sau două ouă maronii din fiecare cuib. Detesta însă să le mănânce: multe dintre ele aveau două gălbenuşuri, mai închise la culoare decât cele luate de la magazin, iar altele, chiar embrioni.

— Au stricat toată curtea, spuse Hallie, şi le uram când mâncau pietrişul. Se înfioră la această amintire.

— Dar e normal, susţinu Sophie cu tărie. Gordon şi cu mine ne gândim că puii ar fi buni pentru copii. Trebuie să aibă parte de mai multă viaţă adevărată decât văd la televizor sau la şcoală.

— Ce-i aşa minunat să ai curtea plină de găinaţi? întrebă Hallie. Cumpără-le un câine.

După cină, Sophie goni pe toată lumea în salon şi schimbă frecvenţele radioului până îl găsi pe Warlock

Devlin interpretând un solo de saxofon.

— Faceţi-vă comozi cât timp eu şi Gordon pregătim cafeaua, spuse ea.

Nell îşi lăsă capul pe umărul lui Peter. Ei doi, asemenea lui Hallie şi Mariei, îşi îndreptaseră atenţia asupra lui

Simon şi a lui Flo.

— Aş fi vrut ca Aldo să fie aici, spuse Hallie.

— Mamă… o dojeni Maria, care nu voia să vorbească despre Aldo.

— Iartă-mă, spuse Hallie, dar e atât de plin de viaţă, de interesant când mi-a povestit despre munca din Perú.

Egipt sau din alte părţi ale lumii.

— Şi eu am muncit în acele locuri, spuse Maria încet.

— Dacă ai fi rămas acolo şi ai fi lucrat alături de el, cine ştie cum ar fi evoluat cariera ta, spuse Hallie.

Toată viaţa Hallie fusese obsedată de oportunităţile ratate: lucrurile care ar fi putut-o face pe ea sau pe copiii ei celebri, mai fericiţi şi mai plini de succes. Probabil îşi imagina că fără Aldo, ea va renunţa la muncă şi-şi va petrece zilele făcând cumpărături la Mali sau privind show-uri sportive la televizor.

— Maria se va descurca foarte bine şi singură, interveni Peter.

Maria îi zâmbi recunoscătoare.

— Poate pentru Aldo ar trebui să ne facem griji, continuă Nell. Andy venise să se joace cu şireturile ei de la pantofi şi încerca să pronunţe *Aldo*.

— Aldo, Aldo, Aldo, repeta el întruna, mulţumit de cum suna.

— De ce ar trebui să ne facem griji pentru el? întrebă

Maria, privind spre uşă şi întrebându-se de ce Sophie şi

Gordon întârziau.

— Voi aţi muncit împreună ani de zile, spuse Nell.

Poate că fără tine îşi va pierde locul. Nu eraţi un fel de echipă?

— Eram, spuse Maria. Proiectam împreună

excavările, apoi Aldo încheia contractele importante. El petrecea foarte mult timp la telefon şi în birou. Se simţea frustrat când nu avea mâinile pline de pământ. Munca de teren fusese marea lui dragoste, dar avea o chemare şi pentru activităţi administrative. Cum nimeni nu-l putea înlocui.

Maria preluase sarcina săpăturilor efective.

— Sunt convinsă că asistentul lui mă va înlocui cu succes, spuse Maria. Nell avea însă dreptate: nimeni, nici măcar Aldo, nu ştia să sape la Chavin de Huántar mai bine decât ea.

— Numai să nu uiţi cine te-a învăţat, o avertiză Hallie pe Maria.

Se referea la Aldo, bineînţeles, omiţând cu bună ştiinţă faptul că Maria aproape terminase Universitatea Cambridge, când scosese la lumină o mănăstire în Notthingam şi un sat în Grecia, înainte de a-l cunoaşte pe el.

Maria continua să se uite la Simon şi Flo care încercau să-l ademenească pe Andy de lângă picioarele lui Nell cu o cutie de biscuiţi.

— Unde e cafeaua? întrebă Hallie.

— Mă duc să văd, spuse Simon ieşind din cameră. Flo alergă după el.

În clipa aceea, Gordon intră în salon cu câte o mână pe umărul fiecărui copil şi cu un zâmbet fals pe faţă.

— Sophie a mea are o durere de cap, spuse el. Îmi pare foarte rău, dar vă roagă să nu vă supăraţi dacă lăsăm cafeaua pe altă dată.

— O doare *rău* capul? întrebă Hallie încruntându-se.

— Mă rog, ea crede că e doar o migrenă.

— O, Doamne, spuse Hallie. Sigur e din cauză că a pus prea mult vin în sos. Sau a mâncat ciocolată mai devreme?

— Sunt sigur că o să-i treacă, spuse Gordon, mângâind-o pe Hallie pe umăr.

Maria conducea prea repede. Era nervoasă, din

cauza lui Sophie şi Gordon, iar asta o făcea să apese mai tare pe acceleraţie. Probabil se certaseră şi se întreba dacă nu cumva era vina ei. Îi spusese lui Gordon despre pierderea sarcinii cu intenţia de a se apropia de el. Întotdeauna avusese senzaţia că el o ţinea la distanţă şi crezuse că arătându-i compasiune îl va face s-o placă mai mult. Acum înţelesese că Sophie minţise doar ca să explice faptele ei reprobabile: hoţia şi comportamentul faţă de Flo. Acum că Maria aflase de minciuna despre sarcina pierdută, nu-i mai acceptă nicio scuză pentru felul în care se purtase cu Flo la bibliotecă.

La jumătatea drumului spre Squaw's Landing, luă hotărârea să vorbească cu Sophie. Se opri la o benzinărie ca să-i telefoneze. Telefonul familiei Littlefield suna ocupat. Maria întoarse şi pomi spre casa surorii sale. Nu ştia ce avea să-i spună, ştia doar că trebuie s-o sărute de noapte bună şi să-i spună că o iubeşte, orice s-ar întâmpla.

Casa familiei Littlefield se afla la capătul unui dram împrejmuit cu un gard viu. Maria intră în curte. Acolo, în întunericul netulburat de nicio lumină, Simon şi Flo alergau în cerc. La început, Maria îşi zise că cei doi se distrează, apoi îşi dădu seama că plângeau înspăimântaţi.

Traversă curtea în direcţia lor şi îi apucă de mâini pentru a-i opri. Noaptea era rece, dar copiii nu purtau paltoane.

— Simon, Flo, spuse ea îmbrăţişându-i.

Ei se luptară să scape, dar ea nu le dădu dramul.

— Spuneţi-mi ce s-a întâmplat.

— Nu putem, nu avem voie! ţipă Simon, eliberându-se din strânsoarea Mariei.

— Flo? Flo nu putea decât să plângă, aşa că Maria o luă de mână şi se îndreptă spre casă.

Oare locul acela întunecat fusese de curând scena unei cine în familie? Nu era nicio lumină aprinsă. Mariei i se păru că aude din nou vocile radelor sale – saluturile pe care şi le adresaseră cu mai puţin de patruzeci de minute în urmă. Apoi îşi dădu seama că vocile veneau dinspre

dormitorul lui Sophie şi al lui Gordon. Tonul lor nu era neplăcut; nu se certau.

— Lasă-mă jos, te rog, şopti Flo. Nu mă duce acolo.

— Se certau? întrebă Maria în şoaptă. De asta eşti atât de supărată? Nu voia să intervină într-o scenă romantică de împăcare între Sophie şi Gordon. Pe de altă parte, simţea spaima. O simţea aşa cum, atunci când ea şi Aldo, în timpul săpăturilor la un mormânt prechavin, simţiseră mirosul de sânge şi dăduseră peste un jefuitor de morminte cu gâtul tăiat.

— Du-te în camera ta, îi ordonă Maria. O să vin să-ţi spun noapte bună după ce vorbesc cu marni şi cu tati.

— Nu te duce acolo, o imploră Flo.

Maria, prea speriată ca să o mai încurajeze pe Flo, o luă la fugă pe coridor spre camera lui Sophie. Uşa era puţin crăpată. Gordon vorbea cu o voce monotonă care-i aminti Mariei de tonul folosit de Sophie la bibliotecă:

— E greu să mi-i imaginez pe copii orfani. O să fie trist pentru ei să asiste la înmormântarea ta şi să-ţi vadă cenuşa împrăştiată prin grădină. O să păstrăm o parte din ea să o vărsăm în Bell Stream. Vrei să fii incinerată, nu-i aşa? Parcă aşa spuneai?

Drept răspuns Sophie horcăi. Sunetul era gutural, plin de groază şi suferinţă. Maria nu mai auzise niciodată un sunet atât de urât; ochii i se umplură de lacrimi şi şi-o imagină pe Sophie cu gâtul tăiat. Se întoarse în sufragerie şi apucă vătraiul din fier forjat. Apoi se grăbi spre dormitor. Trase cu ochiul prin crăpătura uşii, aşteptându-se să vadă o scenă oribilă.

Sophie, într-o cămaşă de noapte roz, sta dreaptă într-un fotoliu în faţa lui Gordon, care se sprijinea comod de birou. Faţa îi era palidă şi desfigurată, ca şi cum ar fi plâns multă vreme.

— Vrei să fii incinerată, Sophie? întrebă Gordon. Ar trebui să-mi spui de-acum, ca să ştiu.

Sophie scutură din cap şi horcăi din nou. Îşi duse mâinile la gât, apoi le lăsă să cadă.

Maria intră în dormitor. La vederea ei, ochii lui Sophie se măriră de spaimă, apoi privi ruşinată în altă parte.

Camera mirosea a parfum şi urină. Gordon o salută pe

Maria cu un zâmbet copilăresc.

— Oh, prins în flagrant, scăpă el o remarcă stupidă.

— Dă-i drumul, spuse Maria, cu vocea inflexibilă şi cu mâna încordată pe vătrai.

— Să-i dau drumul? întrebă Gordon zâmbind încă. Nu e legată, se poate mişca. Aşa îi place ei.

— Sophie? Culoarea revenea în obrajii lui Sophie, care încercă să zâmbească.

— Sophie, poţi veni cu mine, spuse Maria, îndreptându-se spre ea. Ezită când văzu o sfoară subţire legată de gâtul lui Sophie, dar continuă să meargă.

— Hai, ridică-te.

— Sunt în regulă, spuse Sophie cu o voce răguşită, abia rostind cuvintele.

— Ai auzit-o, spuse Gordon, acum zâmbind radios.

Asta dacă nu cumva vrei să rămâi să priveşti.

— Ridică-te şi lasă-mă să mă asigur că eşti în ordine, spuse Maria. Nu avea de gând să plece până nu se convingea. Intenţiona s-o oblige pe Sophie să se ridice în picioare, să recunoască faptul că îi tolera toate astea lui Gordon.

Maria îşi dădu seama că dacă o obliga să recunoască devenea şi ea un participant voluntar.

Sophie se ridică din fotoliu şi o privi sfidător în ochi.

— Uite, spuse ea. Cămaşa de noapte îi alunecă de pe un umăr, dezvăluind un cerc de vânătăi şi un firicel de sânge care se scurgea de pe gâtul tăiat de sfoară.

— La revedere, spuse Maria şi ieşi din cameră. Gordon sau Sophie trânti uşa în urma ei. Se duse direct la dormitorul lui Flo. Flo stătea pe o latură a patului, iar

Simon pe cealaltă.

— Marni e bine? întrebă Simon.

Maria nu ştia ce să răspundă.

— O să fie bine, spuse ea fără convingere.

— Nu pleca acum, spuse Flo. Bine?

Maria stătea în cadrul uşii ca un intrus.

— De ce o răneşte tati? întrebă Simon.

— Aşa iubeşte el, spuse Flo.

Vorbele lui Flo o scoaseră pe Maria din starea de indecizie.

— Asta nu e dragoste, spuse ea incapabilă să se controleze. Haideţi, voi doi – împachetaţi-vă pijamalele. În noaptea asta dormiţi la mine.

8

Copiii adormiseră în maşină şi Maria fu nevoită să-i trezească când ajunseră la Squaw's Landing. O duse pe Flo în braţe, în vreme ce Simon merse tăcut alături de ele. O lună mare se înălţase pe cer, aruncând o urmă argintie peste marea întunecată. Maria o sprijini pe Flo pe un şold, descuie uşa, intră şi trase zăvorul în urma ei.

Lumina lunii se revărsa în casa goală. Maria aprinse toate luminile pentru a alunga atmosfera înfricoşătoare.

Plănuise să pregătească nişte ciocolată caldă, dar copiii căscau întruna şi-şi frecau ochii. Maria îi culcă în dormitorul liber şi îi sărută de noapte bună.

Singură, la parter, stătu o clipă să reflecteze la ceea ce făcuse şi o cuprinse panica.

— I-am răpit pe Simon şi pe Flo, spuse ea cu voce tare. Privi pe fereastră, aşteptându-se să vadă flash-uri de lumini roşii şi o trupă antitero înarmată până-n dinţi. Nu văzu însă decât nişte copaci aplecându-se în bătaia vântului. Se gândi să o sune pe Sophie, să-i spună că micuţii se aflau în siguranţă, dar se răzgândi şi-i sună pe Peter şi

Nell, cerându-le să vină repede la ea.

— Şi eu aş fi procedat la fel, spuse Nell, îmbrăţişând-o pe Maria imediat ce sosiră. Peter se dusese sus să-l lase

pe

Andy în ţarc. Sprijinindu-se de Nell, care mirosea de parcă tocmai s-ar fi ridicat din pat, Maria începu să tremure.

— Copiii sunt tulburaţi, spuse ea. Nu ştiu ce au auzit sau cât au văzut…

Peter coborî scările. Avea ochii somnoroşi, la fel ca Nell.

— Ei au sunat să întrebe dacă tu ai luat copiii?

— Nu, spuse Maria, întrebându-se cum de Sophie nu descoperise că lipseau? Gândul despre ceea ce văzuse, despre motivele care ar fi împiedicat-o pe Spohie să observe dispariţia copiilor o panică.

— Trebuie să o ajutăm pe Sophie, spuse ea. Cred că eu şi cu tine, Peter, ar trebui să ne întoarcem acolo.

— Stai puţin, spuse Peter. Sophie a declarat că e bine, iar tu ai avut impresia că ea chiar voia să pleci.

— Da, dar am avut timp să mă gândesc la asta. Gordon îi legase o sfoară în jurul gâtului.

— Doamne, dacă copiii au văzut… Nell se cutremură.

— Dar *ce* au văzut de fapt? întrebă Peter. Spui că ei ţipau în grădină când ai ajuns acolo? Doamne, Maria.

Asta o să-i afecteze pentru multă vreme, poate pentru tot restul vieţii. Sper că Sophie şi Gordon îşi dau seama de asta.

Mariei îi veni să urle.

— Trebuie să facem ceva, spuse ea. Imediat. Trebuie să o salvăm pe Sophie.

Nell şi Peter o priviră neajutoraţi.

— Voi n-aţi fost acolo, spuse Maria, încercând să-i facă să vadă ceea ce văzuse ea. Ştiu că Sophie voia ca eu să plec, dar mi-e teamă. Mă tem foarte tare pentru ea.

Peter o privi în ochi şi Maria îşi dădu seama că începuse să o creadă. Când ei trei erau copiii, Mariei şi lui Sophie le plăcea să-l necăjească pe Peter. Uneori îi spuneau că fusese adoptat, că toată familia vorbea altă limbă când el nu era de faţă, că Sophie nu era adevărata

lui soră, ci o prinţesă pe care Malcolm şi Hallie o cumpăraseră pentru a deveni soţia lui când vor ajunge mari.

În acelaşi timp se bazaseră pe fratele lor – bărbatul casei după moartea lui Malcolm. De la cincisprezece ani, Peter avusese grijă de toate problemele financiare ale lui Hallie. Îşi condusese ambele surori la altar şi avusese grijă de ele.

— Hai să mergem, spuse Peter.

— Nu sunt sigură că ar trebui să te duci, interveni

Nell. Nu poţi da buzna în casă fără permisiunea lui Sophie.

Sunt atât de îngrijorată pentru Simon şi Flo. Oare au văzut ceva? Oare erau chiar atât de tulburaţi?

— Erau, răspunse Maria cu gândul la Sophie. Nu-şi putea scoate din minte expresia ei sfidătoare. Asta era partea cea mai rea: Sophie torturată şi umilită de Gordon, îndrăzneaţă Maria descoperind că Sophie îngăduia aşa ceva.

— Ce te-a făcut să te întorci după cină? întrebă Nell.

— Sophie mi-a spus că a pierdut o sarcină, spuse Maria.

Când i-am spus lui Gordon cât de rău îmi pare, el mi-a zis că nu ştie nimic despre asta. Probabil că aşa a pedepsit-o pe Sophie pentru minciuna ei, gândi Maria. Mi-a părut rău când Sophie nu s-a mai întors cu cafeaua, pentru că mi-am imaginat că ea şi Gordon se certaseră pentru ceea ce îi spusesem eu lui. Nu puteam să nu mă gândesc la asta – aproape ajunsesem acasă, dar mă simţeam vinovată. Am încercat să o sun, dar nu am reuşit să dau de ea… receptorul era ridicat din furcă.

— Dar a pierdut o sarcină, spuse Nell încruntându-se.

M-a rugat să nu mai spun nimănui.

— Nici măcar mie? întrebă Peter jignit.

— M-a pus să-i promit. Nell îi luă ambele mâini şi-i zâmbi, privindu-l în ochi.

— Îmi pare rău.

Peter nu spuse nimic, dar ochii săi arătau cât de trădat se simţea.

— Mă întorc la Sophie, spuse Maria, ridicându-se. I se poate întâmpla orice. Nu trebuia să plec de-acolo.

— Şi eu sunt de părere că trebuie să mergem, dar hai să le dăm un telefon mai întâi, spuse Peter.

— Mai bine sunăm la poliţie, spuse Nell.

Un fascicul de lumină mătură tavanul. Priviră pe fereastră la timp pentru a vedea farurile stingându-se.

Sophie şi Gordon se apropiau pe alee. Maria, Nell şi

Peter stăteau la fereastră în tăcere. Mariei i se păru că formau o baricadă invizibilă.

Vederea lui Sophie, înfăşurată într-o haină lungă şi subţire, cu o eşarfă de mătase în jurul gâtului, stârni în

Maria dorinţa de a fugi la uşă şi de a o îmbrăţişa.

— Am venit să-i luăm pe Simon şi pe Flo, spuse Gordon pe un ton calm când Maria le dădu drumul înăuntru.

— Hai să ne aşezăm un minut, Gordon, spuse Peter apucându-l pe Gordon de umăr. Sophie rămăsese în uşă, cu privirea în pământ.

— E târziu şi suntem obosiţi. Unde sunt, sus? întrebă

Gordon.

— Da, răspunse Maria, privind-o insistent pe Sophie, în speranţa că aceasta îşi va ridica ochii, ceea ce nu se întâmplă.

— Du-te sus şi ia-i, îi spuse Gordon lui Sophie. Ea se apropie de scări încet, cu mişcări automate. Peter îi blocă drumul, o îmbrăţişă şi oricine i-ar fi privit şi-ar fi dat seama că cei doi erau frate şi soră: statura, părul închis la culoare, afecţiunea. Apoi ea se eliberă şi-l privi cu ură.

— Îmi vreau copiii înapoi, zise Sophie cu o voce ascuţită.

— Sophie, spuse Maria, îndreptându-se spre ea, dar furia acesteia o opri.

— Maria spune că sunt foarte tulburaţi, vorbi Peter pe un ton calm, chibzuit, mai degrabă ca un avocat decât

ca un frate. Alergau pe-afară fără paltoane.

— Ai de gând să iei toţi copiii supăraţi de lângă părinţii lor? întrebă Gordon. Andy nu plânge niciodată? Voi doi sunteţi perfecţi?

— Lasă-mă să-ţi văd gâtul, o rugă Maria pe Sophie, făcând un pas către ea.

Sophie privi în gol. Gordon îi înconjură umerii cu braţul într-un gest mai degrabă protector decât posesiv.

Sophie se sprijini de Gordon ca şi când ar fi avut nevoie de el mai mult decât de orice altceva.

— Credeţi că le fac rău? îmi iubesc copiii.

— Ştiu, spuse Maria.

Pentru prima dată, Sophie o privi drept în ochi. Privirea ei exprima dragoste şi durere. Apoi, eliberându-se din îmbrăţişarea lui Gordon, urcă scările trecând pe lângă Peter.

Gordon o urmă. Se întoarseră după câteva momente, fiecare ducând în braţe câte un copil adormit. Maria, Peter şi Nell stăteau unul lângă celălalt, fără să scoată o vorbă, privind neajutoraţi cum familia Littlefield părăseşte casa şi se îndreaptă spre maşină.

9

A doua zi dimineaţă, îmbrăcată încă cu halatul de flanelă şi în papuci căptuşiţi cu alpaca, stătea în faţa ferestrei largi. O stivă de cărţi de la bibliotecă se afla pe podea lângă scaunul ei. Maria privea către vest, spre

Haunted Isles. Soarele, care răsărea din spatele peninsulei, unde se afla casa, colora marea în albastru închis şi malurile de granit ale insulei în galben.

Maria se gândea la Sophie, dar nu la cele întâmplate cu o noapte în urmă. Ceea ce îşi aminti o făcu să zâmbească.

Într-o vară în timpul liceului, Maria şi Sophie plecaseră cu vaporul din Westerly într-o excursie şcolară de oceanografie. Cincisprezece studenţi şi echipajul de

şapte persoane se îndreptaseră spre Georges Bank la bordul lui

Narragansett, goeletă de treizeci de metri, cu motor diesel, echipată cu laborator, ca un vas de cercetare. Goeleta era dotată cu echipament de colectat mostre din apă şi de pe fund şi cu hidrofoane pentru observarea migrării şi a ritualurilor de împerechere ale balenelor cu cocoaşă. Cele două surori se aflau pe punte când vasul părăsi portul.

Sophie îşi îndesase părul sub o şapcă Red Sox; era bronzată pe tot corpul, întrucât îşi petrecuse vara făcând plajă pe acoperişul dormitorului său. Maria care nu stătuse la soare în acel an, începuse să simtă că-i arde faţa.

O oră mai târziu, când vasul trecea pe lângă geamanduri, Maria avu rău de mare. Deşi în acea zi nu erau nori, valurile din micul port atingeau trei metri.

— Priveşte spre orizont şi nu o să-ţi mai fie rău, se auzi o voce cu un uşor accent Cranston. Cel care vorbea era un elev pistruiat, cu părul cârlionţat, blond-roşcat şi ochi albaştri.

— E mai bine să scapi odată, spuse Sophie. Ştii ce vreau să spun, nu-i aşa, Maria? Dă-i drumul odată.

Maria vomită peste balustradă, simţind cum totul se învârteşte în jurul ei. Se împletici spre patul său, şi-l auzi pe Jack Frazier prezentându-se lui Sophie.

Pentru Maria şi alţi câţiva elevi, următoarele douăzeci şi patru de ore fură un chin. Mai târziu, în aceeaşi zi.

Sophie îi aduse nişte sărăţele. Maria era nefericită şi nejustificat de enervată de faptul că lui Sophie nu-i era rău. Sophie încerca să fie grijulie, precum o asistentă medicală, dar ochii îi străluceau prea tare.

— E un băiat nemaipomenit, îi spuse ea Mariei sprijinindu-şi coatele pe patul ei. Aseară, ne-am urcat în postul de supraveghere şi ne-am povestit toate secretele.

— Postul de supraveghere? Cum v-aţi urcat tocmai acolo? întrebă Maria. Singura oară când fusese pe punte

avusese impresia că postul de supraveghere era la aproximativ douăzeci şi cinci de metri înălţime pe catargul principal.

— Căţărându-ne pe velatură. Nu l-am obligat, l-am provocat. Trebuie să te faci bine, ca să poţi veni sus cu noi.

— Va fi primul lucru pe care-l voi face, spuse Maria încet.

— Ascultă, trebuie să-ţi revii şi să urci pe punte. Am văzut prima balenă.

— Rahat, am ratat-o, răbufni Maria. Era foarte dezamăgită, dar din acel moment începu să se simtă mai bine şi reuşi să se întoarcă pe punte la timp pentru a admira apusul.

— Salut, Maria, o salută Jack, ţinând-o pe Sophie de talie.

— Bună, spuse Maria. Unde ne aflăm? Aţi văzut multe balene?

— Ne îndreptăm spre Georges Bank – vom ajunge acolo mâine, îi răspunse Jack.

— Am văzut o balenă cu cocoaşă cu puiul ei, spuse

Sophie. Erau atât de aproape de navă. A fost uimitor, nu-i aşa, Jack?

— Într-adevăr, spuse el.

Maria îşi dădu seama ce se întâmplase în ziua în care ea suferise de rău de mare – Sophie şi Jack se îndrăgostiseră. Stăteau unul lângă altul, atingându-se uşor în timpul conversaţiilor.

Savantul navei, un absolvent slab şi serios, trecu pe lângă ei şi îi întrebă dacă sunt interesaţi de oceanografie.

Jack îi spuse că el voia să devină biolog marin. Sophie şi Maria îl informară că se înscriseseră pentru că iubeau marea.

Pânzele enorme ale goeletei acopereau cerul deasupra capetelor lor. Când savantul întrebă dacă le-ar plăcea să viziteze laboratorul şi să asculte înregistrări ale sunetelor scoase de balenele cu cocoaşă, singura interesată se declară Maria. Sophie şi Jack se îndreptară

spre pupa ca să privească siajul învolburat al navei, în care începea să sclipească planctonul bioluminescent, pe măsură ce marea şi cerul se întunecau.

Jack a fost pentru Sophie dragostea vieţii ei. S-au logodit înainte de Crăciun. În weekenduri, preparau mâncăruri exotice pe plite în dormitoarele lor şi făceau dragoste în locuri ascunse. Se simţeau foarte bine împreună. Jack frecventa cu mândrie concertele corale ale departamentului de muzică, dar renunţă s-o mai facă, când

Sophie i-o ceru. Părea să o iubească fără rezerve.

Logodna lor a durat trei ani de colegiu şi primul an de studii postuniversitare al lui Jack. A rezistat presiunilor familiei: părinţii catolici ai lui Jack nu au fost încântaţi la ideea ca fiul lor voia să se căsătorească cu o fată care nu mai pusese piciorul într-o biserică de mulţi ani. Prima dată când Jack a întâlnit-o pe Hallie, el şi

Sophie au băut prea multă bere, iar Sophie nu l-a iertat niciodată pentru asta. Şi totuşi dragostea lor nu părea a scădea în intensitate, până într-o zi când Jack a sunat-o pe

Sophie şi i-a spus că avea de gând să rupă logodna, întrucât era îndrăgostit de altcineva.

Lui Sophie i s-a rupt inima. Stând în sufrageria din

Squaw’s Landing, Maria îşi aminti agonia lui Sophie.

Avusese grijă de ea în primele săptămâni, o ţinuse în braţe în timp ce plângea în hohote, tremura şi vorbea despre Jack. Sophie nu-şi imaginase vreodată că Jack ar putea-o părăsi. Se întorcea mereu la aceeaşi idee, întrebându-se cu voce tare de ce femeie se putuse îndrăgosti Jack, unde o întâlnise, cum de o iubea mai mult decât o iubise pe ea.

— E un ticălos, spunea Maria, dorindu-şi să-l omoare pe bărbatul care-i rănise sora.

— Nu spune asta, răspundea Sophie. Nu l-ar fi criticat niciodată pe Jack. Nu mai întâlnise pe nimeni asemenea lui – un bărbat care să-i împărtăşească preocupările, care s-o iubească pentru ce era ea. Sophie îi

spusese Mariei că era obişnuită să dezamăgească oamenii, la fel ca Hallie.

Maria ştia şi se temea că sora ei nu va mai găsi un alt bărbat care s-o iubească aşa cum o iubise Jack.

Maria ştia totul despre eforturile lui Sophie de a-şi mulţumi mama, învăţătorul, profesorii, prietenii, şi suferise pentru ea. Acum, după ani şi ani, o durea că

Sophie avusese dreptate. Îi trecu prin cap că nici Aldo nu o iubise înainte ca ea să devină arheolog, dar acum gândurile îi erau concentrate asupra lui Sophie. Asupra lui

Sopihe şi a omului cu care aceasta se măritase la trei ani după ce o părăsise Jack: Gordon.

Maria îşi aminti că era în Anglia când Sophie îi trimisese scrisoarea despre Gordon. Scrisoarea era plină de adjective: „adorabil”, „chipeş”, „de succes”, „atletic”.

„Plin de viaţă”. Sophie o informa că părinţii lui Gordon locuiau la şapte kilometri depărtare în casa în care crescuse, că era proprietarul Feroneriei Littlefield, şi că îl cunoscuse la petrecerea dansantă de la clubul de iahturi şi se îndrăgostise de el în câteva zile. Maria îşi aminti că o distrase descrierea incoerentă a trăsăturilor fizice ale lui Gordon: părul negru şi rar, umerii largi, pieptul foarte păros, felul minunat în care făcea dragoste. Sophie considerase atât de emoţionant faptul că un om cu educaţia lui Gordon – absolvent al Princeton – a preluat magazinul de feronerie al tatălui său pentru că toată familia lui se aşteptase să facă asta. Sophie nu-l comparase pe Gordon cu Jack în acea scrisoare.

Maria şi Aldo nu reuşiseră să vină la nuntă, căci erau în plină desfăşurare a săpăturilor la Hastings, dar trimiseseră un minunat serviciu georgian de ceai. Aldo se tocmise la preţ. Ar fi făcut o scenă în stil italian în micuţul magazin de antichităţi, dacă Maria nu i-ar fi explicat, cu calm, că nu are decât o soră şi că, dacă munca lui o va ţine departe de nunta lui Sophie, îi vor trimite în schimb un cadou de nuntă absolut fantastic.

Maria îi reproşase lui Aldo că săpăturile lui şi cameramanii de la BBC o împiedicaseră să-şi ocupe poziţia de drept ca domnişoară de onoare a lui Sophie. Sophie fusese foarte necăjită, iar Gordon probabil că nu o iertase niciodată.

Răceala lui Gordon i se păruse întotdeauna ciudată, mai ales că îl acceptase din tot sufletul în viaţa lui Sophie.

Maria îl creditase pe Gordon pentru faptul că în felul acesta Sophie trecuse peste povestea cu Jack. Maria chiar se convinsese, aşa cum, probabil, o făcuse şi Sophie, că

Gordon o iubea pe sora ei la fel de mult ca Jack – poate chiar şi mai mult, având în vedere că se însurase cu ea.

La ora zece, Maria era încă în halat. O sunase pe

Sophie de cinci ori, dar fără succes. Nu putea da nici de

Nell. Avea impresia că nu e în stare să se îmbrace şi să-şi facă un program. Nimic, în afară de dorinţa de a vorbi cu

Sophie sau cu Nell, nu părea să aibă sens.

Telefonul sună şi ea înşfacă receptorul, sperând să fie Sophie.

— Ai chef de o plimbare cu barca?

— Tu eşti, Duncan Murdoch? întrebă Maria.

— Îhî. Arnie Pratt vrea să-şi vândă Damson-ul. E la un doc aflat în drumul tău.

Maria se gândi o clipă. Ar fi putut să se învârtă în jurul casei, retrăind evenimentele din noaptea trecută, sau ar fi putut face un test-drive cu barca.

— Mi-ar plăcea să o văd, spuse ea precaut. Ne-ntâlnim la doc?

— N-ar fi mai bine să trec să te iau? Ajung într-o oră.

— OK, spuse Maria. O oră mai târziu îşi dădu seama că nu ştia dacă el venea cu maşina sau cu barca, aşa că ieşi în curte, de unde putea să vadă atât şoseaua, cât şi golful.

Căutându-se prin buzunarele de la jachetă în timp ce

aştepta, îşi găsi paleta şi peria. Ultima dată le folosise în

Perú, lângă un altar natural, unde ea şi Aldo dăduseră la iveală trei vase intacte pentru ofrande, în formă de lama.

Triburile Chavin le umpleau cu un amestec de grăsime şi sânge de lamă, apoi le îngropau în păşuni pentru a asigura fertilitatea pământului.

Şofranul care înflorea lângă treptele casei îi amintea

Mariei că mai era o săptămână până la sosirea lunii martie. În martie, în Perú, triburile Chavin sacrificau lame negre ca să cheme norii şi ploaia să le ude câmpiile.

Se auzi un motor şi Maria se apropie de apă. Duncan stătea la cârma unei bărci verzi, lungi şi greoaie. Nu avea cabină şi părea, chiar şi de la distanţă, că suportase o iarnă grea.

Apropiind flancul bărcii de cheiul de piatră, Duncan menţinu barca de lemn nemişcată până când Maria urcă la bord.

— Dă-i drumul, spuse Duncan, predându-i comenzile.

Maria se aşeză la cârmă. Motorul zgomotos huruia şi se simţea miros de benzină. I-ar fi plăcut ca Duncan să depărteze barca de ţărm şi să-i dea comenzile după ce ajungeau în larg, dar mândria o împinse să scoată barca de-acolo şi să cârmească spre vest.

Huruitul motorului făcea conversaţia imposibilă. Fundul greu al bărcii transforma valurile în uragan. Deşi nu era foarte înaltă, prora i se ridica cu putere, blocând vederea Mariei.

— Cât cere pe barca asta? urlă Maria.

— Nu te-aud, urlă Duncan către ea.

— Nu văd pe unde merg! urlă iar Maria, scuipând o şuviţă de păr din gură.

— Nu te-aud! ţipă Duncan mai tare.

Traversarea în viteză a mării era ca o terapie pentru

Maria. Strânse cârma cu putere, întorcându-şi capul încet spre stânga, în direcţia vântului, şi simţi aerul sărat. Era o combinaţie între mirosul mării – proaspăt, şi cel al

unei maree joase – putred. Deşi nu mai condusese o barcă de mai mulţi ani, reflexele îi reveneau. Duncan stătea la prova, şi vântul îi flutura părul auriu. Arătă spre dreapta, şi Maria cârmi în direcţia respectivă. Apoi el arătă înspre stânga şi Maria îşi dădu seama că Duncan o conducea spre apa mai puţin adâncă, deci se îndreptau spre Haunted

Isles.

Plutind cu viteză mică, barca se stabiliză. Maria intră în canalul dintre două insule şi trase barca pe cea pe care

Duncan o numise Lookout.

— Cred că asta e barca potrivită pentru tine, spuse

Duncan. Merge bine, şi cu fundul ei plat poţi s-o urci pe mal. Va trebui să faci asta – pentru că aici nu sunt docuri.

— O singură problemă: nasul i se ridică prea sus, când trec de nouă kilometri pe oră, şi nu pot vedea pe unde merg.

— Ăsta e un mare defect, spuse Duncan cu tristeţe.

Maria râse.

— O s-o aranjăm cu nişte balast, spuse Duncan. Amie îşi ţine canistrele cu benzină şi vasele pentru homari la pupa şi e mult mai înalt decât tine.

Îşi duse mâna streaşină la ochi şi scrută plaja.

— E plăcut, spuse Maria. Te reţin de la muncă?

— Ei, la naiba, nu pierd nicio ocazie să mă plimb cu barca, spuse Duncan. De-asta mi-am ales această meserie.

Maria studie zona. Îşi imagină indienii Pequot trăgându-şi canoele pe mal, descărcând bolovani de cuarţ şi dale de cremene. După urma lăsată de flux, sub un pâlc de brazi, observă locul în care nisipul se transforma în argilă.

— Cauţi un loc unde să sapi? întrebă Duncan.

— Da, spuse Maria.

— Am ceva timp liber, spuse el. Vrei să ne plimbăm pe-aici?

— Nu, mulţumesc, spuse ea. Voia să-l întrebe despre

Sophie; el spusese că soţia lui şi Sophie erau

prietene, că odraslele lor se jucau împreună. Dar ce spera să afle? Că toată lumea din Hatuquitit îl suspecta pe Gordon de violenţă domestică? Că oamenii spuneau că Sophie se purta urât cu Flo?

— O cunoşti pe sora mea, nu-i aşa? Sophie Littlefield?

— Bineînţeles. E prietenă cu Alicia.

— O vezi des?

Maria se simţea lipsită de tact, ca un detectiv care-şi băga nasul în treaba altuia, deşi toată lumea ştia ce se petrece.

— Nu chiar. Câteodată sunt acasă când Sophie vine s-o ia pe Flossie.

Flossie. Buzele Mariei începură să tremure la auzul acestui diminutiv al nepoatei pe care o iubea. Îşi lăsă capul în jos pentru ca Duncan să nu-i observe emoţia.

— E o fată bună, zise ea după o scurtă pauză.

— Este, spuse Duncan. După tonul solemn al vocii şi după felul în care aştepta ca ea să continue, îşi dădu seama că el îi observase reacţia.

— Întorcându-te acasă la oamenii pe care-i cunoşti de-o viaţă, începu Maria, te-aştepţi ca totul să fie la fel. Ieri m-ai întrebat dacă mă simt ciudat după ce am revenit, şi cred că mă simt.

— Vorbeşti despre Sophie?

— Ştii, după ce am plecat de-acasă, Sophie s-a măritat şi are copii. Ea, Nell şi eu am fost foarte apropiate. E o prostie din partea mea să cred că asta poate dura la nesfârşit. Eu sunt cea care a plecat, iar când mă întorc mă aştept ca lucrurile să fie exact la fel cum le-am lăsat.

Maria vorbea mai mult cu ea însăşi decât cu Duncan.

— Ei bine, acest oraş nu s-a schimbat mult.

Oraşul nu s-a schimbat deloc, gândi Maria. Privi peste apă spre Squaw’s Landing, spre refugiul Lovecraft Wildlife şi spre clopotniţele albe ale oraşului. Soarele dimineţii bătea în ferestrele turnului de supraveghere al închisorii, iar locuinţa lui Hallie se afla la doar două sute de metri de ea. Nell şi Peter locuiau în oraş. Maria zări

clopotniţa

Bisericii Congregaţioniste, cea mai apropiată de casa lor.

Familia Littlefield locuia în luminişul dintre brazi, lângă

Bell Stream, la vest de casa lui Hallie, dar Maria nu se uită în direcţia aceea. Mâna i se strânse pe paleta din buzunar şi simţi o dorinţă imperioasă.

— Vreau să cumpăr această barcă, spuse Maria. Era singurul lucru care o făcuse să se simtă bine în ultimele câteva zile.

— E solidă. Odată ce rezolvăm cu prova, sunt convins că vei fi mulţumită de ea, spuse Duncan.

Maria aprobă cu o înclinare a capului. Simţea neliniştea copleşind-o din nou.

— Încă te gândeşti la sora ta? întrebă Duncan după câteva momente.

— Da, spuse Maria.

— Ştii, e măritată cu un nenorocit.

— Gordon?

Pe Maria o deranjă să audă pe cineva criticându-i o rudă.

— Ne întâlnim la Camera de Comerţ, şi el e întotdeauna pus pe harţă – crede că toată lumea e împotriva lui.

— Cred că lui Sophie îi e foarte greu, spuse Maria.

Duncan se îndreptă spre pupa. Părea de la sine înţeles că el va conduce la întoarcere. Soarele îi bătea în ochi;

O privi cu atenţie pe Maria, şi ochii căprui i se întunecară. Maria observă că mâna pe care Duncan o ţinea pe cârmă era bronzată şi aspră. Stătea destul de aproape de el pentru a se auzi în ciuda huruitului motorului.

— Are nevoie de nişte reglaje, strigă el. O să-i coborâm prova pentru tine. Trebuie sablată şi vopsită. Asta poţi s-o faci şi singură sau o rezolvăm noi la şantier.

Bineînţeles, o să te coste mai mult.

Duncan zâmbi, şi Maria simţi un gol în stomac. Se priviră o clipă înainte ca ea să-şi ferească privirea.

— Fă tot ce trebuie, strigă Maria. Goneau spre est, peste valurile mici, înspre soarele care se înălţa.

Duncan spuse ceva cu o voce prea joasă şi cuvintele i se pierdură duse de vânt.

— Ce? întrebă ea apropiindu-se. El îşi apropie gura de urechea ei. Răsuflarea lui caldă o făcu să roşească.

— Am spus, o fată care iubeşte bărcile, repetă el, atingându-i mâna. Uau!

— Uau, repetă Maria, în timp ce zburau peste valuri.

10

Maria îşi petrecu o dimineaţă la bibliotecă, în secţiunea arhivei locale, citind tot ce reuşise să găsească despre indienii din Hatuquitit. Găsi un interviu în *Hatuquitit Inquirer* cu Mathilda Brown, o descendentă directă a lui Uncas, căpetenia indienilor Mohegan. „Citeşte legendele, dacă vrei să afli despre indienii Pequot”, spunea ea.

„Omul care s-a căsătorit cu luna, omul care a folosit fluierul magic ca s-o facă pe o femeie dintr-un alt trib să se îndrăgostească de el, eroul care şi-a omorât nevasta şi pe amantul ei englez şi apoi a urmat-o pe tărâmul morţii, toate aceste poveşti sunt adevărate”.

Maria auzise aceleaşi lucruri despre legendele din

Perú: „chiar şi cele mai ciudate poveşti conţin un sâmbure de adevăr”. I se păru interesant faptul că indienii

Pequot, ca şi cei Chavin, aveau legenda omului care se căsătorise cu luna. Îşi privi ceasul: era două şi jumătate.

Vorbise cu Nell să se întâlnească în parc.

Când îşi duse cărţile la biroul de împrumut, se trezi faţă în faţă cu bibliotecarul care i se plânsese că Sophie o lăsa pe Flo acolo. Mariei i se strânse stomacul, dar bibliotecarul nu păru să o recunoască.

În drum spre parc, observă că Summer Street era aglomerată: femei tinere cu copii, şcolari, toţi îşi vedeau de treabă. Unii dintre ei se îndreptau spre uşile magazinelor, stând puţin de vorbă înainte să intre. Când trecu prin şantierul naval, îl văzu pe Duncan îndrumând un camion încărcat cu stâlpi spre docuri. îl privi un minut, aducându-şi aminte de plimbarea lor cu barca, şi-şi dori ca el să se întoarcă şi să o vadă. Apoi trecu mai departe.

Nell stătea pe bancă legănând căruciorul în care se afla Andy. Copilul ţinea în mânuţe un biberon cu suc de mere. Când Maria ajunse lângă ei, Andy se opri din supt să-i ofere un zâmbet delicios. Încercând să-i facă cu mâna, copilul scăpă biberonul. Expresia lui deveni brusc atât de bosumflată, încât Maria fu nevoită să-şi ascundă zâmbetul. Nell îl culese şi i-l dădu înapoi înainte ca el să înceapă să plângă.

— Slavă Domnului, spuse Maria, aşezându-se alături de Nell pe bancă, şi privind la câţiva bătrâni care stăteau la soare.

— Ai vorbit cu Sophie? întrebă Nell.

— Nu. De câte ori o sun îmi închide. Tu?

Nell neagă dând din cap.

— Aveai idee despre ce se întâmplă? întrebă Maria.

— Nu. Am avut doar impresia că fură şi am remarcat că este mult prea protectoare faţă de Gordon. În afară de asta, nimic nu părea în neregulă.

— N-am crezut niciodată că va ajunge la mâna unui bărbat, spuse Maria, amintindu-şi-o pe Sophie în liceu şi colegiu. Întotdeauna existaseră băieţi care o implorau să iasă cu ei. Relaţia cu Jack păruse perfectă. Sophie putea să-l convingă să-şi pună o jachetă, în timp ce ea se parfuma şi purta o rochie de mătase, sau să ia caiacul lui şi să meargă cu cortul în Maine. Apoi relaţia se sfârşise şi

Sophie fusese convinsă că norocul o părăsise pentru totdeauna.

— La începutul căsniciei cu Gordon… Nell, se opri.

Dumnezeule, m-ar omorî dac-ar şti că ţi-am spus

asta…

— E mai bine s-o faci, o încurajă Maria.

— Îşi trimitea singură trandafiri ca să-l facă gelos.

— Glumeşti.

— Nu, jur. O dată pe săptămână, cu o carte de vizită fără semnătură. Eu credeam că primea trandafiri de la vreun admirator secret – toată familia credea asta. Într-o zi, când mă întorceam acasă de la Watch Hill, i-am văzut maşina în faţa florăriei din Westerly. Sophie era acolo şi achita florile cu bani gheaţă. M-a obligat să promit că n-o să spun nimănui.

— De ce şi-ar fi trimis singură trandafiri?

— Nu mi-am dat niciodată seama. Gordon părea că o *divinizează* încă de la început. Cu siguranţă nu avea niciun motiv să-l facă gelos.

— Poate că nu o diviniza, spuse Maria. Poate că doar se prefăcea în faţa oamenilor.

— N-ai observat niciodată felul în care o priveşte?

Întrebă Nell.

— Ba da, spuse Maria, alungind imaginea lui Sophie cu sfoara legată în jurul gâtului.

— Crezi că i-a spălat creierul? întrebă Maria.

Nell se încruntă.

— Ar fi prea ciudat.

— Mai ciudat decât tot ce se întâmplă? în timp ce vorbea, Maria devenea tot mai convinsă că spălarea creierului era singura explicaţie posibilă. Şi-l imagină pe

Gordon legănând un ceas de buzunar prin faţa ochilor lui

Sophie, spunând „Adormi, ţi se face somn…”

— Sunt sigură că nu e aşa, zise Nell. Sophie e mai stăpână pe situaţie decât crezi. Ai observat fotografia înrămată din sufrageria lor?

Maria se concentră şi îşi aduse aminte de o imagine de la o petrecere de Halloween.

— Oameni costumaţi? întrebă ea.

Nell încuviinţă din cap.

— A fost o petrecere de Mardi Gras acum mult timp.

M-am dus împreună cu Peter. Cuplul din mijloc – cei costumaţi în Roşie şi Charlie din *The African Queen*, sunt

Sophie şi Jack Frazier.

— Sophie păstrează o poză cu Jack în sufragerie?

Gordon ştie?

Nell scutură din cap.

— Cu siguranţă nu. El crede că e o poză pe care ea a cumpărat-o de la un magazin de vechituri. Într-o seară au dat o petrecere, iar Gordon spunea întruna ce gusturi minunate are Sophie, cum a decorat întreaga casă fără niciun ajutor. Vorbea despre picturile de pe pereţi, inclusiv despre această fotografie, povestind cum le-a cumpărat

Sophie de la un magazin oarecare din Blackwood, în timp ce eu deveneam din ce în ce mai nervoasă. Nici măcar nu purtau măşti. Capul lui Sophie este întors într-o parte, dar îţi poţi da seama că e ea.

— Nu l-a contrazis?

— Nu. Stătea pur şi simplu acolo, senină. Aşa cum stă mereu când el o laudă.

Maria parcă o vedea pe Sophie cu ochii umezi aţintiţi asupra lui Gordon.

— Nu a recunoscut niciodată faţă de mine că l-a minţit pe Gordon, că fotografia fusese făcută la petrecerea de

Mardi Gras a lui Mae Morgan. Poate a uitat că am fost şi eu acolo, continuă Nell.

Mariei nu-i displăcea că Sophie îşi permitea să fie sfidătoare – chiar dacă era vorba doar de expunerea unei fotografii cu un fost iubit. Asta arăta că nu capitulase:

Încă păstra un secret faţă de Gordon, şi-l afişa cu mândrie pe perete.

Andy scăpă din nou biberonul. Aplecându-se peste cărucior, Maria observă că acesta adormise. În ciuda faptului că avea părul roşcat al lui Nell, copilul îi amintea

Mariei de Peter când era mic.

— I-a spus cineva lui Hallie despre Sophie?

— Eu nu, dacă la asta te referi. Maria simţi cum creştea tensiunea.

— Nici eu, spuse Nell. Cred că cineva ar trebui să o facă, deoarece Sophie are cu adevărat nevoie de ajutor.

— Ce te face să crezi că pe Hallie ar interesa-o? întrebă Maria.

Nell îi aruncă o privire tăioasă, îngrijorată de tonul ei cinic.

— Este mama lui Sophie, spuse Nell.

Mariei i se păruse întotdeauna mai uşor să se împace cu sentimentele ei faţă de Hallie, decât să le pună în cuvinte.

— Hallie nu vrea să se poarte ca o mamă, spuse Maria.

A vrut să aibă copii adorabili, pentru ca ea să arate ca o mamă adorabilă. Între timp am crescut, şi singurul lucru care o interesează e ce putem face noi pentru ea.

— Maria… spuse Nell pe un ton de reproş. Nell provenea ea însăşi dintr-o familie cu probleme; părinţii ei erau beţivi, iar ea îşi orientase dragostea spre familia Dark dinainte de a se mărita cu Peter.

— Ei bine, răspunde-mi: când a stat ultima oară cu Andy?

— Acum foarte mult timp, spuse Nell.

— Cât de mult?

— Când s-a născut, cred. Cam acum un an. Ca răspuns la expresia satisfăcută a Mariei, Nell dădu din mână.

— Dar ea nu este genul ăla de bunică. Ne-a spus foarte clar, de la început, că nu are de gând să facă pe doica.

— Ei bine, nu e nici acel „gen” de mamă, spuse Maria, amintindu-şi cum Hallie privea în gol sau asculta discurile Mariei Callas; cam tot ce puteau aştepta ea, Sophie sau Peter de la Hallie era o reminiscenţă a propriei ei copilării.

— Maria, mi se pare că dai vina pe mama ta pentru

problemele lui Sophie.

— O, nu, spuse Maria. Spun doar că nu ar trebui să ne aşteptăm la prea mult ajutor din partea ei acum.

— Probabil, nici ei nu i-a fost uşor să aibă grijă de tatăl vostru. A fost bătrân şi bolnav când voi eraţi mici.

Şi nici Hallie nu era foarte bătrână.

— Asta aşa e, aprobă Maria.

— Peter a fost întotdeauna oarecum gelos pe sentimentele mamei tale faţă de Sophie.

— Sophie e favorita ei, spuse Maria. Acesta fusese mitul familiei, dar acum rostindu-l cu voce tare, cuvintele îşi pierdeau din substanţă. „Favoritul" nu primeşte de obicei un plus de dragoste? în loc să o iubească pe

Sophie mai mult decât pe ceilalţi, Hallie o obligase să cânte. Mai întâi, lecţiile de pian, apoi lecţiile de canto.

„Fă-mă să fiu mândră de tine", spunea Hallie de fiecare dată când Sophie exersa la pian sau repeta pentru vreun concert. Şi totuşi Hallie se dusese rareori la concertele ei. Era ca şi cum nu ar fi putut suporta faptul că fiica ei mijlocie se află în lumina reflectoarelor. Maria îşi aminti o scenă din liceu, când Sophie cânta două solouri într-un concert de primăvară.

— Baftă, dragă, spusese Hallie, sărutând-o pe Sophie, înainte ca aceasta să plece de-acasă.

— Tu nu vii? întrebase Sophie. Ştia deja că Hallie nu avea să vină, dar trebuia să mai întrebe o dată, ca să-i dea o ultimă şansă.

— Mă supără gâtul, spusese Hallie. Mă tem să nu am un acces de tuse şi să nu fiu nevoită să plec la mijlocul concertului. Maria nu a auzit-o pe Hallie tuşind toată primăvara, dar nu a spus nimic. Îşi dădea seama cât de dezamăgită era Sophie şi nu voia să înrăutăţească lucrurile.

— Hai, Sophie, te aşteaptă scena.

— Mama se poartă foarte aiurea, spusese Sophie în maşină. Ţine cu tot dinadinsul să fac asta, şi apoi nici măcar nu vine să mă asculte. Hai să ne oprim la magazin,

bine?

— De ce, întrebă Maria.

— Să cumpărăm ţigări, spuse Sophie. Vreau ca vocea mea să devină răguşită, sexy.

— Vorbeşti serios? întrebă Peter cu nevinovăţie.

— Glumeşte, spuse Maria.

— Nu glumesc. Vreau să-mi distrug gâtul. Vorbesc serios. Haideţi…

Maria nu se obosi să-i răspundă, iar Sophie nu insistă.

O oră mai târziu, stând alături de Peter în aula şcolii.

Maria o urmărea pe Sophie cum urcă pe scenă. Hallie îi cumpărase o rochie nouă, albă, cu şireturi la gât şi la manşete. Mariei i se părea că arată ca o mireasă, iar lui

Peter ca o prinţesă.

Sophie rămase locului în lumina reflectoarelor, dând impresia că scrutează întunericul pentru câteva clipe. Maria se întrebă dacă nu cumva o căuta pe Hallie; sau poate îşi obişnuia ochii cu lumina puternică. Apoi, cu o voce cristalină, Sophie cântă „Somewhere” din *West Side Story*.

La finalul cântecului, din ochii Mariei curgeau lacrimi.

Acum, alături de Nell, Maria şi-o aminti pe Sophie cântând acel cântec şi îi veni din nou să plângă.

— Sophie are probleme, spuse Maria cu o voce scăzută. Nu ştiu ce să fac.

— Trebuie să începem de undeva, spuse Nell. Cred că ar trebui să-i spunem mamei tale. Ea a fost singura persoană căreia i-am spus despre sarcina pierdută de Sophie. Îţi vine să crezi? Am trădat încrederea lui Sophie spunându-i lui Hallie ceva ce, oricum, nu era adevărat.

— Cum a reacţionat Hallie?

— S-a simţit jignită că n-a aflat asta direct de la Sophie.

Am rugat-o să-mi promită că nu-i va spune nimic.

— Nu ar fi trebuit să-i spui dacă aşa te-a rugat

Sophie, zise Maria, simţind brusc dorinţa de a-şi vedea mama.

Reacţia egoistă a lui Hallie îi trezi sentimentele protectoare faţă de Sophie. Era ca şi cum Hallie se folosea de nefericirea lui Sophie pentru a motiva că este neglijată.

— OK, spuse Maria. Hai să vorbim cu mama.

— Când eram mică, începu Hallie, tatăl meu îmi spunea să alerg printre straturile de flori şi să mă las ameţită de parfumul dăliilor. Stătea la chiuveta din bucătărie aranjând narcisele şi stânjeneii într-o vază de sticlă. Primise florile de la domnul Porter. Lui Hallie îi plăceau florile cu tulpina lungă şi era clar că o deranja diferenţa de lungime dintre eleganţii stânjenei şi narcisele oarecum mai butucănoase, însă nu voia să taie din stânjenei.

— Probabil că erai foarte drăguţă, spuse Nell cu un strop de ironie. Maria ştia că Nell o iubea pe Hallie. Când erau mici, Maria, Sophie şi Peter nu ştiau nimic despre problemele părinţilor lui Nell, deoarece în timpul zilei nu se îmbătau. Maria şi Sophie fuseseră întotdeauna geloase pe Nell pentru că avea o mamă care împletea pulovere, făcea prăjituri şi le învăţa cum să se coafeze, folosind bere. Şi-o putea imagina pe Nell invidiindu-le pentru înfăţişarea de vedetă de cinema a mamei lor, pentru romantismul văduviei ei şi detaşarea de toate îndatoririle domestice care o făceau să pară apropiată de vârsta lor.

— Tatăl meu spunea că abia mi se vedea creştetul dintre flori. Hallie făcu o pauză, îşi drese vocea şi o fixă pe Maria cu privirea. Am auzit că te-ai plimbat cu barca.

— Doar o dată, spuse Maria, lăsându-se puţin pe spate.

Tonul lui Hallie fusese dezaprobator.

— Ţine minte: Hatuquitit e un oraş mic, iar tu eşti o femeie divorţată şi periculoasă. Nu cred că vrei să înceapă bârfele.

— Pentru faptul că Duncan Murdoch m-a plimbat cu barca? Cine ţi-a spus?

— Ginger Talisker privea păsările în Lovecraft, şi ea te-a văzut urcându-te în barca lui. Ştii că e însurat.

— Ştiu că e însurat, spuse Maria intrând în defensivă.

— Are o căsnicie nereuşită. Alicia i-a spus odată lui

Sophie că au de gând să divorţeze.

— Oh, spuse Maria, stăpânindu-şi o tresărire. Se întrebă de ce Duncan nu vorbise despre asta.

— Îţi repet, spuse Hallie. Ăsta e un oraş mic, iar oamenilor le place să bârfească. Poţi să fii sigură că Ginger a mai povestit deja la cinci-şase persoane, şi în scurt timp vor spune că ai fost în pat cu el. Multora le-ar părea bine să-ţi strice reputaţia, ţie şi familiei Dark. Ştii la ce mă refer.

— Nu-ţi face griji, spuse Maria. După ce cumpăr barca nu o să mai bat niciodată la uşa lui.

— Foarte bine, spuse Hallie. Oricum, nu e pentru tine.

— Am venit să vorbim despre Sophie, spuse Maria pe un ton tăios. Prin „nu e pentru tine” Hallie se gândea la

Aldo sau la altcineva ca el: curtenitor, celebru, realizat, cineva care ar duce mai departe onoarea familiei Dark.

Nu ca Nell sau ca un proprietar de magazin de feronerie ca Gordon. Deşi o acceptase pe Nell, cam aşa îi privea

Hallie pe soţii copiilor săi. Măcar Gordon era licenţiat la

Princeton.

— Ce e cu ea? întrebă Hallie încruntându-se.

— Gordon o răneşte. L-am văzut. Maria, cunoştea talentul lui Hallie de a privi lucrurile nu aşa cum sunt, ci aşa cum ar vrea ea să fie, şi de aceea vorbise fără menajamente.

— E ridicol. Ce-ai văzut?

Ştiind ce urma să-i spună, Maria se simţi brusc mai apropiată de mama ei.

— Mai bine ai sta jos, spuse ea. Luând-o de braţ, Nell

o conduse spre masa din bucătărie unde se aşezară. Andy se juca pe podea.

— S-a întâmplat după cina de aseară unde am fost cu toţii, spuse Maria. M-am întors după aceea, n-are importanţă de ce… Ei erau în dormitor. L-am auzit pe

Gordon vorbind despre înmormântarea ei, întrebând-o unde să-i împrăştie cenuşa. Legase o sfoară de gâtul ei.

Hallie îşi scutură capul cu putere, refuzând să-şi ridice privirea.

— Nu este treaba noastră, spuse ea. Orice jocuri ar vrea oamenii să joace în dormitor, nu ne priveşte.

Maria dădu să o apuce de mână, dar Hallie se feri.

— Mamă, am văzut vânătăile.

— Gordon nu ar face asta, spuse Hallie.

— Ai văzut-o pe Sophie în ultima vreme fără un guler înalt sau vreo eşarfa? întrebă Nell pe un ton blând.

— Ei bine, chiar ieri am fost la cumpărături. Ne-am simţit bine în Blackwood, colindând prin magazine. Apoi am luat prânzul împreună. Hallie încerca să evite răspunsul la întrebare.

— Îmi fac griji pentru Flo şi Simon, spuse Maria.

Săptămâna trecută Sophie s-a purtat oribil cu Flo la bibliotecă. În plus, copiii au văzut ce s-a întâmplat seara trecută.

— Gordon e un ginere minunat, spuse Hallie. Nu ar face asta.

Nu un tată minunat, nu un soţ minunat, ci un minunat ginere, gândi Maria detestându-şi mama. Prefera să-şi păstreze părerea despre familia Littlefield (o ramură a familiei Dark, până la urmă) decât să o ajute pe Sophie.

— Gordon e un *monstru*, spuse Maria izbucnind în plâns. Chiar nu vezi ce-i face? O distruge. Sophie n-o să mai fie niciodată ca înainte după toate astea. Va sfârşi rău. Deja minte şi fură ca să-i cumpere lui caviar. N-o interesează altceva decât să-i satisfacă plăcerile.

— Ai idee cât de frumos s-a purtat Gordon cu ea după ce a pierdut sarcina, întrebă Hallie. A susţinut-o în acel

moment greu, apoi a luat avortonul plin de sânge în braţele sale şi l-a scos afară ca să îl îngroape în grădină. Hallie izbucni în plâns. Îmi pare rău, Nell. Ştiu că ţi-am promis să păstrez secretul, dar trebuia să-i spun lui Sophie că am aflat. Poate că altfel nu mi-ar fi spus niciodată…

— Ce să-ţi spună? întrebă Nell.

— Că era fetiţă. Aveau de gând să o boteze Hathaway şi să o strige Hallie, ca pe mine.

— Dar… începu Nell şi se opri încruntându-se. Maria se întrebă dacă Sophie îi spusese şi ei că aveau de gând să boteze fetiţa Nell.

— Mamă, spuse Maria, apucând-o pe Hallie de braţ.

Nu a existat nicio sarcină. I-am spus lui Gordon cât de rău îmi pare pentru ei, dar el nu ştia nimic despre asta.

Sophie a inventat totul.

Adevărul începea să o apese pe Hallie. Maria citi disperare în ochii ei. Brusc îmbătrânise. Chipul ei era numai linii şi umbre. *Ăsta e anul în care mama mea îmbătrâneşte*, îşi zise Maria privind în altă parte.

— Era atât de talentată, şopti Hallie. Ar fi putut să ajungă o mare cântăreaţă. Mi-o închipuiam la Metropolitan – în rolul Luciei di Lamermoor.

— Ştiu, spuse Maria.

— Nici eu nu am avut o voce urâtă, continuă Hallie, dar nu prea cântam muzică de operă. Cântecele bisericeşti erau cele la care mă pricepeam cel mai bine. Multe nopţi, când voi dormeaţi, cântam pentru Malcolm. Se lumină un moment la această amintire, apoi faţa i se întristă şi îşi sprijini capul pe masă.

— Ce putem face? o întrebă Maria pe Nell.

— Trebuie să vorbim cu Sophie.

— Îl va apăra până la moarte, spuse Hallie, ridicându-şi capul.

— Nu vrea să-mi răspundă la telefon, spuse Maria.

— Dacă îi voi spune că ştiu ce se întâmplă, nu va mai vorbi cu mine. Nu a fost niciodată în stare să suporte o critică la adresa lui Gordon. Am zis odată ceva despre

bermudele lui – erau puţin prea lungi, cred – şi mi-am petrecut următoarele două săptămâni încercând să-i recâştig simpatia, spuse Hallie.

— De ce face asta? întrebă Nell.

Se lăsă tăcerea. Maria se întreba de ce Sophie investise atât de mult în mitul legat de perfecţiunea soţului ei.

— Îmi fac griji pentru copii, spuse Nell. Chiar dacă el nu le face *rău*, ceea ce văd îi poate marca pentru toată viaţa?

— Copiii sunt foarte puternici – nu uitaţi asta, spuse Hallie, dovedindu-şi încă o odată optimismul ei orb.

— Mă tem că Sophie îi răneşte, spuse Maria încet. Nu neapărat fizic. Dar psihic cu siguranţă.

— S-ar putea s-o facă fără să vrea, spuse Nell.

— Poate că le transmite lor ce i se întâmplă ei.

Hallie îşi acoperi urechile.

— Nu vreau să mai aud niciun cuvânt despre asta – niciun cuvânt, spuse ea, cu o voce sfârşită.

Rămaseră tăcute, incapabile să se consoleze una pe cealaltă. Încruntarea lui Hallie când se ridică le avertiză pe Maria şi pe Nell că voia să rămână singură. Mariei i se părea că dorinţa de singurătate a lui Hallie era tiranică şi egoistă, dar o sărută oricum, aplecându-se să o îmbrăţişeze atât cât îi permitea. Maria ştia că Hallie suferea acum pentru pierderea unui copil şi ea nu-şi putea imagina sentimentul.

11

În primul moment, crezu că era un fluturaş promoţional, dar la o privire mai atentă, cartonaşul imprimat cu şapte baloane colorate, în culori vii şi cuvintele Am făcut-o! se dovedi o invitaţie la sărbătorirea celei de-a cincizecea aniversare a părinţilor lui Gordon. Ed şi Gwen

Littlefield dădeau o petrecere la Templul Masonic în

sâmbăta care urma. Era şi o notă scrisă de mână de Gwen:

„Acum că te-ai întors de pe tărâmuri îndepărtate, sper că nu vei lipsi şi de la *această* sărbătoare specială de familie!” Maria se întrebă dacă remarca ironică la adresa faptului că lipsise de la nunta lui Gordon şi a lui Sophie era intenţionată. O sună pe Hallie.

— Ai primit şi tu una? întrebă Hallie imediat.

— Da, răspunse Maria.

— Ei bine, Sophie o să fie foarte nefericită din cauza asta. O rugase pe Gwen să nu te invite, dar invitaţiile fuseseră trimise deja. I-a fost foarte greu lui Sophie să facă asta – ea şi Gwen nu sunt apropiate şi nu voia să-i arate că are probleme în familie. Gwen crede că Sophie este întotdeauna de vină pentru toate. Câteodată îmi vine s-o pocnesc.

— Sper că nu ai vorbit cu Sophie despre ce ţi-am spus.

— Nu, n-am vorbit. Cu cât mă gândesc mai mult, cu atât sunt *sigură* că te înşeli.

— Ţi-a explicat Sophie de ce nu vrea să mă invite?

— Dacă chiar vrei să ştii, a spus că l-ai hărţuit pe

Gordon. Era ceva legat de întâlnirea voastră la Kathy şi de dorinţa ta de a lua micul dejun împreună, spuse Hallie pe un ton suficient de dezaprobator ca s-o enerveze pe

Maria.

— Nu poţi crede aşa ceva, spuse ea.

— Nu, nu cred, dar asta încercam eu să-ţi spun când ţi-am vorbit de Duncan Murdoch: eşti divorţată şi atrăgătoare, iar lumea o să te bârfească. Chiar şi propria ta soră poate să interpreteze greşit ce faci.

Maria nu fu în stare să formuleze măcar o replică dezaprobatoare. Ştia exact ce încerca Hallie să facă: era mai uşor să crezi că Maria era o vânătoare de soţi, pentru ca apoi să admiţi că Sophie şi Gordon făceau ceea ce făceau.

— Peter şi Nell sunt invitaţi?

— Nu a spus nimic despre ei.

În fond, îşi zise Maria, Peter şi Nell nu văzuseră nimic.

— Cred că greşeşti neconfruntând-o pe Sophie cu ceea ce ştii. Nu-i faci un bine. Are nevoie de ajutor, spuse

Maria.

— Presupunând că ce mi-ai spus e adevărat, cum crezi că o pot ajuta confruntând-o cu adevărul? N-o să-i facă decât rău şi nu va mai avea cu cine să vorbească, spuse

Hallie.

Totul e fals, îşi zise Maria. Sophie jucase rolul unei soţii şi mame fericite atât de mult timp, încât atunci când oamenii îi puneau întrebări, răspundea jucându-şi rolul:

mamă iubitoare şi soţie devotată. Maria se întreba cum era Sophie cu adevărat, ce s-ar vedea dacă ea şi-ar da jos masca. Îi veni în minte tabloul *The Scream*, care înfăţişa un copil cu capul uriaş, ştirb, cu gura larg deschisă, care lăsa să se vadă un gol roşiatic şi fără fund.

— De dragul lui Sophie, spuse Hallie, cred că ar trebui să nu vii la petrecere.

— De ce? Pentru ca ea să continue prefăcătoria? Nu cred că asta ar ajuta-o. O să vin.

— O, Doamne, exclamă Hallie.

Maria ştia că aurul este cadoul potrivit pentru cea de-a cincizecea aniversare. În Perú, n-ar fi fost o problemă să găsească nişte aur. S-ar fi târguit cu Anselmo

Ramis, aurarul local, pentru un pandantiv sau pentru o figurină reprezentând o lamă. În Hatuquitit exista un singur magazin de bijuterii, iar obiectele de aur care se găseau acolo erau produse în serie şi anoste: amulete pentru liceene, cercei sau ace de cravată în forme de flori cu perle în mijloc. În plus, erau foarte scumpe. Maria se decise să le cumpere părinţilor lui Gordon un tablou.

Se duse cu maşina până la Blackwood, cândva cunoscut drept centru de import pentru lemn de mahon, de trandafir şi tec, adus din Orientul îndepărtat pe vasele

din Connecticut. Acum, era cunoscut pentru hotelul ultramodern, restaurantele, magazinele de antichităţi şi galeriile de artă înşirate pe strada principală. Chiar şi în mijlocul săptămânii, într-o zi timpurie de primăvară, oraşul Blackwood era plin de turişti care profitau de reducerile de preţuri din extrasezon. Maria parcă pe Crooked Street, la nord de central oraşului.

Trecu de casele albe ale căpitanilor de vas, separate de garduri de mălini. Gale Parsons, o fată de vârsta Mariei, care făcuse parte din echipa de iahting de la Blackwood

High, locuia într-una din ei e. Maria îşi aminti că tatăl lui

Gale fusese proprietarul lui Blackwood Motors, şi îi vânduse Mustang-ul lui Malcolm. Acum, ferestrele casei lui Gale erau acoperite cu draperii de damasc; un abţibild de pe uşă avertiza că proprietatea era protejată de Alert

Security. Maria se gândi că proprietatea fusese cumpărată drept casă de vacanţă de nişte newyorkezi, singurii care şi-ar fi permis. Trecuse multă vreme de când localnicii se mutaseră din Blackwood în suburbii sau în oraşe mai puţin elegante, ca Hatuquitit.

Zambilele şi narcisele încercuiau copacii înfloriţi, plantaţi pe marginea trotuarelor. Mersul la cumpărături după un cadou pentru părinţii lui Gordon îi dădea o senzaţie plăcută de ireal. Maria se simţea în al nouălea cer, ca singura dată când mestecase frunze de cocaină împreună cu Carmen Puno.

Intră în câteva galerii specializate mai ales în artă marină şi peisaje în diverse etape ale istoriei: strada principală din Blackwood la înfiinţarea oraşului, în zilele comerţului cu lemn şi până în prezent. Toate păreau nepotrivite pentru părinţii lui Gordon, pe care ea şi-i amintea foarte contemporani şi joviali.

Descoperi un nou magazin – ceva neobişnuit în Blackwood. Se numea Capul Bunei Speranţe şi pe firmă se afla o goeletă hăituind o balenă albă. Vitrinele erau pline de totemuri, peşti ciopliţi în lemn, sfeşnice din cositor,

podoabe indiene şi covoare musulmane de rugăciune.

Nişte clopoţei sunară când Maria deschise uşa. Se plimbă încet prin spaţiul întunecat şi aglomerat, examinând exponatele; totul părea importat din India, Filipine, Mexic şi Perú.

— Spune-mi dacă te pot ajuta cu ceva, se auzi o voce.

Maria se întoarse, aşteptându-se să vadă o persoană înfăşurată în muselină, dar femeia părea scoasă direct dintr-un club exclusivist din Blackwood: păr blond coafat, machiaj strident, pulover roz, fustă uni de culoare kaki.

— O să-ţi spun, mulţumesc. Maria tocmai găsise o placă ce-l ilustra pe principalul zeu Chavin – o creatură umanoidă cu colţi, care veghea asupra armoniei cosmice.

I se păru că aduce noroc şi se hotărî să-l cumpere pentru familia Littlefield.

— Nu-i aşa că e splendid? spuse proprietara când Maria puse placa pe tejghea. Unghiile lungi şi roz ale femeii, urmărind conturul zeului, semănau cu colţii acestuia.

— Este, aprobă Maria. Mai aveţi şi alte obiecte Chavin?

— Chavin?

— Mă rog, peruane, spuse Maria nevrând să intre în amănunte.

— Avem câteva obiecte minunate de aur din America de Sud, spuse femeia, arătând spre o vitrină de perete.

Maria nu voia să plătească aurul în dolari americani, chiar dacă era vorba de un cadou pentru o aniversare importantă. Scrise un cec pentru placă, îi mulţumi femeii şi se îndreptă spre uşă. În drum spre ieşire aruncă o privire în vitrină. Văzu mărgele din lapislazuli, un inel cu topaz, monede diverse, coliere de argint şi, sub un mic spot luminos, zeiţa Chavin de aur pe care i-o dăduse lui

Sophie.

Rămase locului privind-o îndelung. Îşi aminti cum o cumpărase de la Anselmo Ramis. Magazinul lui se afla pe o stradă prăfuită din spatele masivei biserici coloniale

spaniole. Trecuse într-o zi pe la el după ce îşi făcuse cumpărăturile în oraş. Anselmo activa şi pe piaţa neagră pe cont propriu, cumpărând artefacte Chavin de la profanatorii de morminte şi vânzându-le colecţionarilor care-l contactau din Statele Unite şi Europa. Aldo, care dorea să conserve puţinele morminte rămase neprofanate, rugase de mai multe ori poliţia să-l aresteze pe Anseimo.

Maria dezaproba activitatea lui Anseimo ca traficant, dar aprecia talentul său ca aurar. Fără să-i spună lui Aldo, îl plătise să facă un duplicat al zeiţei pentru Sophie.

— De unde ai asta? o întrebă ea pe proprietara magazinului.

Femeia ocoli tejgheaua pentru a se apropia şi a vedea despre ce obiect vorbea Maria.

— De la o clientă, spuse ea. Nu-i aşa că e desăvârşită?

— Ea ţi l-a vândut? întrebă Maria.

— Da.

— Ştii de unde o are? întrebă Maria cu inima bătându-i cu putere.

— Habar n-am. Probabil e o colecţionară, pentru că îmi aduce mereu obiecte.

Maria nu voia să ştie ce erau celelalte lucruri din vitrină, dar se trezi căutând cu privirea sosiera lui Hallie, bijuteriile ei, ceva familiar.

— Cum o cheamă? întrebă Maria.

Proprietara izbucni într-un hohot nervos, de parcă

Maria tocmai râgâise la o cină festivă.

— Nu-ţi pot spune, răspunse ea. E confidenţial.

Maria mai privi câteva clipe statueta care sclipea în lumina spotului.

— Cât costă? întrebă Maria.

— Două mii de dolari, spuse femeia. Este precolumbiană. Probabil a fost făcută în Bolivia, cu aproximativ nouă sute de ani în urmă. Locul ei este într-un muzeu.

Maria îi dăduse lui Anseimo Ramis echivalentul a trei

sute de dolari americani.

— E cam mult pentru mine, spuse ea, şi ieşi închizând uşa magazinului în urma ei.

12

Deci asta a făcut cu banii? îi spuse Maria lui Peter, în timp ce o privea pe Sophie care dansa cu Gordon.

Rochia acesteia, confecţionată dintr-un material împodobit din plin cu perle, trebuie să fi costat o avere şi îi aminti

Mariei de ceea ce ea, Sophie şi Nell numeau „rochii de femei bătrâne” când erau mici.

— Dacă statuia se vindea cu două mii de dolari, probabil că Sophie a luat pe puţin şase sute pe ea, spuse

Peter.

— Rochia aia chiar costă şase sute, crede-mă, spuse

Maria, privind perlele ce străluceau în lumina slabă. Ea însăşi purta o rochie neagră, din stofă fină, destul de decoltată. Era rochia ei preferată, în ciuda amintirilor pe care i le trezea – cumpărăturile făcute cu Aldo pe Rue du

Faubourg St. Honoré. Îşi pusese o broşă cu un vultur cu creastă, din aur, pe care-l cumpărase de la Anseimo Ramis în ziua în care luase zeiţa lui Sophie.

— Te ignoră, nu-i aşa? întrebă Peter. Ăsta era genul în care Peter obişnuia să abordeze problemele de ordin sentimental, şi Maria se simţi măgulită de tonul lui blând.

— Nici măcar nu se uită la mine, spuse ea.

— Dacă te face să te simţi mai bine, se poartă frumos cu mine şi foarte rece cu Nell.

— Nu mă face să mă simt mai bine, spuse Maria.

Membrii familiei Lilltefield umpluseră Templul Masonic cu toate rudele şi prietenii lor. Trupa Porch Swing, cvintet alcătuit din prieteni de-ai lui Ed, cântau din muzica anilor patruzeci cu câte o preluare Neil Diamond din când în când. Maria o observă pe Gwen care stătea la masă şi părea ursuză, cu excepţia momentelor în care

conducătorul trupei urla „I Am… I Said” şi „Forever în
Blue Jeans”. Atunci sărea în ambele picioare şi îl trăgea pe Ed pe ringul de dans. Când trupa începu să cânte „Sweet
Caroline”, cântăreţul înlocuind „Caroline” cu „Gwendolyn”, Gwen izbucni în plâns.

— Ce fandoseală, mârâi Hallie. Ea şi Julian stăteau la masă cu Maria şi cu Peter. Peter îşi tot lungea gâtul, uitându-se după Nell care plecase la toaletă cu Andy.

— Gwen se distrează, spuse Maria, conştientă că mama ei era bosumflată, pentru că, de data aceasta, nu se mai afla în centrul atenţiei. Julian stătea lângă Hallie, afişând un zâmbet larg.

— Doamne, ce le-ar fi plăcut cântecele astea vechi lui
Malcolm şi Elizabeth, remarcă Hallie, apucându-l de încheieturile mâinilor şi privindu-l în ochi.

— Cu siguranţă, aprobă Julian, iritat în mod evident de Hallie.

— Singurul motiv pentru care mai cântă porcăria asta e că Gwen crede că o s-o considerăm la fel de tânără ca noi, dacă flirtează ca o adolescentă. Vedeţi cum s-a îmbrăcat? Hallie arăta ca o regină în costumul său Chanel.

Gwen purta o rochie lungă de velur care i se potrivea cu chipul. Privirea Mariei fugi de la Gwen la Sophie, care-şi sprijinea capul pe umărul lui Gordon şi amândoi se uitau la Gwen cu un devotament evident. În seara aceea, Gwen se îmbrăcase ca o tânără, iar Sophie ca o matroană. Rochia lui Sophie era genul pe care l-ar fi purtat Olivia de Havilland la o decernare de Oscaruri.

Privirea Mariei fu atrasă de gulerul înalt; şi se întrebă ce ascundea acel guler.

— Haide, Peter, spuse Hallie, întinzând mâna. Dansează cu bătrâna ta mamă.

Peter zâmbi şi făcu o plecăciune, după care o conduse pe Hallie pe ringul de dans. Julian îi ceru scuze Mariei din priviri, şi spuse:

— Nu prea merge.

— Poftim? întrebă Maria.

— Am o problemă cu bătăturile, spuse el. Nu pot să dansez.

Maria îşi înăbuşi un hohot de râs, limitându-se la un zâmbet.

— E-n regulă, nu am mai dansat de mult. Am şi uitat cum se procedează.

— Cred că în Perú nu prea găseşti formaţii în vogă, spuse Julian, jucându-se cu nasturii sacoului său albastru.

Nasturii, din alamă, redau o variantă stilizată a emblemei

Clubului de lachting Hatuquitit.

— O să mă duc să-i umplu paharul mamei tale, spuse el. Vrei să-ţi aduc ceva? Te superi dacă te las singură?

— Mă descurc, spuse Maria, încântată de curtoazia lui.

Ar fi dat orice să o fi auzit şi Sophie. Apoi se întristă, amintindu-şi că Sophie mici măcar nu o voia la petrecere.

— Bună ziua, mătuşă Maria, spuse Flo pe un ton solemn. Maria abia îi auzi vocea din cauza muzicii, dar vederea ei o făcu să tresară. Era oare posibil ca Flo să fi crescut atât de mult de când Maria o văzuse ultima oară?

— Pari mai înaltă cu vreo trei centimetri, spuse Maria, aplecându-se să o îmbrăţişeze. Nu ştiam că vii şi tu. Nu a trecut deja ora de culcare?

— Cu mult, spuse Flo, emoţionată, îmbrăţişarea Mariei alungind orice fel de formalitate.

— Simon a trebuit să rămână acasă. Doar unul dintre noi putea veni.

Flo purta o rochie roz, cu funde albe. Ciorapii săi albi, cu dantelă, şi pantofii negri îi dădeau o notă de eleganţă. Codiţele dispăruseră; Sophie folosise fierul de coafat şi părul îi cădea fetiţei pe umeri în bucle. Flo şi le atingea întruna, cu fruntea încreţită de îngrijorare. Sub ochi avea nişte mici semicercuri violete despre care Maria crezuse iniţial că sunt vânătăi, dar îşi dădu repede seama că erau cearcăne provocate de nesomn.

— Ai nişte bucle foarte frumoase, spuse Maria.

— Dar cad, spuse Flo.

— Vrei să spui că se lasă?

— Nu, cad, spuse Flo.

— Oricum eşti frumoasă, renunţă Maria, nevrând să exagereze. Mi-a fost dor de tine. Se întreba cum îi justificase Sophie lui Flo faptul că nu se mai vedeau.

— Şi mie mi-e dor de tine. Flo îşi urmări părinţii cu privirea pe ringul de dans.

— Mama ta este… frumoasă, spuse Maria şovăind.

— Crezi că tati e chipeş? întrebă Flo. Apoi îşi apropie faţa la doi centimetri de faţa Mariei. Ştiu că îl placi, spuse ea.

— E drăguţ, îi confirmă Maria precaut.

— Foarte, nu-i aşa?

— Ei bine, el este căsătorit cu mama ta, iar eu o iubesc pe ea. Aşa că da, îl plac foarte mult.

— Mi-a spus mie marni că-l placi, zise Flo satisfăcută, ca şi când Maria tocmai îi clarificase toate nelămuririle.

— De ce nu a putut veni şi Simon, schimbă Maria subiectul.

— Pentru că săptămâna asta eu am fost cea mai bună, spuse Flo cu mândrie. Tati a zis că numai unul dintre noi poate veni, cel care e cel mai cuminte.

— Salut, Flo. Bună, Maria, spuse Gwen mângâind fruntea lui Flo.

— La mulţi ani, Gwen, zise Maria.

— Ne bucurăm că ai reuşit să ajungi. Tonul lui Gwen era rece. Luând-o pe Flo de mână, se dădu puţin mai în spate, de parcă ar fi încercat s-o răpească. Un cuplu pe care Maria îl mai zărise prin oraş se opri să o felicite pe

Gwen. Gwen se întoarse pe jumătate cu spatele la Maria.

— Ce copil adorabil! spuse femeia. Este nepoata ta?

— Da, răspunse ea. E fiica lui Gordon.

— Aşchia nu sare departe de trunchi, remarcă bărbatul. E leită taică-său.

— E o dulceaţă, spuse Gwen.

— Am trecut acum câteva zile să-l văd pe Gordon.

Conduce foarte bine afacerea tatălui său. Mi-a oferit un preţ foarte avantajos pentru un foarfece de grădină

Black & Decker de cea mai bună calitate doar pentru că ştie că sunt prieten cu tine şi cu Ed.

— Aşa e Gordon, spuse Gwen radioasă. Cele mai multe mame au podoabe, dar eu am o bijuterie.

Cuplul îşi luă la revedere şi se îndepărtă. Aprinzându-şi o ţigară, Gwen îi urmări cu privirea.

— Nu-mi pot aminti în ruptul capului numele lor, spuse ea. El obişnuia să joace cărţi cu Ed joi seara. Tad şi

Helen? Sau Dora? Nu contează, sunt foarte plictisitori.

Aveau o fată care era înnebunită după Gordon, iar el n-o băga în seamă.

— Îmi plac cerceii tăi, Gwen, spuse Flo.

— Flo, spuse Maria râzând. Aşa îi spui bunicii tale?

— Bineînţeles, spuse Gwen.

Maria o văzu pe Sophie în cealaltă parte a camerei, încercând să pară nonşalantă, dar privind de multe ori cu nervozitate către Maria, Gwen şi Flo, de parcă se întreba despre ce vorbeau.

— Deci tu şi sora ta v-aţi cam răcit, spuse Gwen cu atâta compasiune încât Maria fu surprinsă.

— Într-adevăr.

— O iubesc pe Sophie ca pe fiica mea, aşa că nu vorbesc cu răutate, însă dacă ar mai pierde din greutate nu ar mai avea de ce să-şi facă griji la capitolul gelozie.

— Marni e geloasă? întrebă Flo.

— Cred că face din ţânţar armăsar, spuse Gwen, ca şi când n-ar fi auzit-o pe Flo. Când Ed se ocupa de magazin, treceau pe-acolo foarte multe femei care cumpărau tot felul de lucruri inutile pentru soţii lor. Ed şi-a văzut de treabă, flirtând puţin doar pentru binele afacerii. Sophie nu a înţeles asta niciodată. O dată sau de două ori am surprins-o transformându-se într-un monstru care mă

privea cu furie!

— Marni nu e un monstru! spuse Flo iritată. Bărbia începu să-i tremure.

— Nu, nu e, spuse Maria, ridicând-o în braţe, incapabilă să găsească o replică decentă pentru Gwen. Dacă Flo nu ar fi fost aşa de atentă, ar fi repezit-o. Sophie îi mărturisise odată, cu lacrimi în ochi, că la fiecare vizită la părinţii lui Gordon, Gwen se plimba din dormitor până la baie îmbrăcată în lenjerie dantelată, iar Gordon fluiera admirativ.

— Ce s-a întâmplat, iubito? întrebă Sophie cu o voce rece, făcându-şi apariţia în spatele lor.

— Marni! strigă Flo, izbucnind în plâns când îi auzi vocea. Întinse braţele şi Sophie o smulse de lângă Maria.

Sosirea bruscă a lui Sophie o făcu pe Maria să tremure şi să renunţe la ceea ce voia să-i spună.

— O să fie bine, spuse Sophie, mângâindu-şi fiica pe spate. Ce s-a întâmplat?

— Nu eşti un monstru, nu-i aşa? întrebă Flo tulburată.

Sophie o privi pe Maria. Cum Gwen nu se grăbi să sară în ajutorul ei, Maria îşi dădu seama cum avea să se termine această poveste.

— Nu eu am spus asta, zise ea pe un ton calm.

— Iată-le pe fetele mele. Ed se apropie şi le îmbrăţişă pe Gwen şi pe Sophie. Bună, Maria.

— Bună, Ed. Pot să vorbesc cu tine, Sophie? întrebă Maria privind-o drept în ochi.

Sophie scutură din cap, continuând să se holbeze la Maria, care aproape tresări sub acea privire, dar se strădui să ia o poziţie fermă. Ştia că dacă ar fi cedat, Sophie ar fi considerat asta drept o recunoaştere a vinei.

— Unde e idiotul ăla? întrebă Ed. Atât Sophie, cât şi Gwen se schimonosiră, dar nu spuseră nimic. Unde e?

Azi l-am surprins pierzând timpul pe la magazin. Să-i atragi atenţia, Sophie. De fiecare dată când trec pe-acolo îl

găsesc stând la taclale cu Earl Mardsen. Ce trântor!

— Earl îşi construieşte o casă nouă, spuse Sophie pe un ton atât de impunător, încât îi aminti Mariei de Hallie, în ciuda resentimentelor faţă de Sophie, fu mândră să se alieze cu ea împotriva lui Ed.

— Earl Marsden, marele mahăr, spuse Ed. Clientela cluburilor – ăsta a fost dintotdeauna viciul lui Ticky, să se gudure pe lângă clientela cluburilor.

— Nu-i mai spune Ticky, îl apostrofa Gwen încet.

— Ticky, Ticky, Ticky, repetă Ed râzând. Marele absolvent de la Princeton. Oricum, unde dracu' e?

— Vorbeşte despre tati? întrebă Flo. Tati a fost la Princeton. Sophie nu răspunse. Stătea nemişcată, privind în gol peste capul lui Sophie. Maria fu şocată de faptul că

Ed îl numea pe fiul său idiot şi Ticky, şi de incapacitatea lui Sophie şi a lui Gwen de a-i lua apărarea.

Zărindu-şi fiul pe ringul de dans, Ed ridică o mână în aer:

— Hei, Ticky! urlă el. Vino aici şi dansează cu soţia ta!

Gordon se apropie cu sfială, cu umerii săi largi încovoiaţi, ca un copil care fusese prins făcând prostii.

Sophie se aplecă spre el, dar el o îmbrăţişă pe Gwen.

— Grozavă petrecere, spuse Gordon.

— Ai mâncat ceva, iubitule? întrebă Gwen. Ai încercat cârnăciorii afumaţi?

— Cu sos condimentat? Cred că am mâncat o tonă.

Sunt preferaţii mei.

— Ştiam eu, spuse Gwen. Şi ai mei. În prezenţa lui

Gordon era total schimbată. Acum părea strălucitoare, împlinită. Dacă Maria ar fi trebuit să descrie aura lui

Gwen, cuvântul pe care l-ar fi folosit ar fi fost *reverenţios*.

— Azi te-am prins tăind frunze la câini, Ticky, spuse Ed.

— Te înşeli, tată, zise el încreţindu-şi fruntea de

parcă ar fi încercat să localizeze în timp ceea ce Ed observase.

Am fost ocupat toată ziua. Încerc să închei un contract cu Dutch Boy.

— Dutch Boy! exclamă Ed. Dar ce-are Cover-Brite?

Noi dintotdeauna am distribuit Cover-Brite. Clienţii asta aşteaptă.

— Au un furnizor nou, tată, spuse Gordon. Nu mai pot face livrările la timp. Comenzile sosesc, dar stocul e epuizat. Pun la cale o afacere grozavă.

Ed rânji.

— Ticky, tu şi afacerile tale grozave. Atât o să spun – tu şi afacerile tale grozave.

— De ce Ed îi spune lui tati Ticky? întrebă Flo, punându-şi palmele pe obrajii lui Sophie. De la tic-tac?

— Nu, din cauză că a fost muşcat odată de o ploşniţă, spuse Ed. Când avea zece ani, avea o ploşniţă mare şi urâtă atârnată de gât. Cine ţi-a dat această poreclă? Paulie

Conklin?

— Paulie, cred, spuse Gordon. Mariei îi era jenă pentru Gordon şi pentru ea însăşi, că asista la acea scenă îngrozitoare a familiei Littlefield. În ciuda sentimentelor ei pentru Gordon, ar fi vrut să le ia pe Sophia şi Flo, să se îndepărteze cu ele în paşi de dans, ca să le împiedice să-l vadă pe Gordon umilit.

— Paulie Conklin, spuse Ed. Un mare jucător. Cât a făcut în ultimul an? Trei şaizeci?

— Parcă trei şaizeci, spuse Gordon repetând prosteşte tot ce spunea tatăl său.

— Nu e de mirare că a ajuns la profesionişti, spuse

Ed. Acuma ce e, crainic la White Sox?

— Cred că da, spuse Gordon.

— Iubesc Chicago, interveni Maria, încercând să schimbe subiectul. Am fost acolo doar de două ori, dar…

— Colegul de liceu al lui Gordon a ajuns crainic de baseball, o întrerupse Ed. După ce a jucat la profesionişti, acum e la radio. Vara trecută s-a întors în Hatuquitit să

inaugureze noul teren. Nu a absolvit Universitatea Princeton, n-a făcut nimic ieşit din comun. E doar un jucător de baseball, bun şi cinstit. Nu-i aşa, Ticky?

— Aşa e, tată, spuse Gordon. Se înroşise şi venele îi zvâcneau la tâmple. Sophie, în schimb, era palidă şi părea departe de ce se petrecea în jurul ei. Maria îşi încordă auzul; avusese senzaţia să sophie murmura ceva.

— Dansează cu soţia ta, fiule, spuse Ed. Haide – eu şi

Mama o să avem grijă de Flo. Nu ţi-ar plăcea, scumpo?

O smulse pe Flo din braţele lui Sophie, care îl privea încântată.

— O, mulţumesc, Ed, pentru ocazia de a dansa din nou cu soţul meu! Mariei nu-i veni să creadă. După felul în care Ed spusese toate acele lucruri, se părea că Sophie ştersese totul din minte, în afară de oferta lui Ed de a sta cu Flo.

Gordon o luă pe Sophie de mână şi o conduse prin mulţime. Formaţia cânta „Moon River”. Maria rămase locului, urmărind-o pe Sophie care, sprijinindu-se de

Gordon se legăna în ritmul muzicii. Vizavi, Hallie stătea alături de Julian şi Peter alături de Nell. Toţi ochii erau aţintiţi asupra lui Sophie.

— Păcat că nu e un dans mai ritmat, spuse Ed. Sophie ar trebui să mai dea jos din kilograme.

— Dacă pleci, pierzi premiul, spuse Gwen când Maria plecă de lângă ei fără să se uite înapoi, fără măcar să o sărute pe Flo. Ieşi pe uşă în noaptea senină de primăvară şi se opri pentru a trage în piept aerul proaspăt. Se trezi fredonând „Moon River”, în timp ce se gândea la ceea ce avea să se întâmple mai târziu, când Gordon şi Sophie vor ajunge acasă. Se întreba ce va face Gordon. Văzuse durerea din ochii lui. Ştia că cineva va trebui să plătească pentru ceea ce îi făcuse Ed, şi că aceea va fi Sophie.

13

Maria se îndreptă spre Haunted Isles, gonind cu barca ei peste valuri. Stropii de apă sărată îi înţepau ochii, în ziua aceea, răcoroasă pentru luna aprilie, era vânt.

Barca, proaspăt vopsită, îi fusese adusă la cheiul său în acea dimineaţă. Avea o nouă inscripţie: Bold an Intrepid

Boatworks, lângă cârmă, alături de un bilet din partea lui

Duncan: „Distracţie plăcută în noua ta barcă. Mă voi gândi la tine”. Ţinuse multă vreme biletul în mână, conştientă de legătura pe care el o crease, dar şi de dezamăgirea că Duncan nu apăruse la uşa ei.

Intrând în golful puţin adânc de la Lookout, sări în apă şi trase barca pe ţărmul pietros. Apa era rece şi simţi cum îi amorţesc picioarele. Avea cu ea un rucsac plin cu unelte, sandviciuri şi o pereche de bascheţi. Îşi uscă picioarele la soare, îşi curăţă nisipul de pe tălpi şi încălţă bascheţii. Refuza să se gândească la Sophie şi la Gordon.

Străbătând în grabă insula, Maria trecu în revistă ceea ce citise în ultima vreme şi încercă să-şi imagineze unde s-ar fi putut afla centrul comercial, locul în care indienii

Pequot îşi depozitau minereurile. Citise că numeroase triburi din New England dezvoltaseră o puternică industrie a minereurilor: minereurile erau extrase în Massachusetts sau în estul statului New York şi aduse pe râul

Connecticut la centrele comerciale prin strâmtoarea Long

Island. Şi-i imagină pe indienii Peqout întemeind o aşezare pe Lookout, unde transformau pietrele brute în vase de gătit, mojare de nuci, tăvi şi farfurii.

Contrar tuturor regulilor arheologice, marcă o bucată de teren. Ştia că după ce se va decide unde să sape o să delimiteze secţiuni, ca apoi să înceapă să îndepărteze pământul cu meticulozitate. Învăţase aceste metode în facultate şi de la Aldo. Aici, în Lookout, se simţea liberă;

acestea erau săpăturile ei, şi pentru prima oară în

cariera sa nu avea o ceată de aghiotanţi ai lui Aldo care să privească peste umărul ei.

Aproximă insula ca având nouă sute de metri lungime şi vreo cinci sute de metri lăţime. Cu excepţia unei plaje prundoase, ţărmul era format din granit care se înălţa până la nivelul solului nisipos. Pe roci creşteau stejari şi brazi pitici; câteva luminişuri cu iarbă gălbuie erau delimitate relativ clar de arbori. Maria înaintă spre inima insulei şi se opri unde vegetaţia devenea densă.

Scoţându-şi paleta, de hotărî să sape pe o suprafaţă largă. Aldo îşi sfătuia întotdeauna studenţii să îndepărteze stratul de pământ de la suprafaţă – pentru a ajunge direct şi repede la fundul săpăturii. Mânat de nerăbdare, el îndepărta întreg stratul superior până la argila de dedesubt. Maria îşi urma propria regulă – săpa cu grijă până observa o schimbare în sol, nu una radicală – pietriş transformându-se în argilă sau argila în nisip, de exemplu.

Munca înceată şi metodică o obosi. Se deplasă cu spatele evitând să pună genunchiul pe suprafeţele proaspăt săpate, căutând schimbări de culoare sau textură ale solului. Soarele îi bătea direct în cap. Găsi primul „artefact” – un prezervativ folosit, şi apoi al doilea, un căpăcel de aluminiu. Întotdeauna îi plăcuse să îndepărteze straturile unul câte unul, călătorind înapoi, în timp.

Când descoperi prima schimbare majoră în caracteristicile solului, un strat de pietriş, simţi o emoţie inexplicabilă. Luă peria pentru a îndepărta nisipul dintre pietre şi găsi două fragmente de cochilii de scoici. Le examină întrebându-se dacă fuseseră scăpate de pescăruşi sau dacă fuseseră aruncate de petrecăreţi la un picnic. Continuă să perie. După o oră, genunchii îi înţepeniră şi palmele începură să o usture.

Era gata să renunţe când descoperi o piatră diferită de cele pe care le găsise până atunci. Avea o lungime de aproximativ şase centimetri, marginile zimţate, vârful ascuţit şi corpul conic. Recunoscu roca de cremene şi obiectul care era un vârf de săgeată. Dacă i-ar fi estimat

vechimea, ar fi spus că a fost făcută de indienii Pequot la sfârşitul perioadei ceramice, în jurul anului **1600**, după sosirea coloniştilor englezi.

Luă vârful de săgeată în mână, mângâindu-i cu degetul marginile ascuţite. În clipa aceea avu impresia că nicio descoperire arheologică nu o făcuse vreodată atât de fericită şi se trezi dorindu-şi ca Duncan să se fi aflat acolo.

Vechiul său prieten Duncan. Nu Aldo…

Apoi, din cauza sentimentului de vinovăţie sau poate din obişnuinţă, gândurile i se îndreptară către Aldo.

El a acceptat ca Maria, crescută în Hatuquitit, cu numele şi legendele sale indigene, să sape cândva acolo.

Roma exercitase aceeaşi atracţie asupra lui: drumul spre şcoală pe lângă Zidul lui Aurelian, jocurile din Colloseum şi Forum, prima comuniune într-o biserică veche de o mie de ani, toate acestea îi treziseră dorinţa de a descoperi trecutul. Gândindu-se la Aldo, Maria răsucea fără încetare în mână vârful de săgeată sculptat de un indian din Noua Anglie.

Îşi aminti noaptea în care îi spusese că avea de gând să plece. El se sprijinise de masă, cu mâinile în buzunarele jachetei sale kaki, prefăcându-se că studiază o fotografie aeriană a locului. Profilul său de italian tipic trăda mânie.

— Asta vrei? Sfârşitul căsniciei noastre? spuse el după lunga tăcere care urmase monologului Mariei.

— Tu nu? Maria se întreba de ce, după toate nopţile în care o lăsase singură şi după toate zilele în care îi supraveghease activitatea cu o atitudine detaşată, profesională, această decizie părea să-l ia prin surprindere. Nu era prima oară când vorbeau despre despărţire, dar pentru prima dată ea îi spunea că avea să se întoarcă în Hatuquitit şi să rămână acolo.

Aldo dădu din umeri, apoi începu să se plimbe alene prin cort, privind în pământ, pe pereţi, oriunde altundeva, numai la ea nu.

— După atâta timp, după atâţia ani, rosti el.

Uite-te la mine, i se adresă Maria în gând. Crezuse că

el o să plângă, să invoce vremurile bune trăite împreună şi să lase impresia că decizia Mariei era unilaterală, că el nu are nicio vină.

— Vrei să spui că încă mă mai iubeşti? întrebă ea.

Atunci Aldo o privi în ochi.

— Te voi iubi întotdeauna. Zâmbetul lui trist îi spuse însă Mariei că el accepta faptul că mariajul lor se terminase, că îl încerca un sentiment dulce-amar pentru pierderea a ceea crezuseră că aveau.

— O să plec săptămâna viitoare, spuse ea. Vreau ca lucrurile să meargă normal după plecarea mea. Există un lot pe care-l poate prelua Carmen după ce eu…

Aldo puse un deget pe buzele ei, făcând-o să tacă.

— Hai să nu vorbim despre asta, spuse el. Nu acum.

Soţia mea tocmai mi-a spus că vrea să mă părăsească, şi în seara asta nu vreau să mă gândesc la altceva. Tu ai fost cea curajoasă, tu ai exprimat în cuvinte ceea ce gândeam amândoi.

Aldo vorbea cu duioşie şi tristeţe, dar Maria era furioasă gândindu-se câtă durere ar fi fost evitată dacă el i-ar fi spus ce simţea, în loc să o evite. Patul era într-un colţ al cortului; privirea Mariei se îndreptă către el. În fiecare noapte când Aldo termina lucrul venea în pat. Se întrebă dacă el va continua să doarmă lângă ea; se întrebă dacă ea mai voia lucrul ăsta.

Aldo fu cel care făcu pasul curajos. Traversând cortul, o sărută pe Maria pe creştet.

— *Buona notte*, *bella*, spuse el. Mă duc să dorm în patul de campanie din birou.

Maria oftă şi îşi plimbă degetul mare de-a lungul muchiei vârfului de săgeată. Încercă să-şi amintească legenda Pequot, cea despre dragoste şi trădare, în care viteazul indian Pequot urmaşe spiritul soţiei sale pe tărâmul morţilor. Cu sentimentul că tocmai invocase o amintire din trecutul său, Maria începu să dea crezare legendei.

Zgomotul unui motor o făcu să se întoarcă şi o văzu

pe *Alicia* intrând în golful Lookout. Duncan stătea la timonă şi îi făcu cu mâna în momentul în care o zări.

Maria îi răspunse copleşită de emoţie. Ieşi cu atenţie din zona excavată şi traversă suprafaţa de granit spre mal, cu vârful de săgeată în mână.

— Uite-te la asta, strigă ea, înainte ca el să coboare pe mal. Când Duncan se apropie, după privirea lui întunecată Maria îşi dădu seama că se întâmplase ceva.

— Ce s-a întâmplat?

— Peter m-a rugat să vin aici să te iau, spuse Duncan.

Sophie e rănită. Se află la spital.

— Ce s-a întâmplat? ţipă Maria. Imaginile începură să i se deruleze prin minte: sfoara din jurul gâtului lui

Sophie, venele zvâcnind în tâmplele lui Gordon, Flo şi

Simon alergând în jurul curţii. Auzi vocea lui Ed spunând:

„Ticky, Ticky, Ticky". Ştiuse că avea să se întâmple ceva şi ar fi trebuit să împiedice asta.

— A căzut pe scări.

Maria se îndreptă cu paşi nesiguri spre barca ei.

Duncan o prinse de braţ.

— Vino, spuse el. Te duc eu înapoi. Nu cred că eşti în stare să conduci. Avea mâinile murdare de vopsea albastră şi avea o urmă de vopsea şi pe obrazul bronzat.

Fără să spună un cuvânt, Maria se urcă şi-l privi pe

Duncan legând barca ei de mai, după ce înfipse o ancoră

Danforth în nisip. Avea de gând să boteze barca într-una dintre zile. Se gândi la indienii care nu aveau nume de familie, doar prenume. În *Pequot Tales* citise că băieţii purtau numele strămoşilor sau ale unor fenomene cereşti.

Fleeing Cloud (Nor trecător), de exemplu, sau Eagle of the Sky (Vulturul văzduhurilor). Fetele primeau numele unor regiuni, legume sau ape, cum ar fi Woman of Corn

(Femeia din Ian), She Who Lives in the Valley (Femeia din vale), sau The Woman Swimming for Shore (Femeia care înoată spre ţărm). Acesta din urmă o făcu pe

Maria să se gândească la Sophie – ca o epavă, pe jumătate înecată, plutind spre mal – şi gemu.

Duncan urcă în barcă, porni motorul *Aliciei* şi privi peste umăr, pregătindu-se să iasă cu spatele. Băgă în marşarier, ezită şi-l puse înapoi în punctul mort. Ridicându-se de pe scaunul de lemn, traversă puntea bărcii spre

Maria, o ridică de pe locul ei şi o îmbrăţişă atât de strâns, încât fermoarul bluzei lui îi lăsă o urmă pe obraz. Stătură aşa câteva momente. Duncan încerca să o îmbărbăteze;

Maria era convinsă că Sophie nu căzuse pe scări.

— Eşti bine? întrebă el. Maria încuviinţă dând din cap.

Ar fi vrut să nu se elibereze din braţele lui. Duncan pomi barca şi se îndepărtă cât putu de repede de Haunted Isles îndreptându-se spre Hatuquitit.

Peter o întâlni pe Maria în sala de aşteptare de la spital.

— Are o contuzie şi o fractură la încheietura mâinii, dar o să se facă bine, spuse el, sărutând-o pe obraz. Zice că a căzut pe scările de la pivniţă, cărând un coş de rufe murdare.

— Ai văzut-o? întrebă Maria privindu-şi fratele în ochi şi constatând asemănări cu cei ai lui Sophie, petele aurii din jurul pupilelor, genele lungi şi drepte, tristeţea stârnitoare în momentele dificile pentru familie, ca atunci când murise tatăl lor.

— Nu. Gordon e cu ea.

— El a făcut-o, spuse Maria.

— O să-l omor.

— Eu… oftă, aproape plângând, eu am ştiut că o s-o rănească.

— Ce vrei să spui?

— Aseară, la petrecerea părinţilor lui, l-am văzut pe

Ed umilindu-l pe Gordon. L-am văzut pe Gordon devenind din ce în ce mai nervos. Se înroşise la faţă, atât

era de furios…

— Nu puteai face nimic, spuse Peter cu o voce monotonă, privind de-a lungul coridorului, spre salonul în care se afla Sophie.

Maria nu răspunse. În fond, ce ar fi putut să facă?

Să-i spună lui Sophie că Gordon era nervos, când ea cu siguranţă observase asta înaintea ei? Să cheme poliţia?

Să se strecoare în casa lor şi să aştepte ca Gordon să se dezlănţuie? Şi totuşi gându-l sâcâitor că ar fi putut evita asta nu-i dădea pace.

— Ascultă, Maria, spuse Peter, ţinând-o de mână şi privind-o fix în ochi. Eu te-am chemat. Nell mi-a spus că ai plecat să faci săpături şi că Duncan Murdoch ştie unde să te găsească. Am venit aici pentru că m-a chemat doctorul Salter. Mi-a spus că Sophie a mai fost aici. Niciunul dintre noi nu a ştiut despre asta, dar ea a mai fost tratată de câteva ori pentru tăieturi şi contuzii. Odată a fost internată pentru arsuri. Doctorul m-a sunat la birou şi mi-a spus că îl bănuieşte pe Gordon că o răneşte. Oficial nu putem întreprinde nimic, pentru că Sophie nu vrea să facă reclamaţie. Nici măcar nu vrea să stea de vorbă cu cei de la asistenţa socială. Dar de data asta… Vocea lui

Peter se frânse înecată de lacrimi. Maria nu-l văzuse niciodată pe fratele ei plângând. îl bătu uşor pe mână.

— E-n regulă, şopti ea. Peter se străduia să se controleze, să-şi înăbuşe suspinele. Maria se întrebă dacă această puternică emoţie, atât de neobişnuită pentru Peter, îl înspăimânta sau îl făcea să se simtă ruşinat.

— De data asta, spuse el, făcând eforturi să pronunţe cuvintele, când a venit ambulanţa să o ia, unul dintre paramedici a observat ceva la Flo.

— La Flo? întrebă Maria panicată. Ce a observat?

— Vânătăi. Pe braţe.

— Unde e Flo acum? Dar Simon?

— La părinţii lui Gordon, spuse Peter. Legal, doctorul

Salter e obligat să raporteze autorităţilor statului eventualele abuzuri asupra copiilor. O să aibă loc o

anchetă.

Vorbind despre procedurile legale, Peter părea să-şi vină în fire. Îşi scoase ochelarii, îi şterse cu batista şi-i puse înapoi la ochi.

— I-ai spus mamei?

Peter negă, dând din cap.

— Nell a luat maşina şi s-a dus să o anunţe.

— Cum a putut Sophie să permită aşa ceva? Am iubit-o atât de mult, dar ştii ceva?

— Ce? întrebă Peter. Ca şi când ar fi ştiut ce avea de gând să spună, şi că acest lucru o durea foarte tare, îi puse mâna pe umăr.

— O urăsc pentru asta. Pentru că l-a lăsat pe Gordon să le facă rău ei şi lui Flo.

— N-o urî, spuse Peter cu vocea plină de tristeţe. O să aibă nevoie de tine.

Maria îşi dori ca Sophie să aibă cu adevărat nevoie de ea, încât închise ochii, strângând pleoapele atât de tare, încât, când îi deschise, văzu steluţe.

Gordon venea de-a lungul holului spre ei. Păru surprins când o văzu pe Maria.

— Se odihneşte, spuse el.

Peter îl ţintui pe perete:

— Ticălos nenorocit, spuse el. Gordon îşi ridică mâinile pentru a-şi proteja faţa. Peter i le dădu la o parte şi

Gordon îl lovi spărgându-i nasul. Peter îl lovi în abdomen, şi se dădu înapoi pregătindu-se să-l lovească din nou. Doi medici interni îi despărţiră. Peter sângera.

— Ţi-a spart nasul, spuse unul dintre doctori.

Maria îi urmări pe doctorii şi agenţii de pază încercuindu-i pe cei doi, apoi se întoarse şi se îndreptă spre salonul lui Sophie.

Sophie zăcea nemişcată pe aşternuturi albe, cu ochii închişi şi cu capul bandajat. Pe obraji avea câteva vânătăi.

Maria se apropie de pat.

— Hei, Sophie? spuse ea încet.

Ochiul stâng al lui Sophie se întredeschise; cel drept

părea lipit. Când o văzu pe Maria, Sophie închise şi ochiul stâng.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maria.

— Am căzut pe scări, spuse Sophie pe un ton indiferent.

— Sophie, mie poţi să-mi spui, o imploră Maria. Te pot ajuta. Ai nevoie de ajutorul meu. Ai nevoie de el, de dragul lui Flo şi al lui Simon.

— Pleacă.

— El ţi-a făcut asta, nu-i aşa? A rănit-o şi pe Flo.

— Nu s-ar atinge niciodată de Flo. Este tatăl ei. Flo s-a lovit, încercând să mă ţină pe mine. Stătea la baza scărilor. Sophie părea că recită asemenea unui şcolar în piesa de teatru de Crăciun.

— Cu asta ai putea păcăli un asistent social, spuse Maria, dar eu ştiu adevărul. Am văzut ce ţi-a făcut.

— Nu o să te creadă nimeni. Toată lumea ştie că eşti geloasă pe căsnicia mea cu Gordon. Sophie zâmbi cu mândrie, ca şi când ar fi crezut ce spunea. Ideea acestei autosugestionări o revoltă pe Maria.

— Salvează-te, Sophie, spuse ea.

— Sunt bine. Sunt fericită.

Maria o fixă multă vreme cu privirea, încercând să ia o decizie. Îi venea să iasă pe uşă, fără să se mai uite înapoi, însă n-o putea face.

— Nu spune nimic, zise ea. Nu vreau decât să te gândeşti: să reflectezi la cele întâmplate. Încearcă să-ţi aminteşti cât de dureros e. Apoi gândeşte-te la Flo. Peter spune că are vânătăi pe braţe.

La auzul acestor vorbe, faţa lui Sophie se schimonosi. Părea să se lupte cu ea însăşi, ca şi când ar fi încercat să-şi recapete controlul sau să se decidă ce să spună în continuare. În ciuda acestui fapt, nu deschise ochii.

— Sophie? o strigă Maria.

— Lasă-ne în pace, o imploră Sophie. Suntem o familie.

— Şi eu fac parte din familia ta, spuse Maria.

Sophie nu răspunse, ci strânse ochii şi mai tare.

— De ce nu te uiţi la mine? întrebă Maria, deşi ştia răspunsul. Sophie aflată sub vraja lui Gordon, realizase că singura persoană care o putea scoate din starea asta era sora ei. Maria îşi zise că dacă ar convinge-o pe Sophie să deschidă ochii şi să o privească câteva secunde, lupta ar fi fost câştigată. Probabil că Sophie simţise acelaşi lucru pentru că începu să caute frenetic butonul soneriei de deasupra patului.

— Chem asistenta, spuse Sophie. O să-i cer să te dea afară.

Maria nu spuse nimic. Sărută fruntea umedă a lui

Sophie şi părăsi salonul.

Peter avea nasul spart; ăsta era verdictul medicilor. Îi lăsase vorbă Mariei, prin intermediul unui medic intern, că va mai rămâne acolo. De asemenea, o rugă să se ducă acasă şi să aştepte telefonul lui. Când Maria ieşi, constată că Duncan o aştepta, sprijinit de camioneta companiei

Bold and Intrepid Boatworks. El îi veni în întâmpinare.

— Ce face? o întrebă.

— O să se facă bine, spuse încet Maria. De ce nu eşti la lucru? într-un fel prezenţa lui o incomoda. Avea nevoie.

de timp ca să se adune.

— E pauza de cafea, spuse el. Ştiam că nu eşti nici cu barca, nici cu maşina, şi m-am gândit că ai nevoie de cineva care să te ducă acasă.

În mod obişnuit un astfel de gest nu era surprinzător, dar, după toate prin câte trecuse, Mariei i se înmuiară picioarele.

— Întrebarea este, continuă Duncan, vrei să te duc acasă sau înapoi la barcă?

— Am şi uitat de barcă, spuse Maria. Uitase, de asemenea, şi de vârful de săgeată din buzunar. îl luă în mână şi-l strânse ca pe o amuletă.

— N-ar trebui să o laşi acolo la reflux, spuse Duncan.

N-o să poţi s-o mai scoţi de pe mal.

— Atunci cred că trebuie să mă duci la Lookout, spuse
Maria, nesigură.

Traversară oraşul în linişte. Ea privea pe geam, fără a se simţi nevoită să înceapă o discuţie de complezenţă, aşa cum făcea de obicei cu cei din afara familiei. Privi spre Duncan, întrebându-se care era motivul adevărat pentru care venise. Privind mâna de pe schimbătorul de viteze, şi-o imagină mângâindu-i obrazul şi-şi întoarse privirea.

— Unde e *Alicia*? strigă Duncan către Jim, în timp ce parca maşina.

— Tory a luat-o ca să monteze pontonul familiei
Morgan, strigă Jim.

— Asta e, spuse Maria dezamăgită, căci sperase să poată relua săpăturile. Şi, admise ea pentru sine, i-ar fi plăcut să se mai plimbe odată cu barca împreună cu
Duncan.

— Nu-ţi face griji, spuse Duncan. O să ne descurcăm.

Tocmai mi-am pus barca pe apă şi anul ăsta nu am avut ocazia s-o probez. E o zi frumoasă, fără vânt. Vrei să vezi cum merge? aruncă o privire spre o barcă lucioasă, cu chila albastră, strălucitoare. La pupa era vopsit numele
Arcturus.

— Îmi place să navighez, spuse Maria.

Douăzeci de minute mai târziu, cu mâna pe timonă.

Maria se întrebă cum de era posibil să treacă de la disperare la bună dispoziţie într-un timp atât de scurt. Soarele se reflecta pe suprafaţa calmă a mării, aşternând o cărare de diamante de la portul Hatuquitit spre Haunted Isles.

Maria se simţea mai confortabil într-o barcă cu pânze decât într-una cu motor. Ieşise de la doc printr-un viraj larg, ocolise baliza de la intrarea în port şi pusese barca pe direcţia vântului. Goneau peste apă. Duncan stătea alături de ea, sprijinit de balustrada din direcţia vântului.

— Aproape gata, spuse ea. Aplecându-se, lăsară braţul catargului să se rotească pe deasupra lor. Focul şi

gabia mare veniră în vânt, şi se umflară. Prova viră spre dreapta, iar Duncan şi Maria se sprijiniră de balustrada udă.

— De ce nu mi-ai vândut o barcă ca asta în locul remorcherului ăluia, strigă Maria.

— E un remorcher bun, mult mai practic decât o barcă cu pânze ca să te duci până pe Lookout şi să te întorci. Ai găsit ceva de dimineaţă?

— Da. Degetele li se atinseră uşor când ea îi dădu vârful de săgeată.

El îl examină, zâmbind când privirea li se întâlni, şi apoi i-l înapoie. Când se apropiară de coralul de la Tautog Reef, Maria schimbă uşor cursul. Barca viră şi viteza se reduse.

— Eşti un bun navigator, aprecie Duncan.

— N-am prea navigat după ce am terminat liceul, spuse

Maria, bucurându-se copilăreşte de remarca lui. Ultima dată navigase împreună cu Aldo, în lacul Titicaca, la cinci mii de metri deasupra nivelului mării, înconjuraţi de munţii înzăpeziţi.

— Eu aş naviga toată ziua, dacă m-ar lăsa, spuse Duncan. Cum eu sunt şeful, uneori reuşesc.

Navigară prin canalul dintre Lookout şi Little Shell şi virară spre golf. Barca încetini în apa mică. Maria eliberă funga şi coborî gabia mare. Îşi aminti cât de mult se bucurase când, stând pe insulă, îl văzuse pe Duncan venind. Apoi gândul îi zbură la Sophie.

— Sunt atât de îngrijorată pentru copiii lui Sophie, spuse ea.

— Flossie şi… cum îl chema pe fratele ei?

— Simon. Cred că Flo are nişte vânătăi, spuse Maria.

Ce se va întâmpla dacă îi vor lua de lângă părinţi? Unde vor ajunge?

— La centrul de adopţii, cred.

— Asta ar distruge-o pe Sophie. Ce i-ar mai rămâne fără Flo şi Simon? Maria şi-i imagină pe Sophie şi Gordon

singuri şi încercă să-şi dea seama ce s-ar putea întâmpla. Nu crezuse niciodată că lucrurile vor ajunge atât de departe.

— Dacă Gordon îi face ceva lui Flo, spuse Duncan, ar fi mai bine să se despartă. E doar o fetiţă şi poate fi rănită foarte uşor.

— Ştiu, spuse Maria şi îşi îngropă faţa în mâini. Simţi atingerea lui Duncan şi îl lăsă să o îmbrăţişeze. După o clipă se îndepărtă. Eşti căsătorit, spuse ea încet.

— Aşa este… începu el. Şi nu e bine. Nu e fericită şi nici eu nu sunt. Am încetat să mai cred că vreodată…

Maria îi cuprinse ceafa cu palma şi îl sărută. Buzele lui Duncan erau sărate, iar el mirosea a apă de mare şi ulei de motor. Apoi, Duncan o depărtă puţin ca s-o poată privi.

— Amândoi suntem căsătoriţi, spuse ea.

— Eu nu mă simt aşa, spuse el. Este greu de crezut?

Nu mă mai simt aşa de foarte multă vreme. Locuim împreună, dar asta e tot.

— Te cred, spuse Maria, gândindu-se la ea şi la Aldo.

Simţea nevoia să-l atingă pe Duncan, voia ca el să o ia în braţe şi să o sărute din nou.

— Când încetezi să mai iubeşti pe cineva şi nu mai locuieşti împreună cu acea persoană înseamnă că totul s-a terminat.

— Şi ea simte la fel. Soţia mea, Alicia. Trecem unul pe lângă celălalt. Nici măcar nu mai suntem suficient de politicoşi.

— Ai botezat barca cu numele ei, spuse Maria.

— Da, aprobă Duncan. Nu am vrut niciodată să o rănesc şi nici acum nu vreau asta. Avem un copil, şi nici pe el nu vreau să-l rănesc.

Maria se gândi cât de bine ar fi fost pentru Flo şi

Simon dacă părinţii lor ar fi divorţat în loc să joace acel joc stupid.

Duncan o sărută din nou, făcând-o pe Maria să se înfioare.

— Nu vreau să mă întorc, spuse Duncan.

Nici Maria n-ar fi vrut. Îşi privi ceasul. Ştia că Peter o va suna când se va întoarce de la spital.

— Trebuie, zise ea.

— Ştiu, spuse Duncan, fără să-i dea drumul. Golful puţin adânc de la Lookout avea ceva magic şi Maria se întrebă dacă ea şi Duncan s-ar fi sărutat în altă parte.

— Cheamă-mă dacă ai nevoie de ceva, spuse el, ţinând-o o vreme de mână înainte de a-i da drumul.

— Aşa o să fac, îl asigură ea.

După ce se urcă în barca ei şi porni motorul, Maria se întristă. Ştia că nu o să-l cheme. Departe de acest loc, lucrurile aveau să reintre în normal. Părăsind tărâmul indienilor Pequot, Maria urma să se întoarcă într-un oraş fondat de puritani. Ea însăşi era descendenta lor, iar vechile principii morale erau greu de schimbat.

14

Sophie a stat în spital mai mult de o săptămână.

Opt zile erau prea mult pentru o contuzie. Familia Dark era îngrijorată, cu atât mai mult cu cât Sophie lăsase vorbă la intrare că nu primeşte vizite. Nici măcar Hallie nu era lăsată să intre. Doctorul Salter, cel care asistase la naşterea ambilor copii ai lui Sophie, îl suna pe Peter în fiecare seară ca să-l ţină la curent. El i-a spus că la prima tomografie se observase o umbră în jurul vaselor cerebrale, dar la a doua nu se mai observase nimic, aşa că Sophie putea pleca acasă.

— Nu crede nimeni că Sophie a căzut pe scări, dar nu se poate face nimic, spuse Peter. Stătea în capul mesei, la Hallie, unde era adunată toată familia.

— Dar dacă le-aş povesti poliţiştilor despre seara în care Gordon i-a legat Mariei o sfoară de gât? întrebă

Maria. Oare nu l-ar putea aresta?

Peter scutură din cap.

— Doar Sophie poate depune plângere împotriva lui.

Lucrurile s-ar schimba dacă ar exista dovezi că îi

agresează pe copii.

— Sunt atât de supărată pe Ed şi pe Gwen încât îmi vine să urlu, spuse Hallie. Ţin copiii izolaţi. Cine se cred? Sunt şi nepoţii mei.

— Au dreptul s-o facă? întrebă Nell. Când am sunat-o pe Gwen ca să-i spun să lase copiii la mine, mi-a zis că sunt foarte tulburaţi pentru că mama lor e în spital şi că n-ar trebui deranjaţi. Mă întreb de ce Gordon stă la părinţii lui, în loc să ia copiii acasă? Nu ştiam că e aşa de mămos.

— Gwen îl protejează pe Gordon, spuse Maria. Nu vrea ca noi să vedem vânătăile lui Flo. Deşi asistentul social a constatat că Flo avea pe braţul drept cinci vânătăi, doctorul Salter a spus că acesta nu putea face nimic dacă nu-l vede pe Gordon lovind-o. Flo continua să susţină povestea părinţilor ei, şi anume că Sophie căzuse pe scări.

Asta o durea pe Maria cel mai tare: că Flo, o fetiţă de şase ani, era învăţată să-i mintă pe cei în care avea încredere.

— Oare ce au de gând să facă? întrebă Nell cu o voce sumbră. E din ce în ce mai rău. Nu putem sta cu mâinile încrucişate în timp ce el o *omoară*.

— Oh, nu, ţipă Hallie, acoperindu-şi urechile. Nu spune asta.

— Îmi pare rău, Hallie, spuse Nell, dar Hallie continuă să stea cu urechile acoperite şi cu ochii închişi.

Maria îşi privi mama cu răceală. Purta ca de obicei bijuteriile ei preferate: moneda romană atârnată de brăţara de aur cu zale mari, inelul cu diamant şi rubine, primit de la Malcolm cu ocazia aniversării lor, şi brăţările de aur. Încheieturile îi sclipeau în lumina lumânărilor, în timp ce îşi ţinea urechile acoperite cu palmele. Bijuteriile masive îi făcea încheieturile să pară şi mai delicate, aproape ca ale unui copil. *Bine*, îşi zise Maria, *dacă vrei să fii tratată ca un copil…*

Maria se întinse şi trase în jos mâna stângă a lui Hallie.

Aceasta deschise ochii şi o privi surprinsă.

— Încetează, spuse Maria.

— Maria! Tonul lui Peter era ameninţător. De când începuse povestea cu Sophie, parcă se schimbase; gulerul cămăşii îi era deschis, părul nepieptănat şi hainele şifonate.

— Cu ce să încetez? întrebă Hallie pe un ton arogant.

— Cu atitudinea „biata de mine”, spuse Maria. Sophie are necazuri mari. Gordon a băgat-o în spital – poţi să realizezi asta?

Hallie încuviinţă din cap şi privi în pământ. În colţurile ochilor i se iviră lacrimi. Maria o privea surprinsă: era prima oară când o făcea pe mama ei să plângă şi uită ce voia să-i spună.

— Când eram mică, spuse Hallie, îl adoram pe tatăl meu. Nu era în stare să facă rău nimănui. Mă *doare* foarte tare gândul că Gordon o răneşte pe Flo. Gândul că ea nu va putea creşte iubindu-şi tatăl, aşa acum am făcut eu.

Asta mă întristează foarte tare.

— Flo o să se descurce. Dacă reuşim să-l ajutăm pe

Gordon, ea va găsi o cale să-l iubească. De fapt, când va creşte mare, îl va respecta pentru că a reuşit să-şi rezolve problemele. Nell îşi îndepărtă câteva şuviţe de păr roşcat de pe faţă. Maria nu o creditase niciodată cu rolul de pacificator al familiei, dar acum o văzu pe Hallie sorbind-o din ochi, agăţându-se de fiecare cuvânt al ei.

Maria continuă să o privească furioasă pe Hallie. Voia mai mult de la mama ei, întotdeauna voise mai mult. Nu se îndoia de faptul că Hallie era îngrozită de ceea ce i se întâmplase lui Sophie, dar printr-o manevră subtilă reuşise ca toţi să o compătimească pe ea. Peter o bătea uşor pe spate, iar Nell o privea cu simpatie. De ce, nu? în fond.

Hallie era mama lui Sophie. Şi, într-un acces de vinovăţie.

Maria îşi dădu seama că era furioasă pentru că Hallie acapara toată compasiunea care i se cuvenea ei. Nimeni nu-şi putea imagina cât de rău se simţea ea acum.

— Am fost egoistă, spuse Hallie cu tristeţe. Dacă aş fi petrecut mai multă vreme alături de ei, aş fi putut preveni asta. L-am plăcut întotdeauna pe Gordon, dar, sincer, n-am fost foarte apropiată de el. Trebuie să accepte să fie ajutat – de dragul tuturor.

— Cui îi pasă de Gordon? interveni Maria. Îşi dădea seama că o jignise pe mama sa, dar nu-şi putea stăpâni mânia. Chiar vă pasă dacă se reabilitează sau nu? Eu nu vreau decât să iasă odată din viaţa lui Sophie şi din cea a copiilor.

— Dar *este* soţul ei, spuse Hallie.

— Şi ce dacă? E şi sora mea. Mi-e teamă… că o va ucide.

— Nu spune asta. Hallie folosi un ton scăzut şi nu-şi mai acoperi urechile.

Nimeni nu reuşea să găsească o soluţie. Stăteau tăcuţi la masă, studiind fibrele lemnului de stejar din care era făcută masa. Maria şedea pe locul lui Gordon. Nu şi-l mai imagina pe Gordon intrând în casa lui Hallie.

— Ăsta e Andy? întrebă Peter, şi toată lumea îşi încordă auzul. Peter se ridică şi se îndreptă spre camera de oaspeţi în care Hallie instalase un ţarc pentru nepoţii săi.

Ceilalţi îl urmară în tăcere.

Peter deschise uşa camerei de oaspeţi şi păşi înăuntru. El, Nell, Hallie şi Maria formară un semicerc înjurai copilului adormit. Lumina galbenă de pe hol se strecura în cameră, oprindu-se la mică distanţă de pătuţul în care

Andy dormea liniştit.

Stătură acolo multă vreme privindu-l. Dormea cu faţa în jos, cu pumnii strânşi, cu funduleţul în sus şi cu picioarele adunate, ca o broască gata să sară. Părul – roşu şi fin ca al mamei sale – îi înconjura capul rotund. Respira cu gura întredeschisă.

Maria se întrebă dacă Duncan, în cealaltă parte a oraşului, dormea. Se trezi respirând în acelaşi ritm cu

Andy, şi avu sentimentul că şi ceilalţi fac la fel: ritmul respiraţiei liniştite a unui copil care visează, protejat de pericole, în siguranţă în pătuţul său.

15

Lookout se înălţa din mare mai mult decât oricare dintre insulele Haunted. Crestele îi erau acoperite de stejari şi brazi. Dacă n-ar fi fost copacii şi micile movile, s-ar fi putut vedea cu uşurinţă dintr-o parte în alta a insulei. Cea mai joasă porţiune cu nisip era exact în locul în care Maria îşi ancorase barca şi se hotărâse să-şi concentreze cercetările.

Săpă în mai multe locuri, dar nu reuşi să găsească alte urme ale indienilor, în afară de acel vârf de săgeată.

Se gândea să se mute pe o altă insulă, dar în cea de-a treisprezecea zi de scormonit atent prin pământ, descoperi un mormânt.

Scheletul era întins pe spate, cu mâinile aşezate astfel încât să-i acopere faţa. Muchia a ceea ce părea a fi un vas de piatră se ivea din nisip. Acesta conţinuse probabil mâncare pentru viaţa următoare, un obicei pe care Maria ştia că-l aveau atât indienii Pequot, cât şi Chavin. Era emoţionată şi încântată de descoperirea ei, dar anii de experienţă îi dictau precauţie şi prudenţă. În timp ce îndepărta cu grijă pământul, descoperi printre oase nişte podoabe din metal, puternic oxidate şi un vârf de săgeată, pus acolo, probabil, pentru a-i asigura celui îngropat protecţia pe Tărâmul Morţilor.

Maria avu nevoie de mai multe ore pentru a dezgropa parţial scheletul. Îşi notă adâncimea, condiţia şi poziţia oaselor. Cadavrul fusese aşezat cu grijă, astfel încât palmele să-i acopere faţa. Făcu câteva fotografii alb-negru, apoi câteva color. Două degete lungi şi bazinul lat o conduseră pe Maria la concluzia că era scheletul unei squaw.

Maria se ridică şi se întinse. Înţepenise stând

ghemuită atât de mult timp. O nedumerea faptul că găsise un singur mormânt. De obicei, cimitirele erau construite aproape de locuinţele indienilor, deoarece aceştia obişnuiau să-şi viziteze des morţii. Deşi nu se întunecase, luna îşi făcuse apariţia. Maria se duse să-şi ia din geantă nişte piroane, sfoară şi o foaie de polietilenă. Înfipse ţăruşii în pământ şi confecţionă un fel de cort deasupra mormântului. În golf un peşte sări din apă şi, apoi, dispăru. Era timpul să plece.

Tremurând de frig, se sui în barcă şi pomi înapoi, înspre Squaw's Landing. Navigă încet, lăsând Haunted

Isles în coada siajului, meditând la descoperirea ei.

Din ziua în care Sophie fusese externată, Maria îşi exprimase dorinţa de a-l suna pe Duncan, dar în seara aceea, cu focul arzând în şemineu şi cu un pahar de vin în mână, formă numărul de la şantierul naval. Telefonul sună îndelung, lăsându-i Mariei răgaz să se gândească ce va spune dacă Duncan va răspunde. Şi-l imagină acasă, aşezat pe canapea alături de Alicia – oare cum arăta? – ajutându-şi fiul la teme. Această imagine o făcu să se simtă vinovată şi să închidă telefonul.

Cum simţea nevoia să vorbească cu cineva, se decise să sune la Clubul de Arheologie de la Chavin de Huántar, unde exista şansa de a-l prinde pe Aldo la cină. Sau poate pe Carmen Puno. Într-o spaniolă aproximativă întrebă de Aldo. I se răspunse că acesta era la bar.

— Maria, se auzi vocea lui Aldo. Numele său rostit cu accent italian avea întotdeauna o rezonanţă plăcută; sorbi din vin şi zâmbi înainte de a răspunde:

— Bună, Aldo.

— Ce mai faci? Nu mi-ai mai scris de mult.

— Sunt bine. Nu-i spusese despre Sophie, iar acum nu era momentul s-o facă. Ar fi durat ore. Fac săpături la

Haunted Isles.

— Şi ai găsit ceva?

— Azi am găsit un mormânt. Îi spuse despre poziţia cadavrului, starea oaselor şi despre părerea ei că era

vorba de o femeie.

— Ceva accesorii funerare? Maria ştia că aceste accesorii – obiectele îngropate alături de cadavru – prezentau cel mai mare interes pentru Aldo.

— Încă nu le-am dezgropat. E un vas de piatră, un vârf de săgeată şi nişte bijuterii.

— Mai sunt şi alte morminte prin apropiere? întrebă Aldo.

— Nu am găsit niciunul, răspunse Maria. Nu mă aşteptam să-l găsesc nici pe acesta. Speram să dau de urmele unui centru comercial, nu de un mormânt.

— Foarte interesant, remarcă Aldo. Maria şi-l imagina, cu arătătorul sprijinit de frunte, făcând speculaţii tocmai din Perú, legate de un mormânt pe care nu-l văzuse niciodată. Era foarte bun la asta. Aldo trata fiecare descoperire arheologică ca pe un mister ce trebuia rezolvat.

O învăţase pe Maria să afle povestea fiecărei ruine, a fiecărui schelet; datorită lui ea considera detaliile mărunte la fel de importante ca întregul ansamblu.

— Ai cea mai vagă idee despre ce i-a provocat moartea? întrebă Aldo.

— Nu încă.

— Are urme vizibile? Oase lipsă?

Maria încercă să-şi amintească.

— Sunt două coaste rupte.

— E posibil să provină de la o rană, spuse Aldo. Sau poate s-au rupt sub greutatea pământului după înmormântare. Arme?

— N-am văzut încă niciuna, spuse Maria. De fapt, n-am ajuns foarte adânc.

— Trimite-mi notiţele tale, *bella*, spuse Aldo. Rosti aceste cuvinte în fugă, ca şi când s-ar fi grăbit să pună capăt conversaţiei. Maria se întrebă dacă Aldo avea vreo prietenă care aştepta iritată în spatele lui. A simţit colţii geloziei.

— O să fac copii după ele, spuse ea. Şi o să-ţi trimit

nişte fotografii.

— Maria, spuse Aldo, pe un ton grav. Mi-a răspuns cardinalul.

— Care cardinal?

— Giovanni, spuse el, referindu-se la unchiul său, mândria familiei Giordanos, unul dintre cei mai importanţi cardinali din Italia. Mi-a aprobat anularea căsătoriei.

— Dar era vorba de divorţ, spuse Maria şocată. Divorţ, nu anulare. Anularea înseamnă că nu am fost niciodată căsătoriţi. Vrei să spui că mariajul nostru *nu a avut loc* niciodată? se înfurie ea.

— Nu, sigur că nu, se grăbi Aldo s-o liniştească.

Anularea vine tocmai din partea Sfinţiei Sale, Papa. Ca o favoare pentru Cardinal.

— Dar de ce?

— Ca să ne putem recăsători într-o bună zi.

— Ai găsit deja pe altcineva? întrebă Maria gândindu-se la Phillippa, o frumoasă studentă de la Cambridge.

— Nu. Am crezut doar că ne va fi mai uşor, *bella*. De ce să ne complicăm existenţa cu avocaţi şi judecători?

Nu e stilul nostru. Mi-ar veni să plâng, dacă te-aş face să suferi din cauza unui divorţ.

— Aldo, eşti un măgar.

— Ştiu, spuse Aldo cu tristeţe.

— Şi să nu-mi mai spui niciodată *bella*.

— Nu-ţi pot promite asta.

— În momentul ăsta te urăsc.

— E normal.

— Anulare, mormăi Maria.

— Dacă gândeşti în perspectivă e mai bine aşa. Sunt sigur că te vei convinge de asta.

— Poate, spuse Maria cu tristeţe. Trebuie să închid.

— La revedere, Maria.

Maria îi ură noapte bună şi închise telefonul.

Nu sunt măritată, îşi zise Maria, sorbind restul de vin. *N-am fost niciodată măritată*. Conversaţia fusese tipică pentru Aldo: neplanificată, emoţionantă, plină de surprize.

Ştia de multă vreme că mariajul ei se terminase, ca urmare ce importanţă mai avea faptul că acum acest lucru devenise oficial? Şi-l imagină pe Papă spunând câteva rugăciuni şi, apoi, rupând certificatul de căsătorie în bucăţi. Această imagine o făcu să râdă în hohote. Trebuia să vorbească cu Sophie.

Puse mâna pe receptor şi formă numărul familiei Littlefield.

— Ia ghici, spuse Maria când auzi vocea lui Sophie.

Mi s-a anulat căsătoria. Prietenul soţului meu, Papa, a declarat că nu am fost niciodată căsătorită cu Aldo.

I se păru că aude un chicot.

— Sophie? spuse Maria, zâmbind cu gura până la urechi.

Ai auzit ce-am spus? Sfinţia Sa Papa a anulat toată tărăşenia. Dacă mă gândesc mai bine asta înseamnă că tu nu ai fost niciodată domnişoara mea de onoare.

Sophie nu spuse nimic, dar nici nu închise telefonul.

Maria strânse receptorul în mână. Nu auzea decât un televizor pe fundal. Stătu aşa multă vreme, legată de sora sa printr-un fir nevăzut de telefon, până când Sophie închise şi se auzi tonul de ocupat.

16

Ploua torenţial de patru zile, transformând curţile în mlaştini şi străzile în râuri. Bell Stream se umfla şi se revărsa, aşa cum făcea în fiecare primăvară. Proprietarii magazinelor puneau ziare şi bucăţi de carton ondulat la intrare într-o tentativă zadarnică de a-şi păstra podelele curate; clienţii lor încălţaţi cu cizme de cauciuc le luau pe tălpi şi lăsau bucăţi de ziar în urma lor. Salutul „A venit sezonul noroios” înlocui „Noroc, ce mai faci?”

Maria se simţea deprimată, după conversaţia nereuşită cu Sophie. Pe moment, i se păruse bine în comparaţie cu nimic, dar acum tânjea după relaţia care existase între ele. În fiecare dimineaţă, stătea în faţa

ferestrei, privind stăruitor ceaţa. Uneori, se ridica puţin, atât cât să se vadă conturul Haunted Isles. Îşi dorea să se ducă la mormânt, dar era mult prea umed ca să poată săpa.

Dornică să afle mai multe despre mormintele indienilor Pequot, îl sună pe reverendul Hawkes, episcop şi istoric local. Acesta o invită la biroul parohial.

Maria scutură umbrela neagră şi o lăsă afară, lângă uşa bisericii din şindrilă. Nu mai călcase în St. Luke de la naşterea lui Flo, când toţi membrii familiilor Dark şi

Littlefield se strânseseră cu scopul de a mulţumi Domnului pentru venirea pe lume a lui Flo. Fetiţa plânsese pe toată durata ceremoniei, aşa că Sophie fusese nevoită să plece cu ea mai repede.

O lumină cenuşie şi rece străbătea prin ferestre. Maria clipi de câteva ori, privind strana în care stătuseră la înmormântarea tatălui său şi îşi aminti că fusese surprinsă de felul în care Hallie plânsese încet pe toată durata ceremoniei. Când o strânsese de mână Hallie nu reacţionase.

Nimic nu o putea consola. Maria se întristase şi ştia că la fel se simţeau şi Peter şi Sophie. De fapt, nu îl cunoscuseră cu adevărat pe tatăl lor. Fusese prea bătrân şi prea bolnav. În acel moment, Maria realizase că Hallie făcuse mai mult decât să aibă grijă de un bătrân bolnav:

Îi fusese devotată pentru că îl iubise cu adevărat.

Acum, privind strana unde stătuse în momentul acelei revelaţii, Maria ştia că Malcolm fusese singura iubire adevărată a lui Hallie, că după moartea lui nu mai existase nimeni care să o trateze ca pe un copil, că atunci

Hallie realizase că ea însăşi avea trei copii şi nu ştia cum să se descurce cu ei.

— Maria? reverendul Hawkes o privea din pragul biroului său. Maria îi strânse mâna. Se simţea puţin stânjenită de faptul că venea la biserică pentru a vorbi despre arheologie; nu mai fusese la slujba de duminică de ani de zile.

— Ce mai face familia ta? întrebă reverendul.

— Bine, răspunse Maria, amintindu-şi de Sophie. Dar se afla aici cu treabă.

— Intră, spuse el.

— Vă mulţumesc că m-aţi primit atât de repede. Întotdeauna i se păruse că reverendul semăna la înfăţişare cu un vultur – nasul lung şi coroiat, o bărbie curbată în sus şi nişte ochi mici şi pătrunzători. Avea peste doi metri înălţime şi era uşor cocoşat. O înspăimântase dintotdeauna; de fapt, o înspăimânta biserica austeră şi rece ca vremea mohorâtă din New England. Hawkes îi zâmbi binevoitor.

— E o plăcere pentru mine, spuse el, făcându-i semn să se aşeze pe scaunul Windsor, negru, din faţa biroului său. Întotdeauna am fost de părere că cineva ar trebui să facă un studiu arheologic al acestei regiuni. E ciudat că nu a făcut-o nimeni, ţinând seama de faptul că aici se află un important centru al civilizaţiei Pequot.

— Nu e vorba despre un studiu în toată puterea cuvântului, spuse Maria. Lucrez pe cont propriu. Fac săpături pe una dintre insule.

— Ar fi ceva bani. Historical Society are un fond;

n-am cheltuit niciun ban din el. Eu sunt preşedintele, ştii.

Maria se întrebă dacă i-l oferea ei. De ieri, de când descoperise mormântul, îi dădea târcoale gândul să apeleze la Fundaţia Arheologică pentru o sponsorizare.

— Ieri am descoperit un mormânt, îl informă ea.

— Acolo? întrebă el încruntându-se. Mă surprinde. Noi ştim despre un cimitir Pequot aici, în oraş, şi de unul în

Squaw’s Landing. Nu am auzit niciodată că ar fi aşa ceva acolo, pe insule.

Se îndreptă spre o masă lungă aflată între două ferestre, luă o carte neagră, intitulată *Historical Cemeteries in the State of Connecticut*, şi o deschise la harta Hatuquitit. Maria o recunoscu; aceeaşi hartă apărea

în cartea cu legendele Pequot pe care o luase de la bibliotecă.

— Aici stau eu, spuse ea indicând locul casei sale în Squaw's Landing.

— Casa ta s-ar putea să fi fost construită peste mormintele indienilor Pequot, spuse el cu asprime.

Pe hartă, cimitirul cel mai apropiat de casa ei se afla pe un teren viran situat între alte două clădiri. Se plimbase prin el, dar niciuna dintre pietrele funerare nu era marcată.

— Nu acolo, spuse ea arătând spre cimitir, crezând că nu fusese înţeleasă. Eu locuiesc mai la vest.

— Peste tot în Squaw's Landing se află cimitire Pequot. Indienii au încheiat un târg cu englezul, i-au vândut

Squaw's Landing cu tot cu cimitire, cu condiţia ca el să mute mormintele.

— Am citit despre asta, spuse Maria. A fost ucis înainte de a-şi respecta promisiunea, nu-i aşa?

Preotul încuviinţă, dând din cap.

— E o mare problemă. Triburile indiene doresc şi acum ca morţii să le fie mutaţi pe pământ sfânt, dar nimeni nu ştie cu exactitate unde au fost îngropaţi. Din când în când, cineva mai sapă câte o fundaţie şi mai găseşte nişte oase.

Maria fu încântată de ideea că un astfel de mormânt s-ar putea afla chiar în curtea sa.

Reverendul Hawkes îşi privi ceasul.

— Maria, mi-a făcut o deosebită plăcere să stau de vorbă cu tine. Sunt nespus de încântat că faci acest studiu.

Mă ţii la curent?

— Aşa voi face, spuse ea, ridicându-se şi întrebându-se dacă interlocutorul său era sincer.

— Voi avea grijă să obţii o parte din fondul de studiu, pentru a-ţi mai acoperi din cheltuieli. Nu e mare lucru, totuşi…

Ea zâmbi.

— Mulţumesc, spuse ea. Mi-ar fi de mare ajutor. Mi-am cumpărat o barcă de curând care mănâncă multă benzină.

— Du-te la şantierul naval, ei au o rezervă de benzină, spuse el. Nepoata mea e măritată cu proprietarul.

— Alicia Murdoch? întrebă Maria.

— Se numea Alicia Hawkes înainte de a se mărita cu Duncan, spuse reverendul Hawkes.

— Oh, exclamă Maria, strângându-i mâna, după care se îndreptă spre ieşire.

În loc să se ducă acasă, Maria se hotărî să ia prânzul la Kathy. Comandă un „cheese dream" – brânză la grătar cu o murătură şi garnitură de cartofi prăjiţi. Kathy stătea în spatele tejghelei, conversând cu oricine avea chef de vorbă, în timp de curăţa grătarul cu spatula. În aşteptarea comenzii, Maria, aşezată la o masă de lângă perete, citea despre datinile funerare Pequot. Ploaia lovea givecele de pe pervaz şi florile de ciuboţica-cucului, aruncând nisip în geam. Brânza sfârâia pe grătar. Maria privea spre uşă de fiecare dată când aceasta se deschidea, sperând să-l vadă pe Duncan şi temându-se să nu fie Gordon.

Nancy Grunwald, îmbrăcată într-o pelerină de ploaie roşie şi cu cizme de cauciuc asortate, intră în local.

— Nancy! o strigă Maria, sperând că-i va ţine companie.

— Cum îţi place casa? întrebă aceasta, scuturându-şi apa de pe mâneci.

— Grozav. Vrei să stai jos?

— Aş vrea, spuse Nancy, dar am intrat doar să iau un sandvici. Astăzi sunt singură la magazin.

— La naiba, spuse Maria.

Uşa se deschise larg şi intrară Duncan şi Jim.

— Toată lumea vine la Kathy când plouă, spuse Nancy, în timp ce Duncan şi Jim se apropiau.

— E o vreme mizerabilă, zise Duncan, privind-o fix pe Maria.

— Oh, v-aţi cunoscut? se miră Nancy, care se

pregătise să facă prezentările.

— Da, ne-am cunoscut, spuse Maria roşind. Salut.

Duncan, salut, Jim.

Apa care se scurgea de pe Nancy, Duncan şi Jim se aduna într-o băltoacă sub masa Mariei.

Nancy se plânsese cât de jenant e să plimbi oamenii prin case pe o astfel de vreme.

— Întreg oraşul e o băltoacă, spuse Jim.

— Marele eleşteu, glumi Duncan. Aşa i se spunea înainte Oceanului Atlantic; acum aşa numim noi şantierul naval.

— Ce sandvici vrei, Duncan? întrebă Jim.

— Cred o să iau masa aici. Te superi dacă mă aşez la masa ta? o întrebă el pe Maria.

— Nu, mi-ar face plăcere, zise ea, încercând să-şi ascundă entuziasmul.

— Înapoi la treabă, spuse Nancy. Mă bucur că te-am văzut, Maria.

— Şi eu. Maria îi privi pe Jim şi pe Nancy apropiindu-se de tejghea şi comandând sandvişuri, înainte de a-şi fixa privirea asupra lui Duncan. Acesta, scuturându-şi fâşul, nu observă că tricoul i se lipise de spate.

Ospătăriţa, care era de serviciu doar în timpul prânzului, debarasă farfuria Mariei şi îi luă comanda lui

Duncan: curcan cu pâine de secară. Maria comandă un ceai cu lămâie.

— Ce citeşti? întrebă el, ridicând cartea.

— Am încercat să te sun aseară, spuse ea. Am sunat la şantier…

— De obicei, închidem la cinci jumătate. Trebuia să mă fi sunat acasă.

— Cum aş fi putut să te sun acasă? întrebă ea.

— Nu o să mai stau mult timp acolo, spuse Duncan, în weekendul ăsta o să mă mut în baraca de la şantier, dar înainte de asta o să stau de vorbă cu Jamey.

Mariei începu să-i bată inima mai repede. Oare o făcea din cauza ei? Nu îndrăznea să-l întrebe, în schimb

spuse:

— Mi-a fost greu să-l părăsesc pe Aldo. Ştii, aseară după ce nu te-am găsit, l-am sunat pe soţul meu în Perú şi el mi-a spus că a aranjat anularea căsătoriei.

Maria încercă să facă acest lucru să sune ca o glumă, dar dacă aseară i se păruse hazliu, acum n-a mai fost în stare să zâmbească. I se părea ciudat că vorbea despre

Aldo, când, de fapt, tot ce-şi dorea era să fie cu Duncan.

Mâna lui se strecură pe sub masă şi o atinse pe-a ei pentru o secundă. Ochii li se întâlniră şi îşi zâmbiră.

— Tocmai m-am întâlnit cu reverendul Hawkes, spuse ea.

— Unchiul Aliciei. El ne-a căsătorit.

Vorbea încet, cu privirea încărcată de tristeţe.

În nopţile de insomnie, Maria stătuse în pat imaginându-şi că vorbeşte cu Duncan. Conversaţiile se terminau cu un sărut, nimic mai mult. Dar în toate aceste fantezii el era tandru şi îi spunea lucruri pe care nu i le mai spusese nimeni altcineva. Iar acum, în cafeneaua lui Kathy, se întinse peste masă şi îi atinse uşor mâna.

— Atenţie, spuse Duncan brusc.

Ridicându-şi privirea, Maria îl văzu pe Gordon. Acesta îşi şterse picioarele şi îşi scutură apa de pe spate ca un labrador. Maria spera ca el să o observe şi să plece, dar

Gordon începuse deja să-şi scoată jacheta când o văzu.

Se priviră în ochi preţ de vreo cinci secunde, după care el se întoarse brusc şi se îndreptă către o masă, ignorând-o.

Maria era atât de afectată de pasiunea ciudată care se consuma între Sophie şi Gordon, încât i se părea curios că restul oraşului nu ştia nimic despre teribilele secrete ale acestei familii. Şi-ar fi dorit ca oamenii care stăteau la mese să se ia de el, să-l dea afară şi să-l lase în ploaie fără haină.

— Niciodată nu am dorit să omor pe cineva, zise ea

cu o voce scăzută, dar pe el l-aş ucide.

Şi-l imagină pe Gordon murind de mâna ei pentru ceea ce îi făcuse lui Sophie.

— Alicia povesteşte că Flo e foarte retrasă în ultima vreme, şopti Duncan.

— Da? I-ai spus ce s-a întâmplat? întrebă Maria.

— Nu. A observat singură. De obicei, Flo e foarte veselă şi e greu să nu observi cât de tăcută a devenit.

— Aşa e, aprobă Maria, imaginându-şi chipul zâmbitor al lui Flo.

Gordon citea un ziar şi întorcea foile cu atâta nervozitate încât Mariei i se păru că avea de gând să-l rupă.

— Prezenţa mea aici îl deranjează, spuse ea.

— Probabil, zise Duncan. Tu eşti singura persoană prezentă aici care ştie ce-a făcut.

— Alicia a mai menţionat ceva despre Flo? A văzut vreo vânătaie?

— Nu mi-a spus. Tu i-ai văzut pe copii?

— Nu i-am mai văzut de câteva săptămâni. Nimeni din familia mea nu i-a mai văzut. Gordon şi Sophie nu ne lasă.

— Da? se miră Duncan alarmat. Credeam că vreţi să constataţi… Ei bine, dată fiind violenţa lui Gordon, ar fi fost bine să vedeţi care e…

Făcu o pauză privind fix în ochii Mariei. Cu cât pauza se prelungea, cu atât creştea teama Mariei.

— …starea lui Sophie, spuse el în fine.

Brusc Maria simţi *nevoia* să-i vadă pe Flo şi Simon, să se asigure că erau în siguranţă. Se uită la ceas: era unu şi un sfert. Încă se mai aflau la şcoală.

— La ce oră e pauza? întrebă ea.

— La şcoala generală? Nu ştiu. Vino, te duc eu cu maşina.

Avea o sclipire în ochi pe care Maria o observă, şi care o blocă câteva momente, căci surprinse în ea propria-i groază legată de evenimentele petrecute în familia ei. Se

ridică, ceva mai calmă datorită legăturii care se crease între ei.

— Şi eu vreau să vii cu mine, dar nu putem intra împreună în şcoala lui Jamey, spuse ea.

El încuviinţă dând din cap şi o strânse de mână.

Sclipirea de teamă din privirea ei dispăruse, fiind înlocuită de puterea şi forţa izvorâte din relaţia cu un prieten adevărat.

Maria lăsă maşina în parcarea profesorilor şi alergă prin ploaie spre intrarea dinspre nord. Pe-acolo intrau doar elevii din clasele mai mici, profesorii şi vizitatorii, din câte îşi amintea Maria din zilele petrecute de ea la

Covey School. Cel mai rău fusese când Maria trecuse în clasa a cincea şi trebuise să folosească altă uşă decât

Sophie, Nell şi Peter.

Sălile elevilor de clasa întâi erau înşirate pe hol. Privi pe furiş în prima dintre ele, apoi în a doua. Ambele erau goale. În mijlocul uneia dintre ele se afla un mic bazin de piatră; Maria privi înăuntru, aşteptându-se să găsească broaşte ţestoase sau plante, dar bazinul fusese golit.

Constatarea o întristă, deoarece bazinul cu broaşte ţestoase fusese unul dintre lucrurile ei preferate.

Scara pe care atunci o ştia masivă i se părea acum mică. Urcă câte trei trepte deodată. Vocile copiilor se auzeau pe coridor. Pentru o clipă Maria fu cuprinsă de teamă la gândul că intrând în sala de sport îşi va întâlni învăţătorii şi colegii.

Dar copiii pe care-i văzu erau plini de viaţă şi veseli.

Alergau după mingi, se rostogoleau pe saltele şi dansau pe melodiile Madonnei.

— Te pot ajuta? întrebă o învăţătoare. Părea atât de tânără, încât Mariei îi era greu să creadă că terminase liceul.

— Da, o caut pe Florence Littlefield, spuse Maria.

Expresia învăţătoarei deveni bănuitoare.

— Nu eşti mama ei, spuse ea.

— Nu, sunt mătuşa. Maria Dark. Strânse mâna

învăţătoarei.

— Acum te recunosc. Te-am văzut la *National Geographic*, spuse ea zâmbind. Mulţi copii ştiu că ai învăţat aici. Flo e acolo, împreună cu fratele ei.

Învăţătoarea arătă spre fereastră. În lumina cenuşie.

Maria distinse două siluete.

— Mulţumesc, spuse Maria, şi o porni în direcţia lor.

Flo şi Simon stăteau împreună, cu spatele la perete, privindu-i pe ceilalţi copii cum se joacă. Deşi o văzură pe Maria apropiindu-se, nu se mişcară.

— Bună, mătuşă Maria, spuse Simon când Maria ajunse lângă ei.

— Bună, iubiţilor, le răspunse Maria fără a-i îmbrăţişa.

Nu voia să-i facă de râs în faţa prietenilor şi se întreba ce să spună pentru ca vizita sa să nu dea de bănuit.

— Tocmai treceam pe-aici şi am intrat să vizitez fosta mea şcoală.

Flo nu spuse nimic. Privea în gol, evitând cu grijă privirea Mariei.

— Flo, nu vrei să mă saluţi?

Privirea lui Flo se îndreptă leneşă spre Maria. Fetiţa era palidă, ca şi când ar fi fost bolnavă. Sophie o îmbrăcase îngrijit, ca întotdeauna: salopetă reiată roşie şi bluză cu guler marinăresc. Codiţele îi erau legate cu funde aurii.

— Bună, spuse Flo, apoi îşi mută privirea.

— De ce nu vă jucaţi?

Copiii nu răspunseră.

— Cum aşa? insistă Maria.

— Nu vrem, spuse Simon.

— Dar tu, Flo?

— Nu vrem, spuse şi ea.

— Oh, la naiba. Pauza era întotdeauna perioada mea preferată din zi, zise ea, încercând să-şi ascundă îngrijorarea.

— Marni nu vrea să stăm de vorbă cu tine. Nici tati,

spuse Flo pe un ton hotărât.

— Nu înţeleg, spuse Maria. Vă iubesc. Nu v-au spus de ce?

— Pentru că eşti rea cu familia noastră, o informă Simon. Ai încercat să ne iei de lângă părinţii noştri.

— Simon, nu…

— Trebuie să plecăm. Nu mai putem vorbi cu tine.

Simon o împinse pe Flo, care se împiedică.

Maria o prinse, şi pentru o clipă Flo se află în braţele ei.

— Ţine-ţi mâinile acasă, vaco! strigă Simon.

— Simon! Maria întinse mâna spre nepotul ei în vârstă de zece ani, dar acesta se dădu înapoi, trăgând-o pe Flo după el.

Instinctiv, Maria întinse mâna după Flo, îi trase mâneca în sus şi, pe pielea albă a braţului, văzu mai multe vânătăi. Flo începu să plângă.

— Foarte frumos. Simon îi aruncă aceste cuvinte pe un ton identic cu cel al tatălui său. Vezi ce-ai făcut?

Copiii se îndepărtară grăbiţi.

Maria rămase nemişcată, privind în urma lor. Ştia că ar fi trebuit să vorbească cu învăţătoarea, cu directorul sau cu asistenta medicală, dar în loc să facă asta o luă la fugă pe scări şi ieşi în parcare, unde se opri între două maşini şi vomită.

17

Norii continuau să întunece cerul oraşului Hatuquitit. După o săptămână de ploaie, refuzau să se ridice.

Presiunea atmosferică scăzută îi dădea Mariei dureri de cap. Ea percepea norii ca pe o avertizare a unor evenimente teribile care aveau să se petreacă. Sună la şcoală şi vorbi cu învăţătoarea lui Flo şi cu directorul.

— Ne bucurăm să aflăm că familia ta este îngrijorată, spuse doamna Cannon, directoarea. De multă vreme ne facem griji pentru Flo şi Simon.

— Atunci de ce nu aţi făcut nimic? întrebă Maria.

Tonul blând şi împăciuitor al directoarei o scoase pe

Maria din sărite. Ar fi vrut ca aceasta să-i împărtăşească mânia.

— Am raportat suspiciunile noastre la Autoritatea

Naţională pentru Prevenirea Abuzurilor asupra Minorilor.

Au trimis un asistent social la domiciliul familiei Littlefield, dar nu au descoperit nimic în neregulă.

— Nu? Dar cum rămâne cu vânătăile? întrebă Maria.

Şi cu comportamentul lor? Flo era veselă şi drăgălaşă, iar

Simon un băiat politicos.

Maria nu-şi putea alunga din minte privirea dispreţuitoare a lui Simon când îi spusese „vaco”.

— Am încercat să-i convingem pe amândoi să vorbească cu domnişoara Calderóne, asistentul social de la şcoală, dar ei continuă să spună acelaşi lucru: totul este bine acasă, îşi iubesc părinţii, iar părinţii îi iubesc pe ei.

În ciuda celor petrecute, Maria era convinsă că cei doi copii sunt iubiţi de părinţi. Văzuse cât de unită era familia lor. Gordon nu lăsa pe nimeni să se apropie de ei.

Îşi crease un univers condus de el şi populat cu soţia şi cu copiii săi.

— Ce o să se întâmple în continuare? întrebă ea.

— Sperăm că, până la urmă copiii se vor destăinui cuiva, spuse doamna Cannon.

— Dacă n-o vor face, va trebui să-l prindem pe Gordon în flagrant? întrebă Maria.

— Va trebui să-l prindem pe unul dintre ei în flagrant.

Nu ştim sigur că despre el este vorba.

Maria amuţi pentru câteva clipe. Avusese impresia că-şi găsise un aliat, cineva care voia să-i protejeze pe copii şi pe Sophia împotriva lui Gordon, iar acum directoarea spunea că s-ar pută ca ea să fie de vină.

— Suntem convinşi că e Gordon, spuse ea cu răceală.

După ce închise telefonul, avu sentimentul că se

complăcea în aşteptare, că se mulţumea să stea în afara furtunii, urmărind desfăşurarea unor evenimente care nu prevesteau un final fericit.

Simţindu-se singură, Maria se hotărî să-i facă o vizită mamei sale.

Hallie şedea pe canapeaua din salon şi broda. Când Maria intră, ea îi arătă pânza.

— E un etui pentru monoclu, cadou pentru Julian de ziua lui, spuse Hallie. Eu l-am desenat.

Maria admiră desenul mamei sale, care reprezenta nişte crose de golf şi imaginea Country Club-ului din Hatuquitit.

— Sunt sigură că o să-i placă la nebunie, spuse ea.

— Tu şi Julian aveţi intenţii serioase? întrebă Maria brusc îngrijorată.

— Nu, spuse Hallie pe un ton hotărât.

— Am fost pe la biserică zilele trecute să vorbesc cu reverendul Hawkes şi mi-am adus aminte de înmormântarea tatii.

Privirea lui Hallie o biciui pe Maria.

— Bănuiesc că te-ai dus acolo să vorbeşti despre Sophie, spuse ea.

— Nu, am discutat despre istoria acestor locuri.

— Sophie a fost foarte apropiată de mine după moartea tatălui vostru, spuse Hallie, privindu-şi croşeta. Credeam că venise sfârşitul lumii. A fost o fată foarte bună.

— Cred că ţi-a fost greu să rămâi singură cu trei copii, spuse Maria într-o doară.

— Mi-a fost, spuse Hallie. Nici nu-mi vine să cred că am reuşit să depăşesc perioada aceea. Acum am şaizeci şi şapte de ani şi mă simt ca la şaisprezece. Hallie nu se obosise să-şi ascundă firele albe. Tocmai fusese la coafor şi părul îi stătea ţeapăn de la fixativ, dându-i un aer mai demn decât de obicei, în ciuda expresiei copilăroase şi uşor distrate.

— Îmi imaginez, spuse Maria fără ironie.

Se aşează alături de Hallie şi o luă de mână.

— Am venit să vorbesc cu tine despre Simon şi Flo.

— Bine, spuse Hallie. Dar aşteaptă să fac nişte cafea.

Hallie intră în bucătărie să pună ibricul pe foc, iar

Maria o urmă. Apoi sună telefonul; era Ginger Talisker.

Maria o văzu pe mama sa aşezându-se pe scaunul de bucătărie de lângă telefon, locul pe care-l ocupa întotdeauna când se pregătea de o discuţie lungă. O privi fix câteva minute, dar Hallie se prefăcu că nu vede. Enervată, Maria plecă.

Se făcuse destul de târziu. Maria îşi înşfacă sculele pentru săpături, alergă spre barcă şi se îndreptă spre

Haunted Isles. Briza se încălzise şi împingea ultimii nori de furtună dincolo de orizont. Concentrându-şi privirea asupra valurilor, Maria îşi alungă frustrarea legată de

Hallie. Pentru prima oară în ultimele zile, Maria uită de familia ei şi începu să se gândească la femeia al cărui mormânt nu-l mai vizitase după ce începuseră ploile.

Una dintre corzile cortului care adăpostea mormântul cedase din cauza furtunii, dar oasele erau exact aşa cum le lăsase. Într-o noapte, pe când stătea în pat trează, Maria ajunse la concluzia că trebuia să studieze pelvisul indiencei pentru a descoperi dacă aceasta născuse vreodată.

Se ghemui şi folosindu-se de peria ei fină curăţă suprafaţa pelvisului. Observă decolorările, marginile dantelate ale oaselor pelviene, maronii. Urmări cu mâna curba pelviană până spre coloană. Într-un punct, osul era fisurat; asta se datora unei naşteri. Era posibil ca naşterea să fi provocat crăparea osului, iar timpul, umiditatea şi sedimentele din sol să fi lărgit fisura. Scheletul era uimitor de bine conservat. Maria era convinsă că persoana care îngropase cadavrul îl învelise cu grijă în piei, blănuri şi rogojini.

Şedea pe călcâie cu genunchii sprijiniţi pe solul

umed.

Ochii se plimbau de la obiectele cândva strălucitoare la cadavru şi, amintindu-şi întrebarea lui Aldo legată de vătămări, studie tibia şi femurul, căutând urme de fracturi.

Apoi se concentră asupra dezvelirii unor artefacte funerare care se aflau printre oase. Ofrandele fuseseră puse probabil, în giulgiu şi odată cu descompunerea corpului se împrăştiaseră printre oase. Maria îndepărtă cu peria pământul de pe trei mărgele alăturate, colorate în maroniu.

Scoţându-le la lumină, Maria constată că erau violete şi că fuseseră confecţionate din sideful carapacelor de scoici.

Dezvelirea vârfului de săgeată se dovedi mai dificilă.

Se afla lângă o coastă, care era ţintuită în pământ de o alta. Maria privi spre cer; într-o oră avea să se întunece, şi voia să scoată vârful de săgeată până atunci. Mânui cu febrilitate peria şi un mic târnăcop, părându-i-se ciudat că vârful de săgeată se afla foarte aproape de locul unde se aflase inima. Revelaţia o lovi ca un val rece: inima femeii fusese străpunsă de săgeată.

Maria se dădu înapoi şi privi consternată scheletul.

Crezuse dintotdeauna că arheologii datorează dragoste sau cel puţin compasiune celor ale căror oase le dezgroapă. La primele sale săpături, obişnuia să plângă de fiecare dată când vedea un schelet. Toate îşi dădeau impresia că cer ajutor. După câţiva ani, încetase să mai plângă, se distanţase de subiecţii săi, înlocuise tristeţea cu obiectivismul omului de ştiinţă.

Altfel stăteau însă lucrurile cu acest mormânt. Era atât de aproape de casa ei, încât putea să şi-o imagineze pe ocupanta acestuia plimbându-se pe acelaşi teren pe care ea şi apropiaţii ei călcau în fiecare zi.

Soarele începea să apună, umplând cerul de o lumină aurie. Maria stătu multă vreme în genunchi privind rămăşiţele femeii ucise. Se întreba cum murise, cine trăsese cu arcul, dacă ar fi putut-o salva cineva. Involuntar

în minte îi reveni situaţia lui Sophie. Şi ea trebuia salvată.

Se ridică, îşi scutură pământul de pe genunchi şi acoperi mormântul cu folia de polietilenă.

Plimbându-se de-a lungul stâncilor, se trezi gândindu-se la Duncan Murdoch şi simţi dorinţa să-l sărute lângă mare, locul lui preferat. În clipa aceea, zgomotul unui motor o făcu să-şi întoarcă privirea spre golf şi o văzu pe

Alicia ocolind un promontoriu. Inima începu să-i bată cu putere şi se îndreptă spre mal.

Se salutară fluturându-şi mâinile. Maria îl urmări cum aruncă ancora de mai şi trage de funie pentru a apropia barca de ţărm. Soarele dispăruse după brazii de pe Lookout; apa calmă a golfului strălucea, iar ferestrele caselor de pe malul opus reflectau lumina portocalie a soarelui care apunea.

Maria îşi aminti de ce venise Duncan ultima oară după ea. De data asta ştia că nu-i aduce veşti rele; îşi simţea inima că îi bătea cu putere şi ar fi vrut ca el să mai întârzie un pic, până se mai calma, dar Duncan sări peste prova *Aliciei* şi traversă nisipul ud către ea. Părul îi căzuse peste ochi şi Maria îşi dori să i-l dea la o parte.

— Bună, spuse el. Ţi-am văzut barca. Ştiam că eşti aici.

— De unde ştiai?

— E prima zi frumoasă după atâta ploaie. Mă duceam la Race să pescuiesc.

— Oh.

— Pe aici trec mereu când merg la pescuit. Ţi-am văzut barca.

— Mă bucur, spuse Maria.

— Mă gândeam că poate ţi-e foame. E timpul pentru cină.

— E adevărat?

— Vrei să mănânci ceva?

— Am găsit ceva incredibil, spuse Maria.

— Ce-ai găsit? întrebă el, apropiindu-se.

— O indiancă ucisă. Maria voia să-i povestească despre descoperirea ei, dar era fermecată de privirea lui intensă care îi trăda dorinţa. Ştiau amândoi ce urma să se întâmple. Duncan o îmbrăţişă şi ea îşi lăsă capul pe spate pentru ca el să o poată săruta.

Puloverul lui era scorţos, la fel de aspru ca palmele lui. Îşi frecă obrazul de el şi-l întrebă:

— Ai venit până aici doar ca să-mi aduci cina? Poate din cauza discuţiei eşuate cu mama sa, poate din cauza orelor petrecute încercând să scoată un vârf de săgeată dintre oasele femeii ucise, Maria îşi dorea cu disperare să simtă trupul fierbinte al lui Duncan lipit de al ei, să-şi plimbe palmele pe spatele lui, să-l simtă înfiorându-se, să se bucure amândoi că sunt vii.

— Trebuia să te văd, spuse Duncan, luând-o de mână şi conducând-o spre barca lui. O ridică pe prova unde solzii peştilor sclipeau în ultimele pâlpâiri ale soarelui.

Apoi se strecurară pe lângă o stivă de coşuri pentru homari, legate într-o plasă verde, pe lângă partea de sus a cabinei, direct în cabină. Maria coborî scara şi privi în jur. Văzu o mică bucătărie, o masă, două paturi înguste, acoperite cu o cuvertură roşie şi rafturi pline cu reviste despre bărci şi romane de aventuri. Două lămpi mici aruncau o lumină roşiatică.

Duncan aprinse spirtiera. Cotrobăind prin dulap, Duncan scoase conservă după conservă şi le examină la lumină.

— Ce zici de nişte supă de scoici? întrebă el.

— De acord.

El deschise conserva, turnă conţinutul într-o oală cu capac, adăugă nişte apă îmbuteliată şi reglă flacăra.

— Aşa, spuse Maria aşezându-se pe pat.

Duncan se aşeză la masă, vizavi de ea şi-şi privi mâinile bronzate.

— De două luni aştept să vii în cabina asta, spuse el zâmbind.

— Şi eu. Maria îşi dădu seama cum sunase; dar nu-i

păsa de subînţelesuri. Supa începu să fiarbă.

Duncan ocoli masa. Se mişca cu multă agilitate, pentru un bărbat atât de solid, în spaţiul acela mic. Se aşează pe pat lângă Maria; ea îi luă mâna, i-o puse în jurul mijlocului ei şi-l sărută. Mâna lui se plimbă pe gâtul ei, se strecură sub pulover şi se opri pe claviculă.

Se întinseră pe pat, desfăcându-şi cu stângăcie nasturii unul altuia, oprindu-se pentru a se îmbrăţişa.

Maria se simţea ciudat, să stea întinsă lângă altcineva în afară de Aldo şi se întrebă dacă Duncan trăia acelaşi sentiment. Îi simţea bătăile inimii pe pieptul ei. Mâna lui

Duncan alunecă pe gâtul ei şi apoi în jos, pe braţe, cu atâta tandreţe, încât Maria închise ochii.

— Ai o piele catifelată, murmură el.

Maria deschise pleoapele şi îi văzu ochii căprui cu nuanţe aurii privind-o zâmbitori. Zâmbi şi ea, urmărindu-i cu degetul conturul buzelor fierbinţi şi ferme. Îi rosti numele cu voce tare doar din plăcerea de a-l auzi, iar el îl rosti pe-al ei.

— Mă îndrăgostesc de tine, şopti el, şi Maria îl crezu.

Duncan stinse spirtiera şi o sărută din nou. Apoi mâinile lui îi cuprinseră sânii, în timp ce ea îi desfăcea cureaua. Foamea de dragoste într-un spaţiu atât de mic îi aduse aminte de liceu; nu lipsea decât stânjeneala.

Acum însă nu se simţea stânjenită. Îi desfăcu nasturii de la pantaloni şi îi scoase penisul întărit. El îi trase pantalonii şi se culcă peste ea, sprijinit în coate; se priviră în ochi şi-şi zâmbiră.

— N-am mai făcut niciodată dragoste aici, spuse Duncan.

— Mă bucur, şopti Maria, înconjurându-i gâtul cu braţele.

Apoi îl trase peste ea, în ea. Poate din cauza unduirii bărcii peste valurile din golful Lookout, ei se mişcau împreună în ritmul mării. Maria se lipi strâns de el, ca şi când ar fi vrut să pătrundă în trupul lui şi să nu mai iasă

niciodată de-acolo.

Mai târziu, o porniră spre casă, fiecare în barca lui.

Maria urmă siajul lui Duncan până când ajunseră la geamandura de la intrarea în golful Lookout unde Duncan viră spre stânga, către oraş. Trase sirena de două ori, iar

Maria îi răspunse în acelaşi fel. Era prima oară când conducea barca noaptea şi viră spre lumina de pe veranda vecinilor săi. Constelaţiile străluceau deasupra sa:

Orion, Pleiadele, Ursa Mare şi Cassiopeia. Mai simţea încă braţele lui Duncan îmbrăţişând-o, iar vântul slab îi amintea de respiraţia lui în părul ei.

Aprinse lanterna sa puternică, o ridică deasupra capului şi orientă barca spre mal. După ce coborî, merse alene spre casă şi gândurile îi zburară de la Duncan la Sophie şi la indianca din mormântul de la Lookout. Maria constată cu surprindere că sentimentele sale pentru cele două femei erau ciudat de asemănătoare: îi părea rău pentru ele, iar grozăviile prin care trecuseră o impresionau la fel de mult.

Când ajunse în casă, Maria îşi făcu un ceai şi se aşeză pe canapeaua din salon. Îşi imagină cum ar fi să-i ţină un timp la ea pe Simon şi pe Flo, în vreme ce Gordon şi

Sophie s-ar afla undeva departe, rezolvându-şi problemele, îşi închipui o clipă că cei doi copii erau sus şi dormeau, iar Duncan, unchiul lor, o aştepta în dormitor. Maria zâmbi. Oare era posibil ca după atâţia ani în care cutreierase lumea să-şi poată dori un soţ, copii şi o casă în Hatuquitit?

Apoi reveni la realitate: Flo şi Simon nu erau copiii ei, iar Duncan era căsătorit cu o altă femeie. Îşi duse ceaşca de ceai la bucătărie. Începu să urce scările când sună telefonul.

— Alo? spuse Maria.

— Eu sunt, auzi ea vocea lui Sophie.

— Tocmai mă gândeam la tine.

Sophie nu răspunse. Respira greu în receptor.

— Sophie? Ce e?

— Calmează-te, te rog. Poţi veni până aici? L-am ucis pe Gordon.

Sophie o aştepta pe Maria pe alee. Parterul era luminat. Cele două surori se opriră câteva momente la un metru una de cealaltă, privindu-se stăruitor. Maria văzu dâre de sânge pe obrajii şi pe pieptul lui Sophie. Acesta părea împietrită când Maria o luă în braţe.

— Totul o să fie bine, spuse Sophie, smulgându-se din îmbrăţişare şi frecându-şi umărul şi braţul drept.

— Eşti rănită? întrebă Maria.

— Nu, răspunse Sophie.

— Ce s-a întâmplat?

— Tocmai am chemat poliţia, spuse Sophie, ca şi când nu ar fi auzit-o pe Maria, ca şi când ar fi revăzut evenimentele în minte. Am vrut să mă asigur că eşti pe drum, ca să-i iei pe Simon şi pe Flo la tine. Acum sunt sus şi-şi fac bagajele. Nu trebuie să meargă mâine la şcoală.

— Ce s-a întâmplat?

Sophie privi spre garaj, apoi din nou pe Maria.

— Spune-mi, zise aceasta, scuturând braţul lui Sophie.

Contactul o făcu pe Sophie să se retragă. Apoi, se prăbuşi pe alee şi rămase ghemuită. Probabil că smucitura îi amintise lui Sophie de cele îndurate din partea lui Gordon. Maria îşi regretă gestul. Se aplecă asupra ei, îmbrăţişând-o cu ambele braţe. Sophie tresări din nou când Maria îi atinse partea dreaptă.

— La telefon mi-ai spus că L-ai ucis pe Gordon.

— Aşa am făcut, spuse Sophie, începând să plângă. A fost un accident. A ieşit direct în faţa maşinii mele.

Mariei îi reveni speranţa; dacă nu fusese o crimă.

Sophie scăpa de închisoare.

— Deci n-ai făcut-o intenţionat? Unde s-a întâmplat?

— Chiar acolo, spuse Sophie arătând cu mâna. Maria văzu maşina lui Sophie parcată pe locul ei obişnuit, în faţa garajului, luminată parţial de lămpile din casă. Dar ceea ce

Mariei i se păruse la început o umbră oarecare era de fapt piciorul lui Gordon.

— Oh, Gordon, o auzi Maria pe Sophie oftând.

Maria traversă încet aleea spre trupul lui Gordon. De sub maşină ieşeau picioarele, iar când Maria se aplecă, observă că roata stângă din faţă îl călcase pe piept. Auzind voci, Maria îşi ridică privirea spre casă. Capul lui

Simon dispăru de la fereastra dormitorului părinţilor de la etajul al doilea.

— E mort, nu-i aşa? întrebă Sophie.

Maria se întrebă dacă-i putea găsi pulsul la picior, singura parte a trupului pe care o putea atinge.

— Cred că da, răspunse ea, nedorind să-l atingă.

— Ne certam, spuse Sophie cu o voce egală. Ne certam mai rău decât de obicei. M-am hotărât să-l părăsesc şi am fugit la maşină. Am pornit motorul, iar Gordon a ieşit exact în faţa mea. Doar… a căzut.

— Sophie, de ce eşti plină de sânge? întrebă Maria atingându-i obrazul.

— Am sânge… spuse Sophie dezorientată, frecând cu degetele exact locul pe care-l atinsese Maria. M-am băgat sub maşină ca să fiu cu el, spuse ea după o scurtă pauză.

— Copiii au văzut ceva? Erau cu tine în maşină? întrebă Maria.

— Dormeau, spuse Sophie.

Maria îşi dădu seama că Sophie minţea: n-ar fi încercat niciodată să fugă fără Simon şi Flo. O luă de mână, părându-i-se că aude sirene, dar era doar televizorul din casă.

— O să-l sun pe Peter, spuse Maria. Ai nevoie de un avocat. Nu vreau să spui nimic poliţiei până nu ajunge

Peter aici.

Sophie încuviinţă dând din cap. În semiîntuneric, arăta ca o adolescentă: îmbujorată, adorabilă, îngrozită.

Urmele de pe faţă puteau fi de pământ, de la alunecarea prin care încercase să ajungă la baza a doua într-un meci de baseball şi nu sângele soţului ei.

— Ai făcut-o intenţionat, nu-i aşa? şopti Maria.

— *Da*, spuse Sophie, strângându-i mâna Mariei şi privind intens în ochii ei. Acesteia i se păru că vedea în ochii lui Sophie o strălucire de triumf.

— De ce în seara asta? întrebă Maria. Acum, sirenele erau reale şi se auzeau din ce în ce mai tare pe măsură ce maşinile ieşeau de pe Cove Road şi intrau pe aleea familiei Littlefield. De ce în seara asta?

— Cândva o să-ţi spun, zise Sophie, întorcându-se cu faţa spre maşinile de poliţie care se apropiau. Luminile albastre ale girofarurilor se strecurau grăbite printre copaci.

— O să-l sun pe Peter, spuse Maria şi fugi în bucătărie, dar telefonul fusese smuls de pe perete. Urcă scările din două în două trepte şi alergă spre dormitorul lui Sophie şi al lui Gordon. Simon şi Flo se înghesuiau în patul părinţilor lor. Flo scânci când o văzu pe Maria şi întinse mâinile cerându-i să o ia în braţe.

— Bună, iubiţilor, spuse Maria, legănând-o pe Flo şi sărutându-l pe Simon pe frunte. Flo îşi muşcase buza. Jos roţile maşinilor de poliţie scrâşneau pe alee. Trebuie să-l sunjse unchiul Peter, spuse ea.

Întinse mâna după telefon, dar rămase cu ea în aer când văzu urmele de sânge de pe receptor. Nu avea de ales; era singurul telefon funcţional din casă. îl ridică, încercând să nu atingă urmele lipicioase, şi formă numărul lui Peter.

— Vino imediat la Sophie, spuse ea când acesta răspunse. L-a ucis pe Gordon.

Nici Simon, nici Flo nu reacţionară la auzul acestor cuvinte. Păreau paralizaţi. Priveau în gol ca doi visători în acelaşi coşmar. Maria o scutură pe Flo şi, urmându-i privirea, văzu ţinta privirilor celor doi copii, imagine ce avea să-i urmărească toată viaţa: un perete împroşcat cu sânge şi păr, o carpetă gri, îmbibată cu sângele tatălui lor, o fereastră deschisă. Maria privi în jur, căutând instinctiv un pistol, un cuţit sau o crosă de golf.

Maria o ridică pe Flo. Simon nu voia să se dea jos din pat.

— I-am spus lui marni să se spele pe faţă, zise el absent. Se ghemuise speriat şi nu voia să se uite la Maria.

Amintindu-şi cât de sfidător fusese la Covey School.

Mariei nu-i venea să creadă că era acelaşi copil. Pentru că refuza să se mişte, Maria fu nevoită să-l ridice cu celălalt braţ. Voia să-i scoată cât mai repede pe copii din camera aceea plină de sânge şi să coboare la parter pentru a se asigura că Sophie nu spune prea multe poliţiştilor.

Un ofiţer de poliţie o întâmpină în hol.

Maria o ţinu în continuare pe Flo în braţe, dar îl puse jos pe Simon. Eliberat de greutate, braţul începu să o doară, şi brusc îşi dădu seama de ce pe Sophie o durea partea dreaptă: făcuse eforturi să-l arunce pe Gordon pe geam. Îşi aminti ce-i spusese Sophie înainte de sosirea poliţiştilor: „Îţi voi spune cândva”, şi Maria se întrebă dacă o va face.

Partea a II-a

Capitala

Universului

18

Sunt gata să mă ierte, să mă lase să plec de-aici. Se uită la vânătăile mele, la ochiul meu vânăt, la rana de pe piciorul meu.

— De ce ţi-ai ucis soţul? mă întreabă o supraveghetoare. Am mai văzut-o, cumpăra articole de băcănie de la

Caldwell, în uniformă. Mi-a pus întrebarea asta cu atâta uşurinţă, de parcă mă întreba cum am de gând să gătesc puiul.

— Nu ştiu, răspund eu, considerând că nu e treaba ei.

— Probabil că-l urai foarte tare, spune ea cu vocea plină de compasiune. Apoi îmi povesteşte despre protestatarii care mărşăluiesc pe drumul **11**A, chiar în

apropierea închisorii.

— Sunt feministe cărora le pasă de probleme de genul celor pe care le ai tu şi vor să te vadă ieşită de-aici.

Mi-i imaginez pe protestatari. Mama se plânge mereu că blochează traficul, în special în lunile calde când pe-aici e plin de turişti. Pe mine nu mă deranjează niciodată; de fapt, chiar îmi place să mai dau noaptea drumul la televizor şi să văd că închisoarea noastră, cu turnurile din cărămizi albe şi roşii – cu un aspect foarte colonial – a devenit locul de desfăşurare a unui eveniment atât de interesant cum este un protest.

Se pare că protestatarii doresc întotdeauna ca statul să elibereze o persoană pe care ei o consideră acuzată pe nedrept. La televizor, ei par atât de pasionaţi de activitatea lor, încât nici nu-mi vine să cred că persoana respectivă poate fi într-adevăr vinovată. De aceea mă deranjează să-i ştiu mărşăluind cu pancarte pe care scrie:

Eliberaţi-o pe Sophie, lăsaţi-o să plece acasă, pedepsiţi-i pe abuzatori, nu pe abuzaţi. Eu nu am fost acuzată pe nedrept.

Nu vreau să fiu eliberată. Mi-e teamă să mă duc acasă.

Cum să intru în casă şi să nu-l văd pe Gordon?

Noaptea trecută am visat că era aici. Părea atât de real. Poate chiar prea real. Simon şi Flo crescuseră şi plecaseră de-acasă. Găteam homari în oala emailată cu buline, ascultând postul de radio WGBH. Nu era nevoie să vorbim pentru că ne puteam citi gândurile. Gordon gândea *Te iubesc*, iar eu gândeam *Homarii sunt aproape gata*. El a luat un baton de unt fără sare din frigider şi l-a pus în crăticioara de cupru pe care ne-a adus-o Maria de la Paris. Mă gândeam: *N-ar fi nemaipomenit dacă am mânca o specialitate de homar*? Asta l-a dat gata pe

Gordon. A început să râdă, a scos din uscător o faţă de pernă pe care a desenat un homar cu markerul magic al lui Flo şi mi-a petrecut-o după gât. A legat-o prea strâns, aşa cum făcea în jocul său cu sfoara, dar de data asta

ştiam că nu voia să mă rănească. Apoi m-am trezit.

M-am simţit foarte singură şi deprimată. În vis, eram fericită şi plină de viaţă; trează, mi-am dat seama cum e să fii mort.

Aceasta este o celulă. Sunt singură şi mă supraveghează. I-am întrebat dacă îmi pot aduce poze cu Simon şi cu Flo; supraveghetoarea mi-a spus că nu în seara aceea, dar că mi le va da cât de curând posibil. Am un pat îngust, o toaletă şi o chiuvetă. Nimic de citit, niciun ziar, nici muzică. Corpul meu şi uniforma pe care mi-au dat-o sunt singurele lucruri din această încăpere nefixate pe podea. Cred că le e teamă că o să mă sinucid.

Nu pot să nu mă gândesc la Gordon: îi aud vocea, îmi amintesc momentele petrecute împreună. Crăciunul trecut, plantatul pomilor primăvara, cumpărăturile la Jewel

Box Mall, seara în care ne-am cunoscut. Adică seara în care m-am îndrăgostit de el.

Fusesem la petrecerea de Ziua Muncii împreună cu

Billy Walker. Billy, eu, John Finnigan şi Polly Crawford nu aveam parteneri, aşa că am mers împreună. Tot drumul

Polly ne-a testat cunoştinţele despre câştigătorii Derbiului Kentucky, deoarece părinţii săi aveau acele pahare stupide cu cei premiaţi: Man O'War, Secretariat, Seattle

Slew, Northern Dancer.

L-am remarcat pe Gordon în clipa în care am ajuns acolo şi am simţit un fior de genul celui pe care nu l-am mai simţit de la despărţirea de Jack. Gordon stătea la bar în sacoul lui albastru, cu statura lui remarcabilă, depăşindu-i cu vreo cinci centimetri pe toţi ceilalţi. Tocmai se întorsese de la Princeton; citisem în *Hatuquitit*

Inquirer că a preluat afacerea tatălui său, deşi ca absolvent Princeton avea toată lumea la picioare.

— Ce e aşa greu să vinzi articole de feronerie? a întrebat Billy.

— Nu asta e ideea, am încercat eu să-i explic.

— Du-te şi spune-i că vrei o şurubelniţă, a zis Billy.

I se părea că e foarte haios, dar se purta ca un puşti de liceu, deşi terminasem amândoi Universitatea Connecticut. Îmi dădusem seama că sentimentele lui pentru mine erau mai puternice decât ale mele pentru el, aşa că am râs de parcă ar fi fost foarte spiritual.

Odată i-am spus Mariei că am ştiut de la prima noastră întâlnire că vreau să mă mărit cu Gordon, dar în realitate am ştiut asta înainte de a vorbi cu el. Avea de toate: şarm, poziţie socială, o afacere bună şi cei mai frumoşi ochi pe care-i văzusem vreodată. Erau genul de ochi care inspirau încredere. A stat singur o jumătate de noapte, fără să bage în seamă fetele care se foiau pe lângă el şi îşi comandau ceva de băut. Am citit în ochii lui că avea nevoie de cineva la fel de mult ca şi mine, şi, în cele din urmă, mi-am luat inima-n dinţi. M-am dus la bar şi mi-am dres vocea. Voiam să par timidă, şi n-a fost nevoie să mă prefac foarte mult.

— O să-ţi pun o întrebare stupidă, i-am spus.

Asta l-a făcut să râdă.

— Ai găsit cumva un carnet de conducere pe trotuarul din faţa magazinului tău? Am fost oprită la un control şi-mi amintesc că poliţistul mi-a dat carnetul înapoi, dar când am ajuns acasă nu l-am mai găsit.

El s-a încruntat. L-am văzut că se chinuia să-şi amintească scena – două maşini de poliţie şi o coadă de automobile, exact în faţa magazinului; mi-a părut rău că l-am păcălit, dar nu era genul care să răspundă la flirturi tipice.

— Nu, nu l-am găsit, a spus el.

— La naiba. Dacă-l găseşti, îmi spui şi mie?

— Sigur – cum te cheamă? A scos un carneţel pe care mi-l amintesc perfect: avea o copertă portocalie şi sigla

Princeton imprimată pe spate.

— Sophie Dark, i-am spus. I-am dictat numărul de telefon şi mi-am luat la revedere.

Billy i-o furase pe Nell lui Peter şi dansa cu ea, aşa că

m-a condus John. Pe drum l-am rugat să mă ducă prin oraş. Am ascuns carnetul de conducere sub o cutie de coca-cola în faţa magazinului lui Gordon. John s-a prăpădit de râs. L-am rugat să-mi promită că nu va spune la nimeni.

A doua zi, m-a sunat Gordon.

— L-am găsit, a spus el.

— Grozav! Vin să-l iau.

— Vrei să luăm cina? m-a întrebat el. Ţi-l pot da atunci.

— Mi-ar face plăcere.

M-a dus la Sea Shanty. Am stat la o masă lângă fereastră, cea pe care mi-a spus că o închiriau părinţii lui la diverse aniversări; cât de fericită aş fi fost atunci dacă aş fi ştiut că aceea era masa pe care aveam să o rezervăm la fiecare aniversare în următorii doisprezece ani! Nici măcar nu m-a lăsat să mă uit pe meniu; a comandat scoici casino, supă cremă de homari şi, apoi, homari umpluţi.

Începusem să-i spun că mie îmi plac scoicile mai crude şi homarul fiert, dar privirea lui m-a oprit.

Îmi vine să plâng când îmi amintesc. Gordon se simţea jignit din orice fleac. Puteai să spui o mare răutate şi să nu-ţi dai seama decât după o oră când ceda nervilor şi-ţi spunea cât de rău l-ai făcut să se simtă. I-am considerat mereu vinovaţi pe Ed şi Gwen, care îl crescuseră fără un strop de respect faţă de sine.

— Îmi plac scoicile casino şi homarul umplut la cuptor, am spus imediat ce mi-am dat seama că era să-i stric planurile. Asta l-a bucurat foarte tare. Nu mă puteam abţine să nu-i zâmbesc; era atât de mândru. Şi Jack mă dusese în locuri frumoase, dar Gordon era altfel: serios şi matur.

Ştiam, chiar dacă încă nu-mi spusese, că era gata să se aşeze la casa lui. În timp ce ne sorbeam cocktailurile mi-a povestit despre Princeton unde-şi luase diploma în economie şi unde evitase toate restaurantele mari – Ivy, Cottage şi Tiger Inn – pentru că erau prea elitiste. Mi-a spus că avusese o prietenă stabilă la Bryn Mawr, dar că se

despărţise de ea chiar înainte de balul de absolvire. Insistase prea mult ca el să o ia în căsătorie. Ceva din felul său de a vorbi – puţin grăbit, ca şi când nu ar fi vrut să-şi dezvăluie sentimentele – m-a făcut să mă întreb dacă nu cumva ea provocase despărţirea. Mi-a mai spus că avusese oferte de angajare de la IBM, Merrill Lynch şi Chase Manhattan

Bank. Apoi m-a întrebat despre mine.

Urăsc partea asta.

Pentru că nu-mi puteam imagina un absolvent al

Universităţii Princeton gata să se însoare cu o fată care nu a ieşit din Hatuquitit decât pentru a merge la facultate, mi-am însuşit CV-ul Mariei.

— Am fost la Radcliffe, am spus eu. Primul an mi l-am petrecut în Roma studiind teologia. Trebuia să-mi fac lucrarea de diplomă la Cambridge, cu o bursă Fulbright, dar am refuzat. Ce i-aş fi răspuns dacă m-ar fi întrebat de ce am refuzat? încă mi-e ruşine să-mi amintesc răspunsul pe care îl pregătisem: Am hotărât să rămân aici, în Hatuquitit, pentru că îmi doresc o viaţă simplă. Am lăsat această cursă sălbatică în seama surorii mele. Era un răspuns croit pe măsura omului care evitase anumite restaurante din Princeton pentru că erau prea elitiste şi care se întorsese acasă ca să se ocupe de afacerea tatălui său.

M-aş fi prefăcut că şi eu am dat cu piciorul unei oportunităţi pe care mulţi şi-ar fi dorit-o. Gordon nu mi-a pus niciodată acea întrebare.

— Mă bucur că ai luat această decizie, mi-a spus el, luându-mă de mână. Zâmbetul lui mi-a înmuiat genunchii, aşa cum avea să o facă de mai multe ori de-a lungul anilor. Seara aceea a fost însă umbrită de minciuna mea;

din momentul în care am rostit-o am început să mă gândesc cum aş putea să o retrag. Stăteam la masă şi repetam în gând acest lucru.

M-am trezit gândindu-mă cam ce parte din minciună ar fi putut rămâne credibilă. Dacă i-aş spune că am fost

primadona operei *Aida* la concertul de la Universitatea
Connecticut? Dacă i-aş spune că am publicat o poezie în
Yale Review? Dacă i-aş spune că mă despărţisem de Jack pentru că îl consideram prea superficial? Am alungat din minte aceste trei minciuni şi mi-a rămas doar adevărul:
eram o absolventă cu diplomă în limba engleză a
Universităţii Connecticut, unde cântasem în clubul de operă, iar băiatul pe care-l iubisem şi cu care voiam să mă căsătoresc mă părăsise pentru alta.

Stând alături de Gordon, ascultându-l cum aplica principiile economice pe care le învăţase la Princeton la magazinul de feronerie, m-am simţit ruşinată de ceea ce eram eu de fapt şi mi-a părut bine că nu-i dezvăluisem adevărul. M-am aplecat în faţă şi mi-am sprijinit bărbia în palme, astfel încât lumina lumânărilor să se reflecte în ochii mei. Mi l-am închipuit mulţumindu-i îngerului său păzitor pentru că îi scosese în cale o femeie atât de talentată, încât ar fi putut avea succes oriunde, dar care alesese să se întoarcă în Hatuquitit.

Apoi mi-am evaluat propriul noroc. Gordon avea atât de multe lucruri care-i lipseau lui Jack: o familie unită, o afacere solidă, un calm şi un fel simplu de a fi. Mi-am spus că viaţa alături de Jack ar fi fost ca un montagnes russes, că Jack iubea distracţia mai mult decât orice – sau cel puţin mai mult decât pe mine – şi că mai devreme sau mai târziu avea să se plictisească de noua lui prietenă şi să o părăsească. Ştiam că aşa ceva nu se va întâmpla niciodată cu Gordon. Într-un fel am ştiut de la bun început cât de loial era Gordon, de câtă dragoste avea nevoie şi cât de multe ar Floferit în schimb.

Nunta noastră a fost o mare surpriză pentru toţi, mai puţin pentru mine şi pentru Gordon. Doamne, cât de mult s-a chinuit mama lui să-l convingă să se răzgândească! El îmi povestea conversaţiile pe care le aveau, imitându-i vocea perfect: „Eşti *sigur*, iubitule?” „Mama sa e o snoabă şi ştii ce părere ai tu despre snobi…” „Sora ei e o femeie

de succes”. Slavă Domnului că Gordon nu i-a spus niciodată că fusesem la Radcliffe, întrucât Felicia

Woods, colega mea de cameră, era fina lui Gwen şi i-ar fi dat acesteia toate detaliile legate de perioada petrecută în facultate, inclusiv despărţirea mea de Jack şi faptul că zăcusem în pat cu zilele şi că Felicia şi Carol fuseseră nevoite de câteva ori să mă târască la infirmerie. Gordon nu a spus niciodată nimic legat de minciuna mea. Mă rog, cel puţin până în urmă cu doi ani.

Probabil sunt singura femeie din lume care stă la închisoare vizavi de casa mamei sale. Biata mamă. Bănuiesc că îşi dă toată silinţa să uite că eu mă aflu aici, dar nu cred că reuşește. E ca în jocul pe care îl jucau Simon şi Flo, când Simon îi interzice lui Flo să se gândească la fasolea peruană, iar ea doar la fasole peruană se putea gândi.

Seara trecută, când m-au adus aici, am încercat să nu mă gândesc la Gordon. Am încercat să mă păcălesc singură: „Nu mai trebuie să te gândeşti la el”, mi-am spus.

Dar numai la Gordon mă puteam gândi. Tot timpul cât au spălat sângele de pe mine, cotcodăcind ca găinile, vorbindu-mi de viaţa de coşmar pe care am dus-o, asigurându-mă că ei aprobă gestul meu, mi-am ţinut pumnii încleştaţi ca să mai păstrez o urmă din sângele lui sub unghii. Ştiu că pare patetic, dar atât mi-a mai rămas de la el.

19

Cartea mea preferată e *Charlott’s Web*, spuse Flo.

Aşa cred.

— Dar tu, Simon? întrebă Maria. Care e cartea ta preferată?

— Nu ştiu, răspunse Simon grăbit.

— Eşti cam mare pentru *Charlottes Web*, nu-i aşa?

Întrebă Maria storcându-şi creierii în căutarea unei soluţii.

Dacă ar fi găsit o carte care să le placă amândurora, le-ar fi citit-o vreo oră până li s-ar fi făcut somn şi s-ar fi dus la culcare. Toată ziua copiii stătuseră cuminţi în bucătărie sau se plimbaseră prin curte, în vreme ce Maria se chinuise să le găsească un divertisment. Telefonul sunase de prea multe ori, ba Hallie, ba Peter sau Nell, cu veşti despre Sophie, despre pregătirile pentru înmormântarea lui Gordon şi investigaţiile poliţiei. Toţi îi dăduseră sfaturi şi îi puseseră întrebări legate de copii. Sunase şi

Duncan, doar pentru a-i spune că se gândea la ea. Aceea a fost singura dată când izbucnise în plâns.

— Putem să ne uităm la televizor? întrebă Simon.

— Ţi-am mai spus – nu am televizor. O să cumpărăm unul… Maria se întrerupse. Voise să spună „mâine”, dar a doua zi era înmormântarea lui Gordon.

— Putem să luăm un Sony? întrebă Simon, părând mai agitat decât fusese toată ziua.

— Sigur, spuse Maria.

— Vreau să merg acasă, se rugă Flo, şi buzele începură să-i tremure. Acasă avem televizor.

— Nu putem merge acasă, zise Maria scurt.

— Mi-e dor de marni şi de tati! urlă Flo.

— Taci, spuse Simon.

Maria o îmbrăţişă pe Flo şi întinse cealaltă mână spre

Simon, dar acesta o respinse mânios. Maria îşi dădu seama că nu avea puterea necesară pentru a-i consola. O

poliţistă îi interogase toată dimineaţa, iar ei declaraseră că se uitau la televizor când a venit mama lor şi le-a spus că dăduse accidental cu maşina peste tatăl lor.

— Ştiu că ţi-e dor de ei, o asigură Maria, conştientă de lucrurile pe care nu le putea spune: „Se vor întoarce curând”.

— Adică luaţi-vă adio de la marni, interveni Simon, scuturându-şi părul cu un gest care semăna izbitor cu al lui Gordon.

— Ce vrei să spui? întrebă Maria.

— Nu o să mai vină acasă. Acum e ca una dintre femeile de la închisoare.

— Într-adevăr, acum se află acolo, spuse Maria încet, dar nu ştim pentru cât timp.

— Ce se va întâmpla? întrebă Flo nerăbdătoare. Îşi înfăşurase o şuviţă de păr pe degetul arătător. Maria i-o desfăcu, prefăcându-se atentă la ceea ce face şi nu-i răspunse.

— Ce se *va* întâmpla? insistă Simon.

— Ei bine, unchiul Peter l-a angajat pe domnul Grunwald să fie avocatul mamei voastre. El o să vorbească cu poliţia, cu alţi avocaţi, cu un judecător, şi apoi se va hotărî câtă vreme o să stea mama voastră acolo.

— Dar de ce nu-i dau drumul? întrebă Flo. Are copii mici pe care trebuie să-i îngrijească.

— Tati spunea că într-o bună zi marni o să ajungă acolo, zise Simon pe un ton arogant.

— Ce vrei să spui? întrebă Maria, cu o voce mai ridicată decât ar fi vrut. Simon se sperie, se făcu mic şi coborî privirea în pământ. Hai, spune-mi, îi ceru ea.

— Mereu zicea asta.

— Aşa e, confirmă Flo. Bietul tati.

— Nu ştiu de ce ar fi spus aşa ceva, zise Maria, nevrând să-i preseze, dar aşteptând să audă şi alte detalii.

— De ce te miri? întrebă Simon. Avea dreptate – acolo a ajuns, nu-i aşa?

— Marni vă iubeşte foarte mult, îi asigură Maria.

— Da, sigur, mormăi Simon.

— Acesta-i adevărul, insistă Maria, gâtuită de frustrare.

Dar Simon întoarse capul şi-i aruncă un zâmbet răutăcios.

— Ştiu. Am zis „*Da*, *sigur*".

Maria nu-şi putea imagina ce văzuseră copiii. Bob

Frederickson, procurorul care fusese coleg de clasă cu

Sophie, îi povestise lui Peter că Gordon fusese

împuşcat de cinci ori cu un revolver calibrul **38**, apoi aruncat pe geam şi călcat cu maşina. Poliţia nu găsise încă arma, dar credeau că era vorba despre cea înregistrată pe numele lui

Gordon şi pe care el o ţinea în noptieră. Sophie nu recunoscuse nimic, dar în infirmeria închisorii fusese tratată pentru un umăr dislocat, o rană şi o încheietură ruptă.

— Aş fi vrut să avem televizor, spuse Simon.

— Vouă vă place să vă uitaţi la televizor, nu-i aşa?

Maria încercă să aducă discuţia cât mai aproape de seara precedentă. Avea sentimentul că se juca cu focul; ştia că era periculos să le trezească asemenea amintiri înainte de culcare, dar trebuia să rişte.

— Foarte mult, spuse Flo.

— La ce vă uitaţi aseară?

— Reluări. Emisiuni bune în reluare.

— De exemplu?

— *Kate şi Allie*, spuse Simon. Apoi *Cosby*, parcă.

— Îţi place fetiţa de la *Cosby*? întrebă Flo, trăgând-o pe Maria de mânecă. Nu-i aşa că-i drăguţă? Marni îmi împleteşte întotdeauna părul ca al ei.

— Acum putem merge la culcare? se interesă Simon.

— Eşti obosit?

— Aproape. Dacă tot nu ne uităm la televizor…

— OK, spuse Maria, întrebându-se care era ritualul lor de culcare. Nu mai stătuse cu ei peste noapte de când erau foarte mici. Ea şi Aldo rămăseseră în Hatuquitit, iar

Gordon şi Sophie plănuiau să meargă la Nantucket. Trebuia totuşi să vorbească cu ei despre înmormântarea tatălui lor de a doua zi, să le explice la ce să se aştepte.

— Vă spălaţi pe dinţi? întrebă Maria, încercând să-şi amintească obiceiurile sale din copilărie. Trebuie să îngenuncheat şi să spunem rugăciuni?

— Trebuie să luăm o gustare înainte de culcare, sări Flo în ajutorul ei. Biscuiţi graham sau cereale.

— Ce spuneţi de nişte pâine prăjită şi lapte? întrebă

Maria.

— E-n regulă, aprobă Simon.

— Este absolut îngrozitor. Înfiorător, şopti Hallie către

Maria. Toţi membrii familiei Dark, copiii familiei Littlefield şi Julian Porter stăteau în aceeaşi strană a bisericii St. Luke, ca atunci când îl îngropaseră pe Malcolm. Ed şi Gwen Littlefield stăteau de partea cealaltă a culoarului. Prieteni de-ai lui Gordon şi ai lui Sophie, oameni din oraş, poliţişti şi reporterii din întreaga regiune umpleau restul bisericii.

— Înmormântarea lui First Selectman Brown nu a atras atât de multă lume, şi el a murit în exerciţiul funcţiunii, şopti Hallie.

— Ssst, făcu Maria. Flo o ţinea tot timpul de mână.

Peter, cu Andy în braţe, stătea între Flo şi Simon; Nell se afla la capătul stranei, la vreo doi metri de Gwen Littlefield. Gwen purta un văl des, care-i acoperea faţa până în dreptul buzei inferioare. Plângea întruna. Maria îşi aruncase ochii către ea şi văzuse lacrimile prelingându-i-se pe bărbie.

— Aş vrea să *înceteze*, şopti Hallie.

— Adu-ţi aminte că Gordon era unicul ei copil, spuse

Julian cu blândeţe.

— Oh, *taci*, te rog, spuse Hallie printre dinţi. Era atât de nervoasă, încât Maria şi Peter se temeau să nu facă un atac de cord. Se temea pentru Sophie şi în acelaşi timp deplângea moartea lui Gordon, pe care-l iubise. În plus, se simţea ruşinată de cele întâmplate.

Când intraseră în biserică, familia Dark fusese oprită de reporteri şi fotografi. Hallie rămăsese împietrită până când zarva se terminase.

— Nu avem nimic de comentat, spusese ea cu o demnitate distantă. Apoi, fotografii începuseră să facă poze, concentrându-se asupra lui Simon şi a lui Flo, adorabilă în costumul ei de Paşti, şi a lui Hallie, elegantă în costumul cel negru şi cizmele cu toc înalt.

Intră reverendul Hawkes şi mulţimea se ridică în picioare. Coşciugul lui Gordon, purtat de unchiul şi de verişorii lui, fu aşezat pe culoar între familia Dark şi familia Littlefield. Maria era cu ochii pe copii. Simon se holba la sicriu, aplecându-se către el, ca şi când acesta ar fi exercitat o atracţie magnetică. Apoi Maria îl văzu încruntându-se către preot.

Flo privi sicriul, apoi se uită în altă parte, după care îşi întoarse iarăşi privirea spre el. Hallie se aplecă peste

Maria şi o mângâie pe Flo pe genunchi.

— Îngerii îl duc pe tatăl tău în ceruri, şopti Hallie.

Spune-i asta şi fratelui tău.

— Îngerii îl duc pe tati în ceruri, îi spuse Flo lui Simon cu voce tare. Simon încuviinţă dând din cap, dar rămase încruntat.

Reverendul Hawkes începu să vorbească şi Maria simţi cum lacrimile îi curg pe obraji. Ar fi vrut să şi le şteargă, dar Flo o ţinea de o mână, iar Hallie de cealaltă, încercă să-şi imagineze ce simţea Sophie în acel moment, singură în celula sa, ştiind că înmormântarea lui

Gordon are loc fără ea.

Închisoarea se afla la doar câţiva kilometri în josul şoselei. Procesiunea funerară urma să treacă pe lângă ea în drum spre cimitir. Maria şi-o imagină pe Sophie stând la fereastră, privind dricul care purta cadavrul soţului ei şi limuzina care-i transporta familia. Se întreba dacă

Sophie plângea sau dacă sentimentul că se eliberase de

Gordon îi oprea lacrimile. Toate dovezile indicau că

Sophie îl ucisese pe Gordon, însă ea nu recunoştea în faţa nimănui că o făcuse intenţionat.

Singura în faţa căreia recunoscuse era Maria. Ea îşi aducea aminte că o întrebase dacă o făcuse intenţionat şi

Sophie îi răspunsese afirmativ. Totuşi, Sophie şi Gordon fuseseră căsătoriţi timp de doisprezece ani, aveau doi copii minunaţi, şi Maria nu putea accepta că ea nu-şi iubise soţul.

Maria privi în jur şi îl văzu pe Duncan alături de soţia sa într-o strană aflată mai în spate. Pentru o clipă privirile li se întâlniră şi Maria întoarse capul şi se uită la sicriu. Ed plângea cu gura deschisă şi saliva i se prelingea pe bărbie. Maria şi-l aminti strigându-l pe Gordon

„Ticky” la petrecerea aniversară, în noaptea în care fiul lui o băgase pe Sophie în spital. Maria, care până atunci plânsese încet, simţi lacrimile uscându-i-se. Cu chipul împietrit, privea fix în faţă. Brusc îşi dădu seama că ea.

Flo şi Simon erau singurele persoane din familie care nu plângeau, şi asta pentru că ei erau cel mai aproape de adevăr.

— Nu-mi vine să cred că ne-au ignorat în halul ăsta!

şopti Hallie o oră mai târziu, când se aflau din nou acasă.

Dată fiind situaţia, se hotărâseră să nu mai invite pe nimeni, la obişnuitele cafele şi prăjituri. Ai zice că nouă ne *place* ce s-a întâmplat.

— În fond, Gordon era fiul lor, spuse Peter.

— Asta îi tot spun şi eu, zise Julian care, ca de obicei, stătea în imediata apropiere a lui Hallie. Nu e uşor să-ţi pierzi unicul copil.

Nell aruncă o privire fugară în cameră; Simon şi Flo se uitau la un concurs televizat, iar Andy se juca cu nişte cuburi.

— Nu-mi place că Simon şi Flo nu-şi manifestă emoţia, spuse ea. Sunt foarte îngrijorată pentru ei.

— Eu cred că sunt foarte curajoşi, spuse Hallie.

— Ei nu ştiu ce să mai creadă, preciză Maria. Sunt pur şi simplu uluiţi. L-au iubit pe Gordon, dar au văzut ce-i făcea mamei lor. Sunt convinsă că îşi dau seama ce s-a întâmplat.

— Cum ar fi putut? întrebă Hallie. Nici noi, adulţii, nu ştim foarte bine ce s-a întâmplat.

— Ei au trăit aici, spuse Maria, privind-o pe Hallie în ochi.

— Probabil au văzut-o pe Sophie împuşcându-l pe Gordon, interveni Peter pe un ton coborât. Sau cel puţin au auzit împuşcăturile.

— Nu ştim ce s-a întâmplat! ţipă Hallie. Doamne Dumnezeule! Dacă ea l-a împuşcat, unde-i pistolul?

Toţi o priviră compătimitor şi nu îndrăzniră să o contrazică.

— Vino, dragă, spuse Julian după câteva momente. Hai să stăm jos şi să bem ceva.

— Să beţi? întrebă Hallie pe un ton dezaprobator. Toate tabieturile ei erau ameninţate de simpla propunere legată de un pahar de băutură înainte de prânz.

— Insist, spuse Julian conducând-o.

— Vă vine să credeţi? întrebă Maria după ce mama sa ieşi din încăpere. Sophie e la închisoare pentru că l-a împuşcat pe Gordon, iar mama îşi face griji despre ce crede lumea. Cineva trebuie să-i toarne cu forţa un pahar pe gât.

— Calmează-te, spuse Peter.

— Poate că dacă ar fi fost mai atentă nu s-ar fi întâmplat nimic din toate astea. Gordon o bate pe Sophie de ani de zile, dar ea nu a putut nici măcar să apeleze la mama după ajutor. Maria se gândi cât de singură trebuia să se fi simţit Sophie, cât de teamă îi fusese să se destăinuiască cuiva. Apoi se înfurie pe Peter şi pe Nell, în special pe Nell. De ce nu observase ce se întâmpla în jurul ei?

— Sophie a fost întotdeauna protectoare faţă de mama ta, spuse Nell cu blândeţe. Încă din vremea în care eraţi copii. Îţi aminteşti, Maria, nu-i aşa? Nu-i aşa?

— Bineînţeles.

— Poate că Sophie nu a vrut să o împovăreze pe Hallie cu problemele ei, poate s-a gândit că n-ar fi suportat.

— Poate s-a gândit că mamei i-ar fi fost ruşine, spuse Maria. Mama a lăsat întotdeauna să se vadă clar ce acceptă şi ce nu. Şi cu siguranţă nu ar fi acceptat ca

Sophie să fie lovită de Gordon.

— Vrei să spui că nu ar fi acceptat ca Gordon să o lovească pe Sophie, o corectă Peter înţelegător.

— Nu asta vreau să spun. Maria ridică vocea. Nu-mi pune cuvintele în gură, Peter, vreau să spun că prima persoană pe care mama ar fi criticat-o ar fi fost Sophie.

— Nu o urî pe mama, spuse Peter, aşezându-se şi cuprinzându-şi capul în mâini. E destul de rău că am ajuns să ne urâm unul pe celălalt. Ştiu ce crezi – că ar fi trebuit să-mi dau seama ce se întâmpla şi să am grijă de Sophie.

— De ce n-ai făcut-o?

— Doamne, Maria! strigă Nell, înroşindu-se la faţă.

Peter o iubeşte pe Sophie la fel de mult ca şi tine; ca şi mine, de altfel. Nu am ştiut nimic. De fapt, cred că ai face mai bine să accepţi că lucrurile s-au înrăutăţit infinit de când te-ai întors tu. Nell rostise ultimele cuvinte cu pauze, de parcă nu ar fi vrut să spună atât de multe.

Maria oftă puternic şi se aşeză lângă Peter. Cuvintele lui Nell găsiseră în adâncul său un ecou pe care ea însăşi nu fusese în stare să-l alunge: faptul că relaţia dintre

Gordon şi Sophie se deteriorase de la întoarcerea ei în

Hatuquitit. Oare nu cumva pentru simplul fapt că nimeni nu observase ce se întâmpla?

— Ne-am apropiat prea mult, spuse Maria, cedând.

Toată furia i se transformă în durere şi începu să plângă.

Sophie nu mi-a putut ascunde adevărul, continuă ea, amintindu-şi că sora ei o sunase pe ea după ce îl omorâse pe Gordon, pe ea, căreia îi mărturisise intenţia de a-l ucide.

— Şi *noi* ne-am apropiat foarte tare, spuse Nell, chemându-l pe Andy cu o voce stridentă. Andy veni cu paşi nesiguri spre bucătărie şi se smiorcăi în pragul uşii, până când mama lui se duse să-l ia în braţe.

— Înainte de întoarcerea ta, ieşeam în oraş de două ori pe lună.

— Ştiu că eraţi apropiate, spuse Maria. Nu mai intenţiona să dea vina pe nimeni, voia doar să înţeleagă.

— Dar, Nell, de ce nu i-ai spus că ştiai că fură? Asta ar fi ajutat-o, nu crezi? în seara în care ţi-a furat banii la aeroport, de ce nu i-ai spus nimic?

— Nu ştiu, spuse Nell încet, în vreme ce lacrimile i se prelingeau pe faţa palidă. îl strânse pe Andy la piept. Aş fi făcut orice ca să o ajut, dar ştiu că i-ar fi fost ruşine, dacă ar fi ştiut că mi-am dat seama că fură.

— Nell o iubeşte pe Sophie, spuse Peter, zâmbindu-i soţiei şi privind-o de parcă ar fi vrut să-i dea putere. Ştiu asta şi Sophie o ştie.

— Tata, tata, strigă Andy, şi Peter întinse braţele către el.

— Cred că ar trebui să fii mai blândă cu mama, spuse

Peter, întorcându-se spre Maria. Trece printr-o perioadă foarte grea. Voi două nu v-aţi înţeles de când te-ai întors tu, şi eu sunt la mijloc.

— Toată povestea cu Gordon şi Sophie a rănit-o incredibil de tare. Ea credea că mariajul lor este perfect, spuse Nell cu blândeţe.

— Şi noi trebuie să o ajutăm să se mintă singură?

Întrebă Maria calmă. Eu nu văd lucrurile aşa.

— Era chiar atât de rău dacă o lăsai să creadă că Sophie a pierdut un copil pe care intenţiona să-l boteze

Hathaway?

— Nu, nu ai dreptate, spuse Maria confuză, dându-şi seama că toţi membrii familiei preferau să păstreze statu-quoul în loc să caute adevărul şi, eventual, să o salveze astfel pe Sophie. Dacă toată lumea ar fi luat atitudine mai de mult, poate Gordon ar fi în viaţă şi Sophie liberă.

Acest gând o făcu pe Maria să geamă.

— Nu-mi vine să cred! spuse Nell, începând să plângă.

Durerea şi absurditatea celor întâmplate dominau atmosfera. Expresia lui Andy se schimbă de la îngrijorare la groază, şi copilul începu să scâncească.

— *Nu te împotrivi*! strigă Simon. El şi Flo stăteau în cadrul uşii, fără să se atingă, cu lacrimile şiroindu-le pe faţă.

Maria se întoarse spre copii, fără să spună un cuvânt, abia îndrăznind să respire, nedorind să le provoace şi mai multă durere.

— Nu ne plac certurile, suspină Flo.

— În sfârşit, plânge, o auzi Maria pe Nell şoptindu-i lui Peter. Trebuia să-l plângă pe taică-său până la urmă. Şi poate uşurarea provocată de imaginea lui Flo reacţionând ca un copil normal o făcu pe Nell să se oprească din plâns.

Dar, ţinându-şi nepoţii în braţe, Maria se îndoi că lacrimile lor erau doar pentru Gordon. Simon şi Flo nu puteau suporta certurile pentru că ştiau unde puteau duce acestea între oameni care ar fi trebuit să se iubească.

20

Maria se întâlni faţă în faţă cu Sophie într-o anticameră a închisorii folosită de obicei pentru întâlniri între deţinuţi şi avocaţii lor. Steve Grunwald petrecuse o oră cu

Sophie. Apoi o chemase pe Maria şi le lăsase singure.

— Pare conştiincios, spuse Maria, referindu-se la Steve.

— E OK, spuse Sophie. Mi se pare ciudat să ştiu că soarta mea se află în mâinile unui băiat cu care obişnuiam să joc volei, ale unui băiat pe care l-am servit cu scrumbii afumate.

— Soartă? întrebă Maria.

— Pentru ce am făcut eu se dă pedeapsa cu moartea, spuse Sophie. Sau cel puţin aşa ar trebui.

— Sophie, opreşte-te, spuse Maria, pipăind inconştient sub blatul mesei, încercând să găsească dispozitive de ascultare. Nu mai vorbi aşa.

— De ce nu? întrebă Sophie, cu o voce obosită. Avea aerul cuiva care abandonase lupta. Uniforma liliachie de

deţinută, culoarea prosoapelor din toaletele restaurantelor, îi era largă, şi Maria observă că Sophie slăbise de când se afla acolo.

— Vreau, eu… se bâlbâi Sophie. Maria nu spuse nimic, aşteptând-o să continue. Sophie îşi plecă fruntea şi apucă vârful unei şuviţe de păr, pe care-l învârti pe deget.

— Vreau să-mi povesteşti despre copii, spuse Sophie, în cele din urmă, continuând să stea cu capul plecat.

— Trec prin momente grele, şopti Maria.

— Spune-mi. Cum… începu Sophie, apoi se întrerupse cu un hohot nervos. Ca şi când nu ai şti ce vreau.

— Sunt trişti amândoi. Nu vor să spună nimănui ce s-a întâmplat. Flo se poartă ca un copil mic. Îşi suge tot timpul degetul. Aseară a făcut pipi în pat. Simon e un luptător.

— Lui Flo îi place să fie copil, spuse Sophie zâmbind pentru prima oară. Îi place să se cuibărească în poala ta şi să te lase să te joci cu părul ei. Ţi-a spus asta?

— Da, spuse Maria, deşi se întâmplase fără ca vreuna din ele să scoată un cuvânt: într-o seară, Maria stătea pe canapea citind. Flo, în cămaşă de noapte, se ghemuise în poala ei, i-a luat mâna de pe carte şi şi-a pus-o în cap.

Maria înţelesese ideea şi începuse să se joace cu părul ei.

Sophie se încruntă. Maria se întrebă dacă nu cumva era geloasă că Flo o lăsa să se joace cu părul ei.

— Le e dor de tine, spuse ea.

— Le e mai bine fără mine, şopti Sophie cu vocea îndurerată.

— Nu e adevărat.

— Flo îşi udă patul de câteva luni, spuse Sophie pe un ton aspru. Îi e foarte ruşine de asta. I-ai spus că ştii?

— Sigur că da, spuse Maria, confuză.

— Nu ar fi trebuit. Asta o supără şi mai tare. Schimbări doar aşternuturile şi nu-i spune nimic.

— De ce toată familia asta iubeşte atât de mult

secretele? izbucni Maria. Hallie nu-i spune lui Nell că e supărată pe ea, care nu-i spune că noi ştim că Gordon te lovea. Maria o privi insistent pe Sophie, aşteptând o reacţie din partea ei.

— Abia dacă mă atingea, spuse Sophie după o lungă tăcere, dar pe un ton tulburător de indiferent. Întâmplările astea le pot număra pe degetele de la o mână. Ciudat, dar asta mă deranja mai puţin decât celelalte lucruri.

— Care? întrebă Maria.

— Nu voiam să încep discuţia asta, spuse Sophie zâmbind. Steve a fost foarte supărat când i-am spus că

Gordon mă lovea foarte rar. A spus că asta îmi poate da apărarea peste cap.

— Dar ce poate fi mai rău decât să te lovească? insistă

Maria.

— Multe lucruri, spuse Sophie, privind în pământ. Apoi, adunându-se, continuă: Dar nu erau doar lucruri rele.

Deloc. Poate nu mă crezi, dar în familia mea era mai multă dragoste decât în oricare altă familie pe care o cunosc.

Maria încuviinţă dând din cap şi apucă peste masă mâna durdulie a lui Sophie. Evident că Sophie credea cu încăpăţânare acest lucru, iar în anumite momente crezuse şi ea. Întotdeauna invidiase apropierea dintre Sophie, Gordon şi copiii lor minunaţi.

— Deci, o să ai tu grijă de copii o vreme? întrebă

Sophie.

— Oricât va fi nevoie.

— Adică până o să ies de aici? întrebă Sophie; glasul îi tremura din nou.

— Cum e aici? E chiar atât de îngrozitor?

— Nu, doar că nu există intimitate. Mă tratează ca pe… ca pe… Se încruntă, căutând cuvântul.

— Un nimic? îi sugeră Maria.

— Din contră. Ca pe un erou. Nu doar deţinutele, ci şi

supraveghetoarele. Multe deţinute au soţi care le bat.

Violenţa nu e o noutate pentru ele. Mă tot întreabă dacă am văzut *The Burning Bed*. Le răspund că ceea ce am păţit eu nu e uşor de înţeles, dar nu contează. Ele mă apreciază foarte mult pentru că l-am… ucis pe Gordon.

— De ce nu am putut sta aşa de vorbă înainte să se întâmple toate astea? întrebă Maria amărâtă. De ce nu mi-ai putut spune ce se întâmpla? întrebă Maria. Sunt sigură că te-aş fi putut ajuta să scapi.

— Dar nu voiam să scap, spuse Sophie cu răceală.

Oricum, ce vrei să spui cu „să stăm aşa de vorbă”? Nu-mi place. Nu vreau să vorbim despre nimic deosebit. De ce eşti aşa de disperată?

Maria se crispă, ca şi cum Sophie i-ar fi dat o palmă, încercă să-şi dea seama ce urmărise sora sa prin acel atac. Tirada lui Sophie o lăsase fără cuvinte.

— Vreau să vorbeşti cu mine, spuse Maria când îşi reveni. Pentru că eşti sora mea şi pentru că te iubesc.

— Eşti sigură că nu doreşti doar să ştii toate detaliile murdare?

— Sunt sigură că nu ăsta e motivul.

— Nu sunt o cauză pierdută, dar nici nu mă simt în cea mai bună formă.

Se părea că Sophie cerea ajutor, dar Maria, încă afectată de faptul că sora ei o numise „disperată”, nu îi mai făcu promisiuni. Undeva în mintea ei consideră că Sophie ar fi trebuit să-i *mulţumească* pentru ajutor, pentru că avea grijă de copii, pentru că îi lăsase pe Simon şi pe

Flo să-i întoarcă viaţa pe dos.

— Ai nevoie de cineva, acum că Sfinţia Sa a declarat că tu şi Aldo nu aveţi nimic comun.

— Mă descurc, zise Maria zâmbind.

— Am auzit că sunt nişte petreceri minunate pentru burlaci la VFW, spuse Sophie. De ce nu te duci şi tu? Ai putea cunoaşte o persoană drăguţă.

— Mă întâlnesc cu cineva, într-un fel, spuse Maria.

— Duncan Murdoch, nu-i aşa? întrebă Sophie.

— Ţi-a spus mama? Sau Nell? Ele consideră că sunt o pacoste.

— Nu, pur şi simplu ştiu. Ai fost dintotdeauna înnebunită după el. Încă din şcoală, nu-i aşa? Neagă dacă poţi.

— Ai dreptate, spuse Maria, amintindu-şi de partida de amor din barca lui, întunericul lăsându-se asupra golfului de la Lookout, cabina caldă, braţele lui Duncan în jurul ei.

— Soţia lui e puţin… ciudată, spuse Sophie.

— Cum e adică?

— Capricioasă. Crede că ar fi trebuit să cânte la Lincoln Center. De două sau trei ori pe an încearcă să strângă câteva mame pasionate de muzică. Ea la violoncel, Anne

Drake la pian, eu cu vocea. Sophie îşi sprijini coatele pe masă. Conversaţia luase o întorsătură care depăşea cadrul închisorii; acum Maria şi Sophie erau două surori care pălăvrăgeau. S-ar fi putut afla oriunde.

— Ce-i aşa rău în asta? întrebă Maria. Pare grozav.

— Vrea ca oraşul să sponsorizeze o serie de concerte şi să-i facă publicitate în toată ţara. Crede că o să ajungem celebre, dar se îmbată cu apă rece. Nu suntem atât de talentate.

— Ba da, sunteţi. Discuţia despre soţia lui Duncan o deprimase. Ştia din proprie experienţă ce îngrozitor este când se destramă o căsnicie. Până atunci idila ei cu Duncan se consumase doar pe apă, în afara oraşului, lucru care o ajutase pe Maria să ignore situaţia lui familială.

Pentru ea despărţirea de Aldo fusese dureroasă, şi ei nici măcar nu aveau copii. Se întreba când îi va anunţa Duncan pe fiul şi pe soţia lui că vrea să divorţeze.

— O părăseşte, spuse Maria încetişor.

— Eşti îndrăgostită de el?

— Da, spuse Maria, roşind în timp ce zâmbea. Dar nu o părăseşte pentru mine. Mi-a spus că au probleme de multă vreme. Îşi aminti de înmormântare. Duncan stătuse

alături de Alicia. Pe Maria o surprinsese cât de delicată era. Avea ochii mari şi frumoşi, iar părul mătăsos, de un blond-cenuşiu, îi cădea pe umeri.

— Sunt sigură că nu o părăseşte pentru tine, spuse

Sophie încurajând-o. Toată lumea ştie că familia Murdoch ar fi divorţat, oricum mai devreme sau mai târziu.

Nu s-au potrivit niciodată. De fapt, ea însăşi mi-a spus-o cândva. Sunt în aceeaşi situaţie în care aţi fost tu şi Aldo.

Văzând expresia Mariei, Sophie îi zâmbi cu blândeţe. Am dreptate, nu-i aşa? Altfel, acum ai fi în Perú.

— Aşa e, aprobă Maria.

— Duncan e sexy şi deştept. E cazul să păstrezi relaţia asta. Uite ce trebuie să faci: închiriază o limuzină. Ai grijă să fie o companie din afara statului. Încearcă să găseşti o maşină cu numere de New York. Spune-le să se ducă cu ea la şantier şi să parcheze în faţa porţii spre sfârşitul zilei. Pe la cinci ar fi nemaipomenit.

— De ce? întrebă Maria mirată.

— Să fiţi acolo la ora aia. Dă-i lui Duncan un pretext, nu ştiu… spune-i că ţi-ai pierdut ancora şi că trebuie să-ţi cumperi una nouă. În clipa aceea trebuie să apară limuzina. Toată lumea o va remarca: cine închiriază limuzine în

Hatuquitit? Duncan va trimite pe cineva la şofer să vadă despre ce e vorba. Vorbeşte dinainte cu şoferul şi învaţă-l să spună: „Domnul Clooney o aşteaptă pe domnişoara

Dark”. Vezi ca limuzina să aibă geamuri fumurii, pentru ca nimeni să nu vadă bancheta din spate. Sophie chicoti încântată de propriul său plan. Duncan o să-ţi cadă la picioare. Închipuie-ţi cât de tare te va dori dacă va crede că George Clooney trimite maşini după tine.

Maria se cutremură când îşi dădu seama că Sophie vorbea serios. O strânse de mână, incapabilă să-i răspundă.

— Cred că ar trebui s-o faci, spuse Sophie. Maria îşi dădu seama că Sophie uitase unde se află.

— Mă descurc, pot să-l cuceresc şi fără ajutorul lui George Clooney, spuse Maria, temându-se să nu o trezească pe Sophie la realitate.

— Au cântat imnuri religioase? întrebă Sophie brusc.

Maria nu înţelese.

— Când? întrebă Maria nedumerită.

— La înmormântarea lui Gordon.

— Nu, spuse Maria, surprinsă de schimbarea bruscă a subiectului. Nu au cântat.

Sophie nu încercă să-şi reţină lacrimile care i se scurgeau pe obraji.

— Probabil Gwen a fost de vină pentru asta, spuse ea. Oricine ar fi cântat ar fi făcut-o să se gândească la mine.

Împiedicând muzica să intre în biserică, m-a alungat pe mine.

— Chiar crezi că a făcut asta?

— Da. Îmi promiţi ceva?

— Ce? întrebă Maria gata să-i promită orice. Voia ca Sophie să vorbească fără întrerupere, să-i spună tot ce îi făcuse Gordon şi cum într-un final revolta ei devenise atât de puternică, încât o împinsese la crimă.

— N-o lăsa pe Gwen să se apropie de Flo şi Simon.

— Te referi la tutelă? întrebă Maria. Normal că nu o voi lăsa.

— Nu vreau nici să îi viziteze, nici să-i vadă, nici să vorbească cu ei.

— Sophie, spuse Maria. Cum aş putea împiedica asta?

E bunica lor. Nu le-ar face bine dacă s-ar vedea cu oamenii pe care îi cunosc şi pe care îi iubesc?

— Deci, răspunsul tău e nu. Nu vrei să-mi promiţi.

— Spune-mi cum să fac, o imploră Maria. Înţeleg că-i urăşti foarte tare pe Gwen şi pe Ed. Am remarcat cum vorbeau cu Gordon la petrecerea lor. Ştiu cum trebuie să

te simţi…

— *Nimeni nu ştie cum mă simt*, spuse Sophie cu vocea sugrumată.

— Sophie!

Sophie nu-i răspunse. Privea în gol, ca şi când ar fi terminat tot ce avusese de spus. Refuzul ei de a vorbi, de a o privi în ochi, îi aminti Mariei de acea perioadă din spital, după petrecerea lui Ed şi a lui Gwen, când Sophie zăcea rănită în patul ei, refuzându-i ajutorul. Acum Sophie i-l ceruse, iar ea refuzase să i-l ofere. Maria o mai privi pe

Sophie câteva clipe şi avu impresia că o frământă ceva.

După un timp, Sophie spuse cu voce joasă:

— Îţi dau ţie copiii mei.

— Nu, ai să te întorci curând… vocea Mariei se stinse.

Sophie o privi intens.

— Ai auzit ce-am spus? Nu înţelegi ce spun? Simon şi Flo…

— Înţeleg, spuse Maria.

— Ţi-i dau ţie, nimănui altcuiva. Nu lui Peter şi lui

Nell, nu mamei.

— Ţi-o închipui pe mama…? Maria voia să spună „cu un copil de zece ani şi unul de şase ani”, dar calmul din ochii lui Sophie o făcu să se oprească.

— Eşti singura în care am încredere. Ştiu că îi vei iubi, fiindcă mă iubeşti pe mine. Ştiu asta, Maria.

Lacrimile şiroiau pe obrajii lor două surori.

— Voi avea grijă de ei, spuse Maria.

Sophie încuviinţă dând din cap.

— Nu vreau ca ei să stea deloc cu Gwen, pentru că ea e cea care l-a rănit pe Gordon. A avut un băiat şi l-a transformat într-un… vocea lui Sophie se stinse şi începu să tremure.

— În ce? întrebă Maria tulburată.

— Într-un monstru.

— Dar ce a făcut?

— Ce a făcut? repetă Sophie ridicând vocea. L-a încuiat în pivniţă. L-a forţat să poarte… Sophie ridică o mână, în semn că nu mai poate continua. Las-o baltă.

N-are niciun rost.

— Ba cred că are, spuse Maria. Cred că e ceva îngrozitor. Sophie avea de spus mai mult decât era în stare să rostească.

— Vreau să-i ţii departe de Gwen, spuse Sophie cu o voce sfârşită.

— În regulă. Aşa voi face. Se ridicară şi rămaseră în picioare, incapabile să se despartă. Apoi Sophie o sărută cu putere pe buze şi rămaseră îmbrăţişate câteva clipe înainte să intre supraveghetoarea. Femeia o conduse pe

Sophie într-o celulă, iar Maria părăsi închisoarea pe uşa principală.

21

Peter dorise dintotdeauna să fie cel mai puternic din familie. Le încurajase pe surorile sale să se bazeze pe el; voia ca Hallie să-l cheme de fiecare dată când avea nevoie de ceva. Faptul că femeile din familia Dark erau puternice şi cereau rareori ajutorul cuiva, a contravenit fanteziei sale. La înmormântarea lui Gordon, Maria constatase cât de supărat era Peter pe Sophie. El nu putea înţelege de ce sora lui nu-l chemase să o apere de Gordon;

se simţea rănit de faptul că Sophie îi încredinţase copiii

Mariei şi nu lui. În plus, rolul lui în apărarea legală fusese inconsistent. Maria observase că era rănit, dar credea că problema lui apăruse cu mulţi ani în urmă, pe vremea când erau copii. Într-o familie plină de femei, Peter se simţea lăsat pe dinafară.

În drum spre casă, Maria se opri la biroul de avocatură al lui Peter. Parcă pe Summer Street şi intră într-o clădire de piatră cu coloane albe, reşedinţa din secolul al

XVIII-lea a unui căpitan de balenieră, transformată acum într-o clădire de birouri.

Secretara lui Peter, o tânără jovială care părea gravidă, o conduse pe Maria în biroul lui Peter.

— Sper că nu te deranjează prezenţa mea aici, spuse

Maria, uitându-se prin geamul gros la portul din Hatuquitit şi la bărcile pescăreşti viu colorate, aşezate pe mal.

Încercă să vadă şantierul, dar acesta nu se afla în raza ei vizuală.

Peter ocoli biroul şi se apropie de Maria să o sărute, îi atinse obrazul cu buzele şi încercă să se îndepărteze.

Maria îl îmbrăţişă şi-şi afundă obrazul în umărul lui.

Cămaşa lui albă mirosea a aftershave.

— La naiba, zise el după câteva secunde.

— Sophie e bine, spuse Maria, retrăgându-se din îmbrăţişare.

— Ştiu eu cât de bine este. Am mai avut clienţi în închisoare. Sophie nu va rezista acolo.

— O să reziste.

— Nu ne lasă să o eliberăm pe cauţiune.

— De ce?

— Spune că nu merită să fie eliberată.

Maria tăcu, iar Peter întrebă:

— Ce mai fac copiii?

— Nu prea grozav. Nu înţeleg de ce nu vine Sophie acasă. Nu sunt sigură că înţeleg şi de ce nu se întoarce

Gordon acasă.

Peter privi insistent un creion de pe biroul său.

— Mi-l amintesc pe Gordon vorbindu-i lui Simon despre moarte. Asta se întâmpla acum câţiva ani; cred că

Flo nu se născuse încă. Un pui căzuse din cuib şi-şi rupsese o aripă. Sophie încercase să-l ţină în viaţă, săpând după viermi în curtea din spate şi dându-i să bea apă cu o pipetă. Simon îi spunea „copilul”.

— Şi a murit? întrebă Maria.

— Da. Într-o duminică eram toţi acolo la micul dejun

şi Simon a vrut să ştie unde era copilul. Gordon l-a dus afară, i-a arătat pasărea moartă şi a încercat să-i definească moartea prin similitudine cu somnul. Simon, cu o privire confuză şi oarecum înspăimântată spunea întruna „Copilul a adormit” sau „Copilul doarme”.

— Simon e îngrozit, spuse Maria. Sau furios, nu-mi dau seama. Este tot timpul încruntat. Când încerc să-l consolez, se uită la mine ca la o idioată.

— Mama lui tocmai l-a împuşcat pe taică-său, spuse Peter, trecându-şi degetele prin păr. Rahat.

— Îţi aduci aminte? Când a murit tata? Tu erai cam de vârsta lui Simon.

— Nu-i acelaşi lucru, Maria, spuse Peter. Tata a murit de bătrâneţe.

— Ştiu că nu e acelaşi lucru, spuse Maria încet. Nici nu ne-am dat seama că se întâmplase. Nu a fost niciodată alături de noi înainte, şi nici după aceea.

— Ba a fost, înainte, spuse Peter. Obişnuiam să mă duc la el în cameră şi-mi povestea despre sala de judecată. Despre cum mima dezaprobarea şi cum îşi cobora tonul pentru a-i intimida pe martorii părţii adverse. Acum fac eu asta.

Maria îşi ridică privirea către fratele său.

— A fost mult mai rău pentru tine decât pentru mine şi Sophie. Aţi fost singurii cu care el vorbea. Tu şi mama.

— Da, spuse Peter. Şi după ce el a murit, toată atenţia mamei s-a concentrat asupra lui Sophie.

Maria nu se gândise niciodată cât de greu trebuie să-i fi fost lui Peter după moartea lui Malcolm. Maria şi Sophie fuseseră întotdeauna apropiate, întotdeauna se bazaseră una pe cealaltă. Pe ea nu o deranjase niciodată să o împartă pe Sophie cu Hallie. Dar Peter pe cine avea? Mama şi surorile sale îl răsfaţau cu titlul de Bărbatul Familiei, amuzate – şi uneori recunoscătoare – pentru eforturile lui de a păstra peluza tunsă, cărţile ordonate şi obloanele vopsite. Acum, Maria îşi dădea seama cât de mult se străduise el să le câştige dragostea.

— Eşti atât de bun cu mama, spuse Maria. Uneori, încerc şi eu, dar am senzaţia că se izolează. Nu cred că vrea cu adevărat pe cineva alături de ea.

— Vrea să fim *prezenţi*, spuse Peter, dar refuză adevărul. Neagă total cele întâmplate cu Sophie.

— Ştiu, spuse Maria. E ruşinată. Nu poate suferi reporterii, articolele din ziare…

Peter scutură din cap.

— Şi asta nu e tot. Urăşte publicitatea, dar nu asta e lucrul cel mai important.

— Dar care? întrebă Maria, neconvinsă.

— Odată ce mama admite ce s-a întâmplat cu Sophie, trebuie să-şi însuşească şi responsabilitatea ei, să recunoască faptul că Sophie nu-i putea cere ajutorul pur şi simplu pentru că nu se putea duce la ea.

— Mama nu se va învinovăţi niciodată pentru nimic, spuse Maria. Au avut o relaţie agreabilă atâta vreme, cât

Sophie a ascultat poveştile din copilăria lui Hallie şi s-a prefăcut că vrea să cânte la Carnegie Hall.

— Eşti cinică, Maria, spuse Peter şocat.

— Ei bine, nu sunt. Pur şi simplu ăsta e felul în care o văd pe ea. În care văd familia. Am fost plecată foarte mult timp, iar voi aţi rămas aici şi aţi avut grijă de ea.

— Mulţumesc, spuse Peter, luând cuvintele Mariei drept o apreciere, aşa cum ea intenţionase.

Maria se ridică şi îşi îndreptă cutele fustei. Îşi dorea să se ducă la Duncan.

— Trebuie să plec. Vreau să cumpăr un televizor în drum spre casă – ştii unde pot găsi unul?

— Du-te la magazinul de electrice al lui Ernie. E pe şoseaua spre Blackwood.

— În regulă, spuse Maria, luându-şi la revedere de la fratele său.

O oră mai târziu, în timp ce îşi parca maşina la rampa de încărcare a magazinului de electrice, Maria îl văzu pe reverendul Hawkes. El îi făcu cu mâna şi se îndreptă spre ea. Dându-i cheile unui băiat de la magazin, ca să-i pună

televizorul pe bancheta din spate, Maria se îndreptă spre reverend. Se simţea stânjenită în prezenţa lui de când aflase că e unchiul Aliciei şi că el oficiase căsătoria lui Duncan cu ea.

— Bună, Maria, spuse reverendul privind-o cercetător… nu o mai văzuse de la înmormântarea lui Gordon.

Ce-ţi mai face familia?

— Ne descurcăm. Azi am fost s-o văd pe Sophie.

— Pe mine nu vrea să mă vadă, spuse el.

Maria ştia de ce: Sophie, la fel ca şi ea, nu fusese niciodată o persoană prea religioasă, iar evenimentele recente nu erau în măsură să schimbe asta. Încercă totuşi să se justifice în faţa lui.

— Simon şi Flo stau cu mine, spuse ea.

— Cred că asta te încurcă puţin.

— Nu am mai făcut nimic de când… Maria îşi căută cuvintele. De când copiii au venit la mine acasă.

— Te-aş putea ajuta dacă ai nevoie de un consilier.

Maria deschise gura să refuze – ultimul lucru pe care

Sophie l-ar fi vrut ar fi fost ca Simon şi Flo să-şi petreacă mai mult timp cu reverendul Hawkes – dar el continuă:

— Am auzit lucruri bune despre doctorul Middleton.

E specializată în minori.

— Un psihiatru?

— Un psiholog, spuse reverendul Hawkes. Căutându-se în buzunare, scoase un carneţel în care scrise: *Dr. Elizabeth Middleton*, *Slocum*, *CT*. Nu am numărul ei de telefon, dar sunt sigur că o găseşti în cartea de telefoane. Hai până la maşină, Maria, spuse el zâmbind. Tot încerc să-ţi dau ceva.

În drum spre maşină, pălăvrăgiră puţin. Maria îi spuse că Hallie se descurca bine, că Peter se ocupa de afacerea familiei, că Nell le aducea copiilor mâncare gătită aproape în fiecare zi. Apoi, îşi aduse aminte de mormânt şi începu să-i spună reverendului Hawkes despre vârful de

săgeată pe care-l găsise, de bănuiala ei că femeia fusese omorâtă.

Se opri, căci nu voia să vorbească despre crime când Sophie era arestată tocmai sub o asemenea acuzare.

Reverendul Hawkes descuie uşa din dreapta a Buickului său albastru, scotoci într-o servietă de piele şi găsi ceea ce căuta. Era o copie xerox a unui document scris de mână.

— E de la Administraţia Funciară Hatuquitit, explică el. O copie a acordului dintre căpetenia indienilor Pequot şi Charles Slocum, englezul care a cumpărat terenul de la Squaw's Landing.

— Cel care nu a mutat mormintele, remarcă Maria şi începu să citească:

Se certifică prin prezenta că eu, Nasseequidgeon, căpetenia din Hatuquitit, am negociat şi vândut lui Charles Slocum din Adamsville, Connecticott, toate drepturile, titlurile şi interesele aferente unei bucăţi de pământ aflată pe un promontoriu, numită de către indieni Squam Lying, având o suprafaţă de aproximativ treizeci de acri, inclusiv cimitirul din Hatuquitit, şi prin prezenta mă oblig să execut vânzarea terenului sus-numit, şi să-l garantez împotriva oricăror pretenţii ale vreunui Indian sau ale unor Indieni, cu excepţia celor îngropaţi aici, ale căror rămăşiţe vor fi mutate pe un alte teren, şi declar prin prezenta că am primit banii. Drept mărturie semnez. Anul:

1665, *august*, ***5***.

Martor: John Chester, arhivar

Matthew Walker

Sigiliul Nasseequidgeon.

— Squaw's Landing se numea „Squam", spuse reverendul Hawkes, îngândurat. N-am ştiut. Înseamnă „Loc frumos lângă apă". Probabil coloniştii englezi i-au schimbat denumirea când s-au instalat aici.

— Îţi mulţumesc, spuse Maria împăturind hârtia.

Reverendul Hawkes zâmbi.

— Ştiu ce lucruri bune vrei să faci. Asta îţi poate fi de

ajutor.

— Poate, spuse Maria, mişcată de bunătatea lui. În timp ce-i strângea mâna, îşi aminti totuşi că el era cel care îi căsătorise pe Duncan şi pe soţia lui.

Copiii nu se întorseseră încă de la şcoală, când Maria ajunse acasă. Uşurată, ea încercă să facă ceea ce îi sugerase reverendul Hawkes – să lucreze. Pe birou se aflau împrăştiate fotografii ale mormântului, notiţe şi cărţi despre indienii americani. Încercă să se concentreze asupra lor, dar nu reuşi.

Telefonul sună, iar ea întinse mâna după receptor.

— Alo?

— Ce mai faci? întrebă Duncan.

— Sunt bine. Mi-e dor de tine.

— Nici nu ştii cât de dor îmi e mie de tine. Te-am văzut la biserică. Aş fi vrut să pot sta cu tine.

— Mă bucur.

— Mă uitam la tine, cum stăteai între mama ta şi Flo, şi mi-am dat seama ce simţeai. Mi-ai vorbit de atâtea ori despre Sophie! Ai simţit că urma să se întâmple ceva, nu-i aşa?

— Da, dar nu ce s-a întâmplat. Nu mi-am imaginat niciodată că lucrurile vor lua o întorsătură atât de rea.

Am crezut doar că Sophie avea nevoie de ajutor. Făcu o pauză de câteva secunde, strângând receptorul în mână.

Ştii ceva, Duncan? Mă bucur că a fost el, şi nu ea. Când am aflat că Gordon o bate, m-am temut că o va omorî.

— La asta te-ai gândit de la început?

— Da, undeva în adâncul minţii… Mi-e dor de tine, spuse Maria din nou.

— Alicia a vrut să meargă la înmormântare – îl cunoştea pe Gordon de la magazin.

— Am văzut-o, spuse Maria. Ştie despre noi?

— Nu. Săptămâna asta vrem să-i spunem lui Jamey că – făcu o pauză, divorţăm. Eu o să mă mut luni.

— Da? Mă bucur. Vreau să spun, îmi pare rău pentru familia ta, dar – mă bucur pentru mine. Mai devreme m-am întâlnit cu unchiul ei. Am vorbit despre nişte acte funciare; mi-a părut rău pentru ceea ce ştiam că se va întâmpla. El n-a aflat încă nimic.

— Ştie de mult cum stau lucrurile între mine şi Alicia, spuse Duncan. Şi, mă crezi sau nu, se va abţine să ia apărarea vreunuia dintre noi.

Maria simţi nesiguranţa din glasul lui Duncan şi se întrebă dacă el credea ce spunea sau încerca doar să se convingă singur.

— O să fie bine, spuse ea.

— Ştiu. Se opri. Vreau ca totul să se termine curând ca să te pot vedea. Mă simt ca în exil.

— Ştiu, spuse Maria.

— De ce nu ne-am găsit unul pe celălalt mai de mult? Întrebă Duncan. Înainte să întâlnim alţi oameni?

Maria stătea cu receptorul în mână fără să scoată o vorbă, în timp ce inima îi bătea cu putere.

— Pentru că trebuia să facem nişte greşeli, şopti ea într-un târziu. Nu voiam să le facem unul faţă de celălalt.

22

Îmi trebuie un cadou pentru ziua de naştere a lui Toby Jenkins, o anunţă Flo sâmbătă la micul dejun.

— Când e? întrebă Maria cu ochii pe prăjitorul de pâine.

— Săptămâna viitoare, spuse Flo. După lecţii.

— Vrea să ştie în ce zi, *proasto*, interveni Simon.

— Nu mă mai face proastă, îl apostrofa Flo, care mai avea puţin şi izbucnea în plâns.

— Are dreptate, Simon, zise Maria. Ştiţi ceva, hai să mergem toţi trei la mail. O să-i luăm lui Toby un cadou şi apoi o să ne cumpărăm şi noi nişte bascheţi.

— Nike? întrebă Simon.

— Desigur, spuse Maria, încântată că reuşise să mai

împiedice o ceartă. În vreme ce copiii îşi puneau unt şi gem pe pâine, Maria îşi luă cafeaua şi se aşeză în celălalt capăt al mesei ca să citească *Hatuquitit Inquirer*.

De teamă că va găsi articole despre Sophie, sări peste paginile mondene direct la horoscop şi prognoza meteorologică. În acele zile, ziarele deveniseră o scuză pentru a evita să stea de vorbă cu Simon şi Flo cât îşi bea cafeaua şi se pregătea psihologic pentru discuţiile cu doi copii de şase şi zece ani care necesitau multă sinceritate şi logică la o oră atât de matinală.

Uneori, Maria tânjea după munţii în care ea şi Aldo îşi petreceau dimineţile, luau micul dejun şi vorbeau despre evenimentele mondene, ordinea de zi şi echipele arheologice rivale. Privi peste ziar către Flo, care se încruntase de concentrare încercând să-şi taie pâinea în pătrăţele mici.

— Ai nevoie de ajutor? întrebă Maria.

— Nu, mulţumesc, spuse Flo fără să-şi ridice privirea.

Maria îşi reluă cititul, dar gândul îi fugi la Duncan. În weekendul care urma el şi Alicia aveau să-i spună fiului lor despre divorţ, despre cum aveau să se schimbe vieţile lor.

Maria se întrebă dacă avea să mai audă vreodată de

Aldo. Atunci când plănuia să divorţeze, perioada de aşteptare impusă de statul Connecticut i se păruse strigătoare la cer, o întoarcere la puritanism, o tactică prin care statul trimitea ambii soţi în camerele lor să se gândească foarte bine la hotărârea irevocabilă pe care aveau de gând să o ia.

Nu-i plăcea să-l ştie pe Duncan trecând prin aşa ceva.

Se întrebă cum ar trebui să se poarte; dacă şi cât se puteau afişa, când va hotărî Duncan că era momentul ca ea să-l cunoască pe Jamey. Perioada de aşteptare putea deveni cea în care sentimentele familiei Murdoch se vor degrada, transformându-i în doi adversari ai unei bătălii juridice. Stomacul începu să o doară când îşi dădu seama ce rol jucase ea în treaba asta.

Pe de altă parte, anularea propriei sale căsătorii

semăna cu un deces neaşteptat în familie, comparativ cu dureroasa perioadă de aşteptare de nouăzeci de zile impusă de statul Connecticut. Maria nu reuşise să-l sune pe Aldo, să-i audă remarcile legate de povestea lui Sophie. În schimb, îi trimisese o lungă scrisoare, alături de notiţele ei legate de mormântul indiencei.

— Pot să merg pe locul trăgătorului? întrebă Simon.

— Ce? se miră Maria.

— Când mergem la mail. „Locul trăgătorului” înseamnă scaunul din faţă. Tati mi-a spus că lângă mecanicii de locomotivă călătoreau trăgătorii, care protejau trenul.

— Eu vreau să stau în faţă! strigă Flo.

— Ce-ar fi ca Simon să stea în faţă când ne ducem, iar tu când ne întoarcem?

— E corect, acceptă Simon, dând aprobator din cap.

O oră mai târziu, pe când stăteau pe alee, copiii începură să se certe din nou.

— Marni mă lasă întotdeauna să stau în faţă în drum spre Mali, spuse Flo izbucnind în plâns.

— Smiorcăito, ripostă Simon.

Maria, care se afla în partea cealaltă a maşinii, îl văzu pe Simon ciupind-o pe Flo de braţ. Flo ţipă de durere, îşi acoperi locul cu palma şi izbucni în plâns.

— Te-am văzut, spuse Maria calmă, ocolind maşina.

Certurile de sâmbătă dimineaţă în copilăria ei fuseseră ceva obişnuit. Ea şi Sophie îl ciupeau pe Peter ori de câte ori erau nesupravegheate, iar el arunca în ele cu pietriş.

Dar ostilitatea dintre Simon şi Flo avea însă ceva periculos, căci părea a fi influenţată de comportamentul părinţilor lor.

— E o pitică, spuse Simon pe un ton ridicat.

Flo continua să plângă, şi Maria observă că ţinea pumnii încleştaţi.

— Nu e o pitică, spuse Maria. Ce-ar fi să-ţi ceri scuze?

— Îmi pare rău, mormăi Simon pe un ton formal.

— Nu-i adevărat, nu-ţi pare rău, izbucni Flo.

— N-ai decât să *stai* în faţă, explodă Simon. Oricum, e locul mortului. Deschise portiera, împinse scaunul în faţă şi se împiedică atunci când încercă să se urce. Se lovi la nas de cadrul uşii. Acum plângeau amândoi. Maria îi privi neputincioasă, neştiind cum să-i consoleze.

— Ce înseamnă „locul mortului”? întrebă Flo. Acum, că Simon plângea, părea că îşi mai revenise.

— Majoritatea oamenilor care mor în accidente stau pe scaunul pasagerului din faţă, spuse Simon cu aerul unui statistician. Când mergeam cu tati şi stăteam acolo, îmi spunea că acela e locul trăgătorului; când stătea marni acolo, tati spunea că e locul mortului.

— Hai să-i spunem locul din faţă, spuse Maria străduindu-se să-şi controleze vocea. Simon o să stea în faţă când ne ducem, iar Flo când ne întoarcem.

Copiii se declarară de acord. Simon ţinu scaunul pentru ca Flo să se poată urca în spate. Maria urcă şi ea şi aşteptă până ce copiii îşi puseră centurile de siguranţă.

Abia apoi porni maşina şi ieşi pe alee.

— Îmi place foarte tare locul ăsta, spuse Flo, cu o sclipire a ochilor care-i amintea Mariei de Judy Garland când văzuse pentru prima oară Oraşul de Smarald.

— E frumos aici, încuviinţă Simon.

Maria nu fusese niciodată la Jewel Box Mali, iar copiii erau nerăbdători să i-l arate. Pe drum îi povestiră că numele îi venea de la diferitele sectoare pe care le avea:

Curtea Rubinie, Promenada Diamantelor, Aleea Safirelor, Culoarul de Aur şi cel de Argint. Această idee li se părea magică. Chiar şi Simon părea captivat de ideea unui Mali care purta numele unor lucruri atât de frumoase şi de preţioase.

Opriră destul de departe de intrare şi fură nevoiţi să traverseze parcarea mare. Era o zi însorită de mai.

Cumpărăturile la Mali nu corespundeau cu ideea de distracţie a Mariei, şi pentru un moment şi-o imagină pe

Sophie eliberată din închisoare, cumpărând bascheţi şi cadouri pentru Toby Jenkins, în timp ce ea făcea săpături la Lookout. Ar fi vrut ca asta să se întâmple cu adevărat.

— Gwen ne aduce uneori aici, o informă Flo.

— Da? Maria îşi aminti de promisiunea făcută lui

Sophie, aceea că va ţine copiii departe de Gwen. Dar ce şanse existau ca Gwen să-şi facă cumpărăturile tocmai astăzi? Sau să se întâlnească tocmai cu ea, din miile de oameni aflaţi acolo?

— Ei ce magazine îi plac? întrebă Maria.

— Jeannie, spuse Simon.

— Dar nu la fel de mult ca magazinul de luminări, zise Flo. Lui Gwen îi plac foarte mult luminările, parfumurile şi corsetele.

— Cum pot să-i placă cuiva corsetele? întrebă Maria râzând.

— Lui Gwen, îi răspunse Flo discret.

În mail oamenii mişunau ca maşinile pe autostradă.

Culoarul vestic ducea spre magazinul lui Jeannie, iar cel estic trecea pe la Curtea Rubinie în drum spre Raphael.

De tavan atârnau bannere stacojii, albastre şi aurii. Un candelabru de cristal lumina deasupra capetelor lor, dar copiii erau concentraţi asupra vitrinelor de la Tuneville şi

Foxeroft Tweeds. Omenii care treceau pe-acolo îi priveau curioşi. Maria presupuse că văzuseră pozele lor în ziare şi era mulţumită că cei doi copii păreau să nu observe.

— Pot să-mi iau un CD cu Metalica? întrebă Simon.

— Scârbos, spuse Flo. Nu-l lăsa, mătuşă Maria.

— De ce nu? Ce e scârbos? întrebă Maria curioasă.

— E heavy metal, spuse Flo încet.

— E bestial, se entuziasmă Simon. Pot să-l cumpăr?

— Bine, spuse Maria, întinzându-i o bancnotă de douăzeci de dolari. Simon dispăru în magazin. Flo rămase lângă Maria, dând dezaprobator din cap. Maria o privi

zâmbind.

— Dacă nu-ţi place muzica lui Simon nu trebuie să o asculţi. El poate asculta muzică sus, iar tu poţi rămâne jos, cu mine, să ascultăm *Fantoma de la operă*, spuse

Maria închipuindu-şi că asta i-ar face plăcere lui Flo.

— Mamei nu i-ar plăcea asta, spuse Flo.

— Ce vrei să spui? întrebă Maria.

— Nu l-ar lăsa pe Simon să-şi cumpere CD-ul. Nu e de acord cu heavy metal.

Maria o apucă pe Flo de mână şi o trase după ea în

Tuneville. Dezacordul între gusturi era una, iar sfidarea dorinţelor lui Sophie alta. Simon stătea la tejghea, strângând în mână punga de plastic, aşteptând casierul să-i dea restul.

— Hei, Simon, îl strigă Maria, întrebându-se dacă acesta era dispus să schimbe CD-ul cu un altul. Băiatul părea fericit. Colţurile gurii i se ridicară şi schiţă un zâmbet.

— Da, răspunse el.

— Nimic, spuse Maria.

— Mătuşă Maria! rosti Flo pe un ton de dojană.

După ce părăsiră magazinul şi intrară în aglomeraţie.

Maria îşi puse o mână pe umărul lui Simon.

— Data viitoare aş vrea să respecţi regulile. Nu vreau să cumperi lucruri cu care mama ta nu ar fi de acord.

Bine?

— Trebuie să înapoiez CD-ul? întrebă Simon.

— Nu, spuse Maria, împăcându-se greu cu ideea de a acţiona împotriva lui Sophie, dar şi mai greu cu expresia nefericită de pe chipul lui Simon.

Flo voia să cumpere pentru ziua de naştere a lui Toby o rochie de balerină roz, pe care o văzuse în vitrina de la Penny Violet, un magazin pentru copiii, botezat cu numele fiicelor proprietarului. Corsajul, care era dintr-o ţesătură albă atât de mătăsoasă, încât Mariei nu-i venea să creadă că era nailon, avea paiete argintii pe margini şi diamante false cusute pe fuste.

— Lui Toby îi place baletul? întrebă Maria.

— Nu ştiu, spuse Flo, cu atenţia concentrată asupra rochiei.

— Nu o să-i vină lui Toby, spuse Simon, prefăcându-se neinteresat de achiziţie. Ea e mult prea mare.

— E în clasa a doua, spuse Flo. Şi o să-i placă foarte mult, şi îi va sta bine cu ea.

— Din moment ce nu ştim dacă-i place sau nu baletul, poate ar fi bine să-i căutăm altceva, spuse Maria. Hai să ne mai uităm prin magazin.

Maria îşi aminti că ea obişnuia să ofere truse de pictură, mănuşi de baseball şi inele, dar Flo insista pentru ceva de îmbrăcat.

Flo şi Maria studiară dulapurile cu rochii mult prea scumpe pentru un copil care avea să crească foarte repede. Apoi se uită la puloverele aşezate pe un raft. Maria luă unul şi studie amestecul de culori: roşu, albastru, galben, roz, portocaliu şi levănţică. Îşi aminti de un Crăciun, când îi ceruse moşului o rochie cu „toate culorile” şi primise în schimb o fustă de lână mov cu negru.

Flo se întorsese la rochiţa de balet.

— Ce zici de puloverul ăsta? întrebă Maria.

Flo încuviinţă din cap.

— Bine. Dacă asta vrei.

— Astfel, spuse Maria, revenindu-i în minte amintirea tristă a fustei, o să putem cumpăra rochiţa pentru *tine*.

Ţi-ar plăcea?

— Da! exclamă Flo, bătând din palme.

— Acum putem pleca? întrebă Simon.

— Stai să plătesc. O să cumpărăm bascheţi de la Sport

Loft, în drum spre casă. Stând la coadă, Maria avu un sentiment ciudat de uşurare. De când intraseră în Mali se tot uitase peste umăr să o vadă pe Gwen. În plus, era nespus de bucuroasă că reuşise să-i facă pe copiii lui

Sophie să zâmbească.

Seara, după ce Flo şi Simon se duseseră la culcare,

telefonă Gwen.

— Ed şi cu mine ne întrebam dacă n-ar putea copiii să vină duminică pe-aici, spuse ea. E un fel de tradiţie, şi sunt convinsă că ţi-ar prinde bine puţină linişte.

— Îmi pare rău, dar suntem invitaţi la mama, spuse

Maria cu o voce mai prietenoasă decât îşi dorise. Îi era greu să se poarte frumos cu mama bărbatului care o abuzase pe Sophie, mai ales după ce aceasta îi spusese ce rol jucase Gwen. În acelaşi timp, îşi dădu seama cât de greu trebuia să-i fie lui Gwen să poarte o conversaţie civilizată cu sora lui Sophie.

— Înţeleg, spuse Gwen. Făcu o scurtă pauză, apoi întrebă: Ei cum o duc?

— Sunt foarte tulburaţi, spuse Maria.

— E de înţeles. Maria îşi dădu seama că Gwen plângea la celălalt capăt al firului.

— E o perioadă foarte dificilă, spuse Maria.

— Nu pot să cred că el nu mai este. Cuvintele lui

Gwen o făcură pe Maria să simtă un gol în stomac. Îi părea rău pentru durerea care o simţea Gwen, dar nu se putea hotărî să i-o spună.

— Bine, o să le spun copiilor că ai sunat.

— Când putem să-i vedem? întrebă Gwen trăgându-şi nasul. Aş fi sunat mai de mult, dar nu cred că Ed ar fi putut suporta vizita lor. Simon e imaginea vie a tatălui său. Ed e complet distrus.

— Îmi imaginez, spuse Maria evaziv.

— Deci, cum rămâne?

— Deocamdată nu cred că e o idee bună ca ei să te vadă, spuse Maria.

— De ce? întrebă Gwen pe un ton rece.

— Din acelaşi motiv pentru care şi tu nu ai vrut ca Ed să-i vadă până acum: s-ar trezi nişte amintiri triste.

— Nu-mi place asta, izbucni Gwen. Nu ştiu de unde ai ideile astea, dar o să te întreb un singur lucru: ai auzit de drepturile bunicilor?

— Da, spuse Maria.

— Dacă încerci să ţii copiii departe de mine şi de Ed, o să discutăm la tribunal. Ai înţeles?

— Da, zise Maria şi puse încet receptorul în furcă.

23

Maria şi Peter şedeau în faţa lui Sophie la masa lungă din biblioteca închisorii, aşteptând-o să termine de privit pozele copiilor, făcute în acea dimineaţă. Pomeţii, clavicula, chiar şi nasul ei păreau mai proeminente, ca şi cum ar fi slăbit. Maria se gândi îngrijorată dacă nu cumva Sophie renunţa la mâncare, pedepsindu-se pentru crima comisă. Când Sophie zâmbi cu tristeţe, Maria îşi imagină că ea se gândea la lucrurile pe care nu le mai avea: copiii, vremea frumoasă de mai, libertatea.

— Aşa-i că nu o mai dă jos, zise Sophie privind fotografia lui Flo îmbrăcată în rochiţa de balet.

— Cum ai ghicit? întrebă Maria.

— Pentru că aşa e Flo. Se ataşează de anumite lucruri şi nu se desparte de ele decât când se iveşte ceva şi mai interesant. A purtat-o şi la şcoală?

— A vrut, spuse Maria, dar nu am lăsat-o.

— *Las-o*! şuieră Sophie. Doamne, Maria, ce încuiată eşti.

— Sophie, nici eu nu aş lăsa-o, interveni Peter.

Ochii lui Sophie se aţintiră asupra fratelui său: mustaţa tăiată îngrijit, cravata prinsă cu agrafa monogramată a tatălui lor, batista asortată ieşind din buzunarul de la piept al costumului.

— Nu zău, zise Sophie.

Maria izbucni în râs.

— Foarte haios, Maria, spuse Peter pe un ton solemn, dar Maria ştia că se simţea jignit.

— Anul trecut eu şi Gordon i-am dat lui Flo nişte pantaloni de echitaţie şi o pălărie de vânătoare ca să le poarte când se ducea să călărească poneiul prietenei ei

Emma; nu şi le-a mai dat jos decât la culcare. Pe

învăţătoarea ei nu a deranjat-o că a venit la şcoală cu ele.

— Sophie… spuse Peter.

— Era atât de drăguţă. Ştii, o singură dată ai vârsta asta. Trebuie să o laşi să poarte rochia de balet la şcoală.

— Dacă spui tu, zise Maria.

— Dar altfel sunt bine? întrebă Sophie.

— Da, spuse Maria.

Maria şi Peter tăcură, aşteptând ca Sophie să deschidă din proprie iniţiativă discuţia despre Gordon.

— Hai, Sophie, spuse Peter într-un târziu.

— Ce? întrebă Sophie.

— Steve mi-a spus că nu vrei să vorbeşti cu el. Că nu vrei să-i spui toate detaliile, iar el trebuie să afle totul pentru a-ţi putea construi apărarea.

— Iată-l pe fratele meu, avocatul, spuse Sophie zâmbind.

— Vrei să încerci să fii serioasă? întrebă Maria.

— Vedeţi-vă de treburile voastre, spuse Sophie cu aceeaşi voce monotonă cu care i se adresase mai devreme lui Peter. Pe Maria o înnebunea discrepanţa dintre tonul şi cuvintele lui Sophie. Dorinţa de a o readuce pe Sophie cu picioarele pe pământ era atât de puternică, încât închise ochii şi-şi încleştă dinţii.

— L-ai împuşcat pe Gordon? întrebă Peter. Sophie nu-i răspunse, aşa că el insistă: L-ai împuşcat pe Gordon de cinci ori?

Sophie încuviinţă dând din cap.

— Vrei să spui că da? întrebă Peter, şi Sophie repetă gestul.

Dorinţa Mariei de a o scutura pe Sophie se transformă în nevoia de a o îmbrăţişa. Întinse mâna peste masă.

— Îţi aminteşti seara aceea? Când mi-ai spus că într-o bună zi o să-mi mărturiseşti de ce ai făcut-o?

— Nu e momentul, răspunse Sophie.

— Îţi faci un bine dacă ne spui, zise Peter. Nu vrei să ieşi de-aici? Şi să pleci acasă?

— Nu, spuse Sophie. Nu vreau.

Mariei nu îi venea să creadă.

— Glumeşti, nu-i aşa? întrebă ea.

— Nu, nu glumesc, spuse Sophie privind-o pe Maria în ochi. Şi Maria, deşi nu-şi putea imagina ce era în capul ei, o crezu.

Peter citise şi recitise raportul poliţiei. Maria ştia că în el scria că Gordon fusese împuşcat cu cinci gloanţe, dintre care unul îl omorâse; că trupul lui fusese aruncat de la fereastra dormitorului; că maşina familiei Littlefield trecuse înainte şi înapoi peste cadavrul său. Peter îi spusese Mariei că poliţiştii ziceau că Gordon fusese „ucis de mai multe ori”.

— Ce-ţi mai face umărul? întrebă Maria.

— Bine, spuse Sophie şi îl ridică de câteva ori, ca şi când ar fi vrut să vadă dacă o mai doare.

— I-a făcut ceva lui Flo în seara aceea? Sau lui Simon? întrebă Maria, gândindu-se că un astfel de comportament din partea lui Gordon ar fi putut să o împingă pe

Sophie la crimă.

Sophie negă scuturând din cap.

Peter oftă.

— Bine, dacă nu vrei să discutăm despre Gordon, o să vorbim despre părinţii lui. Avocaţii lor mi-au trimis o scrisoare. Nu lui Steve – mie. Dacă nu îi lăsăm să-şi viziteze nepoţii, vor cere custodia la tribunal.

La auzul acestor cuvinte, chipul lui Sophie se schimonosi, şi ea îşi smulse mâna din strânsoarea Mariei.

— Îi urăsc, spuse ea.

— Spune-mi ce-au făcut, o îndemnă Maria.

— Îl ţineau pe Gordon cu orele încuiat în pivniţă.

Când era mic. Dacă aţi vedea cum arată locul ăla… întunecos, cu pânze de păianjen. Şi un brad de Crăciun artificial, oribil, pe care-l ţineau împodobit tot timpul anului.

— Cât era de rău în comparaţie cu ce ţi-a făcut

Gordon ţie? întrebă Maria.

— Ssst, spuse Peter. Măcar a început să vorbească.

Dar Sophie părea să nu-i fi auzit.

— Ed obişnuia să-l numească „laş” şi „muiere” pentru că nu se dusese în Vietnam. Lui Ed nu-i păsa că Gordon avusese o scutire şi că ăsta era motivul pentru care nu se dusese.

Peter se încruntă şi bătu cu creionul în masă.

— Credeam că Ed s-a bucurat că Gordon nu a fost recrutat.

— Ed a avut noroc că Gordon nu a fost nevoit să plece, spuse Maria după câteva clipe de tăcere. Se gândi la Hallie. Acesteia îi plăcea să vorbească despre eroismul de care dăduse dovadă tatăl său la Mame, şi despre ceea ce făcuse Malcolm când zburase deasupra Normandiei, dar că se bucura că Peter era prea tânăr ca să plece în

Vietnam.

— Ed, spuse Sophie, zâmbind ironic.

— Dacă o lăsăm pe Gwen să vadă copiii, nu va mai cere custodia la tribunal, spuse Peter.

— Au vreo şansă să o obţină? întrebă Sophie.

Peter ridică din umeri.

— Mă îndoiesc, dar depinde de judecător. Maria nu e măritată, şi nu a mai crescut copii de una singură. Un judecător ar putea să considere familia Littlefield mai calificată pentru asta.

— Ar fi un dezastru, spuse Sophie.

— Vrei să spui că s-au purtat foarte rău cu Gordon şi că asta l-a făcut pe el să se poarte la fel cu tine şi cu copiii? întrebă Maria.

Sophie păli şi încuviinţă dând din cap.

— Cum?

Sophie trase de o mânecă până se găuri materialul.

— O dată l-au surprins dezlipind tapetul de pe peretele camerei lui. Drept pedeapsă, l-au pus în lesă, în pivniţă, cu luminile stinse. I-au pus o zgardă de câine de gât şi l-au legat de bancul de lucru al lui Ed. Sophie îi privi

pe

Maria şi pe Peter. Aţi mai auzit vreodată ceva atât de îngrozitor?

Maria nu spuse nimic, dar îşi aminti sfoara cu care

Gordon o legase pe Sophie de gât.

— De ce nu s-a dezlegat? întrebă Peter.

— Pentru că mai făcuse asta o dată, iar Gwen i-a pus o ţigară aprinsă lângă fund şi i-a spus că data viitoare o să-l ardă cu ea. N-a mai ieşit niciodată din cuvântul lor.

Avea doar opt ani.

— Dumnezeule! exclamă Peter.

— Acum, vă daţi seama de ce nu vreau ca ei să câştige custodia copiilor, spuse Sophie, căzând pe gânduri, de parcă pentru prima oară se gândea la procedeele juridice.

Aş permite vizitele copiilor dacă Gwen ar înţelege că prima dată când copiii spun ceva – orice – din care să reiasă că ea şi Ed au încercat să le facă vreun rău, nu îi vor mai vedea niciodată.

— În regulă, spuse Peter, luând notiţe în carneţelul său galben.

— Vreau să ieşi de-aici, spuse Maria. Aşa îi vei putea avea pe Simon şi pe Flo doar pentru tine.

— Te obosesc? întrebă Sophie zâmbind.

— Nu ăsta e motivul, spuse Maria. Le e foarte dor de tine. Sunt îngrijorată pentru ei. Le-am făcut o programare la psihologul pe care mi l-a recomandat reverendul

Hawkes.

— Asta e bine, spuse Sophie.

— Mai povesteşte-ne despre seara aceea, spuse Peter.

— Seara aceea? Seara în care l-am ucis pe Gordon?

— Da, spuse Peter. Spune-ne unde ai ascuns arma.

— Am aruncat-o în Bell Stream, spuse Sophie, cu o voce lipsită de expresie.

Poliţia scotocea Bell Stream de câteva ore. Maria.

Simon, Flo, Peter, Nell şi Andy se adunaseră la

Hallie, la un picnic.

Peter se aplecase deasupra lui Simon, învăţându-l cum se aruncă corect potcoavele la ţintă. Hallie îi deranja pe toţi cu un spray antiţânţari. Maria stătea în scaunul de pe peluză, ascultând zgomotele radiourilor poliţiei. Maşinile acestora erau parcate într-un luminiş chiar lângă reşedinţa

Littlefield, în afara câmpului său vizual, dar ea ştia prea bine locul. Acolo obişnuiau să se joace liceenii; şi ea se sărutase în acel loc de câteva ori, cu băieţi ale căror nume nu şi le mai amintea.

Nell stătea alături de ea, sorbind dintr-un gin tonic.

Potcoavele se adunaseră în groapă. Peter reuşi să arunce una chiar la ţintă.

— Bravo, strigă Hallie. Nimeni nu-i spusese că Sophie recunoscuse că aruncase pistolul în Bell Stream, aşa că zgomotele făcute de poliţie nu aveau nicio semnificaţie pentru ea.

Maria privi pe sub borurile pălăriei sale spre Nell.

Aceasta îi prinse privirea şi zâmbi.

— Nu sunt nici măcar pe-aproape, spuse Maria.

— Nu, răspunse Nell.

Un avion care făcea cursa între Europa şi New York trecu pe deasupra lor; îi văzuseră trena de vapori înainte să-l audă. Maria se înfioră amintindu-şi cât de emoţionată era în avion, alături de Aldo, când zărea contururile familiare ale Narragansett Bay, Point Judith, Westerly.

Squaw’s Landing şi Hatuquitit. Învăţase să recunoască

Bell Stream, revărsându-se în golful Long Island.

— Vrei să mergem acolo? întrebă Maria.

— Hai, spuse Nell.

Maria şi Nell o porniră desculţe, prin iarba înaltă spre râu. Rochia verde de vară a Mariei, acum decolorată, luată din dulapul fostei sale camere din casa lui Hallie, îi lăsa braţele şi gleznele goale. Iarba îi atingea pulpele.

Pe malurile râului creşteau arţari şi stejari. Iarba era

îngălbenită la umbra lor şi apoi înlocuită de noroi; Maria îl simţi strecurându-i-se printre degetele de la picioare.

Casa lui Sophie se ridica la vreo două sute de metri mai în faţă, pe partea cealaltă a apei; acolo era porţiunea de râu unde poliţia îşi desfăşura cercetările.

— N-am mai fost aici de secole, spuse Nell.

— Nici eu. Mă întreb dacă o s-o găsim.

Ambele femei mergeau cu ochii aţintiţi în pământ, studiind o porţiune aflată la vreo doi metri de apă, spre pajiştea reşedinţei Dark. Când ajunseră lângă un mic pâlc de conifere, Maria se opri.

— Pe aici este, spuse ea.

Nell îşi ridică privirea triumfătoare.

— Pietrele! Doamne, îţi vine să crezi că sunt încă aici?

Maria se apropie de Nell. Pe jumătate îngropate în pământ şi acoperite cu o iarbă măruntă, se aflau pietrele pe care Sophie le aranjase în formă de inimă cu mai bine de douăzeci de ani în urmă în amintirea legendei potrivit căreia clopotele bisericii bătuseră până la oprirea furtunii, permiţând cuplului proaspăt căsătorit să se reunească, dând în acelaşi timp şi numele râului – Bell Stream. Maria înlătură pământul de pe marginile lor. Îngropate în sol, păreau nişte artefatte. Alţi arheologi s-ar fi întrebat cum de au găsit pietrele de mare la cinci kilometri în interiorul continentului, aşezate în formă de inimă, dar Maria ştia.

— Parcă a fost ieri, spuse Nell. Tu stăteai acolo. Sophie era ghemuită exact unde stai tu acum şi înfigea pietrele în pământ.

— Când ne întorceam acasă te plângeai că te-a pus să cari mai multe pietre decât ea.

— Îmi amintesc de o bucată de cuarţ roz, spuse Nell îngenunchind lângă Maria. Mai e aici?

Maria înlătură pământul de pe o piatră aflată aproape de vârful inimii; poate fusese o bucată de cuarţ roz, dar pământul şi umezeala o coloraseră în verde-maroniu.

— Nu sunt sigură, dar cred că asta e, spuse ea.

— Oh, Sophie, şopti Nell.

Maria tăcu, dar ochii i se umplură de lacrimi. Nu-şi mai aducea aminte de ce hotărâse Sophie că ăsta era locul legendarei nunţi, dar îşi aminti cât de convinsă fusese

Sophie de acest lucru.

— Chiar aici a fost, insistase Sophie. Ştiu. Sunt sigură.

Maria şi Nell acceptaseră părerea lui Sophie, avuseseră încredere în instinctul ei. Sophie, deşi mai tânără decât

Maria, fusese inima şi sufletul grupului. Acum, privind inima din pietre, Mariei i se părea de necrezut că Sophie îşi abandonase convingerile şi devenise victima lui Gordon. Faptul că Sophie scăpase din acel coşmar ucigându-l era mai credibil decât acela că ea îndurase atâta.

— E mai mică aici, spuse Maria ridicându-se. Nell o urmă spre malul râului. Se aplecară deasupra apei adânci de doar patru centimetri, privind fundul pietros. Pe suprafaţă săreau nişte gândaci de apă pe care Sophie îi numea „daddy-o”. Văzură nişte bule de aer, probabil de la vreo broască ascunsă pe fund. Lângă ele, în apă, se afla revolverul cu care Sophie îl ucisese pe Gordon.

24

Nu-mi pot imagina ce fel de mamă şi-ar dori să fie vizitată aici de copiii ei. Bess, colega mea de celulă, are trei fii, care o vizitează în fiecare duminică. Urăsc ideea că ei pleacă de-aici cu imaginea mamei lor în uniformă de puşcăriaşă, care trăieşte printre criminali pentru că ea însăşi este o criminală. Ea vorbeşte tot timpul despre ei: Benjamin, Dougie şi Lance. Plânge mereu pentru că ei locuiesc foarte departe de-aici, în celălalt capăt al statului, şi nu o pot vizita mai des. Eu îi spun că e norocoasă. Îi spun să-şi imagineze cum ar fi ca ei să locuiască în

Hatuquitit şi să treacă în fiecare zi pe lângă închisoare în drum spre şcoală, ştiind că mama lor se află acolo.

Desigur, mamele au adesea idei ciudate în legătură cu ce e mai bine pentru copiii lor. De exemplu, mama.

Când eram mici, ne privea pe mine şi pe Maria ca pe nişte mici talente, iar pe Peter ca un însoţitor. Desigur.

Maria era prea deşteaptă ca să se lase antrenată în jocul mamei, aşa că eu a trebuit să iau lecţii de canto. Peter a luat lecţii de clarinet; instrumentul era cât el de lung şi la fel de strălucitor. Peter nu a cântat în viaţa lui o notă corect. Teoretic, o făceam doar de plăcere. Nu e nimic rău în a lua lecţii de muzică, însă mama chiar spera că o să ajungem la Juilliard.

Ea nu m-a vizitat aici. Peter îmi tot spuse că îi e greu. E atât de înţelegător faţă de ea, o atitudine pe care o consider incorectă. Dacă mama şi-ar exprima intenţia de a veni aici, i-aş trimite un bilet cu mesajul: *nu te deranja*. De ce să o las să treacă prin asta? Sunt convinsă că nu şi-a imaginat vreodată că una dintre fiicele ei va ajunge aici. Poate la Radcliffe. Poate la Carnegie Hall, dar nu la închisoare.

Poate că sunt nedreaptă. Mama nu se omoară după vizite. Când a fost la spitalul Slocum General pentru histerectomie, nu a permis nimănui să o viziteze.

— O să trec azi pe la şase, i-am spus eu. Era cea mai potrivită oră, în mijlocul intervalului orar al vizitelor.

Dar ea nu a vrut.

— Traficul o să fie îngrozitor, iubito, îmi spunea.

Sau:

— Mai bine stai acasă alături de mica ta familie şi-mi trimiţi flori. Ador dăliile.

Mă omora cu sintagma „mica ta familie”, de parcă a ei era foarte mare! Nu avea decât un copil mai mult decât aveam eu. E adevărat că, pe vremea când şi-a făcut histerectomia, nu-l aveam decât pe Simon. Poate aşa se explică.

Oricum, mi-au trebuit ani de zile să-mi dau seama de

ce nu voia vizitatori: nu voia să se simtă obligată să întoarcă vizitele. Venea întotdeauna să-mi vadă bebeluşul, dar când am fost în spital pentru operaţia de hernie de disc nu a venit nici măcar o dată. Spitalele o deprimă.

Gwen, pe de altă parte, şi-a făcut un obicei din a-şi vizita prietenii în spital. Prietenii ei se internau mereu pentru afecţiuni grave: cancer rectal sau operaţie la nas sau amputarea unui deget de la picior din cauza unei complicaţii de diabet. Cunoştea cei mai buni florari şi făcea parte dintr-un club de artizani, astfel încât putea face prietenilor ei bolnavi mici cadouri vesele, de ţinut pe noptiera de lângă pat. S-ar crede că a început de curând, odată cu îmbătrânirea prietenilor săi, dar, de fapt, o făcea demult.

Obişnuia să-l ia şi pe Gordon cu ea. Pe atunci, copiii nici nu aveau voie în secţia de chirurgie, dar Gwen era o figură atât de familiară, încât asistentele făceau o excepţie pentru fiul ei. îl învăţa tot ce ştia de la cursurile de artizanat şi-l punea să lucreze acasă. A păstrat câteva dintre cele mai bune lucrări ale lui: un suport croşetat pentru un sul suplimentar de hârtie igienică, o iesle, o piesă făcută dintr-un umeraş de sârmă, desfăcut şi apoi îndoit în formă de cerc, cu fâşii din folie de aluminiu răsucite în jurul lui.

A făcut un bust al învăţătoarei sale din clasa a patra, întorcând o farfurioară şi apoi lipind pe ea o ceaşcă de cafea cu fundul în sus. Mânerul ceştii era nasul; apoi a pictat ochii şi gura şi a lipit sfori galbene care reprezentau părul.

De obicei, Gordon îi dădea mamei sale lucrările pentru a le duce prietenelor ei bolnave. Mere şi portocale parfumate, bucheţele făcute din trandafirii şi glicinele mamei sale, tabachere din fetru. Mă enervez când îmi amintesc cum îl târa Gwen în vizită la bietul domn Peabody care avea nasul amputat. Cine naiba era domnul

Peabody pentru Gordon? Nimeni. El se ocupa cu livrarea hainelor de la spălătoria Clean-More, iar Gwen îşi

trimitea mai multe haine la spălat decât oricine altcineva din

Slocum.

Nu mă provocaţi. Nu mai am mare lucru de făcut în afară de a depăna amintiri. Nu mai are sens să mă gândesc la vremurile bune, aşa că îmi alimentez ranchiuna.

Recunosc asta. Stau în pat gândindu-mă cât de mult îi urăsc pe Gwen şi pe Ed. Gordon ar fi putut Flo persoană minunată. Ar fi putut fi foarte fericit. Uneori, trebuie să recunosc ceea ce am ştiut, de fapt, dintotdeauna: Gordon nu a fost fericit nici măcar o zi în toată viaţa lui.

Părinţii lui pretindeau prea multe de la el. Le-a oferit foarte multe, dar nimic pe placul lor. Ed abia reuşea să se împace cu ideea că Gordon nu a devenit sportiv de performanţă.

— Ce sport? obişnuiam eu să întreb.

— Nu contează, îmi spunea Gordon. Orice sport.

Era bun la atletism, la golf şi la înot. Jucase în turnee de golf la Princeton, iar Ed spera că atunci când se va întoarce acasă, va deveni cel mai de seamă membru al

Country Club din Hatuquitit. La început, râdeam amândoi când Ed spunea că, dacă nu s-ar fi căsătorit cu mine şi dacă n-ar fi avut o familie de întreţinut, Gordon ar fi ajuns un mare sportiv. Dar, după o vreme, Gordon a încetat să mai râdă, căci începuse să creadă asta.

Toate femeile din oraş se plâng de soacrele lor. E un subiect obişnuit de conversaţie. Majoritatea spune că nu se ridică la înălţimea aşteptărilor soacrelor. Uneori, se plâng că soacrele nu-şi pot vedea de treburile lor, că sunt băgăcioase, că le critică întruna. Aşteptau să încep şi eu să povestesc despre Gwen, deoarece li se părea ceva ieşit din comun să creşti un copil ca Gordon. Au dreptate, dar ele nu înţeleg de ce. Ele o văd pe Gwen ca pe o femeie rea care a crescut un nemernic, în vreme ce eu o privesc ca pe o femeie proastă care a crescut un băiat confuz şi singuratic.

Bess e singura cu care stau de vorbă. Mă aude

plângând noaptea şi, uneori, îmi întinde mâna.

E uşor să vorbeşti urât despre soacre, despre cât de nenorocite sunt, despre controlul pe care încă îl mai exercită asupra bărbaţilor adulţi pe care îi iubim. Noaptea trecută eu şi Bess am stat treze mult timp, discutând despre soţii noştri şi mamele lor. Supraveghetoarea ne-a spus de două ori să ne culcăm, dar nu ne puteam opri. Odată ce ne porniserăm, gândurile veneau în cascadă.

Bess spunea că Jimmy, soţul ei, fusese bătut de părinţii lui şi de aceea îşi bătea şi el propriii copii. Zicea că genul ăsta de tulburare se cheamă „lanţ de abuzuri”, şi m-a întrebat dacă Gordon fusese bătut de părinţii lui.

— Nu l-au bătut. Aveau metode mai dure, am spus eu.

— Ca de exemplu? m-a întrebat ea.

— Îl închideau în pivniţă. Sau nu îl lăudau niciodată.

Sau se prefăceau că nu îl aud, ca şi cum nu s-ar fi aflat de faţă.

— Ei bine, bătaia era cea mai mare problemă a lui

Jimmy, şi încă este, a spus Bess. M-a întrebat care a fost cel mai rău lucru pe care mi l-a făcut Gordon vreodată.

M-am gândit multă vreme, fără să-mi dau seama care era.

Apoi mi-am amintit un lucru pe care Gordon nu-l făcuse niciodată înainte, dar pe care îl făcea foarte des în ultimele luni şi care mă deranja foarte tare. Bess e singura persoană căreia i l-am mărturisit.

De fiecare dată când intram într-o cameră, Gordon ieşea. Dacă citea o carte în timp ce eu intram cu un braţ de haine curate să le pun la locul lor, închidea cartea şi pleca, mormăind ceva când trecea pe lângă mine.

— Ce? îl întrebam eu.

Dar el mergea mai departe.

Acum o lună, a început să vorbească cu voce tare.

Puteam auzi cuvintele „aş vrea…”. Când se pregătea de culcare sau înainte de a intra în baie.

— Ce ai vrea? l-am întrebat eu prin uşa de la baie.

Spune-mi, te rog. Nu mi-a spus niciodată. Am încercat să-mi imaginez ce-şi dorea Gordon. Ca noi să fii fost mai fericiţi? Ca el să ne iubească pe mine şi pe copii mai mult? Ca nimic din toate acestea să nu fi început?

Într-o seară, după ce îi culcasem pe Simon şi pe Flo şi m-am dus în bucătărie să iau o ceaşcă de ceai, Gordon punea cafea în filtru pentru dimineaţă. Era o cafea specială, Viennese, pe care o cumpărasem prin comandă poştală de la Dean & Deluca. Era atent să umple linguriţa de cafea atât cât trebuia. L-am privit câteva momente şi nu n-am putut împiedica să nu mă gândesc la primii ani ai căsniciei noastre, când eram atât de fericiţi, când credeam că dragostea noastră n-avea egal.

— Te iubesc, i-am spus eu lui Gordon. M-a privit parcă surprins să mă vadă, ca şi când gândurile sale ar fi fost undeva, departe. A aruncat linguriţa înapoi în punga de cafea şi a ieşit din bucătărie.

— Aş vrea… l-am auzit rostind mai tare decât de obicei.

— Ce ai vrea? l-am întrebat. Am alergat după el. L-am implorat să-mi spună. S-a oprit în holul de la intrare, lângă dulapul de haine. Luminile erau stinse; am întins mâna după întrerupător, dar el mi-a prins-o. Nu m-a strâns foarte tare. Am stat aşa multă vreme, ochii mi se obişnuiseră cu întunericul şi-l puteam vedea clar: ochii frumoşi, părul dat uşor pe spate, pometii înalţi. Acesta era bărbatul cu care mă căsătorisem. Acesta era tatăl copiilor mei. Îi simţeam respiraţia fierbinte în părul meu.

— Aş vrea să mori, mi-a spus Gordon. Apoi a urcat scările.

— Sunteţi gata pentru plimbarea cu barca? întrebă

Maria. Simon şi Flo zăceau pe canapea uitându-se la televizor la nişte clipuri muzicale şi păreau că n-o auziseră.

Intraseră direct în casă după şcoală, îşi lăsaseră cărţile pe biroul Mariei, înşfăcaseră nişte gustări şi se aşezaseră în faţa televizorului. Maria îi privi încercând să-şi stăpânească iritarea. Era prima zi frumoasă după o

perioadă în care plouase mărunt.

— Am întrebat dacă sunteţi gata pentru plimbarea cu barca? repetă ea încet.

— Nu vreau să merg, spuse Simon.

— Nici eu, zise Flo.

Îi scăpaseră nişte firimituri de prăjitură cu ciocolată pe rochia de balerină, dar nu părea să-i pese. Maria se întrebă dacă există vreo metodă specială pentru a spăla rochiţa fără să strice ţesătura fină a fustei şi adăugă această problemă la lista deja lungă de corvezi la care se înhămase de la venirea copiilor. Închise televizorul.

— Hei, protestă Simon.

— Schimbaţi-vă hainele. Mergem să ne plimbăm cu barca.

— Unde? întrebă Simon privind-o pe Maria cu o expresie sceptică, de parcă de răspunsul ei depindea decizia lui de a merge sau nu.

— Mergem să săpăm. Pe Haunted Isles. Grăbiţi-vă!

Ochii copiilor se deschiseră larg la auzul cuvintelor ei şi se repeziră să urce scările.

În timp ce ei se schimbau, Maria se duse la barcă pentru a verifica dacă totul era în ordine. Se strădui să-şi stăpânească resentimentele şi decise că acestea erau din cauza faptului că se simţea sechestrată. Îi plăcea să lucreze până târziu, chiar şi după ce veneau copiii de la şcoală. Trebuia să facă cumpărături, să spele haine, să le verifice temele. Maria nu-l mai văzuse pe Duncan de când se mutaseră copiii la ea. Îi era dor de el. Uneori, era furioasă pe Peter şi pe Nell şi chiar şi pe Hallie, pentru că nu-i luau din când în când pe copii la ei. În acelaşi timp era conştientă că aceştia au nevoie de ea, de stabilitate, că mutatul dintr-o casă în alta însemna ultimul lucru de care aveau nevoie. Cu toate acestea, aştepta cu nerăbdare ziua de vineri, când, cu inima îndoită, stabilise ca ei să se ducă la Ed şi Gwen.

— Pot să mă îmbrac cu astea, mătuşă Maria? întrebă Flo.

Maria zâmbi, observând că Flo îşi trăsese un hanorac peste rochiţă şi îşi băgase fusta în blugi.

— E-n regulă, spuse ea. Unde e fratele tău?

Floridică din umeri. Maria o ajută pe Flo să urce în barcă şi îi puse o vestă de salvare în jurul gâtului.

Aşteptându-l pe Simon, priveau prin ceaţă peste apele calme ale golfului spre Haunted Isles.

Când auzi poarta trântindu-se, Maria îşi întoarse privirea spre casă. Simon venea pe cărare, cu privirea în pământ, fără să se grăbească. Maria se prefăcu că nu observă. Când îl întrebă ce se întâmplase, acesta răspunse scurt:

— Nimic.

Maria îşi reprimă impulsul de a-l ajuta să se urce în barcă. Cu mare dificultate, Simon reuşi să sară peste balustradă. Maria îi spuse să-şi pună vesta de salvare.

Simon şi-o trecu peste cap, dar nu o legă. Maria nu-i făcu observaţie.

În vreme ce traversau canalul, Maria privi înapoi spre copii. Şi-ar fi dorit ca ei să fie încântaţi de plimbarea cu barca, la fel cum fusese ea la vârsta lor, dar ei păreau plictisiţi.

— Priviţi! strigă ea tare ca să acopere zgomotul motorului. Rândunelele de mare plonjau într-un banc de peşti;

cozile argintii plescăiau, ridicând mici trombe de apă.

— Sunt albastre, strigă Simon, devenind brusc interesat. Se agăţă de balustradă şi privi bancurile de peşti până când Maria ocoli geamandura şi reduse acceleraţia. Păcat că nu avea o undiţă în barcă.

Trase barca pe mal.

— Vreţi să vedeţi săpăturile? întrebă Maria.

— Aş vrea să ne jucăm, spuse Simon.

— E o idee mult mai bună, încuviinţă Maria şi copiii se îndepărtară căutând mici bălţi lăsate în urmă de reflux.

Maria îi privi îndepărtându-se. Brusc, păreau că începuseră să se distreze şi se simţi mulţumită. Cea mai

mare parte a timpului păreau foarte serioşi. Îşi mâncau mâncarea cu înghiţituri calculate. Se uitau la televizor fără să zâmbească. Uneori, spuneau glume răutăcioase. Ascultându-le chicotelile în timp ce zburdau peste stâncile alunecoase.

Maria zâmbi. Măcar o dată se purtau ca nişte copii.

Maria redeveni ea însăşi serioasă, în timp ce-şi căra bagajele spre mica movilă de pământ. Nu fusese la mormânt de mai multe zile. Când a ajuns pe creastă s-a oprit şi l-a studiat cu atenţie. Ploaia răscolise pământul în jurul cortului. Un strat fin de prai se aşternuse peste suprafeţele pe care le curăţase cu atâta grijă în urmă cu o săptămână. O pasăre sau un animal mai mare scotocise prin zonă, căutând, probabil, viermi de nisip. În prai se vedeau urmele unor gheare lungi. Maria privi locul o vreme, întrebându-se de ce avea întotdeauna un sentiment ciudat când se întorcea la săpături după un timp.

Scuturând cortul de polietilenă, Maria examină oasele femeii. Îşi aminti de cimitirul Pequot de la Squaw's

Landing şi se întrebă de ce această femeie fusese îngropată aici. Ghemuită pe călcâie, localiză coasta ruptă. Oare membrii tribului care erau ucişi erau îndepărtaţi? în unele dintre culturile pe care le studiaseră ea şi Aldo, crima era ruşinoasă atât pentru victimă, cât şi pentru criminal.

Totuşi, acolo se aflau multe accesorii funerare, semn că femeia fusese iubită în momentul îngropării, că fusese trimisă în călătoria de trei zile de pe Tărâmul Morţilor cu destul de multe ofrande. Maria încercă să-şi amintească legenda Pequot despre un indian viteaz care urmase spiritul soţiei sale peste ape pe Tărâmul Morţilor, undeva pe

Haunted Isles. Oasele acestea ar putea aparţine acelei femei, se gândi Maria, folosind peria pentru a îndepărta praful de pe un disc de metal.

— Ăsta este un schelet? întrebă Simon. Maria tresări la auzul vocii lui. El şi Flo stăteau pe creasta dealului.

— Da, spuse Maria. E un schelet al unei indiene. Vreţi să-l vedeţi?

Copiii se apropiară. Maria se întoarse spre stânga, pentru ca aceştia să vadă mai bine.

— Încerc să dezgrop aceste perle şi pietre, spuse ea.

Indienii îşi îngropau adesea morţii punând în mormânt daruri.

— Când a murit acest indian? întrebă Flo, întinzând mâna şi atingând tibia femeii; Maria nu o opri.

— Acum trei sute de ani.

— Aşa o să arate şi tata? întrebă Simon stând ghemuit pe călcâie şi privind craniul femeii.

— Ei bine, spuse Maria după o lungă tăcere.

— Aşa o să arate, repetă el furios.

— Tati nu o să arate aşa, spuse Flo cu o voce tremurândă.

Maria întinse mâna pentru a o strânge în braţe. Era atât de preocupată de aspectul arheologic, încât nu se gândise că exista posibilitatea ca aceşti copii să nu mai fi văzut vreun schelet.

— Toţi vom arăta aşa, spuse Maria încet. Dar e în regulă. Dacă suntem iubiţi în timpul vieţii, vom fi iubiţi şi după ce murim. Vedeţi, această persoană a fost atât de iubită, încât i-au pus un vas şi mai multe bijuterii.

— Eu încă îl mai iubesc pe tati, spuse Flo.

— Asta voiam să spun, zise Maria.

— Şi eu îl mai iubesc, interveni Simon. Lacrimile i se prelingeau pe obraji. Nu e drept ca el să arate aşa. Crezi că aşa arată deja?

— Nu, spuse Maria.

— Dacă el arată aşa, cum o să-l mai recunosc când o să ajung în ceruri? întrebă Flo.

— Oamenii nu se schimbă în ceruri, spuse Maria. Acolo toţi arată aşa cum ţi-i aminteşti tu.

— Doar că sunt fericiţi, zise Simon. Au aceleaşi chipuri pe care le aveau când erau în viaţă, numai că sunt fericiţi.

Inima Mariei se strânse, aşteptându-l pe Simon să continue. Când văzu că acesta nu mai spunea nimic, îi puse mâna pe umăr pentru a-l încuraja.

— De ce, iubitule? întrebă Maria. Tatăl tău nu era fericit?

Simon dădu din cap în semn că nu.

— Nu era fericit, spuse Flo.

— Ştiţi de ce? întrebă Maria. Aveţi idee de ce nu era fericit?

— Din cauza lui marni, spuse Simon.

— Marni a *încercat* totuşi să-l facă fericit, spuse Flo cu o voce subţire şi încordată. Ştia ce-i place. Mai ţii minte ouăle de peşte?

— Caviar din Rusia, spuse Simon. Oamenii mănâncă aşa ceva doar la ocazii speciale, dar noi mâncam tot timpul.

— Şi îi cumpăra o mulţime de cadouri, spuse Flo, cu tonul unei persoane în vârstă care-şi aminteşte de vremurile bune din trecut. Le cumpăra prin poştă. Soseau din toată lumea. Tati avea cele mai fine pijamale, eşarfe şi cravate din lume.

— Atunci de ce spuneţi să mă nefericit din cauza lui marni? Ce a făcut marni?

Voia să-i impulsioneze, să-i facă să vorbească. Avea sentimentul că, în cele din urmă, erau dispuşi să vorbească, că vor spune ce le făcuse Gordon. Aştepta cu nervii întinşi la maximum.

— Era nefericit când marni ne bătea, spuse Flo.

— Tati spunea întotdeauna că marni o să ajungă la închisoare pentru ce ne făcea, spuse Simon cu vocea plină de amărăciune. Mereu spunea că acolo o să ajungă.

Maria esimţi că ameţeşte.

— Dar Sophie nu ar putea niciodată să vă lovească, spuse ea.

— Ba da. Ne bătea mereu, spuse Flo.

Mint, gândi Maria. *Exact ca părinţii lor*. Îi veni să se suie în barcă şi să-i lase acolo pe insulă, dar încercă să-şi

păstreze calmul.

— Atunci când Sophie a fost internată, când a spus că a căzut pe scări şi tu erai plină de vânătăi, Flo? Ai spus că Sophie a căzut peste tine. Aşa a făcut? Asta s-a întâmplat?

Flo strânse pumnii şi începu să plângă atât de tare, încât nu mai fu în stare să vorbească.

— Marni a bătut-o rău în ziua aceea, spuse Simon.

Maria îşi aminti discuţia dintre Sophie şi Flo în biblioteca din Hatuquitit şi îşi dădu seama că nepoţii săi spuneau adevărul.

— Ce a păţit marni atunci? întrebă ea, calmându-se.

Cum a ajuns în spital?

— Tati a împins-o pe scările de la pivniţă, spuse Simon. Ca să o pedepsească că a bătut-o pe Flo. A împins-o, apoi i-a închis uşa şi i-a spus că o s-o lase acolo mult timp ca să se gândească la faptele ei.

Flo plângea şi mai tare, încât Maria o strânse în braţe şi o legănă, dorindu-şi să poată repara cumva măcar puţin din răul pe care i-l făcuseră părinţii ei. Era mai mult decât şocată de mărturisirile lui Simon. Îşi aminti discursul tulburător al lui Sophie – în faţa ei şi a lui Peter – despre cum fusese Gordon închis în pivniţă de părinţii săi şi se trezi întrebându-se dacă şi Sophie şi Gordon ţineau în pivniţă, decorat tot timpul anului, un brad de Crăciun.

— Mă întreb dacă tati a fost îngropat cu lucruri folositoare pentru ultima lui călătorie, spuse Simon după o vreme.

— Nu. În zilele noastre nu se mai obişnuiește, îi răspunse Maria.

— De ce nu? E o idee bună, spuse Simon. Eu mi-aş dori skateboardul. Şi un televizor.

— Eu vreau rochiţa de balerină, spuse Flo. Încetase să hohotească şi plângea în linişte, sugându-şi degetul mare.

— Sunt sigur că tati are multe lucruri cu el, spuse

Simon cu convingere. Ai spus că oamenii care sunt iubiţi în timpul vieţii sunt îngropaţi împreună cu diferite

obiecte.

Şi noi toţi îl iubim.

— Dar marni? întrebă Maria, temându-se de răspunsul lor. Ea ar trebui să aibă lucruri lângă ea?

— Desigur, spuse Simon. O iubim şi pe ea.

25

Vineri după-amiaza, Maria a dus-o pe Flo acasă la Toby Jenkins pentru petrecerea de ziua acesteia şi pe Simon la doctorul Middleton pentru prima şedinţă. Apoi a fost la cumpărături. Înainte de ora şase, i-a recuperat pe copii şi i-a pregătit pentru noaptea pe care urmau să o petreacă la Gwen şi la Ed. îl invitase pe Duncan la cină.

Se vedeau prima oară de când el plecase de acasă.

Încă de dimineaţă, îşi alcătui planul de acţiune, un fel de agendă cu două coloane, una pentru ore şi una pentru îndatoririle respective, dar singurul lucru la care se putea gândi era faptul că Sophie era cea care-i lovise pe copii.

Maria nu spusese nimănui şi căuta o cale să le spună copiilor să păstreze secretul faţă de Gwen şi Ed.

Simon aşteptă în maşină în timp ce Maria cu Flo de mână se îndreptau spre casa lui Toby Jenkins. La uşă răspunse mama lui Toby, o femeie prematur încărunţită, dar cu un zâmbet larg.

— Tu trebuie să fii Maria, spuse ea. Eu sunt Olivia Jenkins.

— Bună, spuse Maria, strângând mâna întinsă.

— Fugi înăuntru, Flo, o îndemnă Olivia, mângâind-o pe cap. Petrecerea nu poate începe fără tine.

Strângând în mână cadoul lui Toby, împachetat într-o hârtie cu ursuleţi, Flo ezită în pragul uşii.

— Du-te, iubito, spuse Maria.

Maria ştia cum trebuie să se simtă Flo, intrând într-o cameră plină cu copii care ştiau ce făcuse mama ei. I se strânse stomacul. Doamna Cannon îi spusese Mariei că

Simon şi Flo erau şicanaţi de colegi la şcoală.

— De ce nu rămâi la o cafea? întrebă Olivia. Mai sunt şi alte mame aici.

— Mulţumesc, dar Simon mă aşteaptă afară, spuse Maria, remarcând expresia „alte mame”.

O conduse pe Flo până în salon, unde un grup de copii gălăgioşi se jucau cu baloane. La o măsuţă joasă se aflau câteva femei care stăteau de vorbă. Alicia Murdoch se afla printre ele. Ea o privi pe Maria ca şi cum încerca să-şi dea seama unde o mai văzuse. Maria, emoţionată, o complimentă pe Olivia pentru peisajul care atârna pe perete chiar lângă uşă. Apoi o urmări pe Flo, dându-i cadoul lui

Toby şi amestecându-se printre copii. Aruncând o privire peste umăr către femeia pe al cărei bărbat îl iubea, îşi luă la revedere de la Olivia şi plecă.

Cu sentimentul că părăsea locul unei infracţiuni, Maria sări în maşină. Simon nu se uită la ea, ci continuă să privească pe geamul maşinii. Văzându-l atât de retras şi tăcut, Maria se întristă. Părul îi căzuse pe ochi şi el şi-l îndepărtă cu o mişcare a capului care îl făcu să semene leit cu Gordon. Maria continuă să-l privească, încercând să ghicească ce era în mintea lui.

Brusc se înfurie. Nu-şi dorise toate acestea: tăcerea lui Simon, patul ud al lui Flo, faptul că ceilalţi copii erau răi cu ei. Aştepta cu nerăbdare ora şase când Ed şi Gwen aveau să-i ia pe copiii. Avea nevoie de prezenţa lui

Duncan.

— Probabil ai multe să-i spui doctorului Middleton, zise Maria.

— Nu chiar, spuse Simon încruntându-se.

— Poţi să-i spui orice. O să rămână secret.

Simon tăcu o vreme, după care întrebă:

— Ce ştie ea despre mine?

— Ştie ce s-a întâmplat cu părinţii tăi.

— Şi atunci ce să-i mai spun? întrebă Simon încordat.

— Poţi să vorbeşti cu ea, Simon. Poţi să-i spui cum te

simţi.

— Cum mă simt?

— Da. Dacă eşti trist sau îngrijorat. Dacă ţi-e dor de părinţii tăi, dacă eşti furios din cauza mea. Orice.

— Ce prostie. Dacă vorbesc despre lucrurile astea e şi mai rău, spuse el cu amărăciune.

— Nu e adevărat. Probabil e mai uşor să te uiţi la televizor şi să te prefaci că totul este în regulă, asta până când se termină programul.

— Nu, pentru că începe întotdeauna un alt program.

Maria rămase fără replică. Tăcu o vreme înainte de a-i vorbi din nou.

— I-ai putea povesti despre cum te tachinează copiii la şcoală.

— Toate astea se întâmplă pentru că mama este în închisoare, iar eu vreau să *uit* lucrul ăsta! Îndârjirea din vocea lui stârni în Maria un val de ură împotriva lui

Sophie. Nu o mai vizitase după dezvăluirile copiilor. Nu mai putea să o vadă.

Maria parcă maşina. Ea şi Simon priviră câteva clipe clădirea în care lucra doctorul Middleton, o casă mare şi albă cu un post de observaţie pe acoperiş. Merseră pe trotuar fără să scoată o vorbă. Intrară în sala de aşteptare pe ai cărei pereţi erau postere cu bărci şi flori. După o vreme, se deschise o uşă şi apăru o femeie înaltă şi frumoasă. Maria îşi dădu seama că doctor Middleton avea cam vârsta ei.

— Bună, Maria, spuse ea.

Maria îi strânse mâna.

— Bună, Simon, i se adresă ea lui Simon.

— Bună, spuse Simon, pleoştit.

— Vrei să intri?

Simon ridică din umeri. Maria vru să-i urmeze, dar doctorul o opri.

— Cred că eu şi Simon o să stăm de vorbă singuri astăzi, dacă este şi el de acord.

— Eu? întrebă Simon surprins, privind-o pe Maria.

— E în regulă? întrebă Maria.

— Sigur, spuse Simon. Şi, fără să-şi ia la revedere de la Maria, intră în cabinet.

*

Maria cumpără lăptuci, roşii, cartofi, peşte-spadă pentru grătar şi prăjitură de ciocolată. Se grăbi foarte tare întrucât voia să fie la uşa dr. Middleton când termina Simon.

Aşteptând în maşină, privi oamenii care treceau pe stradă.

Cei care îi recunoşteau maşina, îi aruncau o privire fugară şi continua să meargă mai departe. Fusese la cumpărături la un centru comercial de lângă Blackwood tocmai pentru a evita privirile curioase ale concetăţenilor săi.

Apoi îi văzu pe Hallie şi pe Nell. Nell împingea căruciorul în care se afla Andy. Hallie purta o pălărie de soare şi ochelari închişi la culoare. Maria ieşi din maşină.

— Unde ai fost? întrebă Hallie. Te-am sunat toată dimineaţa.

— Am avut nişte treabă, spuse Maria.

Hallie privi în jur. Acel segment al Summer Street era în principal rezidenţial. Cele mai multe dintre casele mari fuseseră divizate în apartamente sau transformate în birouri pentru doctori.

— Ce faci aici? întrebă Hallie.

— Simon e înăuntru, are o întâlnire cu doctor Middleton – un psiholog.

Hallie strânse din buze.

— Nu-mi place asta, spuse ea.

— Eu cred că e o idee grozavă, zise Nell.

— Lucrurile stau destul de bine şi nu era nevoie ca cineva să creadă că nepoţii mei au luat-o razna.

— Mamă, cred că glumeşti, spuse Maria, nevenindu-i să creadă că Hallie putuse spune ceva atât de ridicol.

Lui Hallie, ochelarii îi alunecară pe nas, dând la iveală privirea furioasă.

— Faptul că a trebuit să fie duşi la un psihiatru este un stigmat cu care copiii vor trebui să trăiască toată viaţa lor. S-ar putea chiar să nu fie acceptaţi la facultate.

— Mamă! strigă Maria, şocată de logica obtuză a mamei sale.

— Ştiu, sunt demodată, dar în tinereţea mea familiile îşi rezolvau singure problemele, nu dădeau fuga la psiholog.

— Cred că problema asta e prea gravă ca să fie rezolvată de noi, spuse Maria exagerat de calmă pentru a-şi masca neliniştea. Ea îşi aminti de teoria lui Peter, conform căreia Hallie nega toate lucrurile îngrozitoare pentru a-şi păstra echilibrul.

— Uite câtă lume trece pe lângă mine fără să mă salute, spuse Hallie. Nu mi-am imaginat vreodată că va veni vremea în care va trebui să merg prin Hatuquitit cu capul plecat.

Maria, care simţise acelaşi lucru, căută ajutor la Nell.

— N-o să dureze o veşnicie, spuse Nell. Oamenii nu ştiu ce să creadă. Eram convinsă că mamele care îşi duc copiii la creşă mă vor ocărî, dar ieri, când îl luam pe

Andy, una dintre ele mi-a spus cât de rău îi pare de Sophie şi de toată situaţia. Şi cred că era sinceră.

Hallie privi spre clădirea în care se afla cabinetul.

— Le place să dea vina pe mame. Sunt sigură că el stă acum înăuntru şi-i spune lui Simon că eu sunt de vină pentru problemele lui Sophie.

— Doctor Middleton e femeie şi sunt convinsă că lucrurile nu stau chiar atât de simplu, spuse Maria, gândindu-se că uneori ea însăşi se întreba dacă nu cumva erau. Un camion UPS parcă în spatele lor, iar şoferul începu să descarce nişte cutii de carton. Prezenţa lui le făcu să-şi dea seama pe ce ton ridicat vorbeau.

— Vii duminică la cină? întrebă Hallie mai încet, încercând să se controleze.

— Da, spuse Maria.

— Astăzi e ziua cea mare? insistă Hallie. Maria ştia

că se referă la faptul că Gwen şi Ed veneau să ia copiii, aşa că dădu aprobator din cap.

— Cred că o să înnebunească, spuse Nell, referindu-se la Sophie.

Maria avu senzaţia că vorbeau codificat.

— Trebuie să mă duc înăuntru să-l iau pe Simon, spuse ea.

— La revedere, dragă, zise Hallie. Ne vedem duminică.

— Distracţie plăcută deseară, spuse Nell, făcându-i cu mâna.

— Despre ce e vorba? întrebă Hallie, în timp ce se îndepărtau.

Maria se întoarse cu spatele şi pomi pe trotuar, lăsând explicaţiile în seama lui Nell.

Simon părea mai relaxat când ieşi pe uşa cabinetului.

Chiar dacă nu zâmbi, dădu uşor din cap când Maria îi povesti că se întâlnise cu Hallie, Nell şi Andy. Când opriră să o ia pe Flo, ieşi din maşină şi se jucă cu câinele familiei Jenkins.

— Carol şi Alicia se află încă aici, spuse Olivia. Vrei să bei un pahar de vin cu noi?

— Mulţumesc, spuse Maria grăbită, dar trebuie să pregătesc copiii; vor petrece noaptea la bunicii lor. Nu era în stare să o vadă pe Alicia pentru a doua oară cu doar câteva ore înainte ca Duncan să vină la ea acasă.

Olivia zâmbi.

— Ştiu cum e. Şi eu devin nervoasă când trebuie să o trimit pe Toby la tatăl ei în weekend. Mă străduiesc să-i facă o impresie bună mai mult decât o făceam când eram căsătoriţi.

— Mi-e teamă să nu uit cine ştie ce nimic, cum ar fi periuţele lor de dinţi, şi să creadă că nu sunt o mătuşă bună.

— Cât timp vor sta la ei? întrebă Olivia.

— Doar noaptea asta.

— E un fleac. Aşază-te în mijlocul camerei cu o

geantă în mână şi gândeşte-te la toate lucrurile de care pot avea nevoie în douăzeci şi patru de ore. Pijamale, halate, papuci, cărţi, jucăriile cu care dorm, haine de joacă pentru mâine, o pereche de şosete de schimb, accesorii de plajă dacă bunicilor le place să meargă la mare... o să te descurci.

— Mulţumesc, Olivia, spuse Maria, aruncând o privire în hol.

— Am avut nişte mici probleme, spuse Olivia cu voce joasă. Patty a întrebat-o pe Flo dacă mama ei e în închisoare – poţi să mă crezi sau nu, sunt convinsă că nu a vrut să fie răutăcioasă. Flo a reacţionat ca la un atac, spunând că mama ei e acasă. Apoi au uitat cu toţii despre asta. Iat-o! spuse Olivia, mângâind-o pe Flo pe spate când aceasta trecu pe lângă ea.

Maria îşi luă la revedere. Mintea ei era deja în altă parte. Îndreptându-se spre Simon, care se juca cu câinele, cu mâna micuţă a lui Flo într-a ei, se gândea cum să le spună copiilor să-şi protejeze mama şi să nu le spună nimic bunicilor.

Nerăbdarea lui Simon creştea cu fiecare minut.

Aşteptându-şi bunicii în faţa uşii, el şi Flo îşi striviseră bagajele stând pe ele. Simon, încruntat, se tot uita la Maria.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maria.

— Ed şi Gwen o urăsc pe marni? întrebă el.

— Nu ştiu, răspunse Maria.

— Probabil că da, pentru că l-a ucis pe tati. Oare marni nu l-ar urî pe cel care ne-ar omorî pe mine şi pe

Flo?

Logica lui o înduioşă pe Maria, care întrebă dacă

Simon discutase asta cu doctoriţa.

— Sunt sigură că da.

— Ei nu înţeleg. Ei nu au fost acolo.

— Aşa e, spuse Maria, dorindu-şi ca Simon să continue să vorbească.

— Nu vreau ca ei să gândească urât despre marni.

Vor da vina pe ea pentru toate.

— Pentru ce? întrebă Flo.

— Pentru toate, spuse Simon.

O privi pe Flo câteva secunde. Maria ştia că el se confrunta cu aceeaşi dilemă cu care se confruntase şi ea cu o oră mai devreme: cum să-i spună lui Flo să-şi ţină gura.

— Nu vrei ca marni să stea în închisoare pentru totdeauna, nu-i aşa? întrebă băiatul.

Flo nu spuse nimic, dar scutură din cap cu hotărâre.

— Atunci nu le spune nimic despre bătăi îi sugeră Simon.

— Mie de ce mi-aţi spus? întrebă Maria, aşezându-se între ei, uimită că Simon se gândise singur la asta.

— Pentru că tu eşti sora ei. Tu ştii că nu e o persoană rea.

Prea mişcată pentru a mai spune ceva, Maria îl îmbrăţişă.

Ed şi Gwen îi aşteptară pe copii în maşină. Maria îi privi îndepărtându-se. Copiii îi făcură cu mâna prin geamul din spate, dar Ed şi Gwen nu schiţară niciun gest.

Maria rămase lângă cutia de scrisori până când maşina dispăru. Apoi deschise cutia şi găsi o scrisoare de la

Aldo.

Nu era cel mai potrivit moment. Maria nu avea chef să citească o scrisoare de la Aldo când Duncan trebuia să apară. O băgă în buzunarul de la spate al pantalonilor şi înconjură casa, ducându-se spre veranda din faţă. Se aşeză pe un scaun şi rămase o vreme privind către Haunted

Isles. În cele din urmă, deschise scrisoarea lui Aldo. Voia să vadă ce avea el de spus în legătură cu teoria ei despre indianca Pequot. În clipa aceea, Duncan bătu la uşa din spate.

— Sunt aici, strigă ea, iar el ocoli casa. Văzându-l după o despărţire atât de lungă – timp în care se întâmplaseră atâtea – i se umplură ochii de lacrimi. Şi le

şterse şi zâmbi în timp ce el se apropia.

— Doamne, ce bine-mi pare să te văd, spuse el luând-o în braţe. Purta o cămaşă polo, părul îi era ud de la duş, dar mai avea un miros vag de lac şi motorină. Maria închise ochii şi-i inspiră mirosul, în timp ce el o legăna încetişor.

— Toată ziua am fost pe drumuri, dar m-am gândit întruna că în seara asta o să te văd.

— Am adus nişte vin, spuse Duncan, eliberându-se din îmbrăţişare doar cât să-i arate o pungă neagră.

— Ia loc, spuse Maria, gândindu-se că lui i-ar plăcea să privească marea după o zi grea de muncă. Eu mă duc să scot dopul la sticlă.

— Nici gând, vin cu tine, spuse el, îmbrăţişând-o din nou.

O sărută pe gură, iar ea se simţi copleşită de emoţie şi de dorinţă. *Să nu plângi*, îşi zise, încercând să-şi revină.

Intrară în casă.

— Deci, aici stai, spuse Duncan.

— Îmi vine greu să cred că nu ai mai intrat niciodată aici.

Întrucât Duncan o ţinea de mijloc şi nu părea că are de gând să-i dea drumul, nu putea să-i prezinte casa. Maria scoase paharele de vin, iar Duncan îşi luă braţul din jurul ei doar atât cât să poată deschide sticla de vin alb.

— Duncan, tu ai… începu ea nerăbdătoare.

Duncan se încruntă.

— Doamne, a fost îngrozitor să-l anunţ pe Jamey. Alicia m-a convins să-i spun că e doar o despărţire temporară, ca să-i dăm iluzia că mai există o şansă să mă întorc.

Ne-am certat foarte tare pe subiectul ăsta – eu eram de părere că ar fi mai bine să-i spunem că divorţăm, dar ea voia să amânăm vestea.

— Poate că Alicia mai speră, spuse Maria, urmărind chipul lui Duncan.

— Se poate. Nu părea nefericită când am plecat. Era

în bucătărie şi vorbea la telefon cu o prietenă. Mi-a strigat la revedere, de parcă aş fi plecat la lucru, iar de atunci m-a sunat în fiecare seară.

Maria îl luă pe Duncan de braţ.

— Hai să mergem afară, să bem un pahar de vin şi să vorbim despre soţul meu şi soţia ta. Tocmai am primit o scrisoare de la Aldo. Voia să pară nepăsătoare, dar avea inima grea.

Se aşezară pe două scaune alăturate, astfel încât să li se poată atinge coatele. O vreme priviră soarele care începea să coboare spre apus.

— Ai reface totul dacă ai putea? întrebă Maria, aşteptându-i răspunsul cu teamă.

— Nici nu-mi mai amintesc cum a fost când eram împreună, spuse Duncan, strângându-i mâna. Nici măcar nu sunt sigur că a existat vreodată… împreună.

Maria închise ochii – *împreună*… Ce însemna asta de fapt? se gândi la Sophie şi se cutremură.

— Ce mai face sora ta? întrebă Duncan.

Maria încercă să răspundă, dar i se pusese un nod în gât-Ca şi când şi-ar fi dat seama că era o întrebare prea dificilă pentru ea, Duncan o luă de mână şi schimbă vorba:

— Cum merge apărarea? Când veneam încoace l-am văzut pe Steve ieşind de la închisoare.

— De fiecare dată când îl văd pe Steve Grunwald, mi-l imaginez antrenând o echipă de baseball, cărând saci plini cu bâte pe holurile vreunui club. Mă înspăimântă gândul că el se ocupă de apărarea lui Sophie.

— După Peter, cred că el este cel mai bun avocat din oraş, spuse Duncan.

— Nu ştiu. Poate ar fi trebuit să căutăm pe cineva cu mai multă experienţă în cazuri de omucidere.

Duncan o strânse şi mai tare de mână.

— Steve e bun. O s-o ajute. Ea cum se împacă cu situaţia?

Maria scutură din cap.

— Nu e foarte cooperantă. Credeam că o să-şi

dorească foarte tare să iasă, dar nu ne lasă să o scoatem pe cauţiune.

Pare confuză.

— Nu mă surprinde, spuse Duncan. Este îngrozitor să nu-şi poată vedea copiii. Se află acolo abia de luni.

— Îţi e dor de Jamey?

Încuviinţă dând din cap.

— Mă apasă faptul că sunt departe de el. Asta e partea cea mai grea. Tu nu ai avut niciodată copii. Era o afirmaţie, nu o întrebare, dar el o privi în aşteptarea unui răspuns.

— Nu, dar avându-i pe Simon şi pe Flo lângă mine, uneori mă întreb cum poate Sophie… Făcu o pauză, cugetând. Alteori, îi citesc lui Flo o poveste şi ea adoarme.

Se ghemuieşte ca un căţeluş. Când Simon iese pe uşa doctorului mai calm, mai puţin tulburat, se pare că am făcut un lucru bun când l-am trimis…

— Ai dreptate, spuse Duncan. Au nevoie de atât de mult, iar tu trebuie să le oferi totul singură. Pentru Simon şi Flo, în momentul ăsta, tu ţii locul părinţilor lor.

Aşa e, gândi Maria, şi se trezi gândindu-se la Hallie.

După moartea lui Malcolm, într-un fel Hallie dispăruse odată cu el. Ea era destul de mare, însă Sophie suferise mai mult decât crezuse. Poate că Sophie doar se prefăcuse că era suficient de mare ca să aibă grijă de Hallie.

Cine ştie? Maria puse paharul cu vin pe podeaua de lemn.

— Mă duc să aprind cărbunii, spuse ea. O să mâncăm peşte-spadă.

— Te ajut. Mă pricep la peştii-spadă aproape la fel de bine ca la supa din conservă.

— A fost cea mai bună mâncare pe care am mâncat-o vreodată, spuse Maria, ascunzându-şi faţa în umărul lui

Duncan.

Amândoi izbucniră în râs, amintindu-şi masa de pe barcă de care nu se atinsese niciunul dintre ei.

Aşteptând să se încingă cărbunii, Duncan şi Maria priveau soarele, care dispărea în spatele insulei Lookout.

— Eram cu tatăl meu când am văzut un apus ca ăsta, iar el a spus „Mâine o să fie caniculă”. Îşi aduse brusc aminte. Veneau de la plajă într-o seară de iulie, când lui

Hallie, însărcinată cu Sophie, îi fusese prea cald ca să gătească. Maria îşi aminti că săpaseră o groapă în nisip, adunaseră lemne pentru foc şi prăjiseră crenvurşti pe băţ.

— Tată tău a murit când erai în liceu, nu-i aşa?

— În clasa a opta, spuse Maria.

— Tatăl meu a murit înainte, spuse Duncan.

— Într-adevăr? Nu am ştiut…

— Îmi amintesc că-mi părea rău pentru tine. Păreai atât de fericită în liceu, dar eu ştiam cum te simţeai. Mi se întâmplase şi mie.

— N-am ştiut, spuse Maria. Îşi aminti ultimele zile ale lui Malcolm. Într-o seară, privea îngrozită tavanul, ştiind că în curând – poate chiar în acel moment – tatăl ei va înceta să mai respire.

— Era foarte bătrân şi foarte bolnav, continuă Maria.

Când a murit m-am simţit uşurată. Nu e îngrozitor? M-am învinovăţit pentru acel sentiment, mai ales că toţi ai casei erau distruşi. Mama, practic, s-a prăbuşit. La fel fratele şi sora mea, deşi bănuiam că simţeau la fel ca mine.

— Trebuie să fie îngrozitor să priveşti cum o persoană dragă se stinge încetul cu încetul.

— Tatăl tău…

— Un accident de maşină, spuse Duncan. Într-o noapte, târziu, în drum spre casă. A murit pe loc.

Stăteau pe verandă, privind spre mare, retrăind amintiri. Apoi Maria se întoarse către el.

— Vreau să te sărut, spuse ea.

Duncan o trase spre el şi îi sărută creştetul capului, fruntea, obrajii şi, în cele din urmă, buzele. Ea îşi plimbă degetul pe şira spinării până ajunse la curea; apoi îşi strecură mâna sub pantaloni, în spate. Duncan se retrase, surprins.

— Avem câteva minute înainte să se încingă cărbunii?

Întrebă Maria. Mergem sus?

Voia să alunge sentimentele care o cuprinseseră – dragoste şi suferinţă pentru Malcolm, pentru copiii lui

Sophie, pentru întreaga sa familie. Încercă să-şi controleze panica şi să respire regulat.

— E în regulă, îi şopti Duncan în ureche. Facem orice vrei. Apoi, ridicând-o, traversă veranda cu ea în braţe.

Maria se prinse de gâtul lui când el deschidea uşa cu piciorul şi urcă scările.

O briză rece flutură draperiile de la ferestrele deschise şi farul de la Little Harbor lumina golful. Duncan o aşează pe Maria pe pat; ea îi spuse zâmbind:

— Nu m-a mai dus nimeni în pat pe braţe.

— Eşti uşoară ca un fulg, spuse el gâfâind.

— Să te las un moment să-ţi tragi sufletul?

Se dezbrăcară reciproc, sărutându-se. Din când în când.

Maria îşi lăsa capul pe spate pentru a privi trupurile lor împreunate. În lumina serii, corpurile lor păreau şi mai bronzate. Sânii şi şoldurile ei, fundul lui Duncan – părţi protejate de soare – erau albe ca nişte perle. Maria se simţea excitată privindu-le.

Stătea întinsă pe spate. Duncan o săruta, începând cu degetele de la picioare. Când ajunse la gambe, o răsuci şi o gâdilă în spatele genunchilor cu limba. Maria simţi un fior străbătându-i trupul. Întorcându-se, îl apucă pe Duncan de umeri şi gemu.

— Vino aici, spuse ea. ia-mă în braţe.

El păru că nu auzise şi continuă să-i sărute picioarele centimetru cu centimetru. Maria simţea plăcerea în cele mai neobişnuite locuri – glezne, sfârcuri, firele de păr din cap. Se simţea prizoniera lui Duncan şi a propriei sale plăceri, şi îi veni să ţipe. Când simţi că nu mai poate suporta, se ridică în şezut.

— Te rog, spuse ea.

Voia să-l implore să se oprească, dar el îi luă mâna şi îi spusese zâmbind.

— Ai încredere în mine? Te iubesc. Vreau să fac asta pentru tine.

Senzaţiile se întoarseră mai puternice decât înainte, iar Maria ştiu că urma să-şi piardă controlul, dar că totul era în regulă.

26

Abia a doua zi dimineaţă, după o cină cu peşte-spadă şi o noapte de dragoste, Maria deschise scrisoarea de la Aldo, în timp ce Duncan dormea alături de ea.

Dragă Maria.

Scrisoarea ta mă tulbură – din atât de multe motive!

În primul rând, biata Sophie. Bietul Gordon. Mă rog pentru ei, pentru copiii lor şi, mai presus de orice, pentru tine, bella. *Ştiu că nu îţi e uşor. Mă gândesc la toate vacanţele de Crăciun pe care le-am petrecut cu familia ta, la cât de fericită erai când te aflai alături de ei. Îţi cit*eam *tristeţea în zâmbet – alături de familia ta zâmbeai întotdeauna, dar de multe ori cu tristeţe. Ştiu câtă durere ţi-am provocat, luându-te de lângă ei. Probabil că te încrunţi în timp ce citeşti aceste rânduri, furioasă că mi-am închipuit că te pot convinge să faci ceva ce nu voiai să faci. Ştiu, Maria, că ai vrut să vii cu mine. Ştiu, de asemenea, că ai făcut-o din dragoste. Faptul că eu nu am fost în stare să te iubesc aşa cum ar fi trebuit e o povară cu care va trebui să trăiesc toată viaţa.*

Tu nu ai fost niciodată fericită. Vei recunoaşte asta într-o bună zi. În Anglia, în Perú, în Franţa: niciodată ne erai fericită. Doar când ne suiam în avionul de New

York puteam vedea ochii tăi scânteind. Scânteind în avion, reţinuţi în casa mamei tale. Şi, în cele din urmă, tristeţe pentru că în curând urma să pleci.

Cum o mai duci? Cât de puternică eşti! Sophie e la închisoare. Poate o consolează faptul că priveşte pe geam

şi vede luminile casei mamei ei printre copaci. De câte ori am văzut închisoarea aceea, nu mi-am imaginat niciodată că sora ta va ajunge acolo. E norocoasă că te are pe tine, că te ocupi de Simon şi Flo, dar să nu-ţi imaginezi că e recunoscătoare.

Maria, nu cred că vrei să auzi asta: Sophie e invidioasă pe tine. Da, avea un soţ respectat pe plan local, nişte copii adorabili, o casă frumoasă. Dar gândeşte-te:

ţie ţi-ar fi fost de ajuns dacă sora ta ar fi avut succes şi tu nu? Aminteşte-ţi, bella, *ce ambiţii avea mama ta în timp ce-o privea pe Sophie. În adâncul sufletului, Sophie se consideră ratată pentru că nu s-a ridicat la înălţimea lor, mai ales că tu ai avut succese.*

Şi acum i-ai luat şi copiii.

Nu spun că ar trebui să renunţi la ei. Sunt convins că cel mai bine e să stea cu tine. Bietul Simon şi biata Flo, mi-e imposibil să mi-i imaginez pe părinţii lor lovindu-i.

La fel cum îmi vine greu să cred că Gordon a rănit-o pe

Sophie. Mie Gordon mi s-a părut mai degrabă timid şi inofensiv, incapabil de pasiune. Într-adevăr, copiii ar trebui să stea cu tine (mi te imaginez sărutându-le frunţile în fiecare seară şi îmi vine să mor de tristeţe că nu săruţi frunţile propriilor noştri copii).

Acum, să vorbim despre notiţele tale. Adesea ai adus mare parte din imaginaţia ta pe şantierul arheologic.

Te-am văzut Jăcând asta de multe ori la Chavin de Huăntar, şi acesta este cel mai mare dar al tău. Deci ai găsit o indiancă Pequot ucisă, îngropată pe o insulă pe care nu există vreun cimitir. De ce se află acolo? Examinează cu atenţie accesoriile funerare şi uite-te după indicii. Cu siguranţă, persoana care a îngropat-o ţi-a lăsat ceva de descoperit. Aminteşte-ţi că talismanele pentru ultimul drum spun mai multe despre cultura unui grup de oameni decât oricare alte artefacte. De obicei, vedeai asta. Faptul că acum nu o vezi se datorează stării tale sufleteşti şi faptului că nu sunt eu acolo să te îndrum.

Dacă aş fi ştiut ce urma să se întâmple, aş fi amânat anularea căsătoriei. Dar ştiu că aşa e cel mai bine, că vei fi mai fericită în sânul familiei tale, lângă golful Long

Island. Eu încă te mai iubesc şi te voi iubi întotdeauna.

Te sărut tandru.

Aldo

Maria îl simţi pe Duncan atingându-i şoldul cu degetul.

— Bună dimineaţa, spuse el.

— Probabil nu ar fi trebuit să citesc asta în timp ce tu dormeai lângă mine, spuse ea. Dar m-am trezit devreme.

— Te-a supărat?

— Puţin. Aldo scrie exact aşa cum vorbeşte. În clipa asta am senzaţia că se află aici, cu noi în cameră.

— Dar nu e.

— Ştiu.

— La rândul meu, m-am trezit acum câteva ore şi mi s-a părut că-i aud pe Alicia şi pe Jamey pregătind micul dejun.

— Ţi-ai dorit să fie ei?

— Nu.

Se îmbrăţişară. Maria crezuse cândva că relaţiile amoroase ar trebui să fie lipsite de griji. A lor aşa începuse. Aldo îi trezise însă amintiri pe care Duncan nu avea de unde să le ştie.

Stând în pat în acea însorită dimineaţă de duminică.

Maria se simţi puţin speriată constatând câtă putere îi permisese lui Duncan să aibă asupra ei.

— Nu vreau să spun că nu mi-e foame, spuse Duncan sărutând-o şi ridicându-se din pat. Mă duc să fac cafea şi nişte sandviciuri şi să ţi le aduc în pat – cum ţi se pare?

— Sună grozav, dar o să vin şi eu cu tine, spuse Maria, nevrând să rămână singură cu scrisoarea lui Aldo.

La începutul verii, la Bold and Intrepid Boatworks, activitatea era în toi, aşa că Duncan fu nevoit să plece imediat după micul dejun. Prognoza se dovedise exactă:

ziua avea să fie fierbinte şi umedă, ceva neobişnuit pentru acea perioadă.

— Ne vedem diseară? întrebă Duncan.

— Copiii vor fi aici, spuse Maria.

— Aşa e. Duncan o îmbrăţişă. Se priviră zâmbind, nevenindu-le să se despartă.

— Adevărul e că nu vreau să treci singură prin asta.

Vreau să fiu cu tine.

— Nu ştiu ce să spun. Maria avea sentimentul că Simon şi Flo ar fi tulburaţi dacă şi-ar vedea mătuşa cu tatăl lui Jamey.

— Tu nu mai eşti căsătorită, iar eu m-am despărţit oficial de soţia mea…

— O s-o întreb pe Sophie, spuse Maria.

Duncan o sărută luându-şi la revedere, un sărut lung care se termină cu o îmbrăţişare şi mai lungă. Când, în cele din urmă, Duncan se îndreptă spre camioneta lui.

Maria îl urmări cu tristeţe.

Maria avea o mulţime de lucruri cu care putea să-şi umple ziua: să se ducă la mormânt, să o însoţească pe

Nell la plajă, să-i răspundă lui Aldo la scrisoare, să examineze artefactele pe care le scosese deja. Cu toate acestea, imediat ce camioneta lui Duncan dispăru de pe aleea ei, se sui în maşină şi se duse la închisoare.

Se părea că Sophie nu voia să vorbească decât despre

Bess, colega ei de celulă. La început, Maria o ascultă frustrată. Apoi se linişti pentru că monologul lui Spohie îi dădea ocazia să repete în gând cum să-i spună că ştia adevărul de la copii.

— E nemaipomenită! spuse Sophie. Vorbesc serios!

Stăm treze o jumătate de noapte discutând – supraveghetoarea ameninţă că ne va despărţi, aşa acum făcea mama când noi două refuzam să adormim. A avut o viaţă foarte interesantă. S-a născut în Jacksonville, iar mama sa a murit ucisă de un hoţ când ea avea unsprezece ani. Bess a ajuns să fie adoptată, şi *exact* în seara în care a

ajuns în noul său cămin, mama adoptivă a fost atacată de fratele ei. Îţi poţi imagina?

— Nu, e îngrozitor, spuse Maria.

— Aşa că a ajuns să locuiască aici cu bunica ei, care pare a Flo femeie minunată. O iubeşte pe Bess ca pe fiica ei, dar fără obişnuitele probleme mamă-fiică pe care le avem noi cu Hallie.

— Ce vrei să spui? întrebă Maria.

— Ştii tu, spuse Sophie. Complicaţiile… ura faţă de mama. Mă rog. Bess l-a avut pe Benjamin la paisprezece ani. Nu s-a căsătorit cu tatăl lui…

— Ce se întâmplă cu apărarea ta? o întrerupse Maria.

— De ce te porţi aşa? Nu te bucuri că mi-am găsit o prietenă aici? întrebă Sophie întristată.

— Sunt încântată, spuse Maria fierbând, dar între timp copiii încearcă să-şi pună vieţile în ordine. Eu stau cu ei zi şi noapte fără să ştiu ce am de făcut, iar tu nici măcar nu mă întrebi de ei.

— Oh, Maria, spuse Sophie plecându-şi privirea.

Maria îşi regretă imediat ieşirea. Ar fi vrut să o ţină pe Sophie de mână, dar nu îndrăzni. Efortul lui Sophie de a se aduna era mult prea evident.

— Îmi pare rău, spuse Maria. Chiar îmi pare rău.

Sophie.

Sophie dădu din cap.

— Mă simt atât de frustrată când te ascult vorbind despre viaţa ta de aici, despre colega ta de celulă, ca şi când te-ai simţi bine la închisoare.

— Aşa şi este. Mă crezi sau nu, îmi place aici.

— De ce? întrebă Maria. De ce nu-l laşi pe Steve să încerce să te scoată de-aici?

— Nu ştiu, răspunse Sophie. Maria avu sentimentul că, de fapt, ştia şi nu voia să-i spună. Oare din cauză că se simţea în siguranţă sau pentru că era convinsă că-şi merita pedeapsa?

— Spune-mi ce zice Steve. Ce o să se întâmple în continuare? Cum îţi construieşte apărarea?

— Oh, nu ştiu, spuse Sophie. Totul se reduce la premeditare. Dacă Gordon a murit în dormitor, de la rănile provocate prin împuşcare, atunci acuzaţia e mai puţin gravă considerându-se că nu aş fi avut timp să-mi premeditez acţiunea. Doar am înşfăcat pistolul şi am tras.

Dar dacă a murit pe alee, e mai rău. Partea asta complică puţin lucrurile. Faptul că l-am aruncat pe geam şi l-am călcat cu maşina. Având în vedere că mi-am dislocat umărul, nu se poate spune că nu aş fi plănuit să-l arunc pe fereastră. Eu sunt convinsă că a murit în dormitor.

— Sophie, spuse Maria cu blândeţe. Aminteşte-ţi că eu am văzut ce-ţi făcea. Am văzut sfoara legată de gâtul tău.

Voi depune mărturie.

— Sfoara, spuse Sophie cu o voce care o înspăimântă pe Maria. Ai permis vreodată cuiva să te ducă dincolo de limitele tale?

— Ce vrei să spui?

— Vreau să spun, să-ţi laşi viaţa în mâinile cuiva. Să ai atât de mare încredere în cineva.

Maria o privi consternată întrebându-se dacă asta făcuse ea noaptea trecută? apoi îşi zise că nu putea compara erotismul lui Duncan cu suferinţele prin care trecuse

Sophie.

— Vrei să spui că ţi-a plăcut treaba cu sfoara? întrebă Maria.

— Relativ, spuse Sophie. Era un joc pe care-l jucam ca să-i fac lui Gordon pe plac. Îmi plăcea să-l fac fericit.

— Ţi-a făcut rău în seara aceea. Am văzut…

Mâna lui Sophie se plimbă pe gât, apoi căzu în poală.

— Un proces ar fi devastator pentru copii. Lucrurile care vor ieşi la lumină…

— Spune-mi, o întrerupse Maria. Ajută-mă să îi pregătesc.

— Am meritat multe din cele care mi s-au întâmplat, şopti Sophie.

— Vrei să spui… ţi-ai lovit copiii? întrebă Maria.

Sophie ridică brusc capul.

— Ţi-au spus ei?

— Da, dar indiferent ce-ai fi făcut, nu meritai ca

Gordon să se poarte aşa cu tine. Copiii mi-au spus că te-a împins pe scări, iar eu l-am văzut rănindu-te în seara aceea.

— Am început să-i pălmuiesc când erau obraznici.

Manualele spun că trebuie să pedepseşti copiii lăsându-i singuri – zece minute – să reflecteze la ce au făcut. Nell aşa face cu Andy. Dar metoda asta nu a dat niciodată rezultate cu Simon şi cu Flo, aşa că i-am lovit.

Maria se încruntă. Putea să înţeleagă că Simon şi Flo confundau o palmă cu un abuz. În special, dacă erau incitaţi de tatăl lor.

— Deci doar îi educai? întrebă Maria, sperând într-un răspuns pozitiv.

— Nu, Maria. Ochii lui Sophie erau duri. Îi răneam.

— Cum i-ai putut răni pe Simon şi pe Flo?

— Cum i-ai putut răni pe Simon şi pe Flo? repetă

Sophie, ironizând-o cu o expresie atât de crudă, încât Maria îşi dădu seama cât de înfricoşaţi trebuie să fi fost copiii.

Crezi că am vrut? Crezi că m-am *hotărât* pur şi simplu să-i rănesc? îmi iubesc copiii, rosti ea pe un ton mai coborât. Uneori nu ştiam când să mă opresc. Îi loveam doar pentru a-i face să se poarte cum trebuie, însă uneori prostiile care le făceau mă enervau atât de tare… Gordon înnebunea când se purtau ca nişte animale sălbatice în fiecare seară înainte de culcare.

— Ce vrei să spui?

— Gordon spunea că nu-mi pot controla copiii.

— Dar erau şi copiii lui, spuse Maria, aproape învinovăţindu-l pe Gordon pentru ce făcuse Sophie, deşi ştia că responsabilitatea îi aparţinea surorii sale.

— Gordon era totul pentru mine, spuse Sophie, aproape absentă. Chiar şi acum, chiar şi după tot ce am

făcut. El era un perfecţionist, iar eu am încercat să fiu perfectă.

Maria vru să o întrebe cum se potrivea faptul că furase de la familia ei şi că îşi lovise copiii cu ideea ei de perfecţiune, dar renunţă. Ea încercă să ghicească câte kilograme pierduse Sophie de când ajunsese în închisoare.

Zece? Douăsprezece? Şi-o aminti cum arăta când era o adolescentă firavă. Pe atunci se întreba dacă nu cumva era anorexică.

— Ai slăbit foarte mult, spuse Maria.

— Asta e situaţia.

— Cred că ai fost foarte nefericită, spuse Maria, gândindu-se la fotografiile de nuntă.

Rochia lui Sophie era o copie a celei pe care o purtase Jacqueline Kennedy. Maria îşi aminti cât de suavă părea Sophie, cât de frumoasă şi de fericită.

— Vrei să vorbim despre altceva în afară de rotunjimile mele? întrebă Sophie. Povesteşte-mi despre Simon şi Flo.

— Trec prin momente grele, spuse Maria cu blândeţe.

Simon a fost la doctoriţa Middleton vineri, iar Flo o să se ducă luni. Ştii că au petrecut noaptea trecură la Ed şi la Gwen.

— Ştiu.

Copiii urmau să ajungă acasă în mai puţin de două ore, iar Maria trebuia să fie acasă să-i aştepte. O privi pe

Sophie şi observă că buzele îi tremurau. *Oare cât mai poate îndura*? se întrebă Maria, făcându-i-se deodată teamă.

— Nu m-ai întrebat, dar ştiu că ai vrea să ştii ce simt copiii pentru tine. Te iubesc.

— Au spus ei asta? întrebă Sophie, fixând masa cu privirea, ca şi când i-ar fi fost teamă să vadă adevărul în ochii Mariei.

— Da. Ei mi-au spus. Vor să te întorci acasă.

— Îţi mulţumesc, zise Sophie, ridicându-şi privirea

pentru câteva secunde. Nu zâmbea, dar ochii ei spuneau ceva ce ar fi putut sugera o îmbrăţişare.

Maria se ridică să plece.

— Îţi stă bine în alb, spuse Sophie.

— E cald afară.

— O să te îmbraci în alb la a doua ta nuntă?

— Sophie, râse Maria clătinând din cap.

— Deci îţi merge bine, spuse Sophie zâmbind la rândul ei.

— Sunt bine. Duncan…

— Duncan – ce?

— Se poartă frumos cu mine, şopti Maria. Se simţea stânjenită pentru această discuţie cu Sophie *acolo*.

— Meriţi asta. Serios, Maria.

— Mulţumesc. S-a mutat de-acasă. Am petrecut noaptea împreună, dar nu vreau să facem asta când sunt copiii acasă.

— Poate că nu, dar invită-l la masă. Găteşte-i ceva deosebit. Făcu o pauză şi apoi continuă: Îmi place Duncan. E bine pentru copii să-l aibă prin preajmă.

Maria o privi cu un soi de recunoştinţă.

— Să nu-i spui mamei, zise Sophie cu amărăciune.

— Despre Duncan? Ştiu că n-o să fie de acord.

— Nu Duncan e de vină, spuse Sophie. Pe ea o deranjează faptul că eşti fericită.

— Sophie! strigă Maria revoltată.

— Stai să vezi cum e după ce locuieşti în Hatuquitit o vreme. Abia atunci îţi vei da seama ce vreau să spun.

Maria plecă. În drum spre casă, îşi zise că nu se va putea împăca vreodată cu imaginea lui Sophie acolo. În acelaşi timp, era şocată şi dezgustată de felul în care vorbea sora ei. Abia când ajunse la Lovecraft Wildlife

Refuge îşi aminti ce spusese Sophie la începutul discuţiei lor: că o ura pe Hallie.

Masa de duminică de la reşedinţa familiei Dark consta, de obicei, în carne de viţel, iama, şi peşte la grătar, vara. Peter, Simon şi Maria stăteau pe alee curăţând peştii pe care-i prinseseră Peter şi Simon în acea dimineaţă. Nell şi Hallie pregăteau o salată în bucătărie. Julian îi scosese pe Flo şi pe Andy la o plimbare pe malul Bell Stream.

— Ce peşte grozav, spuse Maria.

— Are patruzeci de centimetri lungime, spuse Simon, privindu-l pe Peter curăţându-L Cel mai mare peşte pe care l-am păcălit vreodată.

— Cu ce l-ai prins?

— Cu un vobler, spuse Peter. Stăteam în larg, aruncând undiţele într-un banc de scrumbii fără să prindem nimic.

Apoi, Simon a aruncat puternic, dincolo de banc, şi l-a prins pe flăcăul ăsta.

— Am fost bun, nu-i aşa, unchiule Peter?

— Într-adevăr, Simon.

— Şi Flo a prins unul. Mă duc după ea.

— Bine, spuse Maria, mângâindu-l pe cap şi privindu-l cum se îndepărta. Apoi se întoarse către fratele său.

— Ce spune Steve despre cazul lui Sophie? întrebă ea.

— Vestea bună – dacă se poate numi bună – e că

Gordon a murit înainte ca ea să-l împingă pe fereastră.

Peter îşi coborî tonul şi aruncă o privire scurtă în jur.

Mi-e greu să mi-o imaginez făcând asta, ţie nu?

— Ba da, spuse Maria. Nu-şi putea imagina niciuna dintre secvenţe: furia din ochii lui Sophie, pistolul descărcându-se în mod repetat, trupul lui Gordon prăvălindu-se pe fereastra dormitorului, Sophie pornind maşina.

— E atât de mică, în comparaţie cu el. Oare cum a putut să-l ridice şi să-l arunce pe fereastră? se întrebă

Peter.

— Steve nu poate pleda pentru instabilitate psihică?

— S-ar putea să nu fie cazul. E foarte clar că nu e vorba de crimă cu premeditare. Scutură din cap. Nu pot să fiu obiectiv în cazul ăsta. Ştiu că ea va trebui să stea închisă o vreme şi mi-e greu să mă obişnuiesc cu ideea.

— Am vizitat-o ieri, zise Maria.

— Şi eu, spuse Peter. Mi-a spus că ai trecut pe-acolo. Mi-a spus… despre ce aţi vorbit.

— Da?

— Despre copii. Că ea îi lovea, nu Gordon.

Maria tăcu câteva clipe, după care întrebă:

— Ai bănuit asta vreodată?

— Îhî.

— Cum? întrebă Maria mirată de uşurinţa cu care accepta spusele lui Peter. În ultimul timp, greu o mai mira ceva.

— Amintindu-mi lucruri care mi se păruseră nevinovate. Sophie îi plesnea mereu pe copii, iar noi nu eram de acord cu asta. Nell şi cu mine nu-l lovim pe Andy. Am văzut-o o dată plesnindu-l pe Simon destul de tare…

Peter se strâmbă la această amintire. Când am întrebat-o de ce face asta, a încercat să se justifice, spunându-mi că trebuia să-i pedepsească. Acum, când mă gândesc, îmi dau seama că îl lovea mult prea tare.

— Nu crezi că ar fi trebuit să faci ceva? Să-i protejezi pe copii?

— Bineînţeles că ar fi trebuit să reacţionez, dar am crezut-o fiindcă voiam să o cred – cu toţii am crezut-o pentru că nici nu ne puteam închipui altceva.

— Şi eu am crezut-o, acceptă Maria înţelegătoare, întrebându-se dacă ar fi fost acolo ar fi putut vedea ceea ce nimeni altcineva nu văzuse?

— Nenorocitul de Gordon, spuse Peter. Aveam impresia că Sophie era cea care-l sâcâia. O ştii pe Sophie – e o neastâmpărată. Mi se părea că ea era vioara întâi. Ea avea grijă de casă, de copii, de el. Nu mi-am dat seama ce se întâmpla, nici măcar când ea a început să se schimbe.

— Pot să înţeleg că ai crezut-o, dar nu înţeleg cum de nu ai observat schimbările. Sau de ce Nell, care le-a observat, nu a făcut nimic.

— Maria, tu nu ai fost aici. Zici că ţii atât de mult la

Sophie, şi ne pui pe noi la zid reproşându-ne că nu am făcut destule, că am lăsat-o să se distrugă, dar tu n-ai fost *aici*. Cu excepţia perioadelor când am fost la şcoala militară şi la Facultatea de Drept, eu n-am lipsit de aici şi am făcut tot ce mi-a stat în putinţă să-mi ajut familia.

— Numai că *nu* ai ajutat-o pe Sophie, spuse Maria, înfuriindu-se brusc. Acuzaţia lui o duruse şi simţea nevoia să riposteze.

— Vreţi să încetaţi? spuse Nell din pragul uşii, împăcaţi-vă şi haideţi să-i adunăm şi pe ceilalţi. Să nu vă vadă copiii certându-vă.

Maria închise ochii. Nell îşi închipuia că plimbându-se de colo-colo, putea pune lucrurile în ordine? încercă să se calmeze.

— Bună, Nell, spuse ea.

— Nell are dreptate, interveni Peter. Bieţii copii.

— A fost drăguţ din partea ta că l-ai luat pe Simon la pescuit, spuse Maria, încercând să facă pace.

— Treburi de bărbaţi. Foarte importante, spuse Nell, încercând să schimbe un zâmbet cu Maria.

Maria se spălă pe mâini.

— Plimbare plăcută, spuse ea, şi zâmbi cu tristeţe. Eu o să rămân *aici*. Puse accentul pe *aici*, de dragul fratelui său.

La chiuveta din bucătăria lui Hallie, Maria scotea mătasea de pe ştiuleţii de porumb, primii din acel an. Îşi privi mama, care strângea firele de mătase şi simţi că se înfurie.

— Porumbul s-a schimbat foarte mult, spuse Hallie.

Când eram copil, mâncam Golden Bantam. Era delicios, galben precum untul topit. Tatăl meu îl adora. Nimeni nu ştia de Butter and Sugar sau Silver Queen.

— De ce nu te-ai dus să o vezi pe Sophie? întrebă

Maria, întrerupând monologul lui Hallie.

Hallie nu-şi ridică privirea; strânse firele de mătase şi le întinse cu degetele.

— Maria, spuse ea pe un ton obosit.

— Ţi-a fost chiar atât de greu?

— Da, mi-a fost.

— Ei bine, imaginează-ţi cum se simte Sophie. Se află după copacii ăia pe care-i vezi de aici.

Ocolind masa, Maria puse o mână pe umărul lui Hallie şi arătă spre pâlcul de brazi.

— Acolo e.

— Ştiu, spuse Hallie. Trăiesc cu asta în fiecare moment al zilei.

— Ar fi mai rău dacă te-ai duce să o vezi? Ce crezi că ar putea fi mai rău decât realitatea?

— Nimic, spuse Hallie.

Tonul mamei sale îi dădu Manei impresia că aceasta ştia mult mai multe despre Sophie decât oricine altcineva.

— Spune-mi ce crezi, spuse Maria, încercând să pară blândă.

Lumina care pătrundea prin fereastra bucătăriei o înconjura pe Hallie şi trăsăturile îi erau greu de desluşit.

Când se întoarse cu faţa spre Maria, aceasta văzu în ochii ei lacrimi de durere.

— Cred că am pierdut o fiică, şopti Hallie.

— Oh, mamă, spuse Maria, Sophie are nevoie de tine.

E tot fiica ta, chiar dacă e la închisoare. Vreau să te duci să o vezi.

— Eu nu vreau. N-am fost niciodată acolo. Am detestat întotdeauna faptul că locuiesc lângă această clădire, iar acum urăsc gândul că am o fiică acolo. Nu pot suporta ideea că trăieşte printre criminali. Vocea lui Hallie se frânse. Am văzut o poză de-a ei în *Hatuquitit Inquirer* – era îmbrăcată într-o uniformă de deţinută. Arăta îngrozitor, continuă ea după o scurtă pauză.

— Atunci nu mai citi ziarul, spuse Maria.

— Dar vreau să citesc despre ea. Vreau să ştiu ce se

întâmplă cu ea.

Maria scuturǎ capul pentru a-şi limpezi gândurile. Cum putea Hallie sǎ vorbeascǎ despre articolele nesfârşite, interviurile cu psihiatri, profesori şi alte femei abuzate, cu fotografii ale membrilor familiilor Dark şi Littlefield, oferite de aşa-zişii prieteni de-ai lui Sophie, când ea nici mǎcar nu se ducea sǎ o vadǎ pe Sophie?

— De ce nu treci pe-acolo într-o zi sǎ o întrebi? E tot

Sophie – ai cumva impresia cǎ a devenit o altǎ persoanǎ?

— Nu ştiu, rǎspunse Hallie, simţindu-se încolţitǎ. Era atât de *talentatǎ*. Când cânta îţi venea sǎ plângi, nu alta.

Cânta din… din *inimǎ*.

Era adevǎrat. Într-o searǎ de iulie, când nu putuserǎ dormi de cǎldurǎ, ea şi Sophie se furişaserǎ în curtea din spate cǎutând puţinǎ rǎcoare şi se duseserǎ pe malul râului.

Stǎtuserǎ o vreme cu picioarele în apǎ, cântând cântece care le aminteau de bǎieţii pe care îi plǎceau. Când Sophie cântase „Moon River”, Maria se emoţionase şi ochii i se umpluserǎ de lacrimi.

— Crezi cǎ toate astea s-au întâmplat pentru cǎ Sophie nu a vrut sǎ devinǎ cântǎreaţǎ profesionistǎ? întrebǎ Maria.

— În orice caz, cred cǎ a dat cu piciorul unei mari ocazii. A fǎcut câteva alegeri proaste la viaţa ei, spuse

Hallie cu tristeţe.

— Din tonul tǎu înţeleg cǎ nu o poţi ierta pentru asta.

— Nu o pot ierta de tot, spuse Hallie, privind-o pe

Maria. Nu voi şti niciodatǎ unde ar fi putut ajunge valorificându-şi talentul. Nu s-a folosit de el, şi cu timpul a dispǎrut. Şi asta nu e doar pǎrerea mea. Unul dintre psihologi crede cǎ Gordon o bǎtea pentru cǎ o considera o ratatǎ.

— Asta ai citit-o în ziar?

— Da.

— Şi ai crezut, spuse Maria cu rǎsuflarea tǎiatǎ,

străduindu-se să nu-i spună lui Hallie că Sophie o ura.

— Se leagă.

— Du-te să o vezi pe Sophie. Ai nevoie de asta. Şi

Sophie are nevoie; trece prin cele mai grele momente din viaţa ei.

— Şi eu, spuse Hallie.

Privind-o cum netezeşte firele de mătase din palmă.

Maria ştiu că pentru Hallie subiectul era închis.

— Mamă, te înşeli. Cred că faci o mare greşeală dacă nu te duci să o vizitezi. Îmi e teamă de ce se poate întâmpla.

— Ce se mai poate întâmpla?

— S-ar putea să nu se mai întoarcă acasă niciodată, spuse Maria, care sesizase că voinţa lui Sophie dispărea cu fiecare zi care trecea. Nu-i pasă dacă nu mai iese din închisoare, continuă ea. Poate ai dreptate – poate crede că e o ratată, dar e de datoria noastră să o convingem că greşește.

Hallie părea că o ascultă, dar când îi auzi pe ceilalţi venind, se îndepărtă. Privind-o pe Hallie care se îndrepta spre uşa din spate, pentru a le spune tuturor să-şi cureţe iarba de pe tălpi şi pentru a-şi îmbrăţişa nepoţii, Mariei i se umplură ochii de lacrimi. Se întrebă cum de fata care obişnuia să cânte din inimă se transformase într-o stană de piatră.

28

E cam plictisitor. Am încercat să-mi ţin mintea ocupată cu întâmplări mai vechi pe care să le povestesc celorlalţi, dar, cu excepţia lui Bess, toată lumea vrea să audă poveşti cu Gordon, iar eu nu mai suport să vorbesc despre el. Ştiu că ei vor să audă detaliile murdare. De fiecare dată când le-am povestit – altora, cu excepţia lui

Bess – m-am simţit îngrozitor după aceea, de parcă îi întinam memoria.

Apoi, într-una din zilele trecute, am început să

vorbesc despre Gordon şi nu m-am mai putut opri – erau de faţă femei pe care abia dacă le cunoşteam –, şi le-am arătat tuturor cicatricele de pe spate şi de pe coapse. Încă îmi mai aud vocea – dezgustătoare, stridentă. Râdeam şi plângeam.

Mă rog. Cu excepţia momentelor de genul ăsta, mă cam plictisesc. Mai vine câte un vizitator – Maria, Peter.

Nell, Steve, dar atât. Niciun vecin, nimeni din oraş.

Femeile din Bainbridge – care e foarte departe – primesc mai mulţi vizitatori decât mine. Oricum, mi-e indiferent.

Oare aş vrea să stau cu Nancy Grunwald sau cu Alicia

Murdoch şi să le bârfesc pe celelalte prizoniere?

Cred că cel mai interesant lucru care se petrece aici este programul de „reabilitare creativă”. Nu pentru că mi s-ar părea distractiv sau că aş vrea să particip, ci pentru că vin aici persoane interesante. Nu mă refer la cei doi sociologi din New York – sunt sătulă de acea înclinare tristă a capului pe care au exersat-o toţi – vorbesc despre coregrafii şi actorii de la Whitehall Repertory.

La adunarea de miercurea trecută, pentru prima oară de când am venit aici, am vrut ca cineva să ştie că sunt diferită, că nu sunt una dintre „ele”. Toate prizonierele se aflau în aulă, ascultându-i pe sociologi vorbind despre ce ar trebui să se poarte în luna august. Mai aveam puţin şi adormeam, când au adus doi actori de la Whitehall să joace o scenă din *A Chorus Line*.

Aproape că m-am ridicat în picioare; mi l-am amintit pe unul dintre ei. îl văzusem vara trecută, jucase minunat în piesa lui Linden Mobiley. Nu-mi mai amintesc titlul.

Gordon şi cu mine am văzut-o la Whitehall în Adamsville primăvara trecută. Acel actor mă făcuse să râd cu poftă, chiar dacă restul piesei nu era aşa de comică.

Gordon nu a fost impresionat, dar mie mi-a plăcut la nebunie.

După piesă, un prieten al lui Gordon a insistat să

mergem împreună cu el şi cu familia lui să bem ceva la barul din spatele clădirii.

După aproximativ o oră, când noi ne pregăteam să plecăm, a intrat acel actor. I-am întâlnit privirea şi ne-am zâmbit.

— Mi-a plăcut, i-am spus, referindu-mă la felul în care jucase, iar el mi-a mulţumit. Sunt sigură că Gordon nu m-a auzit, pentru că nu mi-a spus nimic.

Era ciudat să-l văd acum pe scena închisorii. M-am gândit că, probabil, eram singura persoană care-l văzusem jucând la Whitehall. Câteva dintre prizoniere au început să fluiere aşa cum făceau de fiecare dată când vedeau un bărbat, şi asta chiar m-a înfuriat. Nu-l auzisem niciodată pe acest actor – îl chema James Court – cântând. În cele din urmă, fetele s-au potolit şi l-am putut auzi. Nu avea o voce grozavă, dar avea genul ăla de intonaţie care te făcea să-ţi doreşti să-l asculţi.

După reprezentaţie, am încercat să vorbesc cu el.

Discuta cu supraveghetoarea, cu sociologii şi cu alte două femei. I-am explicat situaţia lui Etta, una dintre gardienele mele preferate – cu care mă întâlnisem înainte la o piesă în Adamsville –, dar nu a vrut să mă lase să mă apropii de el.

Bess e foarte atrasă de spectacol. Ştie câteva trucuri cu cărţi, aşa că vrea să se îmbrace ca un magician şi să execute câteva dintre ele în faţa publicului. Spune că trebuie să vină băieţii ei şi vrea să-i facă să fie mândri de ea. Marla Géricault ştie step şi încearcă să mă convingă să cânt alături de ea într-un număr din *Forty-Second Street*.

Îşi face iluzii că va purta un costum de dansator şi pantofi de step cu toc înalt şi că va dansa frenetic pe o tobă din decor, în timp ce eu o să cânt în spatele ei. Nu se uită şi ea în oglindă? Cum îşi poate imagina o femeie de peste o sută de kilograme să danseze într-un costum mulat?

După spusele directoarei, nimeni nu e obligat să participe, aşa că eu nu voi participa. Dacă stai să te

gândeşti, e patetic să încurajezi oamenii să se urce pe scenă şi să se facă de râs. E asemănător cu ce spunea Hallie despre spectacolele şcolare: trebuie să asculţi patruzeci de copii afoni doar ca să-ţi auzi propriul copil timp de trei secunde.

Nu e corect nici faţă de copii. Încă mă îngrozesc când îmi aduc aminte de Maria, stând pe scenă, recitind „Kubla Khan" şi uitând cuvintele. Repetase acasă de o sută de ori. Tracul de scenă e un lucru oribil; eu nu l-am avut niciodată, dar îmi pot imagina cum e.

Mă întreb dacă ea îşi mai aduce aminte.

Gordon nu o lăsa pe Flo să cânte la concertul de

Crăciun. Spunea că toate cântecele sunt comerciale, nu colinde adevărate. I-a spus învăţătorului că ar lăsa-o pe

Flo să cânte „Hark, the Harold Angels Sing" sau „Aceste

Fidelis". Mă întreb ce-ar fi făcut dacă învăţătorul ar fi schimbat programul. Lui Gordon îi plăcea să convingă oamenii să-i facă pe plac. Totuşi mă îndoiesc că ar fi lăsat-o pe Flo să cânte. Mi-a spus că nu vrea să o transforme într-o fandosită ca mine.

Flo a fost distrusă. Rolul ei era să scuture clopoţeii când Rudolf intra pe scenă. Nu am ştiut niciodată cum să-i explic de ce nu a putut face asta. Am ţinut-o în braţe şi am lăsat-o să plângă.

De fiecare dată, când îmi amintesc o întâmplare ca asta, mă întreb cum de am putut. Cum am putut să petrec atâta timp cu ei. Cum am putut să-i rănesc. Feţele lor micuţe, crispate de durere. Provocată de mine. De mine.

De mine.

Bess mă îndeamnă întotdeauna să spun rugăciuni. E

foarte religioasă. Nu se laudă cu asta, aşa cum fac multe dintre colegele noastre „renăscute". Se plimbă peste tot încercând să convertească lumea, spunând „Slavă Domnului" pentru nimicuri, ca, de exemplu, când primim napolitane la micul dejun. Bess crede cu adevărat. Crede în căinţă şi în mântuire.

— Păcatele mele sunt foarte mari, i-am spus aseară.

— Într-adevăr, m-a aprobat ea.

— Dar care sunt ele? am întrebat-o. Simţeam nevoia ca ea să-mi spună: ai minţit, ai furat, ai ucis. Ţi-ai rănit copiii.

— Cel mai mare păcat al tău este că nu te iubeşti pe tine, mi-a spus Bess. Dacă te-ai fi iubit, nimic din toate celelalte nu s-ar fi întâmplat. Trebuie să o iei de la început. Dumnezeu te iubeşte, aşa că trebuie să te iubeşti şi tu. Trebuie să urmezi exemplul Lui. Dumnezeu îi iubeşte pe toţi.

— Chiar şi pe Gordon? am întrebat-o eu.

— Sigur că da. M-a îmbrăţişat şi mi s-a părut că mirosul gâtului ei era cel mai frumos miros pe care îl simţisem vreodată.

Beam dintr-o sticlă de votcă pe care o adusese Jimmy, soţul lui Bess.

— Spune o rugăciune, am rugat-o eu.

— Tatăl nostru, care eşti în ceruri, sfinţească-se numele tău, începu ea, dar eu am izbucnit în râs şi nu m-am putut opri.

— Ce s-a întâmplat? m-a întrebat ea fără să se supere.

— Mă gândeam la Simon, i-am spus eu. Când era mic, credea că pe Dumnezeu îl cheamă Howard, din cauza similitudinii fonetice.

— Dumnezeu să-l binecuvânteze pe Simon, a spus Bess şi am început să râdem atât de tare, încât a venit supraveghetoarea să-i spună lui Bess să se ducă în patul ei.

— O să spun o rugăciune adevărată, zise Bess, după plecarea supraveghetoare! Doamne, protejează, te rog, pe toţi cei pe care-i iubesc. În special, pe bunica, că e bătrână. Ajut-o pe Sophie să se căiască pentru păcatele ei şi să-şi găsească calea. Învaţ-o pe sora lui Sophie, să aibă grijă de doi copii mici, pentru că ştii că are nevoie de ajutor. Ajut-o pe mama lui Sophie să devină o persoană mai

bună. Binecuvântează-ne avocaţii şi supraveghetoarele. Ai milă de noi, Doamne, şi apără-ne de rele.

Amin.

— Amin, am şoptit şi eu.

29

În toiul nopţii, Simon începu să ţipe. Maria, care dormea adânc, a auzit începutul ţipătului ca o parte din visul său. Sări din pat şi se întâlni pe hol cu Flo, care venea după ea.

— Are un coşmar, spuse Flo speriată şi se grăbiră spre patul lui Simon. Zbătându-se, acesta se înfăşurase ca o mumie în aşternuturi şi avea părul ud de transpiraţie.

Ţipa fără oprire, cu gura deschisă cât putea de mult.

— Simon, îl strigă tare Maria şi îi îndepărtă şuviţele de păr ud de pe frunte. Simon, iubitule. Trezeşte-te. Eşti în siguranţă. Sunt aici; şi Flo e aici.

Simon îşi eliberă mâna din cearşaf şi bătu aerul deasupra capului său. O lovi pe Maria în obraz şi în acel moment se opri din ţipat şi deschise ochii.

Maria îl sărută pe frunte.

— Bună, Simon, şopti ea.

— O sugruma, spuse Simon. Sau mă sugrumau pe mine.

— A fost doar un vis, zise Maria. S-a terminat.

— Nu puteam să-mi dau seama care sunt eu şi care marni. La început, ştiam, dar apoi eram la fel. Începu să plângă.

Maria îl îmbrăţişă. Ochii lui erau larg deschişi, dar nu părea că le recunoaşte. Flo se strecură în îmbrăţişarea lor.

— Acum te-ai trezit, nu-i aşa? Nu-i aşa, Simon? întrebă Flo.

Simon nu răspunse. Trupul îi era ţeapăn ca un buştean.

Maria îi cântă un cântec de leagăn şi îl mângâie pe spate, până când băiatul se relaxă. Apoi, pentru că

adormise la loc, îl aşează în pat cu grijă şi-l acoperi.

— Pot să dorm cu tine? şopti Flo.

— Nu ţi-e mai comod în patul tău?

— Dacă o să am şi eu coşmarul ăsta în timp ce dorm?

— Asta nu se poate întâmpla. Fiecare persoană are visele ei.

— Uneori, se mai întâmplă, spuse Flo. Am avut şi eu coşmarul cu sugrumarea. Poate i l-am dat lui Simon.

— Nu cred, dar ce-ar fi să vorbeşti despre asta cu doctor Middleton data viitoare când o vezi, spuse Maria şi o lăsă pe Flo să se instaleze confortabil în patul său.

Maria nu mai reuşi să adoarmă şi se bucură că Flo era lângă ea şi respira uniform. Când se apropiară zorii.

Flo începu să se zvârcolească şi Maria se temu că avea şi ea un coşmar, dar fetiţa udă patul.

Simon nu-şi amintea coşmarul. Când Maria şi Flo îl întrebară, el le răspunse că nu-şi amintea nimic; în schimb, era fascinat de posibilitatea de a face ceva atât de dramatic, încât să o înspăimânte pe mătuşa sa, iar el să nu îşi amintească.

— Te doare? întrebă el îngrijorat privind vânătaia pe care i-o făcuse.

— Nu foarte tare, răspunse Maria, atingându-şi obrazul. Nu mai avusese un ochi vânăt din şcoala generală, când Sophie o lovise cu coarda.

— Îmi pare rău.

— Ştiu, spuse Maria. Nu face nimic.

Se simţea ciudat, aproape îi venea să plângă. Voia să scape de copiii familiei Littlefield, de coşmaruri şi de paturi ude, de psiholog, de nevoile lor cotidiene. Avea nevoie de cineva care s-o încurajeze, să-i spună că se descurca bine, că le era mai bine cu ea decât fără ea.

Apoi îşi dori ca ei să dispară pur şi simplu. Îi era ruşine de gândurile ei, dar nu şi le putea stăpâni.

Copiii îşi pregăteau undiţele. Mergeau la pescuit cu

Duncan. Simon scosese cutia cu unelte de pescuit din debaraua din bucătăria Mariei. Aceasta conţinea o mulţime

de cârlige, plumbi, plute alb-roşii, mulinete, momeli din metal strălucitor şi ace roz sau viermi subţiri din plastic verde şi un cuţit pentru fileuri, murdar de solzi. Simon şi

Flo împrăştiaseră întreg conţinutul pe verandă, încercând să se hotărască ce momeală să folosească.

— Dacă prindem vreun peşte, putem să-l gătim la cină?

Întrebă Flo.

— Sigur, răspunse Maria. Facem un foc şi-l frigem pe grătar.

— Pe ultimul l-au prins cu un vobler, momeala aceea argintie şi plată de acolo, spuse Simon.

— Cu ăsta? spuse Flo neîncrezătoare. Ridică o momeală de vreo doi centimetri lungime, în formă de trapez, argintie pe o parte şi albastru-metalic pe cealaltă.

— Da, cu ăsta, spuse Simon.

— Arată ca o plevuşcă, spuse Flo.

— Exact, spuse Maria, încântată de instinctul darwinian al nepoatei sale. Peştilor mari ca bibanii le palce să mănânce plevuşti, aşa că e bine să foloseşti vobler în zona asta. Ştii ce e lanţul trofic?

— Nu, spuse Flo.

— E ca atunci când aduci conserve de la şcoală pentru oameni sărmani de Thanksgiving? întrebă Simon.

— Aia e o colectă, spuse Maria zâmbind, dorindu-şi ca

Sophie să fie acolo. Lanţul trofic începe cu planctonul – plantele şi animalele microscopice din mare. El hrăneşte peştii cei mai mici, care sunt mâncaţi de plevuşti. Apoi, peştii mari mănâncă plevuşcă.

— Şi, apoi, noi mâncăm peştii mari! spuse Flo.

— Şi pe noi ne mănâncă rechinii! adăugă Simon.

— Tati a văzut odată un rechin alb, spuse Flo, strecurându-şi o mână în jurul picioarelor încrucişate ale

Mariei. Îşi lăsă capul în braţele Mariei, pentru ca aceasta să se joace cu părul ei.

— Chiar aşa? întrebă Maria. Pescuia la Montauk?

— Nu, l-a văzut chiar la Hatuquitit Beach, spuse Simon agitat. Acolo unde înotam noi! Noi stăteam pe o plută, eu, Flo şi marni, iar pe plajă toţi strigau la noi să tragem la mal. După ce am ajuns lângă el, ne-a spus că un rechin alb se tot învârtise pe lângă noi!

— Era să ne mănânce, spuse Flo, sugându-şi degetul mare.

Maria nu ştiu ce să spună. Putea să vadă scena: Sophie şi copiii zbenguindu-se veseli în apă, Gordon pe mal, simţindu-se neglijat, gata să le strice distracţia. Putea pune pariu că se întâmplase în septembrie sau octombrie, când plaja era aproape goală, şi nu se afla pe lângă el decât familia lui şi doar Sophie, singurul adult prezent, îşi putea da seama despre ce era vorba, de fapt.

— De ce nu putem s-o vedem pe marni? întrebă Simon devenind brusc agresiv.

— O *vreau* pe marni, spuse Flo, izbucnind în plâns.

— Marni vă iubeşte, dar se teme că vouă v-ar fi greu să o vizitaţi în închisoare.

— Nu mai vrea să ne vadă, conchise Simon. Hai s-o lăsăm baltă.

— Ba sigur că vrea, spuse Maria fără convingere.

Copiii abandonară cutia cu scule de pescuit şi se aşezară pe marginea verandei, bălăbănindu-şi picioarele.

Ridicându-şi privirea, Maria văzu *Alicia* intrând în golf şi oftă uşurată. Duncan aduse barca lângă doc şi opri motorul. Maria şi copiii îl priviră în timp ce o lega.

Simon se întoarse şi îi aruncă Mariei o privire curioasă peste umăr.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— Ce caută el aici?

— Eu l-am invitat, spuse Maria.

— Ne duce la pescuit în barca aia? întrebă Simon.

— Cred că da, spuse Maria.

— Ei bine, eu nu merg. Ridicându-se în picioare, Simon pomi spre intrare.

— Simon, zise Maria, spune-mi ce te deranjează.

— Nu am chef de pescuit.

— Îi e frică să iasă în larg într-o barcă şi să vadă rechini, spuse Flo. Îi e frică că o să aibă coşmaruri.

— Ba nu, spuse Simon.

Duncan se apropie de casă şi le făcu cu mâna.

— Pur şi simplu nu am chef de pescuit, repetă Simon.

— Nici eu, spuse Flo.

— Bună, Simon. Bună, Flossie, spuse Duncan. Apropiindu-se de Maria, observă vânătaia de pe obraz.

— Ce-ai păţit? întrebă el.

— Am lovit-o în somn, spuse Simon panicat. N-am vrut!

— Nu, sigur că n-ai vrut, spuse Maria, încercând să-l liniştească.

— Sunt convins că a fost un accident, interveni Duncan.

— Sunt bine, spuse Maria cu o voce tremurătoare.

Duncan o privi şi îşi dădu seama cât de supărată era.

Îi făcu cu ochiul ca să înţeleagă că va prelua el ostilităţile.

— Ce sunt astea? întrebă el, aplecându-se asupra momelilor.

— Plănuiam să folosim voblerul, spuse Simon. Dar cred că ar trebui să mergem cu barca.

— Bună idee, spuse Duncan. În timp ce veneam încoace, am văzut nişte bancuri de peşti în golf. Ce-aţi spune să pescuim de pe dig?

Ochii lui Simon se luminară. îl privi pe Duncan adunând undiţele, câteva momeli şi un coş. Apoi se apropie, îşi luă undiţa din mâna lui şi pomi către dig.

— Vii, Flossie? întrebă Duncan.

— Da.

— Tu nu vii, mătuşă Maria? întrebă Simon.

Maria ştia că ar fi trebuit să meargă şi ea ca să se asigure că toate sunt în regulă, dar ea voia să lucreze, să-şi pună notiţele în ordine, să examineze artefactele extrase din mormânt, aşa că se simţi frustrată.

— Poate ar trebui să o lăsăm pe mătuşa Maria să-şi termine treaba, spuse Duncan cu autoritatea unui tată blând. Ce spuneţi, mergem să-i prindem un peşte?

— Dacă aşa vrea ea, spuse Simon.

— Cred că ar fi grozav. Maria îi zâmbi, încurajându-l să-l urmeze pe Duncan. Simon îi zâmbi şi el şi se grăbi să-i prindă din urmă pe ceilalţi.

Maria nu se putea concentra. Trebuia să o vadă pe

Sophie. Lăsând notiţele baltă se urcă în maşina şi se duse la închisoare.

— Am o problemă cu copiii, îi spuse lui Sophie când aceasta intră în camera de vizite.

Sophie părea dezorientată, de parcă tocmai se trezise din somn.

— Simon a avut un coşmar îngrozitor azi-noapte. Nu am mai auzit pe cineva să ţipe aşa. Maria îşi duse mâna la faţă. Era foarte violent. M-a lovit în somn.

— Despre ce era coşmarul?

— Despre tine şi Gordon.

Tăcură o vreme, fiecare aşteptând ca cealaltă să spună ceva.

— Ai de gând să vorbeşti? întrebă Maria după o vreme.

— A mai spus ceva? Ce făceam?

— Vă sugrumaţi unul pe celălalt. Cred că faptul că nu te văd înrăutăţeşte situaţia.

— Nu vreau ca ei să mă vadă aici.

— Doamne, eşti exact ca Hallie. Ea nu vrea să te vadă aici, tu nu vrei să te vadă copiii tăi. Problema e că tu aici te afli.

— Ne sugrumam, spuse Sophie în şoaptă.

— Nu sunt sigură că mai pot suporta asta. Maria simţi că pulsul i-o lua razna. Nu ştiu ce să fac pentru ei. Se întâlnesc cu doctor Middleton, dar cine ştie dacă asta ajută? Eu nu-mi pot vedea de munca mea şi am sentimentul că nu pot avea grijă cum trebuie de copii.

— Respiră adânc, Maria, spuse Sophie cu blândeţe.

Pune-ţi capul între genunchi.

Maria o ascultă şi simţi sângele pulsându-i în spatele ochilor. Îşi ridică brusc capul, pentru a o privi pe Sophie.

— Spune-mi ce să fac.

— Te descurci bine, spuse Sophie. Copiilor le e mai bine cu tine decât cu oricine altcineva.

— Trebuie să te vadă.

— Mă gândeam că ar putea veni să mă vadă la spectacol, spuse Sophie, întorcându-şi privirea.

— Ce spectacol?

— O prostie pe care o organizează închisoarea. Bănuiesc că încearcă să ne facă să ne simţim utile, descoperindu-ne talentele ascunse. Bess va face trucuri cu cărţi.

— Tu ai putea cânta.

— Nu o să cânt. Sophie îşi şterse lacrimile cu degetul arătător, dar ele continuau să i se prelingă pe obraji. Îmi visez copiii în fiecare noapte. Suntem toţi împreună, o familie fericită, într-un oraş ca Hatuquitit, aflat undeva în Australia sau în altă parte.

— Ascultă-mă! Maria ridică vocea. Nu *asta* e realitatea. Nici visele tale. Ai doi copii minunaţi care au nevoie de tine. Asta e realitatea. E o povară prea grea pentru mine. Mă auzi, Sophie?

— Te aud, spuse ea, încă plângând.

— Atunci, spune-mi, ca să-mi dau seama cu ce am de-a face. Ei ştiau ce se întâmpla? Au văzut ceva?

— Ştiu totul.

— Totul? întrebă Maria simţind un gol în stomac.

— Totul.

Cele două surori se priviră în tăcere una pe cealaltă;

O tăcere care se prelungi până începu să pară perceptibilă.

Sophie îşi privi mâinile, examinându-şi unghiile roase.

Apoi îşi ridică privirea.

— M-au văzut împuşcându-l pe Gordon.

— Dumnezeule, zise Maria îngrozită.

— Ştiam că sunt acolo. Se uitau la televizor, dar ne-au auzit ţipând. De obicei, eu nu ţipam la el. Răbdam. S-ar putea ca vocea mea să fi fost cea care i-a atras în camera noastră. Eu ţineam pistolul în mână. Gordon stătea sprijinit de perete, lângă fereastră, în faţa tabloului cu oraşul

Hatuquitit în anii douăzeci.

O privi pe Maria pentru a vedea dacă identifică locul exact descris de ea. Maria încuviinţă din cap.

— Le-am spus copiilor să se dea înapoi şi am tras.

Ştiam că ei se aflau în cameră, dar nu-mi păsa. Am tras de cinci ori. Simon striga la mine să mă opresc. Flo mă prinsese de genunchi – plângea. Când m-am oprit, nimeni nu a scos un cuvânt. S-au urcat în patul nostru – era deranjat pentru că eu şi Gordon stătusem în el. Făcusem dragoste cu o oră mai devreme. Păru că începe să râdă, dar gemu. Mă priveau cum plâng şi gâfâi, împingându-l pe tatăl lor pe fereastră.

Maria îşi aminti că îi găsise pe copii în pat, holbându-se la urmele de sânge şi păr de pe perete.

— De ce ai făcut-o, Sophie? şopti ea.

Sophie scutură din cap.

— Apoi m-am plimbat până la râu. Mi-am lăsat copiii în camera în care îl ucisesem pe tatăl lor, timp de o oră şi jumătate. Poate uitasem de ei. Trebuia – voiam – să scap de armă, să ascund dovezile. Tu ştii unde am aruncat-o.

— Ştiu. Lângă inima de piatră.

— Apoi, m-am întors acasă şi l-am găsit pe Gordon zăcând pe alee. Ăsta e ultimul lucru pe care mi-l amintesc până ai venit tu. Nici măcar nu-mi amintesc când te-am sunat.

— De ce ai făcut-o? repetă Maria întrebarea.

Sophie o ignoră.

— Acum poţi înţelege de ce nu vreau să-mi văd copiii?

După toate prin câte i-am obligat să treacă?

Maria încuviinţă din cap.

— Înţeleg. Dar asta nu schimbă situaţia, faptul că vor să te vadă.

Sophie ridică din umeri.

— Uneori, îmi imaginez că mă vor ierta, pentru că ştiau ce se întâmplă, dar deocamdată asta e puţin probabil.

— Poate, spuse Maria.

Sophie râse înfundat.

— Ce glumă, spectacolul de la închisoare. Suntem o adunătură de ucigaşi şi hoţi, iar ei ne pun să cântăm şi să dansăm.

— Zilele trecute mi-am adus aminte de tine cântând

„Moon River", spuse Maria. În seara în care era prea cald ca să dormim.

— Asta a fost acum foarte mult timp, spuse Sophie, zâmbind uşor.

Maria voia ca Sophie să continue să vorbească. Voia să afle totul.

— Vreau să-ţi mărturisesc ceva, spuse Sophie. Zeiţa aceea frumoasă pe care mi-ai dăruit-o?… am vândut-o.

— Ştiu. Sophie îşi ridică privirea, surprinsă. Maria continuă: Am trecut prin Blackwood. Mi-am imaginat că ai folosit banii ca să cumperi rochia pe care ai purtat-o la petrecerea lui Ed şi a lui Gwen.

— Nu, am folosit banii ca să cumpăr arma.

Maria se aşează în scaun, tăcută, preluând şocul.

— M-ai auzit? întrebă Sophie.

— I-ai spus lui Peter? Sau lui Steve?

— Tu eşti singura căreia i-am spus, şopti Sophie. Şi nu ai voie să spui nimănui…

— De unde ai cumpărat-o?

— De la un cunoscut din Stamford. Un vânzător de antichităţi.

— Era vechi? întrebă Maria, simţind o uşoară ezitare în vocea lui Sophie, ca şi când ar fi vrut să treacă peste partea asta.

— Nu, era nou. Mi-a făcut o favoare, mi l-a vândut fără acte. Poliţia a presupus că i-a aparţinut lui Gordon, că

îl păstra în noptieră în eventualitatea pătrunderii în casă a unor hoţi, dar Gordon nu a avut armă în viaţa lui.

— De ce ţi-ar vinde cineva un pistol neînregistrat?

Buzele lui Sophie se strânseră într-un zâmbet subţire, aproape batjocoritor.

— Pentru că mai făcusem afaceri şi înainte. I-am mai vândut nişte lucruri.

— Lucruri furate?

— Da, Maria. Lucruri pe care le-am *furat*, spuse Sophie, cu vocea gâtuită. Doamne, eşti atât de inocentă. Nu ai făcut niciodată nimic rău, ai căzut întotdeauna în picioare. De ce nu te duci acasă să găteşti o masă foarte sănătoasă pentru copiii *mei*?

— Vrei să spui, să le pregătesc cina? întrebă Maria, confuză şi furioasă. *Tu eşti* casnica, ai uitat? De ce altceva ai fi vândut sosiera lui Hallie, dacă nu să cumperi o trufa sau ceva asemănător pentru cină? Crezi că asta a fost *corect*?

— Nu, de fapt, nu cred, spuse Sophie privind-o în ochi. Nu-mi pasă ce crezi despre mine.

Maria tăcu.

— Dă-i drumul – spune-mi ce crezi despre mine. I-aţi povara de pe suflet. O să te simţi mai bine. Poţi vorbi şi în numele lui Hallie, şi al lui Peter, şi al lui Nell – în numele tuturor celorlalţi oameni perfecţi.

Maria o privi uimită.

— Cum poţi crede că suntem împotriva ta?

— Cred c-ar trebui să pleci. Probabil că Duncan a obosit să facă pe dădaca.

— Vrei să-mi spui ceva? Ce te-a convins să cumperi arma? Planificai…

Sophie scutură din cap.

— Voiam doar să am una. Mi s-a părut o idee bună – pentru protecţie. Asta e tot. În seara aia când am tras, a fost ca un vis. Cel puţin aşa am simţit.

— Spui că ai cumpărat arma pentru protecţie. Maria voia, dar nu era în stare să o creadă. Ce ţi-a făcut el în

seara aceea? De ce ai simţit nevoia să te aperi aşa?

— M-a rănit, Maria, spuse Sophie obosită. Mulţumeşte-te cu atât. Privi către uşă ca şi când ar fi vrut ca supraveghetoarea să vină şi să o ia de acolo.

— Ai spus că aţi făcut dragoste. Aşa te-a rănit?

Sophie rămase tăcută mai mult timp.

— Cum am ajuns în situaţia asta? întrebă ea apoi, de parcă vorbea cu sine însăşi. Tu nu ai lăsa pe nimeni niciodată să-ţi facă rău, nu-i aşa?

— Nu, spuse Maria.

— La început, nu părea rău. Era chiar incitant. Mă lega şi-mi spunea că o să mă tortureze, dar tot ce voia era să mă înnebunească până îmi provoca orgasmul. Era minunat. Ştiu că nu poţi înţelege.

Maria nu spuse nimic, amintindu-şi cum făcuse dragoste cu Duncan, cum îi spusese să stea nemişcată în timp ce el o săruta peste tot.

— Apoi a început să mă lege mai strâns. Mă ciupea şi mă insulta. Am cicatricea asta… spunea că voia să mă însemneze cu fierul încins, pentru ca niciun alt bărbat să nu…

Maria o privi îngrozită.

— Asta ţi-a făcut în seara în care l-ai omorât? Te-a însemnat?

Sophie scutură din cap.

— Nu, asta a fost demult. În seara aceea nu a pus mâna pe mine.

— Dar ai spus că te-a rănit…

Maria ştia că Sophie avea obiceiul să mintă, dar de data asta era ceva mai sinistru. Simţi un gol în stomac.

Sophie se mulţumi să o privească, fără să scoată o vorbă.

— E momentul să plec, spuse Maria ridicându-se. Mă laşi să-i aduc pe copii mâine? Te rog?

— Nu mâine, spuse Sophie, vizibil uşurată de plecarea

Mariei. Dar sărută-i din partea mea şi spune-le că-i

iubesc.

— Mereu fac asta, spuse Maria, întrebându-se ce făcuse

Gordon în seara aceea mai mult decât făcea de obicei.

În timp ce mergea spre dig, Maria se simţea ca şi cum ar fi lăsat o parte din ea la închisoare. Simon şi Flo stăteau de o parte şi de cealaltă a lui Duncan, privind atenţi apa de la picioarele lor. Maria privi în jos şi observă că aceasta colcăia de peşti vărgaţi.

— N-am prins nimic, spuse Simon cu tristeţe.

— Am fost traşi pe sfoară, zise Duncan privind-o pe

Maria şi încercând să-i citească în ochi. Se ridică în picioare şi o îmbrăţişă.

— Cel mai mare banc de scrumbii pe care l-am văzut vreodată, şi noi nu am prins niciuna. Momelile sunt prea mari.

Duncan şi Maria se îndreptară către verandă, lăsând copiii să aştepte ca peştii să muşte.

În timp ce mergea alături de Duncan, Maria îşi aminti brusc de Aldo care într-un fel era legat de familia

Dark: devenise membru al familiei odată cu căsătoria lui

Sophie cu Gordon şi cu naşterea copiilor lor. După atâta groază, violenţă şi minciuni, nimic nu o putea şoca mai tare decât faptul că Gordon o însemnase pe Sophie, iar ea îl lăsase. Maria căuta răspunsuri: cum reuşise? Cum suportase Sophie durerea? Nu se putea abţine să nu-şi imagineze această scenă şi nici nu se putea aduna suficient pentru a-i povesti lui Duncan.

— Ce a spus? întrebă Duncan.

— Nu vrea să-i vadă, spuse Maria nefericită. Braţul lui care-i înconjura umerii i se păru străin. Se smulse şi nu fu în stare să-l privească pe Duncan în ochi.

— Ce altceva a mai spus? întrebă Duncan.

— Nu pot vorbi despre asta. Aş vrea, dar nu pot. Îmi doresc să ne suim cu toţii în barcă, să plecăm departe de-

aici şi să nu mai vorbim despre asta niciodată.

— Putem s-o facem, spuse Duncan îmbărbătând-o, dar cred că te-ai simţi mai bine dacă ai vorbi cu mine.

Maria îl privi. Ţinea ochii întredeschişi în bătaia soarelui şi chipul lui îi aminti de cel al unui căpitan de vas.

— Dar vorbesc cu tine.

— Nu, nu vorbeşti. Zici că eşti supărată, dar nu îmi spui adevăratul motiv. Nu îmi spui detaliile. Afirmi că nepoţii tăi sunt o pacoste, dar te împaci cu asta. Spui că eşti supărată pentru că sora ta era o fată atât de bună şi acum e la închisoare.

— Ce altceva vrei să spun? Maria văzu un pescar care scotea vasele cu homari, undeva între Lookout şi Little

Shell, şi îşi dori să se întoarcă la mormânt. Cât de bine i-ar face să reînceapă să sape, şi de data asta să o facă cum trebuie: să traseze parcele, să înregistreze cu exactitate fiecare obiect, să dezlege misterul.

— Începe cu copiii, spuse Duncan mângâindu-i părul.

Spune-mi cât de îngrijorată eşti că Simon nu zâmbeşte niciodată şi că Flo îşi suge tot timpul degetul cel mare.

Sau că Simon are doar zece ani şi îi place să smulgă picioarele crabilor vii.

— A făcut asta? întrebă Maria, simţind că i se întoarce stomacul pe dos.

Duncan încuviinţă din cap.

— Am prins eu unul, ca să-l folosesc drept momeală, şi, înainte să apuc să-l omor, Simon a început să-i smulgă picioarele.

Se aşeză pe verandă.

— Doamne, ce coşmar a avut azi-noapte… începu

Maria.

Duncan o luă de mână.

— Maria, vreau să te ajut.

Familia Dark învăţase că sentimentele sunt periculoase, că cel mai bine e să le păstreze fiecare pentru

sine, dar Maria începu să tremure, incapabilă să le ascundă.

— Astăzi, Sophie mi-a spus că Simon şi Flo au văzut-o ucigându-l pe Gordon. Flo se agăţase de picioarele ei, în timp ce ea trăgea cu pistolul.

— Oh, Doamne, exclamă Duncan, îmbrăţişând-o.

— Au văzut totul. Dacă Simon torturează crabi, e din cauză că l-a văzut pe tatăl său torturându-i mama. L-am surprins şi eu o dată. Am intrat în dormitorul lor şi am văzut-o pe Sophie cu o sfoară legată de gât. Astăzi, mi-a spus… mi-a spus… Maria nu putu să rostească cu voce tare partea cu însemnatul. Se gândi la ce îi spusese Sophie, că la început fusese excitant, şi se întrebă în ce punct întrecuseră limita.

— Nu e de mirare… spuse Duncan.

— Nu e de mirare că ce? Nu e de mirare că l-a omorât?

Îl iubea. Ăsta e cel mai ciudat lucru. După tot ce i-a făcut.

— Şi tu nu ai putut să o ajuţi, spuse Duncan cu o voce atât de tandră, încât Maria nu se mai putu stăpâni:

— Nu, spuse ea, şi izbucni în plâns.

Duncan se dusese cu maşina în oraş și cumpărase nişte scrumbii. Maria le asezonă cu cidru – o reţetă pe care o învăţase de la un arheolog francez în timpul săpăturilor de la Hastings. Copiii părură încântaţi să mănânce peştele pe care – dat fiind că nu prinseseră niciunul – îl văzuseră măcar înotând în apă doar cu o oră înainte. Cum pescuitul îi epuizase, se duseră la culcare înainte de a se întuneca, şi nu rezistară decât la o poveste.

— Te simţi bine? întrebă Duncan. Maria încercă să zâmbească. El întinse mâna pentru a-i atinge buzele. Nu răspunde, ştiu cum te simţi.

— Ai dreptate, şopti ea.

Duncan o privi. Ochii lui căprui exprimau îngrijorare. Maria îşi zise că nimeni nu o mai privise în felul acesta. Membrii familiei sale se iubeau, dar niciunul dintre ei nu

învăţase să o arate.

— Lasă-mă să te strâng în braţe, spuse el.

Maria închise ochii. Clipele treceau prea repede.

Pământul se rotea sub picioarele ei. Lacrimile i se prelingeau pe obraz. Se lăsă copleşită de tristeţe pentru familia ei. Îi iubea foarte mult, dar oare îi cunoştea cu adevărat? îi lăsase vreodată să o cunoască? Lăsase vreodată pe cineva să o cunoască?

— S-au întâmplat atâtea de când te-ai întors acasă, şi nu din vina ta.

— Parţial da, spuse ea.

— De exemplu?

— Nu am preţuit suficient lucrurile valoroase, spuse ea. Lucrurile care contează... Nu mi-am dat seama de impactul secretelor asupra familiei mele. Şi... te-am luat cu atâta uşurinţă de lângă familia ta.

— Nu-i adevărat, spuse el. Asta s-a petrecut cu mult timp înainte să...

Maria voia să îl creadă, dar văzând ce se petrecea în propria sa familie nu suporta gândul că era vinovată pentru destrămarea alteia.

— Noi doi suntem foarte asemănători, spuse Duncan pe cel mai serios ton pe care ea îl auzise folosindu-l vreodată.

— În ce fel?

— Niciunul dintre noi nu ştie cum să se apropie de oameni. Întreaga mea căsnicie...

— Şi a mea, şopti ea.

Duncan o luă de mână şi o conduse pe treptele verandei. Simţi iarba moale şi rece sub tălpile goale. Auzi frunzele foşnind, lovite de o briză rece, venind dinspre

Haunted Isles. Duncan stătea atât de aproape, încât îi simţea căldura trupului. El îi luă mâna şi i-o puse pe pieptul lui. Maria îi simţi bătăile inimii.

— Atât de aproape de tine vreau să fiu, spuse el.

— Şi cum vom proceda? întrebă ea.

— Vedem noi.

În timp ce-l privea, Maria văzu cu coada ochiului o stea căzătoare. Aceasta sclipi pe cerul de catifea neagră, dar ea nu-şi putea lua privirea de la ochii lui, plini de dorinţă şi de pasiune. Stând în curtea cufundată în linişte.

Maria se gândi că străbătuse o jumătate de lume pentru a-l întâlni pe acest bărbat pe care-l cunoştea dintotdeauna. Inima lui bătea regulat sub palma ei.

— Cum ne vom da seama ce trebuie să facem dacă până acum am greşit amândoi?

— De data asta ne avem unul pe altul, şopti el şi

Maria ştia că acesta este adevărul.

Intrară în casă şi urcară scările. Maria intră în camera copiilor. Aceştia dormeau şi ea îi sărută pe frunte. Apoi se duse în dormitor.

Duncan o îmbrăţişă şi o culcă pe pat.

— *Te iubesc*, Maria, şopti el mângâindu-i părul.

— Te iubesc, Duncan, răspunse ea.

— Ai nevoie de cineva care să aibă grijă şi de tine, spuse el, şi începu să-i desfacă nasturii bluzei. Ea îşi strecură mâna pe spate, pe sub cămaşa lui şi-l trase spre ea.

El se arcui de plăcere la atingerea ei şi se sărutară zâmbind.

În timp ce se sărutau, Maria constată uimită cât de bine se potriveau: el voia ca ea să se relaxeze şi să-i permită să o protejeze, iar ea, cea de care nimeni nu avusese grijă, voia să-l seducă. Duncan gemea ca un bărbat care nu mai fusese sedus vreodată.

Un bun arheolog este cel care nu lasă în urmă nicio dovadă a săpăturilor. Un bun arheolog trebuie să pătrundă prin praful civilizaţiilor ca un spărgător: cu haine negre, fără să lase urme, cu paşi furişaţi. Duncan moţăia, dar

Maria era trează şi privea lumina aurie a lunii, reflectată pe pereţii dormitorului, întrebându-se dacă era prea târziu să lase ceva în urmă.

30

Într-o după-amiază, când Nell i-a luat pe Andy.

Simon şi Flo la plajă, Maria a invitat-o pe Hallie la o plimbare cu barca. Hallie venise îmbrăcată precum

Katharine Hepbum în *The African Queen*: purta o pălărie de pai cu boruri largi şi o vestă peste cămaşa şi pantalonii de vară. Ar fi putut la fel de bine să-şi ia şi o umbrelă de soare.

— Ador să merg cu barca, spuse Hallie, instalându-se la prova. Ar trebui să fac asta mai des.

Maria porni motorul şi desfăcu legăturile care ţineau barca la ţărm. Ştia că Hallie îi reproşa că nu îi făcuse această invitaţie mai devreme.

— Mergem la Haunted Isles? întrebă ea.

— Hai, mai întâi, să ne învârtim prin Lovecraft – vreau să o salut pe Ginger Talisker. Aşteaptă să iasă din ouă puii de lebădă.

Maria conduse barca încet, printr-un canal îngust, îndreptându-se spre Lovecraft Wildlife Refuge. Un bâtlan care stătea într-un picior pe mal bătu din aripi şi îşi luă zborul. Maria privi apa puţin adâncă, plină de alge.

Motorul torcea, discutând cu el însuşi. O pereche de egrete se învârtea deasupra lor, iar fluierarii survolau o limbă de nisip.

Hallie strâmbă din nas.

— Hai să plecăm de-aici! strigă ea. Nu-mi place mirosul refluxului.

Maria se simţea ca o mamă care-şi scoate copilul mai mare la plimbare. Reflux… Hallie nu putea accepta sau ierta natura.

Întorcând barca, Maria părăsi canalul mlăştinos şi se îndreptă spre Lookout.

— Aici am făcut săpături, spuse Maria, aruncând ancora în micul golf.

— Mormântul acela indian pe care l-ai găsit? întrebă

Hallie, prefăcându-se înspăimântată. Nici nu-i de mirare că insulele astea sunt bântuite.

— Vrei să-l vezi? întrebă Maria, deşi ştia dinainte că răspunsul avea să fie negativ.

— Nu-mi plac oasele, spuse Hallie. N-am putea să stăm puţin în barcă? îmi place cum ne legănăm pe valuri.

Maria se aplecă peste bord şi privi spre mormânt. îl acoperise cu folia de polietilenă, şi un colţ al acestuia era vizibil.

— Ce mai face sora ta? întrebă Hallie.

— Sophie? E bine, spuse Maria.

— Mă bucur, spuse Hallie după o lungă pauză.

Pentru că deschisese subiectul, Maria continuă:

— De fapt, e distrusă. Nu vrea să-i lase pe copii să o viziteze, iar ei sunt devastaţi. Bănuiesc că o înţelegi, nu?

— De ce aş înţelege-o?

— Pentru că nici tu nu vrei să o vizitezi pe Sophie.

Ţi-e teamă că ţi-ar fi prea „greu". Şi aşa este.

— Este prea greu? Atunci de ce te duci tu?

— Faptul că îmi pui întrebarea asta înseamnă că tu nu poţi răspunde la ea, răspunse Maria încet. Deja îşi dorea ca această plimbare să ia sfârşit; aşa că începu să ridice ancora.

Viaţa alături de Hallie era ca patinajul pe o gheaţă subţire. Sub unii gheaţa se spărgea, dar Hallie continua să patineze cu eleganţă.

— Lasă parâma aia şi spune-mi ce gândeşti, zise Hallie.

— Am încercat să-ţi explic duminică în bucătărie.

Sophie are nevoie de tine – ce poate fi mai simplu de-atât?

— M-am gândit la asta, începu Hallie cu o demnitate regească care dispăru în secunda următoare. Hallie se prăbuşi, acoperindu-şi ochii cu degetele tremurătoare şi începu să plângă.

— Mamă? spuse Maria după o vreme. Stătea alături de mama sa, dar fără să o atingă. Mamă?

Plânsul lui Hallie încetă:

— Cu ce am greşit? întrebă ea.

— Nu ştiu, spuse Maria. Hallie dorea să ştie tot adevărul, dar Maria nu i-l putea oferi.

— Vii cu mine? întrebă Hallie pe un ton scăzut. La ea.

— La ea? întrebă Maria mirată.

— La Sophie.

— Da, spuse Maria aşezând ancora la prova şi grăbindu-se să pornească motorul.

— Salutări, prieteni, şi bun venit! exclamă Sophie când o văzu pe Hallie.

— Bună, dragă, spuse Hallie, părând că abia se stăpâneşte să nu sară peste masă şi să o îmbrăţişeze pe

Sophie sau poate să-i caute firele de păr alb şi alte semne de bătrâneţe pe care le-ar fi putut căpăta de când se afla aici. Eşti atât de slabă!

— Avem un program pentru controlul greutăţii aici, spuse Sophie. O dietă strictă, combinată cu exerciţii fizice.

— *Chiar* că ai slăbit, spuse şi Maria, de parcă ar fi putut oferi astfel credibilitate remarcilor lui Hallie.

— De ce să mai folosim un cântar când o avem pe

Maria? întrebă Sophie. Întotdeauna pot conta pe ea pentru o reevaluare a dietei mele.

— Se poartă frumos cu tine? întrebă Hallie.

— E în ordine, răspunse Sophie.

— Am citit în ziare că eşti un fel de vedetă pe-aici, spuse Hallie, însă fără să pară încântată.

— Sunt un caz celebru. Femeia abuzată care s-a răzbunat.

Hallie îşi coborî privirea. În tăcerea care urmă, Sophie prinse privirea Mariei.

— Ce mai fac? întrebă ea.

— Sunt la plajă cu Nell şi cu Andy. Vreau să vorbesc ceva cu tine – despre Simon.

— Bănuiesc că nu vrei să aud şi eu, zise Hallie jignită.

— Ba da, mamă, rămâi, spuse Sophie. Dacă vrei.

Hallie ezită, gândindu-se dacă să rămână sau nu, după care se aşează mai comod în scaun.

— Duncan i-a dus ieri la pescuit, spuse Maria privind

ameninţător spre Hallie care se ridicase la auzul numelui.

Şi mi-a spus că Simon a smuls picioarele unui crab.

— Simon? întrebă Sophie, pălind uşor. A smuls picioarele unui crab?

— Da, mi-a spus Duncan. Mă îngrijorează… Maria era deranjată de prezenţa lui Hallie, deşi într-un fel se bucura că aceasta se afla acolo. Trebuia ca mama ei să afle toate problemele cu care se confruntau ea şi Sophie.

— El nu a făcut niciodată aşa ceva, spuse Sophie.

Simon iubeşte animalele. Anul trecut a găsit o omidă pe o lăptucă şi a păstrat-o într-o sticlă de lapte până s-a transformat în fluture. îl ţinea pe deget când a zburat pentru prima oară.

— Nu-mi vine să cred că Simon ar face ceva atât de crud, spuse Hallie, aruncând o umbră de îndoială asupra relatărilor lui Duncan.

— Dacă Duncan *spune* înseamnă că aşa a fost.

Maria îi fu recunoscătoare lui Sophie pentru ajutor, chiar dacă acest ajutor era în detrimentul lui Simon.

— Când l-am întrebat pe Simon a doua zi de ce o făcuse, mi-a răspuns că, oricum, crabul urma să moară.

Duncan îl prinsese ca să-l folosească drept momeală.

— Asta nu e bine, spuse Sophie. I-ai povestit doctoriţei

Middleton?

— Nu, dar avem programare la ea marţi.

— Bine, spune-i, zise Sophie. Se juca cu tivul de la uniforma violet-albastră şi părea că devine din ce în ce mai încordată. Şi despre coşmaruri. Oh, Doamne…

— Ce altceva să-i mai spun? întrebă Maria.

— Tu decizi, spuse Sophie. Ştii mai multe despre ei decât mine. Eu nici măcar nu am dreptul… Vocea i se frânse.

— Maria are foarte mare grijă de ei, spuse Hallie. Nu ai de ce să fii îngrijorată.

— Şi asta ar trebui să mă facă să mă simt mai bine?

Faptul că ei nu mai au nevoie de mine? spuse Sophie

pe un ton scăzut şi duşmănos.

— Bineînţeles că au nevoie de tine, dragă, spuse Hallie.

Copiii au întotdeauna nevoie de mama lor. Nimeni nu-l iubeşte pe un copil mai mult decât mama sa.

Sophie şi Maria, amintindu-şi de copilăria lor, schimbară priviri cu subînţeles.

— Ai aflat despre spectacol? întrebă Sophie.

— Ce spectacol? se miră Hallie.

— Spectacolul de aici. îl organizăm împreună cu nişte actori de la Whitehall. Ştii tu – James Court.

— A fost minunat vara trecută în piesa aceea de Mobiley, spuse Hallie. Un adevărat actor.

— Da, l-am văzut împreună cu Gordon. Vocea lui Sophie era atât de normală, încât Maria avu impresia că se aflau toate trei în bucătăria lui Hallie şi îşi beau ceaiul.

— Ne ajută să regizăm un spectacol de varietăţi, continuă Sophie. Cu muzică, dansuri, trucuri cu cărţi, tot tacâmul.

— Trucuri cu *cărţi*? într-un spectacol de varietăţi? Întrebă Hallie, strâmbând din nas a dezgust. Nu ştiu ce să spun despre *asta*.

— Sunt nişte trucuri uimitoare, spuse Sophie bâlbâindu-se. Aşteaptă şi o să vezi.

— Ce vrei să spui cu „aşteaptă şi o să vezi”? întrebă Hallie suspicioasă.

— Nu vreau să spun nimic. Doar că eşti invitată, atâta tot. Tu şi toată familia.

— Credeam că nu vrei să cânţi, spuse Maria.

— Oh, nu cânt. O să fiu garderobieră.

— Nu o să *cânţi*? întrebă Hallie.

Sophie se aplecă în faţă, sprijinindu-şi coatele pe masă.

— Dacă o să cânt, vii? întrebă ea.

— Eu da, spuse Maria.

Hallie ridică din umeri. Se uită la un tablou de pe

peretele din faţa ei, la fereastra cu zăbrele, la propria-i încheietură. Privirea insistentă a lui Sophie o făcu în cele din urmă să o privească în ochi.

— Haide, spune-mi – o să vii să mă asculţi, dacă o să cânt?

— Cred că da, spuse Hallie.

Maria era îngrijorată că Sophie considera asta drept marea ei şansă de a câştiga aprecierea lui Hallie.

— Nu te cred, spuse Sophie.

— Poate că o să săriţi amândouă la gâtul meu, spuse

Hallie, dar e ceva neobişnuit pentru un grup de prizoniere să dea spectacole. Îmi pare rău, dar aşa este.

— Nu zău, spuse Sophie.

— Nu mă refeream la tine! exclamă Hallie, părând îndurerată. Nu te pun alături de ele. Mă rog pentru tine în fiecare seară.

— Cred că-ţi trezesc nişte amintiri, spuse Sophie încercând să-şi păstreze calmul, dar nu ai venit niciodată să mă auzi cântând. Vreau să spun, când eram în şcoală.

— Nu am venit niciodată să te ascult? întrebă Hallie cu o privire lipsită de expresie. Am venit întotdeauna.

Abia aşteptam concertele tale.

— Nu, spuse Maria. Nu ai venit niciodată. Spuneai întotdeauna că trebuie să ai grijă de tata. Eu mă duceam în locul vostru şi stăteam pe locurile părinţilor…

— Te înşeli, spuse Hallie pe un ton categoric. Maria sesiză că Hallie credea sincer ce spunea.

— Nu ştiu de ce vă înşelaţi amândouă asupra aceluiaşi lucru. Îmi amintesc cât de mândră eram. Îmi amintesc şi cântecele – potpuriul Gershwin, ariile Puccini…

— Cred că îţi aminteşti repetiţiile mele de acasă, spuse

Sophie. E-n regulă, nu sunt supărată pe tine. Mă întrebam de ce… vocea i se stinse.

Sophie o lăsa pe mama lor să scape prea uşor, dar

Maria nu interveni. Văzuse durerea din ochii lui Hallie, felul în care îşi fabricase propria versiune a

realităţii pentru că adevărul era ruşinos.

— Draga mea Sophie, nimeni nu a avut niciodată grijă de mine după moartea tatălui tău aşa cum ai făcut-o tu.

— Nimeni, *niciodată*? Nici măcar mama ta? întrebă Maria, amintindu-şi discursul de mai devreme al lui Hallie. Hallie şi Sophie se priveau atât de intens, încât Maria se simţea geloasă. Sophie absorbea dragostea mamei sale ca un burete, iar Hallie radia simpatie.

— Mama mea mă adora, spuse Hallie, dar era tot timpul ocupată. Lumea spunea că dădea cele mai frumoase petreceri din New England. Ştiţi că era liderul mişcării pentru drepturile femeii.

— Serios? Nu am ştiut asta, spuse Maria.

— Da, e adevărat. Nu voia să vadă femeiele stând acasă cu copiii, împovărate de treburile casnice. Cred că s-ar răsuci în pământ dacă ar şti la ce am renunţat pentru Malcolm. Bineînţeles, mama l-a iubit când m-am căsătorit cu el – ambii mei părinţi îl adorau pentru simplul motiv că mă iubea. La fel am simţit şi eu pentru Gordon şi Aldo. Am fost foarte fericită că aţi găsit bărbaţi care să vă iubească.

Maria nu putu suporta să se uite la Sophie în vreme ce Hallie continua cu o voce guturală:

— Mă tot învinuiesc că nu mi-am dat seama ce ţi se întâmplă, Sophie. Eu – sper să nu mă înţelegi greşit – l-am iubit pe Gordon ca pe un fiu. L-am iubit cu adevărat ca pe un fiu.

— Ştiu, spuse Sophie. În obraji începu să-i revină puţină culoare şi o privea intens pe mama sa.

— De aceea mi-e atât de greu. Eu i-am oferit toată dragostea mea şi el… el…

— Ştiu, spuse Sophie, luând mâna lui Hallie. Şi, pentru a doua oară în acea zi, Hallie plânse. Maria se gândi cât de revoltător era faptul că vorbeau frumos despre Gordon, dar ştia ce eforturi face Hallie să discute

despre sentimente puternice şi situaţii dificile. O luă la rându-i pe Hallie de mână, iar aceasta le răspunse strângându-le mâinile.

— Fetele mele, rosti Hallie.

Maria şi Sophie schimbară un mic zâmbet.

— Deci, spuse Hallie, ne putem aştepta la nişte arii de

Puccini în spectacol?

Sophie scutură din cap, zâmbind.

— Nu o să cânt, spuse ea. Voiam doar să ştiu dacă ai fi venit în cazul în care aş fi cântat.

— Aş fi venit, spuse Hallie sigură pe ea.

Poate că Hallie spunea adevărul, dar Maria se îndoi de vorbele ei.

Partea a III-a

Bell Stream

31

Maria aşteaptă nervoasă în faţa uşii cabinetului doctoriţei Middleton. De data aceasta se îmbrăcase într-un costum negru pentru a da impresia unei femei ordonate şi responsabile, profesionistă. Pacienţii din sala de aşteptare citeau revistele sau priveau în gol. Nu schimbau zâmbete de complezenţă, aşa cum se face la dentist sau la medicul de familie. Când urcase scările, Maria auzise traficul de pe

Summer Street şi zumzetul bărcilor cu motor din port.

Acele zgomote fuseseră înlocuite de un sunet asemănător celui unui aparat de radio, nefixat pe post, care proveneau de la un mic aparat aflat pe podeaua sălii de aşteptare.

Maria se trezi că atenţia ei era captată de acel obiect.

— Maria? se auzi o voce.

Ridicând privirea, Maria o văzu pe doctoriţa îmbrăcată într-o rochie de bumbac imprimat. Părul, mai

blond de când sosise vara, era prins la spate cu o agrafă din carapace de broască ţestoasă.

— Bună ziua, spuse Maria şi îşi strânseră mâinile.

Maria intră prima în biroul plin de soare. Ferestrele înalte dădeau spre o parcare pietruită, şi în depărtare se vedea Bold and Intrepid Boatworks. Pe perete era un poster din seria Ocean Park a lui Richard Diebenkom, iar în colţurile încăperii se aflau coşuri cu plante uscate.

Maria se simţi brusc confortabil şi se relaxă.

— Sora mea era nerăbdătoare să ajung aici. E îngrijorată pentru copii, începu ea.

Se simţea ca o impostoare, ca şi cum ar fi pretins că e mama lui Simon şi a lui Flo, şi voia să clarifice situaţia de la bun început.

— Mă întrebam dacă *tu* ai nişte întrebări, spuse doctoriţa, surprinzând-o pe Maria. Vrei să mă întrebi ceva?

— Despre copii? Da, bineînţeles, spuse Maria, dar deodată mintea i se goli. Urmă o tăcere care deveni la un moment dat jenantă. Maria ridică din umeri şi o privi încurcată pe interlocutoarea ei.

— Permite-mi să te întreb câteva lucruri, spuse aceasta spărgând gheaţa. Cum se simt copiii la tine?

— Le place să stea în casă mai mult decât ar trebui.

Simon s-ar uita toată ziua la televizor, dacă l-aş lăsa.

— Şi ce crezi că ar trebui să facă?

— Ei bine, nu ştiu… spuse Maria, deşi ştia: copiii ar fi trebuit să-şi petreacă vara jucându-se pe afară. Maria continuă precaut: Cred că ar trebui să le placă mai mult la plajă. Să stea mai mult afară.

— Când copiii provin dintr-un cămin instabil, nu e neobişnuit să le fie teamă să iasă din casă. Le e teamă de ceea ce ar putea găsi la întoarcere. În casa lor nu există limite, deci nu există siguranţă.

— Asta înseamnă că ar trebui să-i las să stea în casă?

— Momentan, n-ar fi bine să fie forţaţi să iasă. Ştiu că nu eşti obişnuită cu copiii, că trebuie să-ţi fie greu.

— Vreau doar ce e mai bine pentru ei.

Aerul condiţionat se opri. Privind pe fereastră, Maria îl văzu pe Duncan la bordul lui Travelift, navigând printre docuri.

— Te îngrijorează ceva în mod special?

— Bănuiesc că ştii care e situaţia, spuse Maria, referindu-se la faptul că Sophie îl ucisese pe Gordon.

Doctoriţa încuviinţă dând din din cap, şi Maria continuă:

— Gordon o bătea deseori pe Sophie sau – cel puţin – făcea lucruri degradante şi umilitoare! Nu ştiu care e definiţia abuzului în concepţia ta.

— Există mai multe definiţii pentru abuz, inclusiv critica constantă şi lipsa de respect, dar din câte înţeleg aici e vorba şi de abuz fizic.

— Flo şi Simon ţi-au spus asta?

— Le-am promis să nu spun nimănui – nici măcar ţie – despre lucrurile pe care mi le mărturisesc ei, dar, da – ştiau despre abuzul fizic.

— Sophie mi-a spus că ei au văzut când ea l-a omorât pe Gordon.

Din expresia calmă a doctoriţei, Maria îşi dădu seama că acest lucru nu era o surpriză. Probabil că cei doi copii îi spuseseră deja.

— Ce efect va avea asta asupra lor – pe termen lung?

Cum se mai pot dezvolta şi trăi normal după tot ce-au văzut şi auzit? Vreau să spun, ieri, Simon a smuls picioarele unui crab, mai spuse Maria, simţind că-i vine să plângă.

— Copiii îşi însumează anumite valori – înainte să împlinească trei ani – prin observaţii şi sentimente, nu prin cuvinte, începu doctoriţa pe un ton coborât. Lucrurile pe care le văd trezesc în ei sentimente pentru care nu au cuvinte. Nu contează dacă le spui că totul o să fie bine sau „tati nu a vrut să facă asta”. Instinctul le spune că nu o să fie totul bine, că tati va face acelaşi lucru mereu.

— Deci ce se va întâmpla cu ei?

— O să ne descurcăm împreună. Ei trebuie să

găsească cuvinte pentru sentimentele lor şi apoi trebuie să se simtă în siguranţă pentru a le exprima.

— Eu ce pot să fac?

— Fii răbdătoare cu ei, nu îi obliga să respecte programul tău. Nu-i obliga să iasă afară, dacă vezi că le e greu să facă asta.

— Simon ţi-a spus că fac asta?

Doctoriţa se mulţumi să zâmbească. Maria o acuză pentru că nu-i dădea toate informaţiile care ar fi putut-o ajuta, dar zâmbetul ei era blând şi nu îngâmfat; aşa că se simţi obligată să-i răspundă tot cu un zâmbet.

— Îmi poţi spune ce să fac? o întrebă Maria direct.

Fac ceva rău?

— Fă tot ce crezi că e mai bine. Nu o poţi înlocui pe mama lor, desigur, dar copiii ştiu că ţii la ei. Ar fi bine dacă ai încerca să-ţi vezi şi de treburile tale.

— Încerc, spuse Maria, gândindu-se imediat la Duncan şi la săpăturile de la Lookout, dar copiii îmi răpesc mult timp.

— E important s-o faci.

După acea întâlnire, Maria se duse direct la şantierul naval. Se întreba dacă lumea aflase deja despre ea şi

Duncan. Îşi aminti că, pe vremea când era copil, o auzise pe Hallie şi pe prietena ei Ginger vorbind despre doamna

Brown, bibliotecara, şi tatăl lui Patty Winograd. Poate că acum divorţurile şi despărţirile erau mai frecvente, dar nu-şi făcea iluzii în privinţa tradiţiilor puritane ale oraşului

Hatuquitit.

Dezbrăcat până la brâu, Duncan stătea la cârma unui vas de pescuit homari, pendulând de la un doc la altul.

Soarele lumina portul liniştit. Duncan nu o văzuse încă, aşa că Maria rămase în umbră, privindu-l. Ştia că el se va bucura să o vadă, şi se va opri pentru a asculta ce-i spusese doctoriţa. Aldo n-ar fi procedat la fel în toiul unei zile de lucru.

În timp ce lega barca de un doc plutitor, Duncan o văzu. Îi făcu cu mâna. Probabil îi strigase şi numele, pentru că doi bărbaţi care stăteau pe alt doc se întoarseră brusc către ea. Duncan sări din barcă, se întoarse pentru a ajuta un băieţel să coboare şi se îndreptă grăbit spre

Maria, în timp ce fiul său alerga ca să poată ţine pasul cu el.

— Jamey, ea e Maria – mătuşa lui Flossie, spuse Duncan.

— Bună, spuse Maria, aplecându-se pentru a strânge mâna lui Jamey. Jamey zâmbi, probabil, bucuros de a fi tratat ca un adult, nu pentru că o vedea pe Maria. Ochii lui semănau cu ai lui Duncan; avea părul roşcat, lung şi nepieptănat. Maria observă imediat diferenţa dintre acest copil şi Simon şi Flo: Jamey era fericit.

— Bună, spuse Jamey, privind-o cu atenţie pe Maria.

O studia din cap până-n picioare – comparând-o probabil cu mama sa, atent la lungimea fustei, la catarama curelei, la absenţa machiajului, la culoarea părului, la expresia feţei. Când termină, afişă un zâmbet larg.

— Deci acesta este fiul tău, îi spuse Maria lui Duncan, roşind uşor.

— Da, aprobă Duncan mândru, observând cu atenţie scena; Maria şi-l imagină în weekendurile, vacanţele şcolare, Crăciunurile viitoare petrecute în trei.

— Tu ai o barcă? întrebă Jamey.

— Da, dar nu aici. O ţin acasă.

— Ai cumpărat-o de la tata?

— Da, spuse Maria.

— Cât a costat? întrebă Jamey.

Maria, care fusese învăţată că nu e politicos să vorbeşti despre bani, aşteptă ca Duncan să-l admonesteze. Întrucât acest lucru nu se întâmplă, se simţi uşor tulburată şi se mulţumi să zâmbească.

— Hei, Duncan, strigă Jim, arătând cu mâna spre un bloc motor atârnat de o platformă.

— Puteţi să mă aşteptaţi o secundă? întrebă Duncan.

Mă întorc imediat.

Maria şi Jamey îl priviră îndepărtându-se. După o jumătate de minut, Jamey îşi drese glasul:

— Vrei să stai jos? Ştiu eu un loc.

— Sigur, spuse Maria, lăsându-l să o conducă spre o barcă întoarsă cu fundul în sus.

Se aşezară. Era pe punctul de a-l întreba pe Jamey ce-i plăcea să facă vara, dar avu sentimentul că acesta punea ceva la cale. Puştiul se holba la ea, cu un zâmbet larg şi se dădu mai aproape de ea.

— Aşadar, câţi ani ai? întrebă Maria.

— Şase, spuse el solemn.

Maria se gândi să-l întrebe dacă-i plăcea să navigheze, dar Jamey vorbi primul:

— Ştii despre… divorţ? întrebă el.

— Care… Maria, nu ştia ce să spună.

— Părinţii mei, spuse Jamey. Divorţează. Acum părea uşor îngrijorat, ca şi când i-ar fi fost frică ca Maria să nu se îndepărteze la auzul acestei veşti.

— Ştiam despre asta, spuse Maria pe un ton serios.

— Dar şi unchiul meu e divorţat, spuse Jamey. Multă lume divorţează.

— Ca să fiu sinceră, şi eu sunt divorţată, spuse Maria.

— Unii acceptă asta destul de greu, spuse Jamey. Dar eu nu. Din vehemenţa lui, Maria îşi dădu seama că lucrurile stăteau tocmai invers.

— Îţi place vara asta? întrebă Maria, încercând să schimbe vorba.

— Da, spuse Jamey.

— Asta e bine, zise Maria.

— Tu eşti mătuşa lui Flo Littlefield?

— Da, sunt. Maria se întoarse pe jumătate spre el. E cu tine în clasă?

— A venit la petrecerea mea, spuse Jamey. Doctorul

Kaufman le-a dat ei şi verişoarei mele inele identice – cu un rubin mare.

Maria îşi aminti că Flo fusese la doctorul Kaufman în

ziua în care Sophie o lăsase în bibliotecă.

— Probabil, e frumos, spuse Maria.

— Flo trebuie să fie foarte tristă, spuse Jamey. Pentru prima dată Maria simţi la el o nervozitate care îi amintea de cea a lui Flo.

— Da, este, spuse Maria, aşteptând ca Jamey să continue, căci nu ştia cu ce era copilul la curent.

— Pentru că mama ei e în închisoare, spuse Jamey.

Nu mai e acasă cu Flo.

— Mama ei e sora mea.

Băiatul întinse mânuţa spre mâna Mariei, dar se opri înainte să o atingă.

— Oh, înseamnă că şi tu eşti foarte tristă. Privindu-l pe copil, Maria îşi imagină aceeaşi situaţie ca în cazul lui

Duncan: Maria, el şi Jamey decorând bradul de Crăciun cu aceleaşi ornamente în fiecare an, Jamey în clasa a treia, apoi într-a şasea, apoi în liceu, apoi la colegiu. În mintea ei veniră cuvintele *fiu* şi *fiu vitreg*. Şi-o imagină pe Alicia furişându-se prin preajmă, tristă şi singură. Apoi

Maria avu o altă viziune, mai simplă şi mai tulburătoare:

ea, Simon şi Flo trăind împreună, în vreme ce Sophie se afla la închisoarea din apropiere.

32

Noaptea trecută, am stat în pat cu pătura trasă până la bărbie. Mi-am amintit de copilărie când stăteam cu pătura în cap şi mă simţeam de parcă eram prinsă într-o crevasă îngustă. O aruncam şi respiram adânc;

uneori o trezeam pe Maria şi o convingeam să se urce cu mine pe acoperiş. Aseară, mi-am aruncat pătura şi am încercat să respir aer proaspăt, dar nu era decât aer condiţionat, şi m-am simţit mai îngrădită ca niciodată.

Sunt îngrădită din punct de vedere al locului în care mă aflu, e adevărat, dar asta nu se compară cu a fi îngrădit

prin faptele tale. Nu-l pot aduce înapoi. Azi-noapte am avut un vis – fără imagini, doar vocea lui. „O să vin după tine”, spunea. M-am trezit leoarcă de transpiraţie.

L-aş aduce înapoi dacă aş putea? E un joc stupid, fără sens, dar îl joc. Mă gândesc la tot felul de scenarii.

Dacă nu l-am ucis, dacă el a murit pur şi simplu de un atac de cord? Atunci aş beneficia de asigurarea de viaţă, de casă, de maşină, de bani în bancă pentru facultatea copiilor, de libertatea de a-mi continua viaţa. Apoi mă gândesc: libertatea de a-mi continua viaţa? Pe cine vreau să păcălesc? Am avut de ales – nu trebuia să las lucrurile să degenereze. Aş fi putut chema poliţia atunci când s-a întâmplat prima oară. Le-aş fi putut spune lui Peter şi lui

Nell. Aş fi putut pleca.

Ieri, în timp ce îi povesteam Mariei despre momentul în care Gordon m-a însemnat, am văzut-o privindu-mă ca şi când nu ar fi vrut să audă. Ca şi când nu ar fi vrut să mă recunoască. Probabil îşi imaginează un fier încins şi un lasou, ceea ce s-a şi întâmplat. Sfoara din jurul gâtului meu era un fel de lasou sau mai degrabă zgarda de câine pe care Gwen îl obliga pe Gordon să o poarte. Am vrut să-i spun Mariei că n-am simţit nicio durere în momentul ăla. L-am simţit mai degrabă ca pe un creion, ca pe o lamă de ras, cu care şi-a notat iniţialele pe pielea mea.

M-a durut mai târziu; după câteva zile, am început să-l simt ca pe un fier încins. M-am urât pentru că-l lăsasem pe Gordon să-mi facă aşa ceva, iar acum voi purta iniţialele lui Gordon toată viaţa.

Sunt nopţi în care stau întinsă şi mă întreb dacă aş fi putut fi fericită alături de Jack. Vreau să spun, dacă am fi rămas împreună. Uneori mă întreb: l-aş fi lăsat pe

Gordon să meargă atât de departe dacă nu l-aş fi cunoscut pe Jack. Când el m-a părăsit, am crezut că viaţa mea s-a terminat. Jack m-a iubit mai mult decât oricine altcineva – decât părinţii, decât fratele meu, poate şi decât Maria. Şi, pur şi simplu, s-a plictisit de mine! Asta a fost. A

cunoscut pe altcineva. Asta era singura lui explicaţie.

Nu m-am aşteptat niciodată să mai găsesc o dragoste ca a lui. Am crezut că am găsit-o la Gordon, şi apoi am început să mă tem că o voi pierde.

El mă putea convinge să fac orice doar întristându-se.

Părea *atât de* întristat. Ca şi când l-aş fi lovit şi aş fi râs de el. De fiecare dată mă împingea mai departe. Anii au trecut şi eu nu mi-am mai amintit cum stăteau lucrurile la început.

Dacă era Crăciunul şi voiam să-l petrecem cu familia mea şi nu cu a lui, chipul acela, un chip de băieţel trist pe un trup de bărbat, mă convingea să renunţ. Dacă era duminică şi voiam să merg la Lord & Taylor's cu mama, în loc să-l aştept să vină acasă de la partida de golf cu

Ed, afişa expresia aceea. Doamne, abia acum îmi dau seama. N-aş mai putea suporta. Înainte, simţeam doar compasiune. Chiar şi când am realizat că acest sentiment stătea între mine şi toate persoanele pe care le iubisem vreodată şi care mă iubiseră: mama, Maria, Peter, Nell, chiar şi Simon şi Flo. îl luam pe Simon în braţe şi îi cântam la ureche, fericită şi mândră că am un fiu adorabil şi-l vedeam pe Gordon trist că îi ofeream dragostea mea lui Simon şi nu lui.

— „Îl iubesc pentru că e fiul meu", obişnuiam să mă scuz şi la început aveam succes.

Dar a trecut repede. Gordon nu mai accepta. Dacă îl ţineam pe Simon, înseamnă că nu-l ţin pe el. Dacă eram ocupată cu Flo, nu-l iubeam pe el. Poate că dacă mi-aş fi impus punctul de vedere, dacă l-aş fi convins că, iubind mai mult, cu atât mai multă dragoste primeşti, toate astea nu s-ar fi întâmplat. M-am gândit foarte des la asta:

ce-ar fi fost, dacă. Ce-ar fi fost dacă nu aş fi încercat să fiu mai deşteaptă decât el, să-i spun doar ceea ce ştiam că voia să audă.

Poate că îmi amintesc aceste lucruri din cauza dramatismului lor, deşi sunt convinsă că totul a început când îl alăptam pe Simon. Mă durea, sugea atât de tare, cu

ochii închişi, dar mă umplea de bucurie. Gordon se uita la noi, mândru şi drăgăstos, spunându-mi ce mamă frumoasă eram. Apoi, când am făcut dragoste, el a început să sugă şi să nu mai vrea să se oprească. Să *nu mai vrea*.

M-am temut că o să sugă tot laptele. Şi de atunci lui Gordon nu i s-a mai părut normal că eu îl alăptam pe Simon. Găsea tot timpul un motiv să ne întrerupă; mă întreba unde i-am pus cheile de la maşină sau spunea că avea o aşchie în picior şi că nu mai putea aştepta. Se uita ciudat la noi, la mine şi la Simon.

— „Te simţi bine?" m-a întrebat el o dată, şi de atunci a început tot să-mi spună cât de excitată eram când fiul meu îmi sugea lapte din sân. Adevărul e că mă simţeam *într-adevăr* bine, şi de aceea am avut un sentiment de vinovăţie. Asta, probabil, pentru că gemeam de plăcere când Gordon făcea acelaşi lucru când se culca cu mine.

Dar nu m-am oprit. Toate cărţile spuneau că alăptatul ajută la dezvoltarea armonioasă a bebeluşilor. îl ţineam pe Simon în braţe, îi dădeam sânul meu şi mă gândeam:

e natural, aşa îşi hrănesc şi animalele puii. Mă gândeam la vaci şi la cai şi la câini şi la femeile dinainte de inventarea biberoanelor.

Într-o zi, Gordon nu a mai suportat să ne privească, îmi amintesc că purtam bustiera pentru alăptat şi una dintre cămăşile lui Gordon, descheiată la nasturi; Simon şi cu mine stăteam pe verandă; era ultima alăptare înainte de culcare. Greierii cântau şi auzeam nişte copii jucându-se pe Bell Stream. Gordon stătea în scaunul mare de nuiele, privindu-ne cu răutate. Mâinile mele se strângeau în jurul lui Simon privindu-l.

— Ce e? l-am întrebat eu în cele din urmă. Ce s-a întâmplat?

— E momentul să înceapă să folosească biberonul, a spus Gordon. E vremea să fie înţărcat.

Asta m-a făcut să chicotesc; credeam că glumeşte.

— Are doar şaisprezece săptămâni! am spus eu.

Cine ştie? Poate de vină a fost faptul că am râs.

Gordon a traversat veranda şi mi l-a smuls pe Simon din braţe. Doamne, nu o să uit niciodată imaginea aceea.

Bebeluşul meu cu gura deschisă ca un pui de pasăre şi soţul meu înnebunit de furie. Mi se tăiase respiraţia; mă temeam că Gordon o să-l strivească pe Simon de perete, dar n-a făcut-o. L-a dus pe Simon, care deja plângea, la maşină, l-a aşezat pe scaunul din faţă şi a plecat. Pur şi simplu a plecat. Eu nu aveam maşină să mă duc după ei.

Am alergat pe alee, întrebându-mă dacă să-i sun pe Peter sau pe mama. Nu au lipsit mult – vreo cincisprezece minute. Când au coborât din maşină Simon se oprise din plâns, iar Gordon zâmbea, cerându-şi iertare. Mi l-a dat pe

Simon şi ne-a îmbrăţişat. Am stat aşa multă vreme, iar

Gordon îmi şoptea „îmi pare rău, îmi pare rău”. În acel moment, nu eram convinsă că aveam să-l iert vreodată, dar în cele din urmă l-am iertat.

Apoi mi-a dat o pungă maro de hârtie pe care o adusese de la farmacie şi care conţinea un biberon şi câteva sticluţe.

— „Te rog”, mi-a spus el. „Fă-o pentru mine”.

Nu voiam să-l hrănesc pe Simon cu biberonul, dar după cele întâmplate mi-a fost frică să mai alăptez. De dragul lui Simon, am făcut ce mi-a cerut Gordon.

Probabil ăsta a fost momentul în care ar fi trebuit să plec. Apoi au fost şi alte momente. Ar fi trebuit să plec când a încetat să mă tachineze şi a început să mă tortureze. Nu ar fi trebuit niciodată să-l las să mă umilească.

Nu ar fi trebuit să-l las să marcheze iniţialele lui pe pielea mea. Mi-e silă că l-am crezut când mi-a spus că voia să facă asta pentru ca niciun alt bărbat să nu mă poată avea. În realitate, voia doar să mă rănească. Ar fi trebuit să-l părăsesc, dar n-am fost în stare s-o fac. Eram o familie: eu, Gordon, Simon şi Flo. Până în ultimul moment am rămas uniţi. Noi am fost *familia*. În ciuda evidenţei, când mă rănea, nu exact în momentul acela, dar înainte şi după,

îl iubeam.

Aş vrea ca Bess să nu fie supărată pe mine. Nu m-ar deranja să o trezesc şi să-i mărturisesc cum am încetat să-l alăptez pe Simon. Se simte jignită pentru că nu i-am spus că trucurile ei cu cărţi sunt grozave. Le regiza astfel încât să pară cu adevărat magice, şi aşteptările erau probabil destul de mari. Nici măcar nu putea să amestece pachetul de cărţi foarte bine. Făcea unele cu adevărat proaste, când tot apărea asul de pică şi am întrebat-o:

— Acum ce urmează?

— Ăsta e grand finale, a spus ea privindu-mă cu ochii întredeschişi.

— Oh, am spus încercând să salvez situaţia. Dar nu puteam să spun tot timpul ooh şi aah doar pentru că aşa voia ea. Ea repeta mereu cât de importantă e onestitatea şi că trebuie să spun întotdeauna adevărul, încât începuse să mă enerveze faptul că nu ţinea cont de asta când era vorba de ea. Vreau să spun că mă încurajează tot timpul să le înfrunt pe Maria sau pe mama, dar aştepta să aplaud încântată nişte trucuri nereuşite cu cărţi.

Uneori îmi doresc să pot pleca naibii de-aici. Doar pentru că suntem colege de celulă, mulţumită Statului

Conneticut, nu înseamnă că trebuie să fim prietene pe viaţă. Mă bucur că nu stau cu Rhonda sau cu Maria sau cu Peggy, dar asta nu înseamnă cu un pot să mă supăr pe

Bess. Cred că m-a dezamăgit puţin. Probabil despre asta e vorba: dezamăgire. Suntem însă în continuare prietene.

33

Într-o noapte, un vânt rece mătură Squaw’s Landing şi Maria decise că era timpul să facă focul.

— Avem nevoie de surcele, spuse ea.

Simon şi Flo o urmară în grădină ca să adune crenguţe.

— Să nu luaţi de brad, le avertiză Simon. Tata spunea

că de la brad se adună catran pe coş.

— Aşa e, spuse Maria.

— Eu urăsc picăturile de tuse cu aromă de brad, voi nu? Flo o luă pe Maria de mână.

Soarele, care aproape apusese, arunca săgeţi portocalii şi purpurii pe cer şi în golf. După ce au strâns destule crengi, au intrat în casă.

Maria înghesui în cămin nişte ziare mototolite, nişte crenguţe şi deasupra câteva lemne. Îşi imagină că *pietrele*

Crăciunului fuseseră aduse din carierele de pe Hatuquitit

River. Indienii Pequot din amonte schimbau pietre ca acestea pe peşte şi scoici.

— Putem face ceva de mâncare? întrebă Simon.

— Ce? întrebă Maria.

— Hotdogi! spuse Flo. Pe băţ.

— Dar am cinat deja, spuse Maria, gândindu-se la puiul cu muştar şi miere care le plăcuse.

— Am vrea să facem nişte hotdogi, spuse Simon.

Maria scoase trei hotdogi din frigider, în timp ce Simon rupea trei ramuri dintr-un tufiş, golindu-le de frunze.

Stăteau pe podea, în faţa căminului, cu picioarele încrucişate. Camera era luminată doar de jăratic. Nu vorbea nimeni: toţi se concentraseră asupra beţelor şi prăjiră hotdogii până căpătară o culoare maro-aurie perfectă.

— Oh, nu, exclamă Flo când hotdogul ei căzu în flăcări.

— Ca să vezi, spuse Simon.

— Poftim, ia-l pe al meu, spuse Maria, arătându-i cum să ţină băţul puţin în sus. Apoi fugi în bucătărie să mai ia un hotdog.

— Ţine-l în sus, ăsta e secretul, îl auzi ea pe Simon.

Tonul lui era surprinzător de blând şi de cald. Maria întârzie o clipă pe holul întunecat dintre salon şi bucătărie, privindu-i.

— De unde ştii când e gata? întrebă Flo.

— Trebuie să-l întorci mereu până capătă aceeaşi culoare peste tot, spuse Simon.

— Al meu e negru, spuse Flo. Când trase spre ea să-l vadă mai bine, hotdogul căzu între cărbuni.

— Oh, nu, spuse ea din nou.

De data aceasta, Simon izbucni în râs şi o făcu şi pe

Flo să râdă. Oare întotdeauna erau atât de relaxaţi când erau singuri? se întrebă Maria. Când se întoarse în salon cu mai mulţi hotdogi, copiii se tăvăleau pe covor de râs.

Simon ţinea în sus unul perfect prăjit.

— Mai prăjim vreo doi? întrebă Maria.

— Sigur, spuse Simon ridicându-se. Introduseră beţele în cămin, trecând hotdogul făcut de la unul la celălalt şi muşcând din el.

— Oh, nu, exclamă Maria când noul său hotdog căzu în flăcări şi toţi trei începură să râdă atât de tare, încât pe

Simon îl apucă sughiţul.

— Eşti sigur că nu te doare stomacul? îl întrebă Maria pe Simon, când îi duse la culcare.

— Nu, a fost distractiv, răspunse el.

— Puteam să mai mănânc cel puţin doi, spuse Flo.

— Ce vreţi să vă citesc în seara asta? întrebă Maria, uitându-se pe raftul cu cărţi.

— Hai să spunem poveşti cu fantome.

Maria auzise în Perú nişte poveşti care-ţi făceau părul măciucă şi nu erau pentru copii. Îşi aminti câteva din copilărie – „The Sunken Canoe” (Canoea scufundată), „The Midnight Campfire” (Focul de tabără de la miezul nopţii) şi

„Buried Wampum” (Colierul de scoici din nisip) – poveşti care se petrecuseră toate pe Haunted Isles. Cum şi acestea erau destul de violente, se hotărî să nu le povestească.

— Ştiu eu una bună, spuse Simon. Dar e înfricoşătoare.

Flo.

— E-n regulă, spuse Flo nerăbdătoare.

— OK. Stinge luminile, mătuşă Maria.

Maria se execută.

— Într-o noapte, doi copii erau în excursie cu cortul, fără părinţii lor, începu Simon. Era foarte întuneric şi nu aveau lanterne. Se aflau în cort, iar în jur era linişte. Se aflau departe, la mulţi kilometri de oraş. În zonă, trăiau animale sălbatice: lupi, vulpi şi râşi. Pe acolo, prin Cornwall, oamenii văzuseră adesea pantere. Deodată, copiii auziră nişte paşi…

Flo se înfioră, strângându-se mai aproape de Maria.

Simon păru încântat.

— Paşii se apropiau, spuse el.

— Mânca ceva? întrebă Flo.

— Nu, înainta prin iarba înaltă. Din ce în ce mai aproape. Copiii erau înspăimântaţi. Deodată, auziră o voce:

„Degete însângerate… Degete însângerate…”

— Doamne, suspină Flo.

— Vocea se auzea din ce în ce mai tare: „Degete însângerate… Degete însângerate…” Copiii îşi imaginau că bestia avea degete lungi din care picura sânge pentru că tocmai omorâse pe cineva.

Maria se întrebă dacă nu era cazul să pună capăt poveştii, dar Simon o spunea cu multă pasiune, iar Flo asculta cu atenţie.

— Copiii se înghesuiră unul în celălalt. Tremurau de spaimă! Deodată, bestia veni chiar lângă cortul lor. Ei o puteau auzi dând târcoale, căutând fermoarul. Acum şoptea… „Degete însângerate… Degete însângerate…” Fata îl luă în braţe pe băiat. „Fă ceva!” spuse ea. „Trebuie!”

„OK”, spuse băiatul şi înşfacă o tigaie. Simon se ridică în picioare luă o carte şi o ridică deasupra capului păşind cu precauţie, exact ca băiatul din poveste care se apropia de bestie.

Trebuia să o apere, spuse Simon dramatic. Bestia şoptea întruna „Degete însângerate”. Ieşi din cort şi chiar

acolo – în faţa lui – se afla Bestia. Era înaltă şi păroasă, cu labe mari şi colţi lungi, ca Yeti. Când îl văzu pe băiat, se apropie de el, cu sângele şiroindu-i dintr-un deget.

Băiatul era gata să o lovească cu tigaia, dar Bestia se opri brusc şi spuse: „Scuzaţi-mă, domnule, aveţi cumva un plasture?”

Simon termină povestea cu o voce asemănătoare celei lui Duffy Duck, încântat de faptul că Maria şi Flo râdeau cu poftă şi dădeau uşurate din cap.

— Ce poveste frumoasă! spuse Maria.

— Bestia nici nu avea de gând să le facă vreun rău, nu-i aşa? întrebă Flo.

— Nu, se tăiase la deget, spuse Simon.

— Voia doar un pansament, nu avea de gând să omoare pe cineva, nu-i aşa?

— Sigur, îi răspunse Simon lui Flo.

— Ce bine, spuse aceasta. A fost o poveste excelentă. Mă bucur că nu a fost una cu stafii.

— Gata copii, spuse Maria. E timpul de culcare.

— O să-i spun despre bebeluşul mort, spuse Flo pe un ton misterios.

— E o poveste cu stafii? întrebă Maria.

— Taci, Flo, interveni Simon.

— Taci tu! spuse Flo.

— Trebuie să vă certaţi acuma după ce ne-am distrat atât de bine? Haideţi să ne spunem noapte bună şi vise plăcute.

— Era doar un bebeluş, începu Flo, ca şi când nu ar fi auzit-o pe Maria. O fetiţă frumoasă, care nu plângea şi nu purta scutece. Nu mânca şi nu bea. Nu se născuse încă.

— Era magică? întrebă Maria intrând în jocul lui Flo.

— Da, spuse Flo. Ea nu a apărut aşa cum se obişnuieşte.

Ea doar *era*.

— Nu avem voie să vorbim despre asta, spuse Simon morocănos. Când o s-o văd pe marni, o să-i spun ce ai făcut.

— Nu-mi pasă, spuse Flo. L-am iubit pe copilul acela mort şi o să vorbesc despre el.

— Spune-mi, zise Maria.

— Ei bine, era ca o zână, cu aripi mătăsoase, cu bucle frumoase, cu mâini şi picioare micuţe. Putea zbura.

— Vorbeşti ca despre un înger, spuse Simon.

— *Este* un înger, zise Flo.

— Despre ce vorbiţi voi doi? întrebă Maria. E o poveste cu stafii?

— Da, dar una adevărată, spuse Flo. Una foarte frumoasă.

— O poveste *frumoasă* cu stafii – cine-a mai văzut!

Interveni Simon.

— Cine e bebeluşul mort? întrebă Maria.

— Celălalt copil al lui marni şi tati, spuse Flo. Cel care a murit. Ştii ce a păţit?

— Nu a mai existat un copil, spuse Maria. Tu şi Simon sunteţi singurii copii ai părinţilor voştri.

— Ba nu! o contrazise Flo încrâncenată.

— Flo! spuse Maria cu o blândă exasperare. Flo se foia, legănându-şi capul de parcă voia să şi-l bage în pernă. Maria îi puse mâna pe frunte şi începu să se joace cu părul ei. După un moment, Flo se linişti.

— L-am îngropat împreună, spuse ea.

— Iubito, nu a fost… începu Maria, dar Flo se ridică şi o luă în braţe, aşa cum făcea întotdeauna în mijlocul poveştilor cu stafii.

— Are dreptate, Flo, spuse Simon. Nu a existat.

Maria îi sărută de noapte bună şi stătu multă vreme pe marginea patului lui Flo, până când copiii începură să respire regulat, semn că adormiseră. Ieşi, lăsând uşa întredeschisă. Apoi brusc îşi dădu seama că Simon minţise când spusese „nu a existat”. Simţea prezenţa unui al treilea copil Littlefield, de parcă l-ar fi ţinut în braţe.

Maria a trăit cu acest sentiment următoarele câteva zile. Poate că asta a făcut-o să se întoarcă la Lookout.

Când ridică folia de polietilenă, găsi mormântul exact

aşa cum îl lăsase. Se puse pe treabă cu peria şi cu paleta, catalogând fiecare oscior, fiecare amuletă, fiecare piatră, îi veni în minte Aldo, care-i spunea întotdeauna să rezolve toate misterele arheologice, şi asta pomi să facă.

Aplicând principiile bine cunoscute ale ştiinţei, Maria se simţi departe de poveştile cu stafii din copilăria sa.

Făcu o listă cu toate obiectele din mormânt.

— *Vas de steatit, patru centimetri diametru*

— *Un incisiv de castor*

— *Patruzeci şi unu de fragmente de scoică*

— *Cochilii de melci*

— *Nouăzeci şi şase de perle, găurite simetric, care probabil alcătuiau un colier*

— *Disc de metal*

— *Vârf de săgeată cu crestături laterale, doi centimetri lungime*

— *Un schelet de femeie adultă*

Maria îşi aminti religia Pequot. Îngenuncheată pe pământul tare, de parcă s-ar fi rugat, îndepărta pământul de pe oase, gândindu-se la Căutântowit.

Căutântowit era marele zeu al indienilor Pequot. Ei credeau că trăia într-o casă în creierii munţilor. La începutul timpului, spiritele rele au descătuşat lacurile şi râurile, care au inundat întreg pământul în afară de casa lui Căutântowit. Multe păsări şi animale au scăpat ascunzându-se acolo; cele care au reuşit că facă asta au căpătat însuşiri supranaturale.

Căutântowit a uscat pământul. Mai întâi, a făcut un bărbat şi o femeie din piatră, cu a căror înfăţişare nu a fost mulţumit. A făcut alţii din lemnul copacilor. Le-a dat oamenilor săi darul înţelepciunii, curajului, bunătăţii.

Când îşi construiau casele, fiecare Pequot îşi alegea câte un animal, o pasăre sau un peşte – cu puteri supranaturale oferite de Căutântowit – drept zeu personal. Aceste creaturi urmau să-i protejeze pe indienii Pequot pe parcursul vieţii şi dincolo de ea.

Maria examină cu ochiul liber discul de metal şi vasul

de piatră, căutând reprezentări ale peştilor sau păsărilor – un zeu al femeii moarte. Dacă femeia folosise darurile spirituale ale lui Căutântowit, după moarte, ea ar fi călătorit timp de trei zile până pe Tărâmul Morţilor, unde avea să trăiască în pace pentru totdeauna. Dacă fusese hoaţă, mincinoasă sau criminală, era blestemată să cutreiere pământul pentru totdeauna. Şi, în ciuda intenţiilor

Mariei de a săpa, exclusiv în vederea obţinerii unei burse, se trezi că e îngrozită de soarta acelei femei, a lui Sophie şi a celui de-al treilea copil din povestea lui Flo.

Ajunsă acasă, Maria împrăştie lucrurile descoperite pe birou. Starea emoţională care o cuprinsese la mormânt dispăruse şi încercă să descopere de ce femeia fusese înmormântată atât de departe de cimitirul Pequot. Îşi trase veioza lângă ea şi scotoci prin sertar până găsi lupa.

Examină toate obiectele care păreau făcute de mână:

găurile din perle prin care, la un moment dat, trecuse un fir de aţă pentru a forma un colier, crestăturile laterale simetrice ale vârfului de săgeată, vasul de piatră cu suprafaţa netedă. Apoi se concentra asupra discului de metal. După o inspecţie amănunţită, constată că acesta era făcut dintr-un aliaj care conţinea aur. Forma vag ovală şi cele două margini subţiri sugerau că odată ar fi putut fi un inel.

Pulsul Mariei se acceleră. Indienii Pequot nu aveau surse de aur. Dacă aceasta era o bijuterie, probabil fusese comercializată de coloniştii englezi. Întoarse obiectul în palmă. Pe suprafaţă se găseau nişte zgârieturi minuscule.

Trăgând veioza mai aproape, puse obiectul sub lupă, mişcându-l până când imaginea deveni clară. Zgârieturile abia se vedeau, dar Mariei i se păru că erau două iniţiale.

Dacă ar fi trebuit să ghicească, ar fi spus că cele două litere erau *C.S.*

34

Ar putea fi un sigiliu? întrebă Maria, aplecată peste reverendul Hawkes, care stătea la biroul său, examinând obiectul de metal.

— Este foarte subţire, spuse el. Desigur, pe vremea aceea, exista destul de puţin aur în aliaje şi e posibil ca nichelul şi cuprul să fi dispărut.

Atinse cu penseta marginea discului şi o fâşie de metal verde-închis căzu pe birou.

— Nu e o monedă sau un medalion, spuse el.

Maria arătă cu degetul cele două secţiuni opuse în care metalul se curba în jos.

— Aici se afla banda, spuse ea.

Maria îl sunase pe reverendul Hawkes şi-l rugase să vină imediat. Voia să aibă un martor, cineva cu care să se consulte în privinţa a ceea ce putea Flo descoperire uimitoare. Lângă ea, pe birou, se afla cartea *Pequot Tales*.

— Cred că ai dreptate, spuse el un minut mai târziu.

— Şi iniţialele? Sunt ale lui?

— Mie mi se pare că sunt *C.S*.

Imaginaţia Mariei zbură spre legenda Pequot potrivit căreia colonistul englez Charles Slocum se îndrăgostise de o indiancă Pequot, iar soţul gelos o omorâse. Apoi îl omorâse şi pe englez care nu apucase să mute mormintele de la Squaw's Landing.

— Este o teorie riscantă, spuse ea.

— Unele dintre legendele vechi au la bază un adevăr, spuse el gânditor. Faptul că reverendul nu-i respinsese ideea îi dădu Mariei apă la moară.

— Charles Slocum l-a văzut pe indian ucigându-şi soţia, sau i-a găsit mormântul mai târziu? Dacă el i-a luat cadavrul şi l-a îngropat pe Lookout?

Reverendul Hawkes continua să privească suprafaţa aurită prin lupă.

— Sunt sigur că ăsta e un C, dar ăsta nu e un *S*, ci un *F*.

Şi dacă ea avea dreptate? Ştiind că urma să mute, oricum, mormintele Pequot, Slocum a vrut să îngroape

femeia iubită într-un loc de veci definitiv, unde să o poată vizita ferit de privirile membrilor tribului. Şi-l imagină ducându-i cadavrul pe Haunted Isles, săpându-i groapa, acoperindu-i trupul cu coji şi blănuri, înconjurând-o cu cadouri, inclusiv inelul său cu sigiliu, şi acoperind-o cu pământ.

— În legenda Pequot, spuse Hawkes clipind, ca şi când acest studiu îl obosise, eroul urmează spiritul soţiei sale pe Tărâmul Morţilor. Dacă aceasta este mai mult decât o legendă, iar Charles Slocum şi-a îngropat amanta pe Lookout, poate soţul ei i-a urmat, şi aşa s-a născut legenda.

— Dacă aşa s-a întâmplat, atunci poate că soţul indiencei l-a ucis pe Charles Slocum tot pe insulă. În acest caz, poate că mai e un mormânt acolo.

Reverendul Hawkes scutură din cap şi zâmbi, de parcă tocmai îşi petrecuseră ultima jumătate de oră copleşiţi de farmecul unui basm.

— Nu, Maria, spuse el, sunt sigur că nu aşa s-a întâmplat, pentru că Charles Slocum e îngropat aici, afară, în curtea bisericii. Se îndreptă către uşă şi Maria îl urmă în cimitirul umbrit de lângă zidul bisericii.

Nu erau decât vreo douăzeci de pietre funerare. Maria merse pe o cărare de piatră acoperită cu muşchi, atentă la nume şi la date. Gravurile de pe câteva dintre ele abia se mai vedeau. Citi numele Brown, Honeyman, Fowler.

Unele dintre ele datau din anii **1700** şi erau împodobite cu îngerii înaripaţi ai morţii.

— Charles Slocum este înmormântat aici, spuse re verendul Hawkes, oprindu-se în faţa unei pietre scunde, nu mai groasă decât o carte de telefon. Ghemuindu-se lângă ea, Maria reuşi să distingă literele cuvântului Charles, dar numai S şi L din Slocum.

— Eşti sigur că e al lui? întrebă Maria.

— Unul dintre primele lucruri care mi-au fost spuse când am venit la această biserică a fost că Charles Slocum

este îngropat în cimitirul nostru. Ne mândrim cu asta, pentru că el a jucat un rol important în întemeierea oraşului Hatuquitit.

Îngenunchind în faţa mormântului, Maria simţi imboldul de a săpa şi a deschide coşciugul englezului pentru a vedea dacă exista un vârf de săgeată în cutia toracică şi un inel pe unul dintre oasele degetelor. Era convinsă că dacă ar fi săpat ar fi găsit vârful de săgeată, dar nu şi inelul.

— E o idee romantică, nu-i aşa? întrebă reverendul

Hawkes. Înregistrările parohiei spun că Charles Slocum a murit de febră, dar „febră" ar putea fi un eufemism pentru ceva mai neplăcut.

— Cum ar fi uciderea sa de către soţul amantei.

— Exact.

Când auziră poarta, cei doi ridicară privirea. Alicia şi

Jamey Murdoch intrară în curtea bisericii, ducând un coş cu roşii.

— Bună, Jonathan, spuse Alicia.

Soarele ce se strecura printre frunze îi colora părul în argintiu. Ea îi adresă Mariei un zâmbet curios.

— Jamey a vrut să-ţi aducă un coş din primele noastre roşii.

Până atunci Jamey n-o observase pe Maria, căci privise cu atenţie pietrele funerare.

— Care este cea mai veche, unchiule Jonathan. Cea pe care mi-ai arătat-o rândul trecut.

— Te referi la Sidney Starr? E chiar aici, spuse reverendul Hawkes.

— Acesta este cel mai vechi mormânt… începu Jamey încântat şi ridică privirea pentru a se asigura că toată lumea e atentă. La vederea Mariei, zâmbi. Bună, spuse el.

— Bună, Jamey, răspunse Maria cu inima strânsă.

— Oh, vă cunoaşteţi? întrebă Alicia, apropiindu-se pentru a fi prezentată. Nu te-am văzut la Olivia Jenkins?

— Ea e prietena lui tati, spuse Jamey vesel.

Faţa Aliciei se crispă şi rămase nemişcată, cu braţele

atârnând. Unchiul său îi luase din mână coşul cu roşii.

— Bună, spuse Maria, dându-şi seama că indiferent de ce credea Duncan, Alicia nu dorea ca mariajul lor să ia sfârşit.

— Bună, spuse Alicia, după câteva clipe de tăcere.

Stătură faţă în faţă, timp de câteva secunde stânjenitoare, până când reverendul Hawkes o bătu pe Maria pe umăr:

— Hai să-ţi pun inelul într-o pungă de plastic, bine?

— Ar fi foarte bine, spuse Maria recunoscătoare. Intrară în biroul lui, lăsându-i afară pe Jamey şi pe Alicia.

— Îmi pare rău pentru… începu Maria, dar reverendul

Hawkes o opri ridicând mâna. Nu ştia dacă gestul său însemna că nu contează sau că nu voia să vorbească despre asta. Simţi că roşeşte.

— Teoria ta este fascinantă, spuse el. Mă bucur că mi-ai arătat inelul. Poate o să ţii o conferinţă pe acest subiect la societatea de istorie.

— Cu mare plăcere, spuse Maria. Voi încerca să aflu mai multe.

Maria ieşi din birou pe uşa interioară. Aceasta dădea în biserică, de unde putea să iasă afară. Soţia lui Duncan şi fiul său îl aşteptau pe reverend de cealaltă parte a bisericii.

*

Maria era destul de nervoasă, iar faptul că Hallie întârzia să-i aducă pe copii de la Mystic Seaport nu era de natură să îmbunătăţească situaţia. Ar fi vrut să lucreze la ipoteza ei, să revadă dovezile, dar Gwen sosi cu maşina la ora cinci – la fix, după discuţia telefonică de săptămâna trecută. Acum stătea în maşină, pe scaunul şoferului, cu privirea aţintită înainte, aşteptând copiii să iasă. Privind-o de la fereastra salonului, Maria se gândi că, probabil, lui

Gwen trebuie să îi fie foarte cald. Parcase la umbra unui arţar, deschisese toate cele patru geamuri şi privea mereu spre uşa de la intrare. Maria ieşi după zece minute.

— Simon şi Flo întârzie, spuse ea. Vrei să-i aştepţi înăuntru?

Gwen îşi privi ceasul.

— Credeam că stabilisem ora cinci, spuse ea.

— Aşa e. Dar mama i-a dus la Mystic…

Dacă ar fi vorbit cu altcineva, Maria ar fi adăugat:

„Şi o ştii pe Hallie”.

— OK, o să intru, spuse Gwen pe un ton care lăsa să se înţeleagă că n-avea încotro. Coborî din maşină şi o urmă pe Maria în casă. Maria observă că Gwen avea picioare frumoase. Unghiile de la picioare, ca şi cele de la mâini, erau lăcuite cu o nuanţă între portocaliu şi roz.

Purta o pereche de sandale-papuc care se loveau uşor de tălpile ei când mergea. Erau foarte la modă la Milano;

Aldo le spunea „sandale de agăţat”. Peste costumul de baie din două piese, Gwen îmbrăcase o fustă albă, destul de scurtă.

Gwen aruncă o privire în jur şi spre peisajul care se vedea pe fereastră, după care se întoarse cu spatele şi se aşează într-un balansoar Boston.

— Nu te simţi singură iama? întrebă ea.

— Nu, îmi place, răspunse Maria. Mi-a trebuit ceva timp să mă obişnuiesc cu aglomeraţia din timpul verii.

*

— Întotdeauna te-ai dat în vânt după locurile singuratice. Te deranjează dacă fumez?

Maria îi întinse o scrumieră de alamă. Gwen o ţinu puţin în mână, studiind-o, apoi aruncă chibritul în ea.

Maria observă tremurul uşor al mâinii lui Gwen şi nişte cearcăne de sub ochi, ascunse cu grijă de machiaj. Acceptase punctul de vedere al lui Sophie despre Gwen, şi, uneori, uita greutăţile prin care aceasta trecuse. Acum, stând alături de ea în salon, o compătimea.

— Ce mai faceţi, tu şi Ed? întrebă Maria pe un ton neutru.

Gwen ridică din umeri.

— Ne împăcăm cu situaţia. Se lăsă o tăcere stânjenitoare, după care continuă: Abia aşteptăm să ne vedem nepoţii.

— Şi lor le face plăcere să vă vadă.

— Sunt atât de îngrijorată pentru ei, spuse Gwen. A

fost îngrozitor prin ce au trecut! Când încep să mă simt foarte deprimată, mă gândesc la ei.

— Îi duc la un terapeut, o informă Maria.

— Cel mai rău e că au avut o familie minunată, spuse

Gwen cu o voce subţire şi uşor arogantă. Gordon o adora pe sora ta. Pur şi simplu o adora.

La auzul acestor cuvinte, Maria luă o atitudine sfidătoare, gata să atace, dar Gwen continuă:

— Nu pot uita clipa în care s-au cunoscut. Gordon nu vorbea decât despre Sophie. „Dacă mai aud o dată numele ăsta…" îi spuneam eu lui Ed. Gordon avusese o prietenă minunată în facultate, foarte frumoasă şi bine-crescută. A absolvit Bryn Mawr. Eram înnebunită după ea. „Însoară-te cu ea", îi tot spuneam. Fata aceea înţelegea necesităţile unui bărbat. Era drăguţă, cuminte şi foarte timidă. Singura dată când ne-a vizitat în Slocum

ne-a surprins pe toţi pregătind o cină cu patru feluri de mâncare. Era perfectă pentru el.

Când a întâlnit-o pe sora ta, am avut reţineri. Făcuse facultatea în acest stat. Nu eram convinsă că e pe măsura lui… şi mi-era teamă că se vor despărţi în scurt timp.

Gordon însă era nebun după ea. Mi-a spus cât e de deşteaptă, că ştie să gătească ca un bucătar de restaurant, că este mult peste Shelley. Şi ştii ceva? în cele din urmă, a trebuit să fiu de acord cu el.

— Ai acceptat-o? întrebă Maria, mirată de faptul că

Gwen făcuse o astfel de concesie. Se aştepta ca ea să spună: „Ştiam eu că aşa se va întâmpla, ştiam că nu e bună pentru el". Maria se simţea ca o trădătoare, stând de vorbă cu Gwen despre Sophie, dar voia să vadă ce mai are soacra acesteia de spus.

— Da. Era încântătoare. Avea o piele ca de porţelan, un păr minunat, o faţă nemaipomenită. Era finuţă. Lui

Gordon îi luceau ochii când o vedea. îl învăţasem să aprecieze trei lucruri la o femeie: minte, devotament şi frumuseţe.

— Aşa e Sophie, aprobă Maria. Mintea ei şi, înainte să se îngraşe, frumuseţea erau de necontestat. Devotamentul era selectiv, dar odată ce se ataşa de cineva era de neclintit.

— Am învăţat-o să gătească toate mâncărurile preferate ale lui Gordon. În plus, era foarte inventivă în bucătărie. Am observat asta imediat. Încropea o masă din resturi şi te simţeai ca la un ospăţ. Gwen scutură din cap şi îşi stinse ţigara. Gordon o *idolatriza*. Vorbea mereu despre ea. Ed obişnuia să-l tachineze, să-l întrebe dacă putea să înceapă o propoziţie fără cuvintele „Soţia mea”. O pusese pe un piedestal… Gwen se întrerupse.

Nu s-a măritat cu o femeie, ci a angajat o zeiţă, gândi

Maria.

— Probabil, i-a fost greu să se ridice la înălţimea aşteptărilor, spuse ea cu voce tare.

— Aparent, zise Gwen, pufnind. Aparent. Nu crezi că e ciudat? Ştiu că e sora ta, dar nu crezi că e ciudat să se împace atât de greu cu ideea că e adorată?

— Eu aş prefera să fiu mai degrabă iubită decât adorată, spuse Maria.

— Mă rog, spuse Gwn şi rămase privind în gol câteva clipe.

— Din păcate, începu ea, Sophie l-a dezamăgit. El i-a oferit totul. Băiatul ăla ar fi putut face ceva în viaţă. Ar fi putut intra în politică, ar fi putut ajunge jucător profesionist de golf, ar fi putut face orice. În schimb, s-a ocupat de afacerea tatălui său pentru a-şi întreţine soţia şi copiii.

Iar ea a început să se neglijeze – păr nespălat, haine vechi… arăta ca o grăsană de la circ.

— Gwen, Gordon a abuzat-o, o întrerupse Maria pe

un ton calm, deşi era gata să explodeze.

— Gordon a abuzat-o? întrebă Gwen cu tonul unei cântăreţe de cabaret pe scenă.

— Da. A băgat-o în spital. A torturat-o, fără să-i pese că Simon şi Flo erau de faţă. I-a răpit tot respectul de sine, spuse Maria revărsându-şi mânia.

— Tu şi familia ta îmi provocaţi greaţă, ripostă Gwen.

Vă credeţi mai buni decât toţi ceilalţi. Dacă vreţi să inventaţi minciuni care să acopere faptele surorii tale, n-aveţi decât. Eu *ştiu* mai bine cum stau lucrurile.

— Ai fost în stare să-l încui pe Gordon în pivniţă cu o lesă de gât! strigă Maria.

Culoarea dispăru instantaneu din obrajii lui Gwen. O

privi pe Maria încremenită de uimire, cu gura întredeschisă.

— Despre ce vorbeşti? întrebă ea tremurând.

Maria nu putea să lase lucrurile neterminate.

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc. Gordon i-a povestit lui Sophie totul. Vrei să ştii ce ai făcut din el?

Gwen se ridică de pe scaun.

— Nu mai stau aici să ascult toate prostiile astea, spuse ea ieşind grăbită afară.

Maria auzi uşa de la maşină trântindu-se.

Hallie, Julian şi copiii intraseră pe alee în acelaşi timp cu Duncan. Maria îşi privi ceasul: era şase fără un sfert. Duncan îşi imaginase că la ora aceea era singură.

O auzi pe Hallie pălăvrăgind cu el.

— Cred că stâlpul alb pentru pavilion, pe care l-ai pus la şantier arată foarte bine, spunea ea. Maria o privi pe

Gwen intrând în mijlocul lor pentru a-i lua pe copii şi îşi întoarse privirea să nu vadă expresia lui Hallie când aceştia o îmbrăţişau pe Gwen.

— Ei bine, e gata îmbrăcată de plajă, spuse Hallie după plecarea lui Gwen şi a copiilor. Ce costumaţie!

Respirând adânc, Maria ieşi pe alee pentru a li se alătura. Spera că stând de vorbă cu ei afară, nu va mai trebui să-i invite în casă. Ar fi vrut să o întrebe pe Hallie

dacă ştia ceva despre o a treia sarcină a lui Sophie, dar îşi dorea ca Hallie să plece.

— V-aţi distrat în port? întrebă ea.

— Da, a fost grozav, spuse Hallie. Îţi poţi imagina că nu s-au mai urcat niciodată în baleniere? Simon a fost foarte încântat. Când o să fie mare vrea să devină căpitan de balenieră.

— Ba nu, nu a spus chiar aşa, chicoti Julian. Dacă îmi aduc bine aminte, tu ai spus că ar fi un bun căpitan de balenieră.

Maria zâmbi, apreciind curajul lui Julian de a lua atitudine în faţa versiunii lui Hallie.

— Jim a văzut o balenă săptămâna trecută când se întorcea de la Race, de la pescuit, spuse Duncan.

— O balenă în Golful Long Island? se miră Julian.

— Oh, în copilăria mea golful era *plin* de ele, spuse

Hallie. De balene şi de delfini. Cirezi întregi – nu aşa numiţi voi grupurile de balene?

— Cred că mai degrabă *turme*, spuse Duncan.

— Mulţumesc, dragă. Ce mai face mama ta?

— E bine, mulţumesc.

— Spune-mi, te rog, Hallie coborî tonul şi se întoarse spre Maria. Ce a spus Gwen despre Sophie?

— A spus destule, zise Maria.

— Sunt convinsă. A zis ceva despre spectacolul de la închisoare?

— Nu, spuse Maria contrariată. La ce te referi?

— Sunt sigură că ea consideră scandalos faptul că deţinuţii pun în scenă un spectacol de varietăţi, spuse

Hallie, neascunzându-şi dispreţul faţă de Gwen.

— N-a spus niciun cuvânt despre asta, tu eşti cea care consideră că e scandalos.

— E bine pentru Sophie, şi de-asta sunt de acord, spuse

Hallie.

Când rămase singură cu Duncan, Maria se întinse pe canapea cu capul în poala lui şi fixă tavanul cu privirea,

încerca să se liniştească; pulsul încă îi mai era accelerat după ce ţipase la Gwen.

— M-a sunat Alicia, spuse Duncan.

— Ţi-a spus că ne-am întâlnit?

— Da.

— Şi asta te-a deranjat?

El ezită, iar ea se ridică ca să-l privească în ochi.

Avea o expresie tristă şi Maria simţi cum i se strânge stomacul.

— Ce s-a întâmplat? întrebă ea.

— E greu, spuse el.

— În ce fel? Parcă spuneai că te simţi aproape de mine, că noi doi…

— Aşa este. Mai aproape decât de oricine altcineva.

Dar e greu. Am fost căsătoriţi multă vreme, Maria.

— Ştiu, spuse ea dând din cap. Doar fiindcă nu mai vrei să fii căsătorit cu ea nu înseamnă cu nu-ţi pasă de sentimentele ei. Şi cred…

— Ce?

— Cred că ea încă te mai iubeşte.

— Despărţirea e mai grea pentru ea decât pentru mine.

Ea a rămas în casa în care am locuit împreună, şi totul îi aminteşte cât de fericiţi am fost. N-am vrut să-ţi spun, dar mă tot sună şi mă întreabă dacă nu putem încerca să o luăm de la capăt.

— Într-adevăr? întrebă Maria speriată. Şi ce ai de gând să faci?

— Când mi-a spus asta, am întrebat-o ea ce crede că am făcut în ultimii cinci ani. Poate chiar mai mult. Nici măcar nu ştiu sigur când a început. Dintr-odată ne-am dat seama că nu mai suntem atenţi unul cu celălalt. La început, a fost OK. Eu aveam şantierul, ea îşi avea prietenele ei. Aveam programe diferite. Eu veneam acasă târziu, ea vorbea la telefon. Ea şi Jamey mâncaseră, aşa că eu încălzeam ce mai rămăsese şi mâncam în bucătărie, în timp ce ea făcea… alte lucruri.

— Vă mai iubeaţi?

— Nu-mi amintesc. Stăteam în aceeaşi casă, asta-i tot.

Nici nu ne mai atingeam. Uneori, eu voiam să facem dragoste, iar ea ceda. Tăcu, amintindu-şi acest lucru. După o vreme, am realizat că eu simţeam doar nevoia de a face sex. Nu avea nicio legătură cu Alicia. Ea nu mă voia pe mine, iar eu nu o voiam pe ea. Era destul de frustrant.

— Ai repara relaţia dacă ai putea? Te-ai întoarce cu cinci ani în urmă şi ai încerca să o faci mai bună?

Duncan o trase pe Maria pe genunchi şi o legănă încetişor.

— N-aş putea. Te-am întâlnit pe tine.

— Dar dacă ai face abstracţie de asta, insistă Maria, amintindu-şi chipul devastat al Aliciei. Dacă te-ai putea întoarce la ceea ce era între tine şi Alicia în vremea când eraţi îndrăgostiţi, ai face-o?

— *Trebuie* să ţin cont de asta. Nu mă pot preface că ultimii cinci ani nu au existat şi nu m-am îndrăgostit de tine.

— I-am văzut chipul, Duncan. Ea încă te mai iubeşte.

— Ba nu, spuse Duncan. N-ar avea cum. Ei îi lipseşte ce a fost între noi cu multă vreme în urmă.

Maria încuviinţă dând din cap, înţelegând ce vrea să spună.

— O să trecem peste asta, spuse Duncan. Promit.

Maria îşi lăsă capul pe umărul lui, mângâindu-i mâna cu degetul ei mare. Simţea ambiguitatea, faptul că nu existau răspunsuri uşoare, neliniştea şi speranţa de a avea alături bărbatul pe care îl iubea. Privindu-i mâinile, îşi aduse aminte de inelul de aur şi începu să-i spună lui

Duncan povestea indiencei Pequot care fusese ucisă pentru că iubise un englez şi cum englezul o îngropase împreună cu inelul său pe o insulă.

35

Unde te duci? o întrebă Simon pe Maria. Maria se uită la el, surprinsă de întrebare. Îi spusese din seara trecută că se duce să o viziteze pe Sophie.

— Să o văd pe mama ta.

— Şi cine o să aibă grijă de noi? întrebă Flo.

— V-am spus aseară, Duncan şi Jamey vin pe-aici. E OK?

— Ne place de ei. Sunt nişte oameni drăguţi, spuse Flo. Se duse la uşă, unde îşi plimbă degetele pe plasa de ţânţari şi privi în zare după familia Murdoch.

Simon părea să nu împărtăşească interesul lui Flo pentru plasa de ţânţari şi nerăbdarea pentru sosirea lui Duncan şi a lui Jamey. Când se convinse că sora lui nu era atentă, îi întinse Mariei un plic. Maria citi adresa:

Doamnei Sophie D. Littlefield închisoarea Hatuquitit Hatuquitit, Conneticut

— I-ai scris mamei tale o scrisoare? întrebă Maria în şoaptă.

Simon încuviinţă, dând din cap, dar nu o privi pe Maria în ochi.

— Ce idee bună, Simon. Ce s-a întâmplat?

— Crezi că o s-o citească?

— Sigur că da. De ce n-ar citi-o?

— Dacă cu vrea să mă vadă, de ce crezi că ar citi scrisoarea?

— Pur şi simplu, ştiu că o va face.

Sophie intră zâmbind în camera pentru vizite.

— Îmi pare bine că ai venit.

— Şi eu mă bucur să te văd, spuse Maria. Aici e răcoare şi bine – afară e arşiţă. Avea nişte subiecte dificile de discutat cu Sophie, aşa că începu cu pălăvrăgeli.

— Aerul condiţionat e dat foarte tare, spuse Sophie. Mi se usucă gâtul. Nu mă gândesc decât cum să ies de-aici.

Zâmbetul îi dispăru. E prima vară când nu mă duc la plaja din Hatuquitit.

Pentru Maria, care în vara aceea fusese pentru prima

oară după nouă ani la plaja din Hatuquitit, situaţia lui

Sophie părea cu adevărat tristă.

— Vor trece ani până să pot merge din nou la plajă, spuse Sophie.

— Nu sunt chiar atât de sigură.

— Steve mi-a spus că procurorul i-a făcut o propunere. Dacă pledez vinovată pentru omor din culpă, pot fi eliberată condiţionat peste şase ani.

— Şase ani? Maria calculă rapid: Flo va avea doisprezece ani; iar Simon şaisprezece. O să fii de acord cu asta?

— E o problemă cu arma. Nu sunt convinşi că era a lui

Gordon. Ştii la ce mă refer, nu?

— Stamford? întrebă Maria, iar Sophie încuviinţă, dând din cap. Maria o luă pe Sophie de mână. Băgă cealaltă mână în buzunar, scoase scrisoarea lui Simon şi o puse pe masă.

— Oh, Doamne. Sophie netezi plicul, apoi îl ridică în dreptul feţei. Oftă adânc, de parcă în plic s-ar fi aflat însuşi Simon şi ar fi vrut să-i simtă mirosul.

Maria îşi împinse scaunul înapoi şi privi spre fereastra cu gratii, acordându-i lui Sophie puţină intimitate.

Podul de cale ferată se ridicase şi *Deep Blue IV*, o barcă de pescuit, trecea pe sub el. Din când în când, ochii o priveau pe Sophie şi se simţea ca un voyeur. Sora ei citea cu gura uşor deschisă, iar pe obraz îi curgeau lacrimi.

Maria privi în altă parte.

Sophie îşi trase nasul de câteva ori. Ochii îi erau roşii şi obosiţi.

— Trebuie să-i văd, spuse ea.

— De-asta ţi-a scris? întrebă Maria. Ca să te roage să-l laşi să vină?

— Nu, spuse Sophie. Spune că are o vară minunată – la pescuit cu Peter şi cu Duncan şi la făcut grătare cu tine. Atât a scris. Asta, şi că speră că nu sunt îngrijorată pentru

el şi Flo. Un nou val de lacrimi îi inundă obrajii şi îşi lăsă capul pe masă. Asta e bună, spuse apoi. Să nu-mi fac griji.

După ce îşi trase nasul de mai multe ori, cu faţa îngropată în mâini, Sophie ridică privirea.

— Mereu am vrut să-i *văd*, Maria.

— Şi acum o s-o faci?

Sophie nu răspunse şi Maria se întrebă la ce se gândea. Poate sperase – contase – pe o eliberare rapidă;

după câteva săptămâni sau o lună. Putea face un efort să nu-şi vadă copiii în acest timp, pentru a evita ca ei să vină la închisoare. Dar acum, având în faţă certitudinea unei perioade de şase ani, nevoia de a-şi vedea copiii devenise o prioritate.

— Şase ani, spuse Sophie din nou, scuturând din cap.

Apoi expresia feţei i se schimbă. Nu că n-aş merita.

— E doar o posibilitate, spuse Maria pe un ton care ei i se păru că exprimă un fals optimism.

— Hmm, făcu Sophie, încruntându-se şi bătând darabana cu degetele în masă.

— Doar atât a scris Simon în scrisoare? întrebă Maria după câteva clipe.

— Da. De ce? Sophie deveni atentă.

— Într-una dintre serile trecute spuneam poveşti cu stafii.

Flo a povestit una despre un bebeluş mort. Simon s-a supărat foarte tare şi i-a spus că n-are voie să vorbească despre asta, că o să-ţi spună ţie că nu şi-a ţinut gura.

Faţa deja palidă a lui Sophie se albi şi mai tare.

— Nu mi-a spus asta în scrisoare.

— Ştii despre ce vorbea Flo? întrebă Maria, stând ca pe ace.

— Vorbea despre copilul meu.

Maria privi chipul lui Sophie cum se schimonoseşte, exprimând ceva asemănător agoniei, şi avu impresia că stă lângă cea mai bună prietenă la înmormântarea unei persoane pe care aceasta o iubise mai mult decât orice pe lume.

— Nu ştiam că ai mai avut un copil, spuse ea.

— Nimeni nu a ştiut că eram gravidă. A fost dorinţa lui Gordon. A spus că e un secret care nu trebuie împărtăşit familiei decât în ultima clipă. La fel a fost şi cu Simon şi Flo.

Sophie nu minţea. Maria îşi aminti cât de jignită se simţise când primise scrisoarea lui Sophie în care aceasta îi povestea că era gravidă în trei luni cu Simon. Aldo o acuzase că se poartă ca o soră posesivă, revoltată că

Sophie îi ascunsese acest lucru atât de mult timp.

— Cum de nu şi-a dat nimeni seama?

— Începusem să mă îngraş, spuse Sophie. Toţi au crezut că e doar atât…

— Când s-a întâmplat?

— Toamna trecută. Într-un weekend, când frunzele nu se uscaseră încă, ne-am decis să scoatem copiii la plimbare. Am făcut rezervări la Mohawk Trail.

— Acolo, lângă râu? întrebă Maria. Hallie şi Malcolm îi duseseră o dată la Berkshires să vadă frunzele toamna, şi stătuseră la un hotel alb cu coloane înalte. Se afla pe malul unui râu în care se reflectau arţarii roşii, galbeni şi portocalii. Maria nu se mai gîndise la asta de ani de zile.

Aţi fost acolo?

— Nici n-am plecat de-acasă. Am avut treabă cu copiii sau ceva de genul ăsta, iar eu şi Gordon ne-am certat. E

rău în luna a şasea. S-ar fi născut în jurul Crăciunului. Îţi aduci aminte când tu te-ai hotărât să închiriezi casa de la

Squaw’s Landing? Atunci ţi-am spus că am pierdut o sarcină.

— Oh, Sophie, spuse Maria, şocată. Era adevărat.

Sophie n-o minţise. Îşi aminti cât de supărată fusese pe

Sophie când Gordon îi spusese că nu ştia despre ce era vorba. Se simţise atât de ruşinată.

— Era adevărat, spuse Sophie.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Maria.

— Gordon m-a împins, m-am lovit de un perete şi au început contracţiile.

— La şase luni? întrebă Maria, pur şi simplu îngrozită.

Ce a spus doctorul Salter?

— Doctorul Salter nu a ştiut. Gordon m-a asistat la naştere.

— Sophie, nu, gemu Maria. Privind-o pe sora ei, îşi dădu seama că spune adevărul. Mâinile lui Sophie tremurau. Maria se gândi la durere, la ce putea şti Gordon despre naştere, la motivul pentru care Sophie permisese aşa ceva. Dar, mai presus de toate, îşi amintea ce spusese

Sophie cu zece luni în urmă, că fusese exact ca o naştere.

— S-a întâmplat la noi în dormitor, spuse Sophie cu o voce de somnambul. Pe patul nostru. Am simţit că nasc copilul, şi mi-am dorit să mor.

— Sophie, nu…

— Ba da, Maria.

— De ce nu ai sunat pe cineva? Pe Peter? sau la poliţie?

Sophie părea că-şi revine. O privi îndelung pe Maria.

Apoi, continuă:

— Mă durea atât de tare, la fel de tare ca atunci când i-am născut pe Simon şi pe Flo. Intrasem în travaliu şi năşteam. Dar cel mai rău era că ştiam că voi pierde copilul. Am ştiut asta tot timpul. Făcu o pauză şi apoi continuă: S-a născut vie.

— S-a născut vie?

Sophie încuviinţă dând din cap.

— Gordon a pus-o pe burta mea şi ea a stat acolo până a încetat să respire. E de necrezut, cât de mică era. Abia dacă arăta ca un copil. Apoi a ridicat-o şi a învelit-o în rochia de botez a lui Flo. A plâns…

— Îi părea rău?

— Nu ştiu, spuse Sophie cu o voce plată. Doar a

plâns.

A doua zi, le-am spus copiilor că am pierdut sarcina, şi am fost cu toţii la Bell Stream. Gordon m-a lăsat să aleg locul în care s-o îngropăm.

— Dar doctorul nu te-a obligat să o înmormântezi în cimitir? întrebă Maria. Nu aşa cere legea?

— Doctorul nu a ştiut că am fost însărcinată. M-am vindecat. Nu i-am spus niciodată. Am botezat-o în Beli

Stream şi am îngropat-o acolo.

Maria îşi imaginã situaţia: Gordon împingând-o pe

Sophie în zid, naşterea copilului, procesiunea familiei pe malul râului.

— Ai îngropat-o lângă râu?

— Lângă o statuetă de înger, spuse Sophie. Am pus-o acolo ca să marcăm locul.

Maria se chirci în scaun.

— Cum ai putut permite toate astea? De ce ai lăsat să se întâmple toate aceste lucruri?

Sophie se ridică fără a se uite măcar la Maria şi se îndreptă spre uşă.

— Sophie? îi laşi pe Simon şi pe Flo să vină aici? îi laşi să te vadă?

— Chiar îţi imaginezi că asta le-ar face bine? întrebă

Sophie întorcându-se către ea. Până şi Hallie e o mamă bună în comparaţie cu mine. Şi uite ce simt eu pentru

Hallie. O urăsc, jur. Şi dacă eu o urăsc pe Hallie, ce crezi că simt copiii mei pentru mine?

— Lasă-i pe ei să decidă, spuse Maria cu o voce aspră.

Măcar atâta să faci pentru ei.

Sophie se sprijini de uşă, părând că se gândeşte la propunerea Mariei.

— OK! Adu-i, spuse ea, şi părăsi încăperea.

Maria rămase o vreme la masă, până când o supraveghetoare o bătu pe umăr şi-i spuse că era timpul să plece.

Pentru prima dată după noaptea în care murise Gordon, Maria reveni la reşedinţa familiei Littlefield. Urmele investigaţiei poliţiei erau evidente: o notiţă prinsă de uşă, o bandă portocalie de plastic care odată interzicea accesul dinspre alee, dar care acum zăcea pe pavaj, o pungă goală de la McDonald's. Dăliile erau înflorite, dar florile lui Sophie fuseseră înecate de buruieni, iar peluza trebuia tunsă.

Maria stătu câteva minute în maşină şi observă şi alte detalii: două cârpe de bucătărie puse la uscat, fereastra de la salon deschisă, bicicleta Sting Ray roşie a lui Simon sprijinită de garaj. Apoi mai degrabă ţâşni decât se ridică din maşină. Fără a mai arunca vreo privire spre casă, se îndreptă prin iarba înaltă spre Bell Stream.

În ziua în care primise scrisoarea de la Hallie în care află că Sophie şi Gordon cumpăraseră această casă, Maria fusese invidioasă. Ea petrecuse vara la Londra fără Aldo, unde ţinuse o serie de conferinţe la British Museum.

Dintre toate locurile în care fusese, Londra era cel în care simţea mai puţin dorul de casă. Îşi amintea totuşi cu câtă invidie aflase că Sophie avea o casă pe malul Beli

Stream.

Când Aldo se întorsese din Edinburgh, unde ţinuse şi el câteva conferinţe, Maria îi vorbise despre asta. Aldo se amuzase.

— O să locuiască aproape de mama ta? întrebase el, nevenindu-i să creadă. Bietul Gordon!

— Şi ce e rău în asta? întrebase Maria. Sophie adoră

Bell Stream.

— Dar e atât de aproape de casă! spusese Aldo.

Acesta fusese apogeul dezbaterilor legate de locul în care urmau să se stabilească: Maria susţinea că nu îi păsa, atâta vreme cât avea să devină locuinţa lor permanentă. Voia propria sa casă sau apartament, o grădină sau o terasă unde să cultive flori şi legume, o adresă pe care să o imprime pe plicuri. De-a lungul anilor, aruncase tone de plicuri pentru că adresele imprimate pe ele nu mai erau de

actualitate.

— Cel puţin ea are o casă, spusese Maria. O să aibă propriul ei teren.

— Mă surprinzi, Maria, spusese Aldo, părând sincer dezamăgit. Tocmai tu, dintre toţi, să nu realizezi inutilitatea unei proprietăţi. OK, îţi cumperi bucata ta de pământ, dar pentru cât timp? Douăzeci de ani? Cincizeci? Îţi dai seama câţi alţii vor ocupa acel pământ până la sfârşitul lumii… Gândeşte-te la Roma.

— Oh, de ce nu spui direct „pământul e doar pământ”, întrebase Maria, simţindu-se neînţeleasă.

Întotdeauna crezuse că el era meschin, abordând şi proprietăţile imobiliare cu nihilismul său arheologic, dar acum, plimbându-se prin proprietatea pustie a familiei

Littlefield, i se păru justificat pesimismul pe care Aldo îl promova. Era convinsă că nimeni din familia ei nu va mai locui vreodată aici. Acest loc urma să fie vândut, iar banii depuşi într-un cont pentru Simon şi Flo. Poate nu imediat, dar, pe termen lung, faptul că aici avusese loc o crimă avea să crească valoarea terenului. Unii se dădeau în vânt după casele bântuite de fantomele victimelor.

Maria părăsi ceea ce fusese odată peluza şi păşi pe terenul pe care Sophie şi Gordon îl lăsaseră întotdeauna sălbatic. Dălii, flori de ochiul-boului, scaieţi, ruji galbeni şi iarba-şoimului creşteau risipite prin iarbă. Merse pe cărare; deşi neîngrijită, fusese folosită de suficiente ori pentru a-i indica drumul.

Mariei i se păru că aude o voce şi ridică privirea.

Vântul şuiera printre crengile brazilor. Ajunsese pe malul râului Bell Stream. Privind spre nord, observă un hăţiş prea des pentru a trece prin el, aşa că o luă spre sud, spre casa lui Hallie. Se întrebă dacă ieşise de pe proprietatea

Littlefield şi intrase pe cea învecinată. Pământul deveni noroios. Maria continuă să meargă şi brusc realiză că, de fapt, căuta mormântul copilului. Mersese mai mult decât crezuse. Cu siguranţă că ieşise de pe proprietatea

Littlefield şi intrase pe o alta. Terenul lui Hallie se afla imediat după cotul râului. Maria era gata să se întoarcă pe unde venise, când văzu îngerul de piatră.

Era deteriorat. O aripă i se rupsese, şi nasul îi era ciobit. În ciuda faptului că statuia nu era veche, în fisurile sale crescuseră muşchi. Îngerul avea bucle împietrite şi un zâmbet trist. Era mic, nu avea decât doisprezece centimetri înălţime.

Dezorientată, Maria aruncă o privire în jur. Sophie spusese că Gordon o lăsase să aleagă locul, dar de ce aici? Acesta nu era terenul lor. Poate că se afla pe terenul lui Hallie, dar chiar şi aşa... Apoi, Maria înţelese: imediat după cotul râului se afla inima din pietre a lui Sophie.

Se duse până la ea, apoi se întoarse la înger, îngenunche în noroi lângă el şi spuse o rugăciune. Atunci observă un nume scrijelit în piatră: Hathaway Dark Littlefield.

Maria îşi aminti cât de mândră era Hallie când i-a spus că Sophie voia să boteze copilul pierdut Hathaway, după numele său. Maria îşi simţi ochii plini de lacrimi.

Se gândi la secretul pe care Sophie îl păstrase în sufletul ei, dezvăluind puţin câte puţin din el atunci când povara devenea prea grea. Puţin lui Hallie, puţin lui Nell, puţin

Mariei, ca apoi să-l acopere cu minciuni.

Îşi aminti de vremea când ea şi Sophie erau mici, când se jucau în fiecare zi la râu. Cum ar fi putut să bănuiască că într-o bună zi Sophie avea să-şi îngroape fiica pe malul râului? Gândindu-se la fetiţa pe care nu o va cunoaşte nicicând, care nu se va juca niciodată cu fratele şi cu sora ei, Mariei i se umplură ochii de lacrimi.

Ea plânse pentru fiica lui Sophie şi pentru că Sophie o botezase cu numele mamei ei pe care tocmai declarase că o urăşte.

36

Acum, Maria ştia totul. E ciudat când mai ştie şi altcineva în afară de tine. Când îi povesteam, mă simţeam eu însămi ca un înger, plutind deasupra capetelor noastre. Eram foarte atentă la cuvintele mele, la reacţiile

Mariei. Îi citeam gândurile: *Cum ai putut permite să se întâmple aşa ceva*? *Cum de nu l-ai convins să te ducă la spital*? Pur şi simplu nu-i venea să creadă. Cine ar crede?

Maria, te-ai simţi mai bine dac-ai şti că m-am bucurat că s-a întâmplat aşa? Sunt împăcată gândindu-mă la copilul acela care se odihneşte în pace. Îngropat adânc în pământ, pe malul Bell Stream, chiar lângă curtea lui Hallie.

Fiica mea a murit în braţele mamei ei. Ea e singura din familia noastră care cunoaşte liniştea. Simon nu o va cunoaşte. Nici Flo. Cât despre mine şi Gordon…

În dimineaţa plecării, mă simţeam împovărată; aveam presimţiri rele legate de un drum cu maşina atât de lung.

I-am spus lui Simon să stea liniştit – de fapt, am ţipat la el. Gordon m-a împins în perete la fel de tare cum o făcea întotdeauna. L-am privit mirată – nu mă mai lovise niciodată când eram însărcinată. Mi-a spus doar să-l las pe Simon în pace. Câteva minute mai târziu ne urcam în maşină, şi atunci au început contracţiile. I-am spus lui

Gordon.

— Copii, mama voastră nu mai vrea să meargă, le-a spus el. Le-a mai spus că am stricat excursia chiar înainte de a pleca şi ne-a dus cu maşina la Gwen acasă. Simon a început să mă apere, să-l roage pe Gordon să-mi mai dea o şansă, dar Gordon continua să conducă maşina. Mă gândeam *Doamne*, *ce bine*, *lăsăm copiii la Gwen*, *să nu fie martori la asta*. Începuseră deja durerile şi nu voiam ca ei să mă vadă suferind. Doream doar să mă întind în pat.

Când Gordon şi cu mine ne întorceam spre casă, mi-am amintit toate lucrurile rele pe care mi le făcuse. Cruzimea, ameninţările, bătăile. Brusc, am simţit că mi s-a rupt apa.

— Du-mă la spital, am spus eu.

— Te duc acasă, a zis el.

Am început să plâng, dându-mi seama că o să pierd copilul. Stejarii şi arţarii de pe malul mării aveau nişte culori atât de vii, încât m-am întrebat de ce ne hotărâsem să mergem în nord. Mă învinuiam pentru că planificasem această excursie, pentru că-l convinsesem pe Gordon să mergem la hanul unde stătusem eu când eram mică. El încercase să saboteze această excursie încă de la început.

Gordon conducea cu dinţii încleştaţi, privindu-mă din când în când. La început, am crezut că se simte vinovat, că-şi dă seama că urma să pierd copilul şi că era vina lui.

Sau că, pur şi simplu, era nervos din cauza mea. Atunci am încetat să mă mai gândesc la Gordon. Mi-am dat seama că era mai bine să pierd copilul. Devenea un suflet pe care eu şi Gordon nu-l mai puteam face nefericit.

Când am ajuns acasă, contracţiile erau deja puternice şi ritmice. Ţipam prea tare ca să mai fiu în stare să respir cum trebuie, şi Gordon a fost nevoit să mă ducă în casă pe braţe. M-a întins pe pat, mi-a ridicat fusta şi mi-a scos lenjeria intimă. Apoi şi-a pus capul pe abdomenul meu, şi a început să plângă.

— Îmi pare rău, a spus el.

Cu alte ocazii, când îmi spusese că-i pare rău, îl crezusem. *Lucrurile se vor îndrepta*, mă gândeam eu. Dar, din acea zi de octombrie, am ştiut că îi părea rău, dar că lucrurile nu aveau să se schimbe.

Naşterea aceea a fost identică cu celelalte două. Poate a durat ceva mai puţin: contracţiile păreau că se succed cu repeziciune. Stăteam întinsă pe pat, iar Gordon mă susţinea, îmi ştergea transpiraţia de pe frunte cu o cârpă rece, spunându-mi că încă nu venise momentul să împing.

Între contracţii, priveam prin cameră la obiectele familiare: poza noastră de la nuntă, pozele cu Simon şi Flo când erau mici şi cele de la şcoală, masa noastră de mahon, biroul american al lui Gordon, dulapul deschis plin cu haine. Pentru a-mi mai distrage atenţia, alegeam câte

una dintre haine şi încercam să-mi amintesc unde o purtasem. Jacheta albă de mătase cu şnururi negre o purtasem în excursia din Bermude, rochia de vară de culoarea piersicii o purtasem vara trecută pentru că era destul de largă pentru a-mi ascunde sarcina, pantalonii albi de lână îi cumpărasem cu Hallie în ultima noastră deplasare la New

York.

Gordon mi-a dat un analgezic. Nu-mi păsa ce efect putea avea acel medicament asupra copilului. M-am simţit învăluită într-un fel de ceaţă şi a încetat să-mi mai pese de ceva. M-am oprit din plâns. Eram foarte rece şi calculată. Văzându-l pe Gordon plângând, i-am spus:

— De ce m-ai împins, dacă nu voiai să se întâmple toate astea?

Nu mi-a răspuns; a continuat să plângă.

În cele din urmă, s-a născut. O pisicuţă roz care deschidea şi închidea gura, fără să scoată un sunet. Gordon a pus-o pe abdomenul meu fără să-i taie cordonul ombilical. Am ridicat-o în braţe şi i-am simţit pieptul zvâcnind la fiecare respiraţie. Era un bebeluş perfect, exact ca Şi o, doar mai mică. Poate că ar fi supravieţuit dacă ar fi fost pusă într-un incubator, dacă am fi fost la spital.

Gordon m-a întrebat cum o botezăm. Eu am spus

„Hathaway”, după mama. Nu aveam alte opţiuni. Poate că mama nu a fost un părinte bun chiar din primul moment, dar asta nu din cauză că nu ne-a iubit. Ne-a iubit la fel ca pe părinţii ei şi ca pe tata – cât de mult a putut ea. N-a ştiut însă cum să devină din fiică, mamă. Nu a ştiut niciodată ce să facă cu noi.

Ziua următoare i-am luat pe Simon şi Flo de la Gwen, şi le-am spus că au mai avut o soră, dar că a murit. Au vrut să o vadă. Gordon i-a dus în camera pentru copii, unde Hathaway zăcea în rochia de botez, şi le-a arătat-o.

Apoi eu mi-am pus rochia neagră, Gordon a luat o lopată şi am alcătuit o procesiune funerară până la locul în

care am îngropat-o.

Gordon a fost foarte bun cu mine. Eu am dus trupul lui Hathaway, iar Gordon m-a lăsat. Îşi dăduse seama că nu voiam să mă atingă. Când am ajuns la râu, eu am luat-o la stânga.

— Sophie, proprietatea noastră se termină aici, a spus el.

— Ştiu, i-am răspuns şi am continuat să merg.

El şi copiii m-au urmat. Nimeni n-a scos un cuvânt;

probabil şi-au închipuit că mă îndreptam spre porţiunea de mai care-i aparţinea lui Hallie. Mă gândeam că acel teren fusese al familiei Dark de multe generaţii şi că, probabil, avea să mai fie multă vreme. Poate ştiam deja ce urma să se întâmple între mine şi Gordon.

De asemenea, voiam să-mi îngrop fiica lângă inimă.

Nu voi uita niciodată când am mers spre plaja Hatuquitit.

Maria, cu tine şi cu Nell, să adunăm pietre pe care să le aducem înapoi, pe malul râului Bell Stream şi să le aşezăm în formă de inimă.

Pentru mine asta reprezintă o minunată poveste de dragoste. Povestea despre băiatul şi fata care au vrut atât de tare să se căsătorească, încât au stat pe malurile opuse ale râului în timpul furtunii. În timp ce aşezam pietrele în formă de inimă, mă gândeam la familia noastră şi la cât de mult vă iubesc pe voi toţi. De aceea, am vrut s-o îngrop pe Hathaway lângă inima de piatră. În timp ce o îngropam, m-am simţit ameţită de dragostea pe care i-o purtam ei, lui Simon şi Flo, vouă tuturor. Şi, în ciuda celor petrecute, lui Gordon.

37

Simon şi Flo s-au îmbrăcat cu cele mai bune haine ale lor pentru vizita la Sophie. Simon purta pantalonii kaki, o cămaşă cu dungi roşii, cravata Covey School şi o geacă albastră. Flo se îmbrăcase cu rochiţa de balerină.

— Ce zici de rochiţa galbenă pentru petreceri? îi sugeră Hallie. Sau de cea cu dungi roşii şi albe?

— Las-o să o poarte pe-asta, spuse Maria.

Era evident că Hallie nu agrea ideea ca familia ei să intre în clădirea închisorii arătând ca un grup de circari.

Maria îşi zise ca Hallie şi-i imagina pe cei din familia

Dark ca pe nişte diplomaţi din Hatuquitit. Cea mai de seamă familie locală trebuia să aibă o apariţie plină de demnitate printre alte familii din Waterbury, Bainbridge.

Milford.

Întreaga familie voia să fie alături de Sophie. Datorită numărului mare de spectatori aşteptaţi la spectacol, închisoarea programase ore de vizitare distincte. Perioada alocată lui Sophie era cu o oră înainte de ridicarea cortinei, la ora două.

Toată lumea se înghesui în maşina lui Peter. El şi

Nell se aşezară în faţă; Simon, Hallie şi Maria se aşezară în spate, iar Flo şi Andy pe cel de-al treilea scaun. Hallie considerase că era cel mai bine ca Julian să nu vină;

luase această decizie gândindu-se că timpul de vizitare acordat lui va reveni copiilor.

— Ce înseamnă „garderobieră”? întrebă Simon, care se fâţâia de nerăbdare.

— Înseamnă că mama ta are grijă de toate costumele, spuse Nell. Ea trebuie să aibă grijă ca toată lumea să fie gata îmbrăcată la timp.

— Am ajuns? întrebă Flo pentru a doua oară.

— Aproape. Mai durează un minut, scumpo, spuse Peter.

Maria şi-ar fi dorit ca Duncan s-o însoţească. Acesta se oferise să vină ştiind cât de emoţionată era Maria la gândul că Sophie îşi vedea copiii pentru prima dată de când se afla în închisoare. După ce se gândiseră bine, deciseseră că prezenţa lui ar fi sporit tensiunea familiei.

— Am o presimţire, spuse Hallie veselă.

— Ce? întrebară Peter şi Nell în acelaşi timp.

— Nu ştiu. Probabil e doar o fantezie, dar cred că

Sophie va cânta astăzi.

— Pe scenă? întrebă Simon.

— *Nu*, spuse Maria aruncându-i lui Hallie o privire încruntată. Nu o să cânte. O să fie garderobieră, iar noi o să fim foarte mândri de ea.

— Mama se pricepe să-i îmbrace pe alţii, spuse Flo.

— Da, aprobă Simon. E grozav să fi garderobieră.

— E doar o presimţire, spuse Hallie la fel de veselă.

Atitudinea jovială a familiei dispăru când Peter opri la poarta închisorii şi vorbi cu gardianul. Maria strânse mâna lui Simon, privind scena deja familiară, ca şi când ar fi văzut-o pentru prima oară, aşa cum o vedeau copiii.

Clădirea din cărămizi roşii era impozantă ca orice clădire publică din New England, numai că aceasta avea zăbrele, garduri înalte cu rulouri de sârmă ghimpată şi gardieni cu expresii grave.

— Aici locuieşte mama? întrebă Simon pe un ton şovăitor.

— Dar ştii asta, iubitule. N-am trecut pe lângă închisoare de mii de ori?

— Ba da, spuse Simon.

— Şi putem ieşi din închisoare dacă vrem? întrebă Flo.

— Bineînţeles că putem, răspunse Peter.

— Unchiul tău vine aici tot timpul, spuse Nell. E avocat din oficiu.

— Şi o vizitezi pe mama *de fiecare dată* când vii aici? Întrebă Flo.

— Ei bine, nu chiar de fiecare dată.

— Are mulţi clienţi aici, spuse Nell. Alte doamne care au nevoie de ajutorul lui.

Maria, Peter şi Nell dădeau impresia unor mândri rezidenţi ai unui pitoresc oraş de pe coastă, lăudându-se cu asta în faţa unor prieteni din Arkansas care vizitau New England pentru prima dată.

— Ar fi bine să fie un spectacol reuşit, spuse Hallie, ducându-şi mâna stângă la gât.

După discuţiile purtate de familie cu doctoriţa Middleton, Steve Grunwald şi psihologul închisorii, se ajunsese la concluzia că cel mai bine ar fi dacă întreaga familie s-ar întâlni cu Sophie, mai întâi, în sala de conferinţe, şi să-i lase pe copii în cameră după ce atmosfera se destinde. Maria le ceruse tuturor să se poarte cât se poate de normal, să nu se concentreze asupra lui Sophie şi a copiilor şi, în special, să nu se uite la ei în momentul revederii.

Familia Dark şi copiii Littlefield merseră în linişte pe coridorul lung. Maria se gândi uşurată că acesta nu părea mai ameninţător decât coridorul de la şcoală. Peter găsi

Sala de conferinţe B şi deschise larg uşa.

Sophie stătea într-un fotoliu, cu picioarele încrucişate, şi citea o revistă. Purta obişnuita uniformă albastră. Îşi periase părul până când îl făcuse să lucească şi găsise undeva o bentiţă galbenă. Supraveghetoarea, care stătea lângă uşă, schimbă o privire cu Peter, apoi îi lăsă singuri.

Sophie ridică privirea.

— Ca să vezi, spuse ea. Salut la toată lumea. Deşi vorbea cu întreaga familie, avea ochi doar pentru Simon şi Flo. Aceştia înlemniră în primele momente, holbându-se la ea. Când toată lumea se îndreptă spre Sophie să o salute, ei rămaseră pe loc.

Sophie radia, sărutându-i pe Hallie, Peter şi Maria.

Nell beneficie de o îmbrăţişare mai lungă.

— Nu te-am văzut de atâta vreme! spuse ea.

— Îmi pare foarte rău. Am început să semăn cu Annette Funicello, spuse Nell. Andy nu mă lasă să plec de pe plajă. Ajungem acolo la ora zece şi nu plecăm decât când se face ora de somn.

— Oh, atât de mult *soare*! spuse Hallie dezaprobator.

— E OK, spuse Sophie, căutându-i cu privirea pe Simon şi pe Flo. Niciodată nu sunt destule zile de plajă într-un an, nu-i aşa? Ce zici, Simon?

— Nu-mi mai place la plajă, răspunse el.

— Nu? întrebă Sophie. Timp de trei secunde chipul ameninţă să i se schimonosească, dar reuşi să zâmbească.

Nici mie. Prea mult nisip care te mănâncă. Şi muşte. Şi meduze.

— Şi ţipari! strigă Flo. La început făcu încet câţiva paşi către Sophie, apoi ţâşni ca o torpilă. Sophie deschise braţele şi o strânse atât de tare la piept încât Maria le auzi pe amândouă icnind. Simon înaintă. Se opri pentru o jumătate de secundă, apoi încercă să o smulgă pe Flo din braţele lui Sophie pentru a se strecura el.

— Hei, hei, *mai uşor*, îl admonestă ea, sărutându-l.

— De ce te-au făcut garderobieră? întrebă Simon.

— Pentru că am mult stil, spuse Sophie.

— Eşti slabă, mamă, spuse Flo.

— Da? Şi arăt bine?

— Arăţi grozav, spuse Peter.

— Aşa e, fu de acord Simon.

— Da, dragă, arăţi grozav spuse şi Hallie.

Maria şi Sophie schimbară un zâmbet.

— Unde-i Julian? întrebă Sophie uitându-se în jur.

Peter, Nell şi Maria izbucniră în râs.

— Mama nu a vrut să-l lase pentru că i s-ar fi acordat pe nedrept timpul de vizită, spuse Peter.

— Şi ce-i rău în asta? întrebă Hallie, prefăcându-se indignată. Ar înnebuni de cap şi o maimuţă surdă. Ar începe să vorbească despre Insula Wight sau despre alte locuri şi ar consuma tipul de vizită. La ce oră începe spectacolul?

— La trei, spuse Sophie.

— Garderobieră, zici? Peter zâmbi. Ai multe costume de schimbat în spectacolul ăsta?

— Şaisprezece, mai exact.

Maria rămase surprinsă de mândria cu care Sophie rostise acele cuvinte.

Sophie nu mai era atât de palidă cum i se păruse la vizitele cele mai recente. Ochii îi străluceau, privindu-şi copiii care stăteau lipiţi de ea.

— E ruşinos să-i îmbraci pe alţii, când alţii ar trebui să te îmbrace pe tine, spuse Hallie.

— Este ruşinos? se miră Sophie pe un ton rece.

— Da, asta am spus, zise Hallie, parcă provocând-o pe

Sophie.

Privirea lui Sophie o ţintui pe Hallie, dar aceasta nu cedă.

— Ei bine, poate că este ruşinos, dar aşa stau lucrurile, spuse Sophie.

— Cred că e frumos să fii responsabil pentru hainele altora, se grăbi Simon să spună. Cu ce se îmbracă?

— Păi să vedem. Bess poartă o pelerină de magician şi ţine în mână o baghetă magică. Peg şi Tamara se deghizează într-o cămilă, iar Marla în Donny Osmond.

— Dar ce interpretează? întrebă Nell chicotind.

— Parodiază „Puppy Love”, cântată la viteză mare, spuse Sophie.

— Tu ce cânţi? întrebă Hallie.

— Mamă… spuse Maria, pe un ton ameninţător, dar

Hallie o ignoră.

— Ţi-am spus, sunt garde… se bâlbâi Sophie, pălind.

— Ştiu, Sophie, spuse Hallie, mângâindu-i părul cu afecţiune. Poate că sunt doar o babă sâcâitoare, dar încă te mai aud cântând acea arie din Donizzeti, ştii care…

— Nu-mi amintesc, spuse Sophie. Vocea îi tremura uşor, iar zâmbetul nu-i mai era la fel de strălucitor ca înainte. Sophie se ţinuse destul de tare, dar puterile începeau să o lase.

— Ce-ar fi să… începu Maria, dar Hallie o întrerupse.

— Aş fi dorit să cânţi şi tu în spectacol, asta-i tot, spuse Hallie cu încăpăţânare. Sunt sigură că eşti de departe cea mai bună dintre ele, şi cred că aş leşina de mândrie dacă te-aş auzi. Îţi văd privirea răutăcioasă, Maria.

E o crimă dacă o mamă e mândră de vocea fiicei sale?

— Cu excepţia faptului că fiica sa nu cântă, nu?

— Haideţi, cu toţii, spuse Peter cu entuziasm, bătând din palme. Hai să-i lăsăm puţin pe copii singuri cu mama lor.

— Vin, vin, spuse Hallie aplecându-se să o sărute pe Sophie pe creştet. Baftă, dragă.

— Mulţumesc, spuse Sophie, privind în gol.

Când Maria se aplecă să o sărute pe obraz, chipul lui Sophie se însufleţi.

— Vrei să stai cu noi? Cu mine şi cu copiii? o întrebă ea.

— Sigur, spuse Maria, conducându-i pe Hallie, Nell şi Peter la uşă.

— Ce a spus bunica? întrebă Simon încruntat. Ce e aia „Baftă”?

— Oh, e o vorbă veche din teatru, spuse Maria pentru că Sophie nu răspunse. Înseamnă „Noroc”.

— Mi se pare aiurea, spuse Simon. De parcă se rupsese o vrajă, copiii se depărtaseră de Sophie şi colindau prin cameră.

— E o prostie, nu-i aşa? întrebă Sophie.

— Şi *fără sens*! spuse Flo.

— Vino aici, micuţa mea Flossie, spuse Sophie. Flo îi dădu ascultare, se sui pe genunchi şi începu să-şi sugă degetul în timp ce Sophie se juca cu părul ei.

Simon găsise nişte cretă şi, prefăcându-se concentrat, începu să-şi scrie numele pe tablă, trăgând cu coada ochiului la Sophie şi Flo.

— Voi doi arătaţi foarte bine, spuse Sophie. Văd că mătuşa Maria are grijă de voi.

— Are, spuse Flo fără să scoată degetul din gură.

Vorbele lui Flo o făcură pe Maria inexplicabil de fericită, dar încercă să ascundă ce simţea. În cameră, tensiunea se acumula precum norii de furtună. Sophie îi urmărea cu privirea pe copii, copiii pe ea, iar Maria îşi dorea doar ca toată lumea să se simtă bine şi să-şi fixeze

următoarea vizită.

Brusc, Simon luă poziţie de drepţi, îşi puse mâinile în şold şi se întoarse cu faţa spre Sohpie.

— Când vii acasă? întrebă el.

— Nu vin, răspunse ea pe un ton calm.

— Ba da, spuse Simon. Se îndreptă către ea, o prinse de mână şi încercă să o tragă de pe scaun.

— Simon… spuse Sophie fără să se mişte.

— Haide, spuse el, trăgând-o. Haide…

— Simon, termină. Ştii că mama ta trebuie să stea aici… interveni Maria.

— Taci, zdreanţă! strigă Simon.

Sohpie îl pocni. Totul se întâmplă dintr-o singură mişcare: luă mâna din părul lui Flo, o ridică, îl lovi pe

Simon peste gură şi şi-o strecură din nou în părul fetiţei.

Toţi, inclusiv Sophie, rămaseră o clipă şocaţi. Obrazul lui Simon se albi, apoi pe el apăru urma roşie a unei palme.

— Vreau să merg acasă, spuse el.

— Simon, spuse Sophie cu voce tremurândă. Îmi pare rău că te-am plesnit, dar nu-i poţi spuse „zdreanţă” mătuşii

Maria.

— De ce nu? Tati aşa ţi-a spus o dată.

— Tati a greşit foarte, foarte tare când a făcut asta, spuse Sophie. Iar eu am greşit că i-am permis. Amândoi v-am dat exemple proaste. Dar şi mai rău a fost că nu am avut respect unul pentru celălalt şi nici pentru noi înşine.

— Niciodată? întrebă Simon.

— Odată, spuse Sophie încet, ca şi cum şi-ar fi cântărit fiecare cuvânt. Înainte ne iubeam, dar, mai întâi, s-a îmbolnăvit tati şi apoi, eu.

— Şi acum te faci bine? întrebă Flo.

— Încerc, din răsputeri. Voi ştiţi ce lucru îngrozitor s-a întâmplat. Ştiţi cât de greu e să reuşeşti să te simţi din nou bine, nu-i aşa?

Simon încuviinţă dând din cap. Flo îl imită.

— Doctoriţa Middleton e foarte deşteaptă, spuse Sophie. O să vă ajute să vorbiţi despre toate lucrurile care s-au întâmplat. Să nu mai păstraţi secrete. Ei puteţi să-i spuneţi totul.

— Chiar şi lucrurile pe care tati ne-a zis să nu le spunem nimănui?

— Chiar şi pe acelea.

— Chiar şi despre… spuse Flo, apoi şopti ceva în urechea lui Sophie.

— Chiar şi despre bebeluşul mort, spuse Sophie privind-o pe Maria.

— Deja i-am spus, zise Flo. Deja i-am spus mătuşii Maria.

— Mătuşii Maria îi puteţi spune orice vreţi. Maria vă iubeşte. Nu-i aşa, Maria?

— Foarte mult, confirmă aceasta.

— Acum sărutaţi-mă, spuse Sophie. Simon se apropie.

Sophie îşi petrecu multă vreme sărutându-le nasurile, pleoapele, urechile, buzele.

— Acum trebuie să mergem. Vocea ei era mai calmă şi mai caldă decât fusese pe întreg parcursul vizitei.

— Nu vreau să plec, spuse Flo izbucnind în plâns.

— Trebuie să mergem, spuse Sophie şi îi făcu semn Mariei să-i ia de acolo.

Copiii plângeau şi se agăţau de ea.

— Vă iubesc! strigă Sophie, acoperindu-le plânsetele. Pa!

Ca la un semnal sau poate pentru că trăsese cu urechea, Peter deschise uşa şi scoase copiii afară. Maria se întoarse să salute, dar Sophie o chemă înapoi.

— A mers bine, spuse Maria, fără să pară prea convinsă. împrejurările sunt dificile, dar…

Sophie scutură din cap.

— Nu o să-i mai văd niciodată, spuse ea, disperată.

— Sunt sigură că o să ai altă părere după ce o să te mai gândeşti la asta.

— M-am gândit.

Maria îşi privi ceasul.

— Ar fi mai bine să mergem. Spectacolul trebuie să înceapă. Probabil că toţi o aşteaptă pe garderobieră.

— Nu o să vin, spuse Sophie. Sunt obosită. Vreau să mă întorc în celula mea şi să mă întind în pat.

— Oh, haide, spuse Maria. Gândeşte-te ce dezamăgiţi vor fi copiii. Şi actorii! O să strici tot spectacolul.

— Ia-o aşa: sunt un grup de femei mature, capabile să se îmbrace singure. Dacă aş fi cântat şi aş fi apărut, le-aş fi stricat programul.

— N-o lăsa pe mama să strice seara, Sophie. Ştii cum e ea.

— Nu e vina ei, spuse Sophie. Spectacolul ăsta nu m-a atras de la bun început. Copiii arată foarte bine. Faci o treabă bună, şi acum mă simt mai uşurată.

— Mulţumesc, spuse Maria puţin neliniştită. Sophie?

Ce se petrece?

— Ştii de ce l-am ucis pe Gordon? Ştii de ce?

— Pentru că ai pierdut sarcina.

— Nu, o contrazise Sophie. Am cumpărat pistolul după ce s-a întâmplat asta, dar nu l-am folosit până nu a spart îngeraşul. A spart piatra funerară a fetiţei noastre.

— De ce? întrebă Maria uimită.

Buzele lui Sophie se subţiară şi ea scutură din cap.

— Ca să mă supere. Ăsta a fost singurul motiv. Eu credeam că a iubit-o cu adevărat pe Hathaway, că o jeleşte.

Dar nu a fost aşa. Era doar un truc ca să mă facă să cred că îi păsa de ea.

— Ce a făcut?

— În noaptea aceea, în noaptea în care l-am omorât, i-am spus că vreau să divorţez. I-am spus că nu mai suport. Tocmai făcusem dragoste şi a început să mă ridiculizeze. Mi-a spus că arăt ca un spectacol de groază.

M-a pus să mă uit într-o oglindă, şi avea dreptate. Grasă, învineţită şi… dezgustătoare. Am continuat să mă

îngraş chiar şi după ce copilul a murit şi nu a trebuit să mai ascund sarcina. Nu mă mai opream din mâncat – voiam să continui până aveam să explodez. Îmi spuneam că făceam asta ca să umplu golul lăsat de ea, dar în după-amiaza aceea mi-am dat seama: voiam să mă îndepărtez de Gordon. Îngrăşându-mă, îl privam de ceva. Cel puţin de femeia zveltă cu care se căsătorise.

— Dar acum arăţi minunat. Chiar şi Simon a spus asta.

— Stăteam în faţa oglinzii, continuă Sophie, ca şi când n-ar fi auzit-o pe Maria. Când i-am cerut să divorţăm n-a spus nimic şi a ieşit. Eu m-am îmbrăcat.

Sophie avea o expresie ciudată, amintindu-şi acea zi.

Maria, privindu-i chipul, îşi dădu seama cât de uşurată trebuie să se fi simţit Sophie când avusese în cele din urmă tăria să-i ceară să divorţeze.

— E straniu, spuse Sophie. Dar îndată ce i-am spus că vreau să plec, m-am simţit plină de speranţă. Mă şi imaginam simţindu-mă mai bine. Mă gândeam chiar că într-o zi aş putea să-l iert.

Dacă măcar ar fi putut să-şi menţină atitudinea asta să spere, se gândi Maria.

— Nu a lipsit multă vreme, spuse Sophie. Atât cât să am timp să mă îmbrac. L-am auzit urcând scările – m-am îmbărbătat, ca să pot să-i rezist, indiferent ce mi-ar fi spus. Ştiam că mă va implora să mă răzgândesc. Ochii îi străluciră. Nu a spus un cuvânt. Avea în mână piatra funerară a lui Hathaway. Îngerul de piatră.

— Îl luase de pe mormânt? întrebă Maria.

Sophie încuviinţă, dând din cap.

— L-a ridicat deasupra capului şi m-a privit, de parcă mă provoca.

— Să ce?

Sophie continuă fără să răspundă la întrebarea Mariei.

— Toată forţa pe care o acumulasem s-a risipit. Am început să plâng. L-am rugat să-mi dea îngerul, i-am spus

că nu-şi dă seama ce face. Mă gândeam la mormântul ei, descoperit şi rece. M-a îngrozit gândul că poate nu l-oi mai putea găsi.

Sophie se cutremură la amintirea acelui gând.

— M-a ascultat. A coborât mâna cu îngerul; am crezut că ajunsesem la sufletul lui. Avusesem senzaţia că nimic din ceea ce făcusem împreună – nunta, copiii – a însemnat ceva pentru el. Totul nu era decât un joc bolnăvicios.

Dar când a coborât îngerul, am sperat că totul va OK.

Sophie îşi duse mâna la gât, ca şi când s-ar fi sufocat.

— Până la urmă, nu a fost decât un joc. A ridicat din nou îngerul şi l-a izbit de peretele dormitorului. S-a holbat la mine şi mi-a zâmbit în timp ce făcea asta. Am început să urlu la el. Ţipam întruna „Ai spart-o”, spuse Sophie, şi atunci mi-am limpezit mintea şi m-am dus după pistol.

— Copiii te-au auzit ţipând.

— Da. Copiii au năvălit în cameră. Flo se agăţase de genunchii mei, dar nu-mi mai păsa. Am tras glonţ după glonţ. Nici nu i-am văzut faţa.

Maria se duse lângă Sophie şi o luă în braţe. O simţi gâfâind.

— După aceea, nu m-am gândit decât că trebuie să pun îngerul pe mormânt. Nu suportam să-l ştiu nemarcat. I-am lăsat singuri pe Flo şi pe Simon şi am plecat. Am mers prin curtea noastră, cu îngerul în braţe şi mi-am amintit când făcusem acelaşi drum ducând copilul. Era foarte frig în noaptea aceea – mult mai frig decât în cea în care îngropasem fetiţa. Cred că era lună plină. Am găsit imediat locul. M-am luat după urmele lăsate de Gordon. Şi mai aveam ca reper inima de piatră.

— I-am văzut mormântul, spuse Maria cu o voce gâtuită. Ai îngropat-o lângă inima de piatră.

— Am pus îngerul la loc pe mormântul lui Hathaway şi am aruncat pistolul în Bell Stream. Ridică ochii spre

Maria. Îngerul e tot acolo, da?

— Da, îi confirmă Maria.

— Vrei să te asiguri că e destul de stabil? Că nu se clatină?

— Sigur.

Sophie dădu din cap, satisfăcută.

— Mulţumesc, spuse ea.

Urmară câteva clipe de tăcere şi Maria îşi dădu seama că era timpul să plece.

— Te iubesc, spuse Maria, luându-şi la revedere de la

Sophie. Ştiu cât de greu ţi-a fost în perioada asta, dar situaţia se va îmbunătăţi.

— Te iubesc, şopti Sophie, îmbrăţişând-o cu putere.

La revedere.

Maria se întoarse să-i mai facă odată cu mâna şi părăsi camera cu gândul de a crea o iluzie: voia să ducă toată familia la spectacol şi să-i lase să creadă că toate costumele sunt schimbate datorită lui Sophie, să creadă că Sophie se află în spatele scenei văzându-şi de treabă.

Maria nu realiză că ea însăşi trăia o iluzie. Nu se gândi o clipă că atunci când Sophie îşi luase la revedere de la ea, o făcuse pentru totdeauna.

Epilog

În ciuda acordurilor şi a reglementărilor existente, prospectare geofizică, amplasare în teren, colectare de mostre din sol şi împărţire în sectoare, Maria simtă nevoia unui ghid privitor la acoperirea săpăturilor. Îşi duse mâna deasupra ochilor, de parcă ar fi fost o zi prea însorită.

Lumina opacă a soarelui se reflecta în apele golfului.

Ghemuită la pupa bărcii lui Duncan, cu care sosiseră la

Lookout, Maria îşi strângea uneltele. Era cea de-a patra miercuri a lunii noiembrie.

Cărându-şi rucsacul şi lopata, Maria se felicită că se încălţase cu cizme. Vocile copiilor se auzeau de undeva dinspre plajă. Îi părea rău că Jamey nu putuse veni şi ştia că Duncan era dezamăgit. Era weekendul în care el trebuia să stea cu Jamey, dar părinţii Aliciei îşi anunţaseră vizita, aşa că Duncan şi Alicia făcuseră schimb.

Ajungând pe creasta movilei, Maria oftă. Mormântul indiencei Pequot era exact aşa cum îl lăsase în iulie.

Duncan trecuse periodic în inspecţie, pentru a se asigura că folia mai era deasupra mormântului. Acum, era prima dată când Maria reuşise să ajungă, şi asta doar pentru că se anunţaseră ninsori.

Pământul fermelor şi cel din mlaştini îngheţase deja, spre deosebire de solul din Lookout care era încă moale şi uşor de manevrat. Maria îl încercă cu piciorul. Apoi ridică privirea, acoperindu-şi din nou ochii. Nori înalţi străbăteau cerul, formând o coroană în jurul soarelui – „coroana zăpezii", cum îi spunea Hallie.

Maria se plimbă în jurul sitului, examinându-l. Un plescăit puternic o făcu să se întoarcă: o egretă se ridica din golf, cu bătăi lente de aripi şi cu un peşte în cioc.

Maria o privi survolând apa şi îndreptându-se spre cuibul ei din Lovecraft Refuge. Fu surprinsă să vadă o egretă în perioada asta a anului; crezuse că migraseră deja. Îşi amintea din copilărie că toate păsările de vară plecau din

Hatuquitit înainte de Ziua Recunoştinţei, iar asta era mâine.

În cele din urmă, se întoarse spre mormânt. Oftă, privindu-l o vreme. Înfipse lopata în pământ, apoi ezită.

Noaptea trecută nu fusese în stare să doarmă. Plănuise mereu să acopere mormântul înainte de venirea zăpezii, întrebările legate de cum avea să reînhumeze indianca o ţinuseră trează. Nu voia să mai vadă oasele acelea. Apoi, îşi dădu seama: putea să arunce pământul peste sit considerând folia de plastic drept giulgiul femeii. Voia să lase ceva înăuntru. Această constatare îi oferi liniştea necesară somnului. De fapt, înainte să aţipească, îşi propuse să doarmă mai târziu, indiferent ce ar fi făcut Duncan. Acesta îi aduse la cunoştinţă că avea de gând s-o însoţească. Întrucât începuse vacanţa de Ziua Recunoştinţei, copiii urmau să-i însoţească.

Aruncă câteva lopeţi de pământ peste folie, apoi se

opri. Nu era bine. Folia era din plastic. Dacă ar fi fost din pânză sau bumbac, ar fi putut-o lăsa drept giulgiu, dar ar fi un sacrilegiu să îngroape o femeie Pequot într-o folie sintetică. Lăsă lopata din mână. Cu degetele amorţite de frig, dezlegă sforile de pe cuie şi îndepărtă folia cu grijă.

Oasele zăceau în mormânt, exact aşa cum le găsise

Maria cu luni în urmă. Privirea ei se opri asupra craniului femeii. Întotdeauna craniul era cel care-i făcea probleme, întrucât îi amintea că respectivii! schelet fusese odată o persoană cu visuri, sentimente şi speranţe. Inima îi zvâcni o dată, la vederea craniului, dar asta fu tot.

Cunoştea bine scheletul acestei femei care îl iubise pe

Charles Slocum. Iar ea, Maria, o iubea pe ea aşa cum era acum, nu cum fusese.

Maria îşi pipăi buzunarele jachetei. Găsind ceea ce căuta, îşi scoase o mănuşă şi îşi strecură mâna în buzunarul drept. Scoase din el o zeiţă de aur, pe care o cumpărase de la Blackwood.

— Sophie, spuse ea cu voce tare. În zilele care urmaseră dispariţiei lui Sophie, nu se mai gândi la zeiţă.

Copiii doriseră să o îngroape pe Sophie cu daruri. Stătuseră în biserică, Flo strângând în mână poze de-ale ei şi de-ale lui Simon, iar acesta, perlele pe care le purtase

Sophie la nuntă. Maria şi Hallie stătuseră una lângă cealaltă, fără să se atingă, privindu-l fără să plângă pe

Peter care din amvon citea câteva versuri de Yeats:

Prea multe sacrificii
Pot inima s-o împietrească.
Când va Floare de-ajuns?
Cerul şi noi
Dăm nume după nume
Cum mama dă nume pruncului
Când somnul se pogoară
Peste trupurile agitate.
E doar venirea nopţii?
Nu, nu e noaptea, ci aripa morţii;

Oare să fi fost tot ea de la-nceput?

Maria fusese prea confuză şi prea supărată pe Sophie pentru a fi mişcată de acea poezie. Nu mai gândise foarte limpede, iar când îi venise ideea să pună zeiţa alături de

Sophie fusese prea târziu.

Acum, stând în nisipul rece, Maria îşi coborî privirea spre oasele femeii. Reverendul Hawkes primise aprobarea din partea Comisiei Publice de Arheologie să păstreze obiectele funerare găsite de Maria pentru expoziţiile

Societăţii de Istorie. Maria ştia că săpăturile nu promiteau răspunsuri şi că arheologia nu garanta concluzii definitive. Nu va şti niciodată cu siguranţă dacă această femeie îl iubise pe Charles Slocum. Dar cineva o iubise destul de mult ca să o îngroape cu un inel de aur, iar

Maria adusese zeiţa lui Sophie pentru a-l înlocui.

Maria sărută mica statuetă. În timp ce făcea acest lucru, se petrecu ceva straniu: Maria avu sentimentul că o săruta pe Sophie. Apoi, copleşită de un puternic sentiment de iubire, căzu în genunchi, strângând zeiţa în braţe, şi izbucni în plâns.

După o vreme, deşi lacrimile continuau să-i curgă pe obraji, se trezi zâmbind.

— La revedere, spuse ea, şi de data aceasta ştiu ce voia să spună. Aşează zeiţa de aur printre oasele indiencei, se ridică în picioare, apucă mânerul lopeţii şi începu să umple groapa cu pământ. Îşi găsi ritmul, aruncând lopată după lopată. Când Duncan şi copiii apărură, Maria îngropase deja femeia.

Ochii lui Duncan, plini de îngrijorare, se luminară când o văzu pe Maria zâmbind.

— Salut, strigă ea.

— Ai terminat? întrebă Simon prudent.

Maria încuviinţă din cap şi arătă cu mâna spre pământul proaspăt.

— Bine că s-a terminat, rosti Flo uşurată.

— Erai îngrijorată, Flossie? întrebă Duncan.

— Se lăsa frigul, spuse ea.

— Scheletele nu răcesc, nu-i aşa? întrebă Simon.

— Nu, spuse Maria. Nu răcesc.

— Ştiu că marni şi tati nu mai pot simţi nimic, dar mă bucur că sunt împreună, spuse Simon.

— Mie-mi pare rău de bebeluş, e atât de singur, spuse

Flo încruntându-se.

Maria se gândise să o mute pe Hathaway în cimitir, alături de ei, dar una dintre ultimele dorinţe ale lui Sophie fusese ca Maria să aibă grijă de mormânt şi să se asigure că îngerul va rămâne la locul lui.

— O să fie bine, Flossie, spuse Duncan îmbrăţişând-o.

Nu trebuie să-ţi faci griji pentru ea.

— Cel puţin vom sărbători Ziua Recunoştinţei la fel ca întotdeauna, la bunica, spuse Simon.

Maria îi zâmbi lui Duncan. Cu mama în Florida şi

Jamey în vacanţă, împreună cu Alicia, la bunici, Duncan ar fi petrecut Ziua Recunoştinţei singur, dacă nu ar fi fost invitat de Hallie să-i însoţească pe Maria, Simon şi Flo.

— În fiecare an, unchiul Peter spune că o să mâncăm hotdogi, şi mereu mâncăm curcan, spuse Simon.

Flo şopti:

— Dar e *trist*... ştiţi voi.

— Că marni şi tati nu vor fi aici? întrebă Simon.

— Da, e trist, spuse Maria.

— Şi dacă îi uităm? întrebă Simon.

— Nu îi veţi uita niciodată, spuse Maria. Vă veţi aminti întotdeauna de părinţii voştri. Credea cu convingere în propriile sale cuvinte. Rostindu-le, Maria îşi aduse aminte de ea, Sophie şi Nell, jucându-se de-a pelerinii pe peluza reşedinţei Dark. Pământul era îngheţat, iar vântul de noiembrie şuiera. Maria găsise un adăpost sub un pâlc de brazi, şi se aşezaseră acolo, imaginându-şi cum trebuie să fi fost prima iarnă a pelerinilor. Sophie scosese un baton de ciocolată mâncat pe jumătate şi-l împărţiseră.

— Pelerinii nu aveau *ciocolată*, spusese Nell.

— Trebuie să te descurci cum poţi, decisese Sophie.

Maria îşi aminti cu claritate vorbele pe care le rostise sora sa în vârstă de opt ani şi, râzând, le povesti întâmplarea lui Duncan, Flo şi Simon.

Apoi Simon a întrebat nedumerit:

— Ce-i de râs în asta?

— E o idee prea înţeleaptă pentru a fi rostită de o fetiţă de opt ani.

— Nu-mi pasă dacă e caraghioasă sau nu, mie-mi place povestea, zise Flo.

— Ar trebui să spunem mai multe poveşti despre marni, spuse Simon.

— *Şi* tati, adăugă Flo.

— Ar trebui să le spunem mereu, mereu; să nu ne oprim niciodată, zise Simon.

— Da, să nu ne oprim niciodată, încuviinţă Maria.

Pentru că începuseră să tremure de frig, au hotărât să urce în cabina lui Duncan, şi acesta să dea drumul la căldură. Soarele dispăruse în nori. Căzu un fulg singuratic, apoi un altul. Maria trecu peste bord; Simon o urmă.

Întorcându-se spre Duncan, care stătea în apă, cu cizmele de cauciuc mângâiate de valuri, Maria se întinse după

Flo. Duncan o ridică pe Flo deasupra capului, mişcând-o prin aer ca pe un înger în zbor. Maria o luă în braţe.

— Gata? întrebă Duncan, după ce ajunse şi el la bord.

— Gata, spuseră toţi, înghesuindu-se în cabină.

Duncan porni motoarele, barca se răsuci cu prova în vânt şi ieşi din golf îndepărtându-se de Haunted Isles.

Nota autorului

„Acolo ajung fetele rele”.

Cine a rostit aceste cuvinte? Mama mea? Tatăl meu?

Bunica? Nu-mi amintesc, dar îmi răsună în urechi, de câte ori mă îndrept cu maşina spre est, pe Shore Road. Pe vremea copilăriei mele, închisoarea pentru femei semăna cu pensioanele rafinate: cărămidă roşie, înconjurată de

stejari şi arţari înalţi, cu ghivece de gălbenele la capătul aleii. Înfăţişarea calmă, idilică, făcea cuvintele *Acolo ajung fetele rele* să pară cu atât mai ameninţătoare.

De fiecare dată, când treceam cu maşina pe drumul dintre Old Lyme şi Niantic, privirea mi se îndrepta către clădirea din cărămidă roşie. Mă întrebam: Cât de rele? în ce fel rele? Cine decide care fată a fost destul de rea să ajungă acolo? Ştiam ce înseamnă bine şi rău. Eram o fată bună, nu-i aşa? îmi ascultam părinţii, iar profesorii mă simpatizau. Nu am avut niciodată motive să-mi fac griji.

Aveam să urmez calea promisă tuturor fetelor bune: să mă duc la colegiu, să încep o frumoasă carieră, să mă îndrăgostesc, să mă mărit şi să trăiesc fericită până la adânci bătrâneţi. În visele mele, am văzut o casă cu gărduleţ alb. Şi totuşi atenţia mea era atrasă de dormitorul comun, gol, alternativa celui din campus, şi mă întrebam…

Odată, când eram în liceu, mergând cu maşina pe acelaşi drum, mama mea mi-a spus că mama uneia dintre fostele sale eleve era închisă acolo. Mi-a spus că acea femeie îşi ucisese soţul. Acel bărbat o abuzase – pe ea şi pe fiica ei – multă vreme. Mi-a mai spus că acest fapt nu-i dădea pace. Am întrebat-o pe mama de ce acea femeie nu plecase pur şi simplu – de ce nu-şi luase fata cu ea, nu chemase poliţia, nu ceruse ajutor?

Răspunsul mamei a sunat calm, dar straniu. Atunci m-a făcut să mă înfior, şi la fel păţesc acum, când scriu aceste rânduri:

— Pentru că nu a putut, a zis mama.

Aceste cuvinte aveau o putere misterioasă. Chiar şi acum abia dacă pot să înţeleg sau să explic cum, în acel moment, am avut certitudinea că nu voi permite nimănui niciodată să mă lovească. Că dacă vreun bărbat mă va lovi vreodată, voi pleca imediat. Mi-am făcut această promisiune.

Pe măsură ce am crescut, viziunea mea asupra „fetelor rele” s-a schimbat. Moralitatea simplă a copilăriei a fost înlocuită de un concept mai complicat al locului

oamenilor în lume, al modului în care îşi duc existenţa.

Mi-am revizuit ideile legate de *fericită până la adânci bătrâneţi* şi gărduleţe albe. Acestea nu vin neapărat împreună. Ceea ce contează este ce se petrece în spatele gărduleţului, în spatele draperiilor elegante, dincolo de privirile vecinilor.

Şi aşa am scris *Inimă de piatră*. Este vorba despre o familie cu secrete. Acţiunea se desfăşoară într-o localitate al cărei drum principal trece pe lângă o închisoare pentru femei. Unul dintre personaje – o fată bună – e închisă între zidurile sale. Era, şi încă mai este, singura închisoare pentru femei din Connecticut. Acum se cheamă

York Corecţional Institution. Noile clădiri sunt dezolante, cenuşii – aşa cum te-ai aştepta să arate o închisoare.

Sunt înconjurate cu ziduri şi garduri cu sârmă ghimpată pe deasupra.

Locaţia – ţărmul statului Connecticut – şi personajele – trei generaţii ale unei familii unite – îmi sunt foarte familiare, foarte apropiate sufletului meu. Am început să-mi imaginez două surori şi bănuiala uneia dintre ele că cealaltă se află într-o situaţie foarte dificilă. Maria Dark bănuieşte că surorii sale, Sophie Littlefield, i se întâmplă ceva cumplit, dar nu ştie cum să intervină. Misterul din salonul acestei familii se numeşte violenţă domestică.

Începe cu cuvinte… sau chiar cu tăcere. Comportamentul posesiv poate fi confundat, la început, cu dragostea. „Unde ai fost?”, „Cu cine ai vorbit?”, „De ce te îmbraci cu aia? Nu vreau să vadă şi altcineva cât de frumoasă eşti…” Toate pot părea o dovadă de atenţie, de dragoste. Continuă aşa o vreme şi apoi se adaugă şi alţi factori – tăcere ameninţătoare, furie explozivă, realizarea faptului că există un singur fel de a face lucrurile – *felul lui*. Nu foarte târziu, ea îşi va da seama că s-a abandonat pe sine însăşi, că a pierdut contactul cu eul său profund, în favoarea a orice poate menţine liniştea, a orice îl poate face pe el fericit.

Multe femei cunosc manifestările violenţei domestice – au citit despre ele, le-au văzut în filme, au auzit discuţii în talk-show-uri. Dar, uneori, aceasta este atât de perfidă, încât nici nu-ţi dai seama când se instalează. Bărbaţii nu încep niciodată direct cu bătaia – loviturile apar abia după ce infrastructura a fost construită prin mijloace mai subtile.

Există abuzatori care nu-şi folosesc niciodată pumnii, în schimb, aplică un joc al puterii prin care atrag femeia şi apoi o alungă, diminuându-i şi devalorizându-i respectul de sine. Ei nu trebuie să facă uz de violenţa fizică, căci pot controla femeile prin alte mijloace.

Partea cea mai rea este că bărbatul neagă. Este înnebunitor. Vrând să îmbunătăţească relaţia, dorind reciprocitate, femeia îşi exprimă suferinţa şi confuzia. Dar în loc să o asculte cu adevărat, partenerul inversează rolurile şi o acuză că e prea sensibilă. Îi spune că e prea acuzatoare, prea sâcâitoare. Cu timpul, femeia se îndoieşte din ce în

ce mai mult de propria persoană.

Abuzul verbal şi emoţional ţintesc inima unei persoane. Sufletul acesteia… Nu e nevoie de pumni ca să dobori pe cineva la pământ. Despărţirea ei de familie şi prieteni – aşa cum face soţul eroinei din *Inimă de piatră* – este una dintre metodele folosite pentru a o împiedica să vorbească, să aibă cea mai vagă idee despre situaţia în care se află. Când realizează ce i s-a întâmplat, e deja prea târziu.

Secretele alimentează negarea – ele împiedică oamenii să fie ajutaţi. Sophie a păstrat un secret îngrozitor până când acesta aproape a distrus-o.

Susan Caruso, directorul compartimentului de serviciiprograme de la DVVSS spune:

— Violenţa fizică lasă urme. Dar dacă vă simţiţi discreditate, doborâte la pământ, neapreciate sau ignorate, durerea este în interior, imposibil de văzut; cel mai adesea, persoana respectivă nu-şi poate da seama

dacă se întâmplă sau nu cu adevărat.

Misiunea noastră este să ajutăm femeile şi copiii victime ale abuzului domestic – nu doar pe cele abuzate fizic, dar şi pe cele care sunt abuzate emoţional, verbal şi financiar – să le anunţăm că au unde apela pentru ajutor.

Ne aflăm aici pentru a vă asculta şi a vă asigura că abuzul emoţional este la fel de distrugător şi de dureros, şi chiar mai de durată, deoarece rănile emoţionale nu se vindecă la fel de uşor.

Realitatea este relativă. Ceea ce odată părea imposibil, acum se poate repara. Ceea ce părea fără speranţă, poate fi surmontât. Şi alte femei au fost aici, şi au trecut cu bine prin asta. Aici veţi primi cu adevărat ajutor.